

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MİRAS ÜÇLEMESİ

YÜZ BİN KRALLIK

N. K. JEMISIN

#ORPPERSEPHONE

Ya iki ruhun olduğu bir kitap Arslan <https://rantey.org>

DE
X

YÜZ BİN KRALLIK **Miras Üçlemesi - Birinci Kitap**

Özgün adı: *The Hundred Thousand Kingdoms*

© 2010, N.K. Jemisin

Yazan: N.K. Jemisin

Çeviri: Kader Çekerek

Yayına hazırlayan: Senem Kale

Grafik uygulama: Havva Alp

Türkiye Yayın Hakları: Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yayıncının izni olmadan kullanılamaz.

Bu kitabın telif hakları Kayı Telif ve Lisans Hakları Ajansı Ticaret Ltd. Şti. aracılığıyla alınmıştır.

ISBN: 978-605-09-1022-3

Sertifika no: 11940

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

Adres: Yalçın Koreş Cad. Basın Sanayi Sit. No:13-14 Yenibosna-İstanbul

Tel: (0212) 515 49 47

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:1 Kat:10 Şişli 34360

Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66

www.dexkitap.com / dex@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

MİRAS ÜÇLEMESİ

YÜZ BİN KRALLIK

N. K. JEMISIN

I BÜYÜKBABA

Bir zamanlar olduğum kişi değilim artık. Bana bunu yaptılar, beni parçalayıp kalbimi yerinden söktüler. Kim olduğumu bile bilmiyorum şimdi.

Hatırlamalıyım.

Halkım doğduğum geceye dair öyküler anlatır. Annem, doğumun tam ortasında bacaklarını kavuşturup tüm gücüyle dışarı çıkınamı engellemeye çalışmış. Tabii ki doğaya karşı gelinmez, sonuçta istese de istemese de doğmuşum. Her nedense doğmam için uğraşması çok da şaşırtıcı gelmiyor bana.

Annem Arameri hanedanının vârisiymiş. Daha az soyluların özsaygılarını arada bir şöylesine okşamak için on yılda bir yapılan balolardan birinde, babam dans teklif etme cüretini göstermiş, o da lütfedip kalkmış. Hep merak ederim; o dans sırasında babam nasıl bir söz söylediyse artık annem ona deliler gibi âşık olup tahtından ve geleceğinden vazgeçmiş. Tam da muhteşem aşk masallarına yakışır bir durum değil mi? Çok romantik. O masallarda herkes muradına erer ama bu durum,

dünyanın en güçlü ailelerinden birinin onurunda yara açarsa neler olacağından kimse bahsetmez.

Kaptırdım gidiyorum. Nerede kalmıştım? Ah, evet.

Adım Yeine. Halkımın deyişiyle *Yeine dau she Kinneth tai wer Somem kanna Darre*, yani Darr halkının Somem soyundan Kinneth'in kızı. Artık soyların pek bir önemi yok, ancak Tanrılar Savaşı'ndan önce çok mühimdiler.

On dokuz yaşındayım. Halkımın *Ennu* adı verilen reisiyim. Ya da öyleydim. Şu anda Amn ırkından gelen Arameri'lerin geleneklerine göre Barones Yeine Darr'ım ben.

Annemin ölümünden bir ay sonra büyükbabam Dekarta Arameri'den, hanedanın merkezini ziyaret etmem için bir davet aldım. Hemen yola çıktım çünkü Arameri'den gelen davetleri geri çeviremezsiniz. Kuzey Tepeleri'nden inip Pişmanlık Denizi'ni geçerek Senm kıtasına ulaşmam üç ayımı aldı. Darr'ların görece yoksulluğuna rağmen, adıma yakışır bir saltanatla yolculuk ettim, önce tahtirevanla, ardından gemi ve yolculuğun son kısmında özel sürücünün kullandığı faytonla. Kendi seçimim olmadı bu şatafat. Darr Savaşçılar Konseyi, Arameri'nin iltifatına tekrar mazhar olabilme ümidiyle fedakârca kesenin ağzını açmaya karar vermişlerdi. Herkes Amn'ların gösterişe ne denli önem verdiğini bilirdi çünkü.

Böylece debdebe içinde tam kış dönümünde menzilime ulaştım. Faytonun sürücüsü, şehir dışındaki bir tepede atlara su verme bahanesiyle durduğunda, yolcusunun, şehrin görkemli manzarasından dudağının uçuklamasını bekler bir hali vardı. İşte orada Yüz Bin Krallık'ın kalbi olan şehri ilk kez görmüştüm.

Kuzey Tepeleri'nde meşhur olan bir gül vardır (konudan sapmıyorum). İsmi eteklisunak gülü. Sedefli beyaz taç yapraklarının bitiminden ikinci bir çiçek baş verir. En muhteşem hali,

bu ikinci çiçeğin kocaman taç yapraklar yeşertip yere doğru bir etek gibi döndüğü ve üzerindeki gülün bütün ihtişamıyla açtığı haldir. Tohumları taşıyan baş ve etekleri, aynı anda göğe ve yere doğru gelişen olağanüstü bir güzelliği paylaşırlar, bitişik yaşam sürdüren iki ayrı çiçek.

İşte bu önümde uzanan Gökşehir'di. Küçük bir dağ –ya da yüksekçe bir tepe– etrafına yayılmış, yüksek duvarlar üzerinde kat kat yükselen, Arameri kanunlarına göre belirlenmiş beyaz binalar. Şehrin en tepesinde de zaman zaman bulutlar arasında kaybolan, kentin incisi, yerine yakışan adıyla Göksaray. O meşhur sütunun burada olduğunu biliyordum, üzerindeki dev yapıyı taşıması imkânsız gibi görünen ama yine de dimdik ayakta duran incecik bir sütun. Bu mesafeden göremiyordum ama oradaydı işte. Saray, şehrin üzerinde, adeta ondan bağımsız ancak onunla bütün öylesine bir güzelliği ki, gördüklerim karşısında nefesim kesilir gibi oldu.

Eteklisunak gülü, yetiştirilmesinin zorluğu nedeniyle paha biçilmez bir güldür. Engin bilgili bir yaratıcının uygun gördüğü biçimde sadece kendi içinde melezlenmiş bir türdür. Tatlı kokusu sineklere ve böceklerle itici geldiğinden polenlemesi doğal yollardan olamaz. İnsan eliyle, uzun uğraşlar sonunda döllenebilirler. İkinci çiçeğin özsuyu bitkinin üremesi için gereklidir. Nadir tohumlarından elde edilen her muhteşem güle karşı, onlarca çirkin ve yok edilmesi gereken bitki kalır geride.

Göksaray'ın kapısından geri çevrildim ancak tahmin ettiğim nedenden değil. Büyükbabam sarayda değildi ve oraya varışım- la ilgili talimatlar bırakmıştı.

Göksaray, Arameri'lerin ikametgâhı, burada ticaret ve iş yapılmıyor, çünkü dünyayı resmi olarak onlar değil, Soylular Konseyi yönetiyor. Soylular Konseyi, Salon adı verilen ve

Göksaray'ın hemen eteklerinde kurulu görkemli bir binada toplanıyor. Bembeyaz duvarlarıyla bu dev ve ciddi görünüşlü yapı, sarayın azametinin gölgesinde kalıyor tabii ki.

Konseyden içeri girdim ve oradaki personele kendimi tanıttım. Şaşırsalar da nezaketleri dolayısıyla bunu belli etmemeye çalıştılar. Daha tecrübesiz olanlardan bir görevliyi yanıma vererek ana toplantı salonuna kadar bana eşlik etmesini sağladılar.

Daha az soylu oluşum, burada istediğim zaman toplantılara girmeme engel değildi ancak bu bana hep gereksiz görünmüştü; küçük, fakir ve seilmeyen Darr ahalisinin, onca yola harcayacağı para ve zamana değmezdi. Annem taht üzerindeki haklarından vazgeçmeden önce de Darr'ların pek sevildiği söylenemez zaten, bu yüzden bu toplantılardan herhangi bir yarar sağlamalarının hiç imkânı olmamış bugüne dek. Kuzey Tepeleri, krallığın arka bahçesi olmuştu hep, soylu yöneticilere seslerini duyurabilenler ancak çok köklü ve güçlü olan kabilelerdi. Bu yüzden, konsey salonunun kuytu bir köşesindeki kolonun arkasında, bana ayrılan yerde oturan Senm delegesini görünce şaşırmadım. Yanımdaki genç, delegeyi kaldırmanın son derece kaba olacağını mırıldanıyordu tedirginlikle, adam yaşlıydı ve dizlerinden hastaydı. Ayakta dursam olur muydu? Saatlerdir at arabasında uyuşmuş bacaklarım nedeniyle bu öneriyi seve seve kabul ettim.

Görevli, konsey salonunun kenarında, ortama hâkim bir yere yerleştirdi beni, olan biteni rahatça izleyebilecektim. Salon mükemmel mimarisiyle büyüleyiciydi, beyaz mermer ve Darr ormanlarının güzel günlerinde kesilip işlenmiş ağaçların koyu renkli, zengin görünüşlü ahşabı göz okşuyordu. Soylular –toplamda üç yüzün üzerinde– salondaki rahat sandalyelerde ya da yukarıya doğru uzanan sıralarda oturuyorlardı. Yardımcılar, uşaklar, kâtipler benim bulunduğum dış kısımda yer almışlar,

her an hizmete hazır pür dikkat bekliyorlardı. Konsey başkanı, gösterişli bir kürsüden oturumu yönetiyor ve söz almak isteyenlere konuşma hakkı veriyordu. Görünüşe göre çölde bir yerde su meselesiyle ilgili, beş ülkenin dahil olduğu bir anlaşmazlık vardı. Katılımcıların hiçbiri diğerinin sözünü kesmiyordu, kimse kontrolünü kaybedip öfkeyle bağırıp çağırıyor, havada uçuşan hakaretler duyulmuyordu. Buradaki insanlar, kendi halkları arasında diledikleri gibi konuşabilen kişilerdi, üstelik çok da kalabalıklardı, buna rağmen toplantının düzgün ve nazik havası bozulmadan görüşmeler sürüyordu.

Bu inanılmaz düzenin bir sebebi, başkanın kürsüsünün arkasında duran, gerçek boyutlardaki Göktanrı'nın heykeliydi, en meşhur pozlarından birinde oyulmuştu taşa, bu duruşun adı Ölümçül Nedenlere Yakarış'tı. Başkanın sert bakışlarının altında değil bağırıp çağırarak, konuşmak bile zor olmalıydı. Yine de, arka tarafta yüksek bir locada bulunan yaşlı, gösterişli kıyafetli bir adamın heykelden daha sert bakışlı gözleri, sanırım kalabalık üzerinde daha etkiliydi. Adamın bir yanında sarışın bir genç, diğer yanında ise koyu renk saçlı bir kadın duruyordu. Arkalarındaki maiyetleri fazla kalabalık sayılmazdı.

Başında tacı ve yanında korumaları olmasa da bu yaşlı adamın kimliğini tahmin etmek zor değildi. Toplantı boyunca ne o ne etrafındakiler tek kelime ettiler.

Kendi kendime "Merhaba Büyükbaba," diye mırıldandım, beni göremeyeceğini bile bile gülümsedim. Hizmetkârlar ve saray görevlileri tüm öğleden sonra bana deliymişim gibi baktılar.

Büyükbabamın önünde, kafam öne eğik diz çöktüğümde kıkırdamalar duyuyordum.

Hayır, bir dakika.

Bir zamanlar üç Tanrı vardı.

Sadece üç. Şimdiyse yüzlerce hatta binlerce. Tavşan gibi çoğalıyorlar. Ama bir zamanlar yalnızca üç kişiydiler, tüm Tanrıların en güçlü ve görkemli olan üçü: Gün Tanrı'sı, Gece Tanrı'sı ve Şafakla Alacakaranlık Tanrıçası. Ya da aydınlık, karanlık ve arasındaki gölgeler. Ya da düzen, kaos ve denge. Artık bunların önemi yok çünkü biri öldü, diğeri ölmekten beter oldu, geriye önemli olan sadece biri kaldı.

Arameri halkı gücünü bu geriye kalan Tanrı'dan alıyordu. İsmi, Göktanrı Aydınlık İtempas'tı, Arameri'lerin ataları onun en sadık hizmetkârları olmuşlardı çağlar boyunca. Karşılık olarak Göktanrı öyle bir silah bahşetmişti ki onlara, hiçbir ordunun gücü bu ulusa yetmezdi. Bu silahla, yani silahlarla, dünyanın hâkimiyetini ele geçirmişlerdi.

Tamam. Şimdi daha iyi oldu.

Büyükbabamın önünde başım eğik diz çöküp hançerimi yere koydum.

Konsey toplantısının ardından sihirli Dikey Geçit ile Gök-saray'a geçmiştik. Gelir gelmez büyükbabamın taht dairesini andıran arz odasına kabul edilmiştim. İtempas'ın daireleri kutsal olduğundan bu oda da dairesel bir yapıdaydı. Tonozlu kubbe, oturum üyelerini olduklarından uzun gösteriyordu sanki, hoş, Amn halkı zaten benim halkıma göre çok daha uzun boylu ve endamlıydılar. Duruşları ve soluk tenleriyle insandan çok heykeli andırırlardı.

"Yüce Arameri Kralı, huzurunuzda olmaktan şeref duyuyorum," dedim.

Odaya girdiğimde sanki eller veya mendillerle bastırılan kıkırdamalar duymuştum, ormandaki kuş sürülerini anımsatmışlardı bana.

Dekarta Arameri tam karşımda oturuyordu, dünyanın taş-sız kralı. Yaşlıydı, hatta bugüne dek gördüğüm en yaşlı adamdı herhalde. Arameri'ler, benim halkımdan daha uzun yaşarlardı, bu yüzden şaşırmamak gerekliydi aslında. Kralın seyrek saçları tamamen beyazlamıştı, yerden yükseltilmiş taştan koltuğu, –taht denmesini istemiyordu– sıksa vücudunu yutacak gibi duruyordu.

“Sevgili torunum,” dedi ve kıkırdaşmalar bıçak gibi kesildi. Sessizlik o kadar yoğundu ki uzansam tutuverecektim sanki. Karşımdaki kişi Arameri'lerin kralıydı, her sözü kanundu. Kimse beni tanıyacağına ve kabulleneceğine ihtimal veremedi, ben bile.

“Dur öyle, sana bir bakayım.”

Dediğini yaptım, kimsenin ilgilenmediği hançerimi de gerisin geriye belime koydum. Sessizlik uzuyordu. Öyle ahım şahım biri değilimdir, iki halkımın da güzel özelliklerini almış olsaydım daha bakmaya değer biri olurdum sanırım, Amn boyu ve Darr hatları mesela ya da kalın telli düz Darr saçı ve Amn sarışınlığı gibi. Gözlerim Amn'dı ama soluk yeşil ve güzel olmaktan ziyade ürkütücüler. Kısa boylu ve tıknazım, tenim neredeyse kahverengi, saçlarımsa kabarık kabarık. Kısa kesti-riyorum zaten, bazen beni erkek sanıyorlar bu yüzden.

Sessizlik devam ediyordu, Dekarta'nın kaşları çatılmıştı. Alnında tuhaf bir işaret vardı, son derece düzgün siyah bir daire, sanki bozuk parayı mürekkebe batırıp oraya basmışlardı. Dairenin iki yanında, köşeli parantez çizgileri bulunuyordu.

Sonunda konuşmaya karar verdi. “Hiç ona benzemiyorsun ama sanırım bu normal. Viraine, sen ne düşünüyorsun?”

Tahta en yakın duran adamlardan birine seslenmişti. Bir an o adamı da meclis üyelerinden yaşlı biri sandım sonra yanıldığımı anladım. Saçları bembeyaz olmasına rağmen daha kırklı

yaşlardaydı. Onun da alnında benzer bir işaret vardı, sadece daha az gösterişliydi, tek bir siyah daire.

Kollarını kavuşturup krala fikrini aktardı. “Çok ümitsiz bir vaka değil, hoş, görünüşü için yapabileceğimiz bir şey yok, makyajın bile işe yarayacağını sanmam. Biraz daha medeni bir kılığa sokarsak, en azından soyluluğunu bir miktar yansıtabilir diye düşünüyorum.” Gözlerini kısarak beni incelemeyi sürdürdü, sanki her santimimi mercek altına almıştı. En iyi Darr kıyafetimi giymiştim, oysa beyaz misk kürkünden yeleğim, baldırlarıma uzanan tozluklarım sadece ümitsiz bir iç çekmeyle karşılandı. (Salonda kıyafetime tuhaf tuhaf bakanları fark etmiştim ama böylesine kötü durumda olduğumun ayırdına varmamıştım doğrusu.) Adam, yüzümü o kadar uzun uzadıya inceledi ki dişlerimi de açıp göstersem mi acaba diye düşünmeye başladım.

Tam o sırada, beyaz saçlı gülümsedi. “Annesi onu eğitmiş, bakın şu durumda bile korku veya öfke belirtisi göstermiyor.”

“O halde olabilir,” dedi Dekarta.

“Ne olabilirim büyükbaba?” Odadaki sessizlik ağırlaştı sanki, kral torunu olduğumu kabul etmişti etmesine ama benim ona bu şekilde hitap etmem riskliydi sonuçta, böylesine güçlü adamların ne zaman neye alınganlık gösterecekleri belli olmazdı. Fakat annem beni gerçekten iyi eğitmişti ve konseyin önünde bu riski almam gerektiğini biliyordum.

Dekarta Arameri’nin yüz ifadesinde hiç değişiklik olmadı, neler düşünüyordu, anlamadım.

“Vârisim olarak, sevgili torunum, seni atamak istiyorum bugün.”

Ortalığa çöken sessizlik, büyükbabamın oturduğu taht kadar sert bir taşa dönüşmüştü adeta.

Bir tepki vermem gerektiğini hissediyordum.

“Zaten atanmış vârislerin var ki,” dedim.

Viraine, duygudan uzak bir sesle “Bir de diplomatik olabilir,” diye söylendi.

Dekarta duymazdan geldi. “Doğru, iki aday daha var, yeğenlerim Scimina ve Relad. İkinci göbekten kuzenlerin.”

Tabii ki onlardan bahsedildiğini duymuştum, herkes duymuştu zaten. Dedikodular değişkendi, vârislerin birinden ya da diğerinden konuşuluyordu ancak kimse kesin olarak “Şudur,” diyemiyordu. Doğrusu, her ikisinin de bu yarışta olabileceği aklımdan geçmemiştir hiç.

Sözlerimi, bu şartlar altında olabileceği kadar dikkatle seçmeye uğraşarak, “Büyükbaba, affına sığınarak görüşümü belirteceğim, bence bu yarışta zaten gereğinden fazla aday var.”

“Haklısın. Bu yüzden ilginç bir mücadele olacağını düşünüyorum.”

“Anlayamadım, büyükbaba.”

Titreyen elini havaya kaldırdı, bir zamanlar etkili bir hareketti bu şüphesiz, ancak şimdi sadece yaşlılığını daha çok vurguluyordu.

“Çok basit. Üçünüzü de aday olarak belirledim. Biriniz yerime geçecek nihayetinde. Geriye kalan iki kişi şüphesiz ki birbirlerini öldürecek ya da kazananın kurbanı olacaklar. Kimin yaşayıp kimin öleceğiye...”

Çok önemsiz bir söz söylermişçesine omuz silkerek cümlesini tamamladı. “Tamamen size kalmış.”

Annem bana korkumu asla belli etmememi öğretmişti öğretmesine ama duygular her zaman bastırılamıyor tabii. Bir anda vücudumdan ter fişkırdı. Küçücük ve fakir bir krallığın vârisi olmanın avantajıyla ömrümde sadece bir kez suikast girişimiyle karşılaşmıştım, kimse benim yerimde olmak istemezdi ki zaten. Ama burada durum farklıydı. Lord Relad ve

Leydi Scimina hayatları boyunca bu taht için mücadele etmiş, düşlerimde bile göremeyeceğim denli güçlü, zengin ve hırslı insanlardı. Ve birden ne çevresi ne de serveti olan ben sahnenin ortasına itilivermiştim.

“Karar aşaması olmayacak ki,” dedim, şansıma sesim titremeden çıkmıştı. “Yarışma filan da olmayacak, beni hemen öldürüp kaldıkları yerden mücadeleye devam edecekler.”

“Bu mümkün tabii,” dedi büyükbabam.

Kendimi kurtaracak hiçbir fikir gelmiyordu aklıma. Kral çıldırmıştı, bu apaçık belliydi. Yoksa dünyanın yönetimi gibi önemli bir sorunu neden yarışma konusu yapsındı ki? Yarın ölse, Relad ve Scimina dünyayı lime lime ederlerdi, yıllarca kan dökülür gene de durulmazdı ortalık. Bense ahmağın teki sayılırdım, evren tersine dönüp de şans eseri başa geçsem; Yüz Bin Krallık çöküşe geçer ve geriye hiçbir şey kalmazdı. Kralın bunu düşünebiliyor olması gerekmez miydi?

Çılgın biriyle tartışmak mümkün değildir, ancak bazen Göktanrı insana bu çılgınlığı anlayabilme gücünü bahşeder. “Neden?” diye sorma cesaretini gösterdim bu yüzden.

Büyükbabam sanki bu soruyu bekliyordu, başını sallayarak açıkladı: “Annen, ailemizi terk ettiğinde beni bir vâristen mahrum bıraktı. Şimdi sen bunun bedelini ödeyeceksin.”

Dayanamadım, “Dört aydır toprağın altında o,” diye karşılık verdim, “gerçekten ölü bir kadından intikam alma peşinde misin?”

“Bunun intikamla bir ilgisi yok, sevgili kızım. Görevlerle ilgisi var.” Sol elinin hareketiyle kalabalıktan biri daha öne çıktı. İlk adamın –ve maiyetteki diğerlerinin– almlarındakinden farklıydı taşıdığı işaret, ters dönmüş bir hilal şeklindeydi. Dekarta’nın koltuğunun bulunduğu platformun önünde diz çöktü, beline gelen uzun kızıl saçlarını toplayan örgüsü omzu-

nun üzerinden yere dökülüyordu.

Dekarta, adamın sırtının üzerinden konuşmaya devam etti: “Annenin sana görevlerini öğretmiş olmasını beklemiyorum. Çünkü o kendininkilerden bile kaçarak tatlı dilli ilkel bir adamın koynunu tercih etti. Buna göz yumduğum için çok pişmanlık duydum. Seni buraya getirerek o pişmanlığı biraz olsun hafifletmek istedim. Yaşamanın veya ölmenin bir önemi yok. Önemli olan şu: Bir Arameri olduğunu hatırlayacak ve hepimiz gibi krallığa hizmet edeceksin.”

Sözlerini, kızıl saçlı adama eliyle beni göstererek bitirdi. “Onu mümkün olan en iyi şekilde hazırla.”

Tüm görüşme bundan ibaretti. Kızıl, ayağa kalkarak yanıma geldi ve onu takip etmemi söyledi alçak sesle. Dediklerini yaptım. Büyükbabamla ilk sohbetim bu kadardı işte. Arameri olarak ilk günüm böylece başlamış oldu. Çok daha kötü günler görecektim.

2 GÖKŞARAY'IN DİĞER YÜZÜ

Ülkemin başkentinin adı Arrebaia'dır. Antik taşlardan inşa edilmiş, duvarları boyunca asmalar uzanan, görünmez canavarlarca korunan bir şehir. İlk kuruluş zamanını hatırlamıyorum şimdi ama en az iki bin yıldır başkentimiz olduğu söylenir. İnsanlar, burada yaşamış ve ölmüş olan kuşaklara saygıdan dolayı sokaklarda yavaş yürür ve alçak sesle konuşur. Ya da belki sesleri çok yüksek çıksın istemezler.

Gökşehir ise sadece beş yüz yaşında, Arameri'nin bundan önceki merkezi doğal afetlerden dolayı yok olunca inşa edilmiş. Şehirler için bu delikanlılık çağı sayılabilir. Görgüsüz, kaba saba bir delikanlıya benzetilebilir Gökşehir. Atlı araba beni şehrin merkezinden geçirirken diğer faytonlar yanımdan tekerlek ve nal sesleri arasında uçup gidiyorlardı. Kaldırımlar insanla doluydu, herkesin acelesi vardı sanki, itişip kakışarak koşuşturuyorlardı. Konuşmuyorlardı bile. Ortalığı kaplayan, durgun su ve atların tanıdık kokularına bazısı acımtırak bazıları mide bulandıracak kadar tatlı yabancı kokular karışıyordu. Kentte yeşillik görmek imkânsızdı.

Neden bahsediyordum?

Ah, evet Tanrılar.

Cennette yaşayan, Aydınlık İtempas'a sadık Tanrılar değil sözünü ettiklerim, tam tersine ona isyan edenler. Aslında Tanrı demek ne kadar doğru bilemiyorum çünkü kimsenin onlara ibadet ettiği yok artık. (İnsan "Tanrı" kelimesini nasıl tanımlayabilir ki?) Başka bir isim olmalı. Savaş esirleri mi? Köleler mi? Eskiden ne diyordum onlara? Silahlar mı?

Evet... Silahlar.

Gökşehir'de onlardan dört tane olduğu söylentisi vardı. Demirden hücrelerde büyümlü bir zincirle hapsedilmişlerdi. Ya da kristal kafeslerde uyuyorlar ve zaman zaman cilalanıp yağlanmak için uyandırılıyorlardı. Belki son derece saygıdeğer konukların onları görmelerine izin veriliyordu.

Ancak kimi zaman da sahipleri onları göreve çağırıyorlardı. İşte öyle durumlarda yepyeni hastalıklar baş gösteriyor, koca şehirlerin nüfusları bir gecede yok olup gidiyordu. Öyle ki bir seferinde dağlar yok olmuş yerlerinde sadece dumanı tüten kocaman çukurlar kalmıştı.

Arameri'lerden nefret etmek akıl kârı değildi fakat silahlarından nefret edebilirdiniz. Çünkü silahların hiçbir şey umrunda değildir.

Bana eşlik etmekle görevlendirilen kişi, kendini saray hizmetkârı olarak tanıtan T'vril'di. İsmine bakarak hemen soyu hakkında fikir edindim ama o yine de açıkladı, benim gibi bir melezdi o da, yarı Amn yarı Ken. Ken'ler, doğunun en uzak köşelerinde bir adada yaşayan ve deniz araçları yapımındaki ustalıklarıyla tanınan bir ırktı. Tuhaf kırmızı saçları o soydan mirastı.

"Dekarta'nın sevgili eşi Leydi Ygreth, kırk yıl önce gencecik bir yaşta trajik bir ölüme kurban gitti," diye anlatmaya başladı.

Göksaray'ın bembeyaz koridorlarında yürüyorduk, hızlı hızlı konuşuyor ve Leydi'nin trajik ölümünden pek etkilenmiş benzemiyordu. "Kinneth o zamanlar çocuktuk daha, büyüdüğü zaman bir vârise yakışacak tüm özellikleri taşıdığı belliydi, Dekarta bu yüzden tekrar evlenme gereği duymadı. Fakat Kinneth, babanla evlenmek için soyunu ve topraklarını terk edince Dekarta erkek kardeşinin evlatlarına döndü yüzünü. Dört yeğeninden ikiz olan Relad ve Scimina en küçüklerdi. İkiz doğumlar burada çok yaygındır. Ne yazık ki ablaları Alas talihsiz bir kaza eseri canından oldu ya da resmi açıklama bu yöndeydi, orasından emin değilim."

Dikkatle dinliyordum. Yeni akrabalarım hakkında çok öğretici ve yararlı bilgilerdi bunlar. T'vril de bu yüzden anlatıyordu sanırım. Bana yeni ünvanım, görevlerim, haklarım ve önceliklerim hakkında da açıklamalar yaptı. Artık Yeine Darr değil Yeine Arameri'ydim. Yönetmem gereken akıl almaz genişlikte mülküm ve servetim olmuştu. Konsey toplantılarına katılmak ve Arameri'lere ayrılan özel locada oturmak zorundaydım. Göksaray'da beni bağırklarına basacak akrabalarım la yaşayacak ve anavatanımı bir daha göremeyecektim.

T'vril, bu son maddenin can sıkıcı olduğunu bildiğini söyledi.

"İkizlerin ağabeyi benim babamdı, derler ki uslanmazlığı yüzünden kendini öldürtmeyi başarmış. Genç kadınlara düşkünmüş, hem de çok genç kadınlara." Yüzünü buruşturdu ancak artık sürekli anlattığı bu hikâyenin onu çok da etkilemediğini düşündüm. "Şanssızlık bu ya, annem hamile kalabilecek yaştaymış ve beni doğurmuş. Annemin ailesi bu durumdan şikâyetçi olunca Dekarta babamı idam ettirmiş." İç çekerek omzunu silkti. "Asil kandan olan bizler, birçok olayda yakayı sıyrabiliriz ama bazı kurallar vardır ki uymak zorundayızdır.

Tüm dünyada geçerli olacak evlilik yaşı sınırını belirleyip sonra kendimiz bunu çiğneyemeyiz. Kendi kanunlarımızı saymak Göktanrı'ya hakarettir.”

Göktanrı'nın, Arameri'lerin hiçbir sorununa karışmazken bu konuda neden alingan olabileceğini sormak geçti aklımdan ama çenemi tuttum. T'vril'in sesindeki alaycı ifade de herhangi bir yorum yapmayı gereksiz kılıyordu zaten.

Aşırı titiz büyükannemi kışkandıracak bir beceriklilikle, T'vril, yeni giysiler için ölçülerimi aldı, bir modacıdan randevu istedi ve kalacağım yeri bir saat içinde belirleyip ayarladı. Sonra beyaz parlak mika veya sedef –ya da sarayın parıldayan malzemesi ne ise– koridorlarla dolu sarayı gezdik, T'vril durmaksızın konuşarak bilgi veriyordu.

Bir noktadan sonra onu dinlemeyi bıraktım, kulak kabartsam muhtemelen saray hiyerarşisindeki önemli isimlerle ilgili birçok bilgi öğrenecektim, güç dengeleri, çekişmeler, dedikodular ve daha fazlası. Ama zihnim olan bitenleri kavramakta zaten zorlanıyordu, T'vril şu anda çok da mühim değildi bunca olay arasında, bu yüzden beynimi onun anlattıklarına kapattım.

Fark etmişti ama hiç de alınmış görünmedi buna. Sonunda yaşayacağım yeni daireye geldik. Yerden tavana dek uzanan pencerelerden şehir ve arka plandaki araziler nefis görünüyordu. Annem yaşasa onu çok kızdıracak şekilde, ağzım şaşkınlıktan bir karışık açık kalakalmıştı. O kadar yüksekteydik ki caddelerde yürüyen insanlar seçilmiyordu bile.

T'vril bir söz söyledi, dinlemediğim için hiç orali olmadım. Tekrarladı, bu kez ona döndüm. Eliyle alnındaki işareti gösteriyordu. Yarım ay simgesini.

“Ne?”

Sabırla üçüncü kez tekrarladı sözlerini. “Gidip Viraine'i görmeliyiz, alnına soy mührümüzü çizmesi için. Konseydeki işi

bitmiştir. Sonra dinlenmeye çekilebilirsin.”

“Neden ki?”

Şaşkın bir ifadeyle bana bakıyordu. “Annen anlatmadı mı?”

“Neyi anlatmadı mı?”

“Enefadeh’leri.”

“Ene... ne?”

T’vril’in yüz ifadesi acımayla umutsuzluk arası bir hal almıştı. “Leydi Kinneth seni hiç hazırlamadı değil mi bugünler için?” Cevap vermeme fırsat bırakmadan devam etti, “Bu soy mühürlerini taşımamızın sebebi Enefadeh’lerdir, Leydi Yeine. Mühür olmadan Gökсарay’da geceyi sağ atlatamazsın. Güvenli değil.”

Yeni unvanımla ilgili düşüncelerimden sıyrılıp sordum. “Güvenli olmayan nedir Lord T’vril?”

Yüzünü buruşturdu. “Lütfen sadece T’vril deyin bana. Lord Dekarta, senin tam soy mührünü taşımana karar verdi. Sen Merkez Aile’densin. Ben melez olduğum için bende ki yarım.”

Dinlemediğim için kaçırdığım önemli olaylar mı olmuştu yoksa bana anlatılanlarda eksiklik mi vardı bilemiyorum. Mesela birçok bilgi gibi. “T’vril, anlattıkların bana hiçbir anlam ifade etmiyor, biliyorsun, değil mi?”

“Farkındayım ama açıklaması çok uzun sürer ve gün batımına bir saatten az kaldı.” Elini saçlarına götürdü sıkıntıyla, ilk kez tedirgin olduğunu görüyordum.

Arameri’lerin inatla sürdürdükleri adetlerden birisi herhalde, diye düşündüm, sebebini anlamasam da uymam gerekecekti. Birden aklıma geldi ve T’vril’e döndüm. “Benim faytoncu ne olacak? Ön bahçede bekliyor.”

“Bekliyor mu?”

“Kalacağımı sanmıyordum.”

T’vril’in çenesi, söylemek üzere olduklarını yutmaya çalış-

tığını belli edecek şekilde kasıldı sonra sakin olmaya çalışan bir sesle konuştu. “Birilerini gönderip beklediği süre için de yüklüce bir bahşış verdiririm. Ona ihtiyacımız yok, burada bir sürü hizmetkâr var zaten.”

Göksaray koridorlarındaki turumuz sırasında beyazlar içinde, sessizce oraya buraya koşuşan hizmetkârlar görmüştüm. İş temizlik olan insanların giyeceği renk değildi ama neticede buraları yöneten ben değildim, yorum yapmak bana düşmezdi.

“O faytoncu benimle tüm kıtayı geçip geldi, atları da kendi de ölüyordur yorgunluktan.” Sinirlendiğimi belli etmemeye çalışarak konuşuyordum. “Bir oda verseniz, şu işaretlerden de koyun alnına, adam sabah dinlenmiş olarak kalksın gitsin işte. Nezaket bunu gerektirir zaten.”

“O işareti sadece Arameri’ler taşıyabilir Leydim. Kalıcıdır.”

“Sadece...” Birden beynimde bir ışık yandı. “Buradaki hizmetçiler *aileden* mi yani?”

Bana bakışı sinirli değildi, aslında sinirlenmeye hakkı vardı herhalde. Bir sürü ipucu vermişti konuşurken, babasının zamparalıkları, kendi durumu... Benimle aynı derecede bu aileye aitti ama annesiyle babası evlenmemişlerdi ve İtempas’a kendini adanmış bu ırk, gayrimeşru ilişkileri hoş karşılamıyordu. Zaten T’vril’in babası, Dekarta’nın gözdelelerinden olmamıştı hiçbir zaman.

T’vril sanki düşüncelerimi okudu, “Lord Dekarta’nın dediği gibi Shahar Ameri’nin soyundan gelen herkes krallığa hizmetle yükümlüdür Leydi Yeine, şu ya da bu şekilde,” dedi.

Sözleri nice gizli öyküleri barındırıyordu, kim bilir kaç akrabamız, doğdukları topraklardan zorla getirilip yerleri süpürmeye ya da mutfakta patates soymaya mahkûm edilmişti. Kaç kişi burada doğup da hiçbir yere gidememişti? Kaçmaya çalışanlara ne olmuştu?

Ben de T'vril gibi mi olacaktım?

Hayır. T'vril, hiç önemsenmeyen gruptandı, ailenin veliahtı olup taht mücadelesine gireceklerden değildi. Ben maalesef onun kadar şanslı değildim.

Uzanıp elimi tuttu, bu hareketin şefkat duygularıyla yapılmış olmasını umdum o an. “Çok uzakta değil,” dedi.

Göksaray'ın üst katları pencerelerle çevriliydi. Bazı koridorların tavanları bile şeffaf kristalden yapılmıştı, görünen tek manzara gökyüzü ve sarayın yuvarlak kuleleriydi. Güneş henüz batmamıştı, ucu ufka değeli birkaç dakika bile olmamıştı ancak T'vril adımlarını hızlandırdı. Hizmetkârlara daha dikkatli bakıyor, ortak genlerimizin uzantılarını görmeye çalışıyordum. Belirli bir yüz şekli (ki ben babama çektiğim için bende yoktu) yeşil gözler dışında pek dikkatimi çekmedi. Bir de hafif tepeden bakan bir tavır. Bu sonuncusu belki de benim hayal gücümün eseri idi. Onun dışında T'vril ve ben kadar farklıydılar. Çoğunluk Amn veya Senmite ırkına mensuptu ve hepsinin alnında işaretler vardı. Sembolleri önce moda filan sanmıştım, şimdi neden herkeste olduğunu anlayabiliyordum. Bunların bazıları üçgen veya altıgendi ama çoğunluk siyah kalın bir çubuk şeklindeydi.

Kaçamak bakışlarından hoşlanmamıştım insanların.

“Leydi Yeine.” T'vril birkaç metre ötede durup ona yetişmemi bekledi. Bacakları, soydaşları gibi uzundu, benim yorgun ve kısa adımlarımla onunla aynı hızda yürümem mümkün olmuyordu tabii. “Lütfen, çok az zamanımız kaldı.”

“Tamam tamam, anladık.” Kibarlık edemeyecek kadar yorgundum. Yanına yaklaştığımda yürümeye başlamasını bekledim oysa o, gözleri koridorda bir yerlere dikili olduğu yere çakılıp kalmıştı. Neye baktığını görmek için döndüm.

Tepemizde bir adam duruyordu.

Adam diyorum çünkü o anda öyle görünmüştü gözüme. Bulduğumuz koridora tepeden bakan bir balkonun kenarında durmuş bize bakıyordu. Dik çıkan bir koridorda yürüdügünü fark ettim, vücudu hâlâ o yönde bakıyordu, tam adımını atacakken donmuştu, sadece kafası bize dönüktü.

Gölgeler yüzünden, yüzünü göremesem de bakışlarının ağırlığı altında eziliyordum sanki. Apaçık bir tedbirle, yavaşça ellerini, balkon demirlerine dayadı.

Koridorda hafifçe yankılanan bir kadın sesi duyuldu o anda. “Ne oldu Naha?” Bir saniye sonra da sesin sahibi görüldü. Adamın aksine tüm hatları net bir şekilde görülebiliyordu. İnce uzun vücudu, samur saçları ve asil duruşuyla tam bir Amn güzeliydi. Salonda Dekarta’nın yanında oturan kadındı, saçlarından tanımışım. Sadece bir Amn kadının cesaret edip giyebileceği kopkoyu lal rengi uzun bir elbise giymişti.

Bakışları bana dikili halde adama sordu, “Ne görüyorsun?” Elini kaldırdı, parlak gümüş bir zincirle oynuyordu. Dikkatle bakınca zincirin adama bağlı olduğunu fark ettim.

“Halam,” dedi T’vril, sesinin itinayla kısılmasından kimle karşı karşıya olduğumuzu hemen anlamışım. Karşımızda duran Leydi Scimina’nın ta kendisiydi, kuzenim ve rakip vâris yani. “Bu akşam harika görünüyorsunuz.”

Kadın gözlerini benden ayırmadan cevap verdi, “Teşekkürler T’vril. Bu yanındaki kim?”

Belli belirsiz bir duraklama yaşandı. T’vril’in yüzündeki gergin ifadeden, beni tehlikeye atmayacak bir yanıt düşündüğü fark ediliyordu. Karakterim ve içinde yetiştiğim kültür gereği –Darr ülkesinde sadece zayıf kadınlar kendilerinin yerine erkeklerin konuşmasına izin verirlerdi– hemen öne çıkıp başımı yukarı kaldırdım “Adım Yeine Darr.”

Gülümsemesinden bunu tahmin ettiği anlaşılıyordu. Sarayda çok fazla Darr yoktu zaten. “Ah evet. Amcamın bugünkü oturumundan sonra birileri senden bahsetmişti. Kinneth’in kızısın değil mi?”

“Evet.” Darr’da olsaydık, sahte bir tatlılık ve kibarlıkla söylediği sözlerin altında yatan saldırgan tavır nedeniyle hançerimi çekmiştim çoktan. Ama burası Gökşehir’di, Aydınlık İtempas’ın düzenli ve huzurlu şehri. Burada öyle davranmam mümkün değildi. T’vril’e baktım.

“Leydi Scimina Arameri,” diyerek tanıştırdı. Yutkunup kekelemedi ancak bir Scimina’ya bir bana dönen bakışları tedirginliğini ele veriyordu. Leydinin yanındaki adamı da tanıttirasını bekledim ama ses çıkarmadı.

“Ah, evet.” Sözlerimin Scimina’nın ses tonundaki gibi çıkmamasına özen gösterdim. Annem birçok kereler bana, karşımdaki kişiye dostane duygular hissetmesem de o tonla nasıl konuşabileceğimi göstermişti fakat bunu becerebilmek için fazla Darr’lıydım. “İyi akşamlar kuzenim.”

Daha ağzımı kapatır kapatmaz T’vril “Müsaadenizle,” diyerek lafa girdi. “Leydi Yeine’e sarayı gezdiriyordum.”

Scimina’nın yanındaki adam tam o anda titreyerek iç çekti. Uzun ve siyah saçları Darr erkeklerini kışkırtacak denli gürdü, balkon demirlerini tutan eli kasılmıştı.

“Bir dakika T’vril.” Scimina yanındaki adama dikkatlice bakarak elini kaldırıp çenesine, gür sakallarının altına götürdü ve zarif gümüş bir tasmayı çekti.

“Afedersiniz soylu halam,” diyen T’vril artık açıktan açığa korkusunu belli edecek şekilde elimi tutup sıktı. “Viraine bizi bekliyordu, bilirsiniz bekletilmekten...”

“Bekleyeceksin dedim!” Scimina’nın sesi buz kesmişti. “Ya da ne kadar yararlı bir hizmetkâr olduğunu unutacağım.” Yanında-

ki kara saçlı adama gülümseyerek göz attı, “Burada Göksaray’da bir sürü yararlı hizmetçi var değil mi Nahadoth?”

Demek ki siyah saçlı adamın adı Nahadoth’tu. Bu isim bana bir şeyler çağırıyordu ama ne olduğunu, nerede duyduğumu hatırlayamadım.

“Yapma bunu,” dedi T’vril yalvaran bir sesle, “Scimina, lütfen...”

Scimina “Mührü yok,” diye cevapladı sertçe, “ve sen de kuralları benim kadar iyi biliyorsun.”

“Bu yaptığının kurallarla bir ilgisi yok ve sen de bunu çok iyi biliyorsun.” T’vril birden cesaretle konuşmuştu ama kadın onu önemsemedi.

İşte o anda hissettim. Aslında Nahadoth’un iç çekişiyle birlikte fark etmiştim havadaki titreşimi. Yakınlarda bir vazotıngırdadı. Buna sebep olacak biri ya da bir varlık yoktu görünürde ama biliyordum, bir yerlerde, görünmeyen bir düzlemde, gerçeğin bir parçası ayrışıp kayboluyordu. Yenilerine yer açar gibi.

Siyah saçlı adam başını kaldırıp bana baktı. Gülümsüyordu. Yüzünü açık açık görebiliyordum şimdi, delirmiş gibi bakan gözlerini. Kim olduğunu anlamıştım. Ne olduğunu.

T’vril kulağıma eğildi, “Beni dinle.” Gözlerim siyah saçlı yaratığa çakılı kalmıştı. “Hemen gidip Viraine’i bulmalısın. Sadece bir safkan onu durdurabilir, Viraine tek şansımız. İblislerin aşkına bana bak!”

Önüme geçip yaratığın gözleriyle benimkiler arasına perde gibi gerildi. Mırıltılar duyuyordum. Scimina, alçak sesle emirler verir gibiydi. T’vril’i de onu da zor duyuyordum sanki. Buz kesilmiştim.

“Viraine’in ofisi iki kat üstümüzde. Her üçüncü koridor keşişiminde asansörler var, çiçek saksıları arasındaki nişlerde.

Birine gir ve yukarı çıkmayı düşün. Hâlâ gökte biraz ışık var, başarabilirsin. Git! Koş!”

Beni hızla öyle itti ki sendeledim. Arkamdan insanüstü bir yaratığın uluması yükseldi, sanki yüz tane kurt, yüz jaguar ve yüz kasırğa bir araya gelmiş, etimi paylaşmak için kavgaya ediyorlardı. Sonra birden bir sessizlik oldu. Bu az önceki ulumalardan daha korkutucuydu.

Koştum. Koştum. Koştum.

3 KARANLIK

Burada durup bir açıklama yapayım mı? Biliyorum, kötü bir hikâye anlatımı ama her şeyi hatırlamalıyım. Hatırlamalı... Hatırlamalı... Hatırlamalı ve sınıksız tutunmalıyım onlara. Kendime dair bir sürü hatırayı çoktan kaybettim zaten.

Bu yüzden...

Bir zamanlar üç Tanrı vardı. En önemli olanı diğer ikisinden birini öldürüp öbürünü bir cehennem zindanına kapattı. Zindanın duvarları kan ve kemikten, parmaklıkları pencereler gözdenildi. Buradaki işkenceler uyku, acı, açlık ve dünyevi beden hissedeceği tüm istekler üzerineydi. Sonra demirden bir kutuya hapsedilmiş bu yaratık, üç tane ölümsüz çocuğuyla Arameri'lerle verildi, onları koruması için. Bedensel isteklerin yaşattığı onca dehşetten sonra esirlik ne kadar kötü olabilirdi ki?

Küçük bir kızken, Aydınlık İtempas rahiplerinden bu eski Tanrı'nın kötülüğün ta kendisi olduğunu öğrenmiştim. Göksel Üçlü'nün dünyayı yönettiği zamanlarda, bu Tanrı'nın tebaası geceyarısı törenlerinde çılgınlığa tapan, vahşi, karanlık bir kültü oluşturuyorlardı. Eğer Tanrılar Savaşı'nı bu yaratık kazanmış olsaydı, insanlığın çoktan yok olmuş olacağı söylenirdi.

“Bu yüzden iyi bir çocuk ol,” derdi rahipler, “Yoksa Karanlık Tanrı gelip alır seni.”

Işığın koridorlarında Karanlık Tanrı’dan kaçıyordum. Güneş batmış olsa da Göksaray’ın yapı malzemelerinin özelliğinden dolayı duvarlar ve yer fosforluymuşçasına yumuşak bir aydınlıkla parlıyordu. Yirmi otuz adım arkamda kaos ve Karanlık Tanrı koşuyordu. Bir kere cesaret edip dönüp baktım, koridorun tatlı ışıltısı öylesine koyu bir karanlığa gömülüyordu ki gözlerim acıdı. Bir daha çevirmedim başımı.

Öndeydim ama düz gidersem yakalanacaktım. Neyse ki peşimdeki yaratık, ancak fanilerin hızında koşabiliyordu. Belki de zindanda geçirdiği o kara günlerde insana dair özellikler geliştirmişti. Yine de benimkilerden uzun bacakları yüzünden gitgide yaklaşıyordu.

Bu yüzden her köşeden saptım, duvarlara çarpıp hız aldım. Aslında böyle söyleyince bilinçli bir şekilde çarpmışım gibi geliyor ama öyle değildi. Dehşet içindeydim, bu yüzden nereye koştuğumu bile bilmiyordum, tamamen kaybolmuştum.

Neyse ki, mantığın boşluğunu katıksız dehşet dolduruyor bazen.

T’vril’in bahsettiği oyuklardan birini görür görmez kendimi içine atıp duvara yapıştım. Yukarı çıkmayı düşünmemi söylemişti, böylece büyü etkisini göstererek asansörü hareket ettirecekti. Bense o panikle sadece “Uzağa, uzağa, uzağa,” diye düşünebilmişim, büyülü oyuğun bu emre de itaat edeceği aklıma gelmemişti doğrusu.

Fayton beni Salon’dan, Göksaray’a getirirken, perdeleri sıkı sıkı kapalıydı. Sürücü bir noktaya kadar gelip durmuştu ve derimde karıncalanmalar hissetmişim, bir saniye sonra kapı açılınca sarayın önünde olduğumuzu görmüştüm. O zaman ya-

rım millik bir alanı büyü gücüyle aştığımızı algılayamamıştım.

Şimdi aynısı oluyordu. Karanlık Tanrı yaklaşıırken giderek loşlaşan küçük oyuk birden uzamaya başladı, olduğum yerde durmama rağmen kapısı gittikçe benden uzaklaşıyordu. Sonra gerilen bir yayın boşalması gibi ileriye doğru fırlatıldım. Duvarlar yüzüme çarparken ellerimi kaldırıp çığlık attım ancak taş bloklar buhar gibi içimden geçip gittiler. Sonra her şey durdu.

Yavaşça ellerimi indirdim. Kendime gelmeye çalışıyordum ki oyugun kapısında bir çocuk yüzü belirdi, etrafa baktı, beni görünce “Çabuk,” diye fısıldadı telaşla, “Bizi bulması uzun sürmez.”

Arameri sihri beni Göksaray içindeki devasa bir odaya atmıştı. Aptallaşmış gibi aceleyle etrafıma; soğuk, sıradan boşluğa bakınıyordum.

“Arena,” dedi çocuk, “asil kanlıların bazıları kendilerini savaşçı zannediyorlar da. Buradan lütfen.”

Geride kalan oyuga baktım, Karanlık Tanrı’yı engellemek için nasıl kapatabileceğimi düşünüyordum. Çocuk aklımı okumuşçasına “İşe yaramaz,” dedi. “Yine de böyle gecelerde saray onun güçlerini durdurabiliyor. Sadece hisleriyle seni bulmaya çalışacaktır.” (Başka neyle olacaktı ki, diye geçirdim içimden.) “Aysız bir gece olsaydı başın gerçekten dertteydi ama şükret ki bu gece, ay varken o sadece bir insan gibi.”

“İnsan filan değil o,” sesim tiz ve titrek bir şekilde kulaklarımda yankılandı.

“Zaten bu doğru olsa şu anda hayatını kurtarmak için kaçıyor olmazdın.” Hızlı kaçamıyordum anlaşılan çünkü elimi tutup daha hızlı sürüklemeye başladı. Dönüp yüzüme baktığımda, ilerde çok yakışıklı olacak bir yüzün hatlarını gördüm, çıkık elmacık kemikleri, sivri bir çene.

Mantığım yavaş yavaş yerine geliyordu. “Beni nereye götü-

rüyorsun?” diye sordum, “Viraine’e mi?”

Alay eder gibi burnundan soludu. Arenadan çıkıp labirente benzeyen beyaz duvarlar arasında yürümeye başladık. “Saçmalama,” dedi, “saklanacağız.”

“Ama o adam...” Nahadoth. Şimdi hatırlamıştım o ismi nerede duyduğumu. *Geceleri sakın onun ismini fısıldama*, derdi çocuk kitapları, *tabii sana gelmesini istemiyorsan*.

“Adam mı oldu şimdi? Onun uzağında kalmayı başarısak atlatabiliriz.” Çocuk köşeden dönerek koştu, benden daha çevikti, ona yetişmek için zorlanıyordum. “Meraklanma,” dedi, “Ben her seferinde paçayı sıyrıyorum.”

Önerisi çok akıllıca görünmüyordu. “Ben... Ben Viraine’e gitmek istiyorum.” Otoriter bir sesle söylemeye çalışmıştım ama hâlâ korkuyordum, üstelik nefes nefeseydim.

Çocuk birden durdu, nedeni ben değiştirdim. “Burası.” Ellerini sedefli duvarlardan birine dayadı. “*Atadiel!*”

Duvar açıldı. Sudaki dalgalanmaları izlemek gibiydi bu, inci gibi ışıldayan beton, giderek genişleyen dairelerle dalgalandı ve bir kapı açıldı. Arkada tuhaf şekilli dar bir oda görünüyordu, odadan çok aralık demek daha doğruduydu. Kapı yeterince açılınca çocuk elimden tutup içeri çekti beni.

“Bu da ne?” diye sordum.

“Sarayın gövdesindeki boşluklardan biri. Bütün bu kıvrımlar ve dairesel odalardan geriye kalan kısımlarda, benden başka kimsenin kullanmadığı, neredeyse sarayın yarısı kadar bir alan var.” Bana döndü, yüzü kocaman bir sırıtışla aydınlanmıştı. “Burada biraz dinlenebiliriz.”

Nefesim biraz düzelir gibi olmuştu, yoğun adrenalin sonrası bitkinlik de çöküyordu üzerime. Duvar arkamızdan kapandı, önce tedirgin olsam da şükranla sırtımı yasladım. Kurtarıcımı incelemeye başladım.

Benden çok da küçük değildi, dokuz yaşlarında olmalıydı. Hızlı büyüyen çocukların havası vardı üzerinde. Amn'lara mensup gibi görünmüyordu, benim gibi koyu tenliydi ve Tema ırkı gibi keskin hatlı gözlerle sahipti. Annemle benim gibi yorgun bakan yeşi gözleri vardı. Babası herhalde uçarı Arameri'lerden biriydi.

O da beni süzüyordu. Birden sırtıttı "Ben Sieh."

Sadece iki hece. "Sieh Arameri mi?"

"Sadece Sieh." Çocuklara özgü esneklikle kollarını başının üzerine kaldırdı "Sen de onlara benzemiyorsun."

O kadar yorgundum ki alınmadım dediğine. "Kimseye benzetilememek bana avantaj sağlar hep."

"Doğru. İyi strateji." Birden ciddileşerek şimşek gibi ayağa fırladı. "Hareket halinde olmazsak bizi bulur. En!"

Öyle bir bağırmişti ki yerimden sıçradım. Sieh yukarıya doğru bakıyordu. Bir saniye sonra sarı bir top düştü eline.

Şaşırp ben de başımı kaldırdım. Binanın boş alanı birkaç kat yükseklikteydi, üçgen şeklinde baca gibi bir boşluk. Topun düşeceği pencere tarzı bir yer de yoktu görünürde. Tepemizde dolanan biri de görünmüyordu.

Çocuğa baktım ve birden içim şüpheyle doldu.

Sieh gülerek topu yere koydu ve bağdaş kurup üzerine oturdu. Top çocuğun altında hareketsiz duruyordu önce, sonra havalandı. Yarım metre kadar sonra sabit bir şekilde asılı kaldı. Kesinlikle sıradan bir çocuk olmayan çocuk elini uzattı.

"Sana zarar vermem. Yardım ediyorum, değil mi?"

Sırtım duvarda bana uzanan ele baktım bir süre.

"Sana kocaman bir daire çizdirip canavarın kucağına atabilirdim, değil mi?"

Bu beni ikna etti. Elini tuttum. Olaya hâkimiyeti şüpheye yer bırakmıyordu, bu bir çocuğun gücü olamazdı.

“Ufak numaralar işte,” dedi ve beni tuttuğu gibi topun üzerine alarak, üçgen bacadan yukarı uçurdu.

Çocukluğumdan kalma bir hatıra daha var. Bir şarkı... Şöyleydi galiba sözleri, “Şakacı şakacı, şaka için güneşi çaldı, üzerine binip gezer misin, nereye gizlersin, nehre salıp yüzer misin?”

O güneş bizim güneşimiz değildi, söyleyeyim.

Sieh iki tavan ve bir duvar daha aralayıp beni neredeyse büyükbabam Dekarta'nın odası kadar büyük bir boş alana getirip indirdi. Hayretten ağzımı bir karış açık bırakan, odanın büyüklüğü değildi.

Burada bizimki gibi bir sürü küreler uçuşuyordu. Olağanüstü renk ve şekillerdeydiler, yavaşça dönerek süzülüyorlardı. Oyuncağa benziyorlardı ama birine yaklaşıp baktığımda yüzeyinde gezinen bulutlar gördüm.

Ben oyuncaklarının çevresinde dolaşırken Sieh de yanımda duruyordu. Yüzünde gururla tedirginlik arası bir ifade vardı. Sarı top odanın ortalarında bir yere konmuş, diğer toplar onun etrafında dönüyorlardı.

Küçük kırmızı bir bilyeye gözlerim takılmıştı. Sieh “Çok güzeller değil mi?” diye sordu. Bilyenin dış yüzeyindeki bulutlar bir araya gelmişlerdi, fırtına mı yaklaşıyordu sanki? Bakışlarımı toptan güçlkle ayırarak Sieh'e baktım, heyecanla cevabımı bekliyordu. “Güzel bir koleksiyon,” dedim.

Şakacı şakacı, şaka için güneşi çaldı. Muhtemelen güneş çok güzel olduğu için. Kavgaya tutuşmadan önce Göksel Üçlü'den bir sürü çocuk dünyaya gelmişti, Sieh de tanımlanamayacak kadar yaşlıydı aslında, Arameri'nin ölümcül silahlarından biriydi o da, ancak gözlerindeki umut öyle çocuksu, öyle saftı ki dayanamayıp “Hepsi çok güzel,” dedim. Doğruydu.

Gülümseyip elimi tuttu yine, bir yerlere sürüklemek için değil, sadece dostça bir tutuştu. “Bence diğerleri seni sevecek, Naha bile, hele bir sakinleşsin. Uzun zamandır ölümlü bir dostla sohbet etme şansımız olmamıştı.”

Anlamsızca bir araya dizilmiş kelimeler gibiydi söyledikleri. Diğerleri? Naha? Sakinleşmek?

Yine güldü. “Özellikle yüzünü sevdim. Duygularını fazla belli etmiyorsun, Darr’lılara ait bir özellik mi bu, yoksa an-nenden mi geliyor? Ama bir kez boş bulunursan tüm dünya ne düşündüğünü anlayabiliyor.”

Annem de beni bu konuda uyarmıştı seneler önce. “Sieh...” Sormak istediğim binlerce soru vardı ama nereden başlayacağımı bilemiyordum. Beyaz kenarlı yeşil bir top yuvarlanarak yanımızdan geçti. Sieh onu fark edip kaskatı kesilene dek ben çok da oralı olmamıştım. Birden içgüdülerim tehlike çanlarının çalmaya başladığını söyledi.

Döndüm ve Nahadoth’la burun buruna geldim.

Beynim ve vücudumun korkudan donup kaldığı o anda beni ele geçirebilirdi, sadece birkaç adım ötemdeydi. Oysa hiç kıpırdamadı, konuşmadı da, öylece birbirimize baktık. Yüzü ay gibi soluktu ve sanki dalgalanıyordu. Hatlarına dikkat edebilsem hafızama kazıyabilirdim fakat beynime işleyen sadece olağanüstü güzelliği idi. Uzun, upuzun saç başının etrafında siyah bir duman gibi dalgalanıyordu, saç telleri sanki kendi başlarına hareket eder gibiydiler. Pelerininin etekleri –belki pelerin değil saçtı o da– hissedemediğim bir rüzgâr varmışçasına havalanıyordu.

Yüzünde hâlâ deli bir ifade vardı ama kuduz hayvanlara benzeyen vahşi bir delilik değildi, daha sakindi. Pek insana benzemese de daha farklı bir ışıltı yayılıyordu.

Sieh dikkatli bir şekilde öne doğru adım attı, Naha ile benim arama girmemeye özen göstermişti. “Bizimle misin şu anda Naha?”

Nahadoth cevap vermedi, soruyu duymamıştı sanki hatta Sieh'i gördüğünden bile emin değildim. Sieh'in oyuncakları ona yaklaşıncı değişiyorlardı, beynimin korkudan donmamış kısmıyla fark etmiştim. Nazlı nazlı salınmak yerine ya çok hızlı dönmeye başlıyorlar ya da tamamen duruyorlardı. Hatta bir tanesi tam ortasından ikiye kırılıp yere düştü. Nahadoth bir adım ilerledi.

O adım beni düştüğüm felç durumundan çıkardı. Geriye doğru sendeledim, duvarları nasıl açabileceğimi bilsem çılgılık çılgılığa kaçacaktım.

"Sakın koşma!" Sieh'in sert emriyle olduğum noktaya çakıldım.

Nahadoth biraz daha yaklaştı. Vücudundan hafif bir titremenin geçtiğini gördüm. Elleri açılıp kapandı. Ağzını açtı, biraz çabaladı ve sonunda konuşmayı başardı. "Yaptığın öngörülebilir Sieh." Sesi boğuktu ama şaşırtıcı şekilde insan sesiydi. Canavar homurtusu gibi bir ses bekliyordum oysa.

Sieh'in omuzları düştü, surat asan bir oğlan çocuğu olmuştu yine. "Bu kadar çabuk yakalayacağını düşünmemiştim." Kafasını yana eğip Nahadoth'a bakarak, karşısında zekâ özürkü biri varmış gibi tane tane konuştu. "Buradasın değil mi?"

"Görebiliyorum onu," diye fısıldadı Karanlık Tanrı. Gözlerini yüzüme dikmişti.

Sieh'in ne demek istediğini anlamışçasına kafa sallaması beni şaşırtmıştı. "Ben de tahmin etmemiştim böyle olacağını," dedi yavaşça. "Ama şimdi hatırladın değil mi, ona ihtiyacımız var. Hatırlıyorsun değil mi?" İlerleyip Nahadoth'un elini tuttu.

O elin harekete geçtiğini görmemişim, Karanlık Tanrı'nın yüzüne bakıyordum. Bir anda yüzünde canavarca bir öfke ifadesi belirdi ve eliyle Sieh'in boğazını sıkarken gördüm. Sieh çılgılık atmaya bile fırsat bulamamıştı, canavarın pençesi onu yerden

kaldırdı, nefesi kesilirken havayı umutsuzca tekmeliyordu.

Tepki veremeyecek kadar korktum önce.

Sonra birden öfkelen dim.

Öfkeden *kudurdum*, hatta delirdim belki de. Sonrasında yaptıklarımın tek açıklaması bu olmalı. Hançerimi çektim ve “Onu rahat bırak!” diye haykırdım.

Bir tavşanın vahşi bir kurdu tehdit etmesi gibi gibiydi bu. Ama inanılmaz bir olay oldu ve Karanlık Tanrı bana döndü. Sieh’i indirmemişti ancak gözlerini şaşkınlıkla kırıştırtıyordu. O çılgın hali geldiği gibi kayboldu, yerine şaşkın ve meraklı bir ifade yerleşmişti. Çöplükte altın bulmuş bir adamın ifadesiydi yüzündeki, fakat hâlâ Sieh’i boğuyordu.

“Bırak onu dedim!” Hafifçe çömeldim, Darr’lı babaannemin bana öğrettiği bir saldırı duruşuydu bu. Ellerim korkudan değil ama çılgınca, göz karartıcı ve haklı bir öfkeyle titriyordu. Sieh *çocuktu*. “Hemen, şimdi!”

Nahadoth gülümsedi.

İleri atıldım. Hançerim doğrudan göğsüne saplandı, içinde bir kemiğe çarpınca elim kabzadan kaydı. Birden göğsüne çarpınca kendimi geri çekmeye çalıştım, inanılmaz gücüne rağmen içinden fışkıran kan beni şaşırtmıştı. Kalbine saplı bir bıçak olmasına rağmen tuhaf bir hayranlığa kapılmamı sağlayacak denli hızlı davranıp, boştaki eliyle bileğimi kavradı.

Parmakları, bileğimi un ufak edecek kadar güçlüydü ama o sadece beni sabitlemeyi yeğlemişti. Elime bulaşan kanı, öfkemden daha sıcaktı. Yüzüne baktım, gözlerinde sıcak, yumuşak bir ifade vardı. *İnsanca*.

“Seni ne kadar uzun zamandır bekliyordum bir bilsen,” diye fısıldadı ve eğilip öptü beni.

Sonra yere düştü.

4 BÜYÜCÜ

Karanlık Tanrı Sieh'i düşürüp yere yığılınca ben de neredeyse onlarla birlikte düştüm. Hâlâ hayatta olduğuma inanamıyordum. Arameri silahları ile ilgili hikâyeler onların koca orduları nasıl katlettikleriyle doluydu. Çılgın barbar kızların nasıl karşılık verdiklerine dair hiçbir anlatı yoktu tabii.

Sieh, hemen dirseklerinin üzerinde doğrulunca rahatladım biraz. İyi görünüyordu ancak Nahadoth'un hareketsiz bedenini görünce gözleri büyüdü. "Ne yaptığına baksana!"

"Ben..." Tir tir titremekten, konuşmakta güçlük çekiyordum. "Bunu yapmayı istemezdim. Seni öldürecekti. Buna izin..." Yutkundum. "Buna izin veremezdim."

"Nahadoth Sieh'i öldürmezdi," dedi arkamdan yabancı bir ses. Sinirlerim bu yeni kişiye dayanacak halde değildi, sıçrayarak elimi hançerimin kınına attım ama tabii silahım yerinde değildi. Sieh'in oyuncaklarının birinde yavaşça bir kadın formu belirginleşiyordu. İlk dikkatimi çeken neredeyse Ken gemileri kadar iri olduğuydu. Aynı o gemiler gibi güçlü, geniş ve şaşırtıcı ölçüde etkileyiciydi, şişman değildi asla. Hangi ırka ait olduğuna dair bir fikrim yoktu çünkü bu kadar iri bir ırk tanıımıyordum.

Sieh'i kaldırmak için çömeldi. Sieh de heyecandan titriyordu. "Gördün mü ne yaptığını?" diye sordu yeni gelene. Nahadoth'u işaret ediyordu, yüzünde garip bir sırıtış vardı.

"Evet, gördüm." Sieh'i ayağa diken kadın dönüp beni inceledi. Çömelmiş haliyle bile ayakta dikilen Sieh'den daha uzundu. Sade gri bir tunik ve pantolon giymişti, saçlarını gri bir örtüyle bağlamıştı. Karanlık Tanrı'nın zifiri varlığından sonra ondan yayılan bu *grilik* nedeniyle olacak bana oldukça nazik ve iyi biri gibi görünmüştü.

"Çocuğunu koruyan bir kadından daha yüce bir savaşçı yoktur," dedi kadın. "Sieh senden çok daha kırılğan Leydi Yeine."

Yavaşça başımla onayladım, aptal gibi hissetmemek için çabalıyordum. Yaptığımı bilinçli bir şekilde yapmamıştım.

Sieh yanıma gelip elimi tuttu, mahçup bir tavırla "Yine de teşekkürler," dedi. Boynundaki çirkin, mor parmak izleri gözlerimin önünde hızla kayboluyordu.

Hep birlikte Nahadoth'a baktık. Dizlerinin üstüne yığılmış duruyordu. Bıçak, kabzasına dek göğsünde saphıydı, başı yana devrilmişti. Grili kadın hafifçe içini çekerek onun yanma gitti ve bıçağı çekip çıkardı. Kemiğe sapladığımı hissetmiştim ama kadın hiç zorlanmamıştı çıkarırken. Keskin çeliği inceledi, başını salladı sonra kabzası benden tarafa olacak şekilde uzattı.

Uzanıp alırken elime daha çok Tanrısal kan bulaşmıştı. Bıçağın keskin ucunu gereğinden sıkı tutmasının benim ellerimin titremesi yüzünden olduğunu sanmıştım, biraz daha sıkı kavrayıp asıldığımda parmakları çeliğin ucunda kaydı. Hançer tamamen bana geçtiğinde şaşkınlıkla üzerinde hiç kan olmadığını ve şeklinin değiştiğini fark ettim. Ucu kıvrılmıştı ve jilet gibi bileylenmişti.

Afallamış bakışlarımı gören kadın, "Bu sana daha çok yakışacak," dedi. Ne yaptığımın farkında bile olmayarak sırtımdaki

kının içine soktum, aslında uymaması gerekirdi ama kın da şekil değiştirerek hançeri kolaylıkla muhafazasına almıştı.

“Eee, Zhakka, onu sevdin demek.” Sieh belime sarılıp başını göğsüme dayamıştı. Ölümsüz de olsa öyle masum bir hali vardı ki itemedim, hatta ben de ona sarıldım. Derin ve mesut bir şekilde iç çekti.

Kadın kaçamak yollara sapmadan “Evet,” dedi kararlılıkla. Sonra Nahadoth’un üzerine eğildi. “Baba?”

Sieh belime sarılı olduğundan sıçramadım ama vücudumun kasıldığını hissetmişti. “Şşşş,” dedi elleriyle sırtımı okşayarak. Bir çocuğun o çok rahatlatan dokunuşu gibiydi. Nahadoth kıpırdadı birden.

Sieh gülümseyerek doğruldu. “Geri döndün.” Fırsattan istifade Nahadoth’dan bir adım uzaklaştım. Sieh hemen elimi tuttu, “Geçti Yeine. Artık güvendesin. Değişti artık.”

Nahadoth, derin uykudan uyanan bir insanın sesiyle “Sana inanmayacak,” diye konuştu. “Artık bize güvenmeyecek.”

“Kendini suçlama,” dedi Sieh, sesi üzgün çıkıyordu, “Ona anlatırız, anlar.”

Nahadoth bakışlarını bana çevirdi, elimde olmadan irkil-dim. Yüzünde delilikten eser kalmamıştı. Bileğimi tutup bana sevgi sözleri söylediği andaki gibi de değildi bakışları. O öpücük... Hayır hayır, hayal gücümün oyunu olmalıydı. Şu anda yerde diz çökmüş olmasına rağmen son derece asil ve mesafeli görünen Karanlık Tanrı bunu yapmış olamazdı. Dekarta’yı hatırlatıyordu bana, içim sızladı.

“Anlar mısın?” diye sordu yüzüme bakarak.

Kendime engel olamayıp bir adım daha geri gittim. Nahadoth başını umutsuzlukla sallayıp ayağa kalktı, Sieh ve Zhakka’yı zarif bir şekilde selamladı. Zhakka ondan çok daha uzundu ama gücün kime ait olduğu belli oluyordu.

“Buna zamanımız yok,” dedi Nahadoth, “Viraine onu arıyordur, damgalayıp bırakacak.” Zhakka başıyla onaylayıp bana doğru yürüdü. Gözlerinde öyle yoğun bir bakış vardı ki üçüncü kez geri adım attım.

Sieh elimi bırakıp önüme geçti. Koca bir köpeğin önüne dikilen pire gibiydi, Zhakka’nın beline ancak geliyordu. “Böyle yapmamamız gerekiyor,” dedi. “Kendi tarafımıza çekmek üzere anlaşmıştık.”

“Bu mümkün değil artık,” diye yanıtladı Nahadoth.

“İyi de olan biteni Viraine’e anlatmasını kim önleyecek o zaman?” Sieh ellerini beline koymuş kararlılıkla dikiliyordu. Zhakka sabırla tartışmanın sonuçlanmasını bekler gibiydi. Çok önemsizmişim gibi hissetmeye başlamıştım, beni unutmışlardı bir kenarda. Hoş, üç tane Tanrı’nın önünde tabii ki hiç değeri olmayan bir varlıktım, *eski* Tanrı demeye dilim varmamıştı.

Nahadoth’un yüzünden gülümsemeye benzer bir ifade geçti. Bana baktı. “Viraine’e söylersen seni öldürürüz,” dedi. Sieh’e döndü, “Nasıl, oldu mu?”

Yorgundum galiba. O akşamki bir sürü tehditten sonra buna kılım bile kıpırdamadı.

Sieh kaşlarını çatıp kafasını hoşnutsuzlukla salladı ama Zhakka’nın yolundan çekildi. “Planımız bu değildi,” dedi alıngan bir edayla.

“Planlar değişebilir,” diye cevap verdi Zhakka. Sonra gelip önümde durdu.

“Ne yapacaksınız bana?” Boyuna rağmen beni Nahadoth kadar ürkütmüyordu.

“Alnını mühürleyeceğim. Görünmez bir işaret. Viraine’in koymak istediği mührü engelleyecek. Onlar gibi görüneceksin belki ama gerçekte özgür olacaksın.”

“Yani onlar...” Bütün işaretli Arameri’ler mi? Onları mı kast ediyordu? “Özgür değiller mi?”

“Bizden fazla değil, her ne kadar onlar aksini düşünse de,” dedi Nahadoth, bir anlığına sesinde yine o sevecen hava belirmişti. Sonra arkasını döndü “Haydi, bitir şu işi.”

Zhakka başıyla onaylayıp parmak ucuyla alnıma dokundu. Elleri yemek tabağı kadar büyüktü ve parmağı tenime dokunduğu anda kızgın bir demirle dağlanıyorum sandım. Çığlık atıp onu itmek için elimi kaldırdığımda çoktan işini bitirmişti bile.

Sieh, surat asmayı bırakmış alnımdaki noktaya bakıyordu merakla. “Oldu,” dedi.

“O halde onu Viraine’e götürebilirsin,” diye konuştu Zhakka. Zarif bir şekilde başını eğerek benimle vedalaştı ve Nahadoth’un yanına gitti.

Sieh elimi tuttu, o kadar kafam karışmış, öylesine sarsılmıştım ki beni en yakındaki duvara doğru götürürken karşı koymadım bile. Sadece omzumun üzerinden uzaklaşan Karanlık Tanrı’ya bir kez dönüp baktım.

Annem dünyadaki en güzel kadındı. Kızı olduğum için söylemiyorum, uzun ve zarif olduğu için de değil, saçları bulutlu bir havadaki gün ışığına benzediği için de. Böyle söylüyorum çünkü o çok güçlüydü. Belki Darr genleri taşıdığımdan ama güç benim gözümde hep en önemli güzellik kriteri olmuştur.

Halkım ona hiç sevgi duymadı. Babamın önünde kimse konuşmaya cesaret etmese de kalabalıkta yürürken arkamızdan gelen fısıltıları duyardım, “Amn fahişesi,” “Beyaz kaltak.” Geçtiği sokakları Arameri lekesinden temizlemek için arkasından yere tükürürlerdi. Bütün bunlara rağmen vakarını korur, hiç hak etmeyen insanlara bile her zaman kibar davranırdı. Hafızamda hep taze kalan anılarımdan birinde babamın bu davra-

nışların annemi diğerlerinden iyi kıldığını söylediğini hatırlıyorum.

Şimdi bu nereden geldi aklıma bilmiyorum ama muhtemelen önemlidir.

Sieh, boş alandan çıktığımızda beni öyle koşturdu ki Viraine'in atölyesine vardığımızda nefes nefese kaldım.

Sieh üçüncü kez sabırsızca tıkladıktan sonra kapıyı açan Viraine, rahatsız olmuşa benziyordu. Dekarta'nın meclisindeki bana "Çok da umutsuz vaka değil," diyen beyaz saçlı adamdı.

"Sieh? İblis aşkına... Ah sen misin?" Kaşlarından birini havaya kaldırmış, bana bakıyordu. "Ben de T'vril nerelerde oyalanıyor diyordum, güneş batalı bir saat oldu neredeyse."

"Scimina Naha'yı onun üzerine saldı," diye açıkladı Sieh. Sonra bana baktı. "Ama buraya varınca oyun bitiyordu değil mi? Artık güvendesin."

Yapmam gereken açıklama buydu demek. "Bana öyle söyledi T'vril," dedim. Hâlâ korkuyormuş numarası yaparak koridora göz attım, bu konuda rol yapmak çok da zor değildi doğrusu.

"Scimina ona belirli sınırlar koymuştur," dedi Viraine, beni rahatlatmaya çalışarak. "Naha o haldeyken neler olacağını Scimina bilir. Lütfen içeri girin Leydi Yeine."

İçeri girmem için yana çekildi. Bu kadar yorgun olmasam da, o an kalakalırdım herhalde çünkü bugüne kadar böyle bir oda görmemiştim. Uzunlamasına oval bir odaydı, yüksek duvarlar yerden tavana dek pencerelerle kaplıydı. Odanın her iki tarafına çalışma sıraları yerleştirilmişti. Kitaplar, cam beherler, ne olduğu anlaşılamayan aletler vardı her yerde. En dipteki duvarın dibindeki kafeslerde tavşanlar ve kuşlar geziniyordu. Odanın tam ortasındaki alçak setin üzerinde dev bir beyaz küre vardı. Neredeyse benimle aynı boyda olan opak bir küre.

Sıralardan birine ilerleyen Viraine “Buraya,” diye seslendi. Sıranın önünde duran iki tabureden birini bana uzattı. Durakladım.

“Önce siz,” dedim.

“Ah evet, nezaket.” Gülümseyerek yarı şaka yarı ciddi bir şekilde eğildi. “Ben Viraine, saray büyücü kâtibi. Aynı zamanda bir şekilde akrabanızım ama çok uzaktan ve çok karışık. Ancak Lord Dekarta beni Merkez Aile’ye alma yüce gönüllülüğünü gösterdi.” Alnındaki siyah daireyi işaret etti.

Büyücü kâtipler. Amn âlimleri Tanrılarının yazısını öğrenmek için eğitim alırlardı. Hayalimdeki gibi soğuk bakışlı sofulardan değildi. Her şeyden önce genç sayılırdı, belki annemden bile birkaç yaş küçüktü. Kesinlikle o bembeyaz saça sahip olacak kadar ihtiyar değildi. Belki T’vril ve ben gibi melezdi ancak daha egzotik bir ırktan geliyordu.

“Memnun oldum,” diye karşılık verdim. “Aslında büyücü kâtiplerin neden Tanrılarının kudretini çözmeye uğraştığını anlamış değilim, gerçek Tanrılarınız var burada.”

Sorumdan memnun olmuştu, işi hakkında çok az kişi bilgi edinmek istiyordu herhalde. “Bir kere, Tanrılar her yerde olup, her istediklerini yapamazlar. Sarayda günlük işlerde ufak tefek büyüler kullanan bir sürü insan var. Her iş için Enefadeh’lerden birini çağırırsak önemlileri halletmeye zaman bulamazlar değil mi? Buraya çıktığın asansör bu tip küçük büyülerle çalışıyor. Ya da soluduğumuz havaya bak. Yerden bu kadar yüksekte soğuk olur ve alçak basınçtan dolayı nefes alamazdık ama büyülerimiz burada rahat bir yaşam sürmemizi sağlıyor.”

Dikkatle tabureye otururken gözüm yandaki masanın üzerindeki kaydı. Çeşitli boylarda fırçalar, bir mürekkep hokkası ve küçük cilalı bir taş düzgünce yan yana sıralanmıştı. Taşın üzerinde kıvrımlı ve düz farklı çizgilerden oluşan garip

işaretler vardı. Öylesine garip ve yabancıydılar ki insan uzun süre gözlerini onlara dikemiyordu. Tabii ki bu normaldi çünkü o Tanrıların diliydi, o bir mühürdü.

Viraine karşıma oturdu, Sieh de teklifsizce masanın öte yanına kurulup masaya dayadığı kollarının üzerine çenesini koydu ve bizi izlemeye başladı.

“Ayrıca,” diye devam etti Viraine, “bazı büyüler vardır ki Enefadeh’lerin de gücü yetmez onları gerçekleştirmeye. Tanrılar ilginç varlıklardır, etki alanları içerisinde çok güçlüdürler ancak onun dışında yapabildikleri sınırlıdır. Nahadoth mesela, gün ışığı olduğu sürece güçten mahrumdur. Sieh, bir afacanlık peşinde değilse asla sessiz ve sakin olamaz böyle.” Yan yan Sieh’e baktı, o ise masum bir şekilde gülümsüyordu. Kâtip anlatısına döndü: “Birçok açıdan biz ölümlüler daha... Daha becerikli ve çok yönlüüz, evet, en uygun kelimeler bunlar. Daha *bütünüz*. Mesela hiçbir Tanrı doğuramaz ve yaşamı uzatamaz. Çocuk doğurmayı düşün, şanssız bir bar kızı ya da dikkatsiz bir asker bile çocuk sahibi olabilirken Tanrılar milyonlarca yıldır bu haktan mahrum edilmişlerdir.”

Göz ucuyla Sieh’in yüzündeki gülümsemenin donduğunu gördüm.

“Yaşamı *uzatmak* mı?” Bazı kâtiplerin güçlerini kullanım şekilleri hakkında korkunç ve kötü dedikodular duymuştum. Birden büyükbabamın nasıl da çok ama çok yaşlı olduğunu fark ettim.

Viraine sesimdeki hoşnutsuzluğu fark etmişti, gözlerinde garip bir pırıltıyla başıyla onayladı. “Bu bizim mesleğimizin en önemli amacıdır. Bir gün belki ölümsüzlüğü bile keşfedeceğiz...”

Babaannem, Amn halkının doğaüstü yaratıklar olduğunu söylerdi hep. Bakışlarımı çevirdim. “T’vril beni damgalayacağını söyledi.”

Çok eğlendiğini gizlemeye gerek duymadan sırttı, bu vahşi kız eline düşmüştü işte. “Hıı... hı.”

“Bu mühür ne işe yapıyor?”

“Enefadeh’lerin seni öldürmesini engelliyor, nasıl vahşi olabildiklerini gözlerinle gördün.”

Dudaklarımı ısırdım. “Öyle... Bu kadar... Böyle olduklarını bilmiyordum,” derken elimle belli belirsiz bir hareket yaptım, Sieh’in alınmasını istemiyordum.

“Böyle serbest dolaştıklarını mı?” diye atıldı Sieh, yüzünde muzip bir ifade vardı, halimle eğleniyor gibiydi.

İrkildim. “Sanırım evet.”

“Ölümlülerin bedeni onların zindanıdır,” dedi Viraine, Sieh’i duymazdan gelerek. “Göksaray’da bulunan her ruh da onların gardiyanı. Aydınlık İtempas tarafından Shahar Arameri soyundan gelenlere hizmet etmekle cezalandırıldılar. Ve şu anda onun soyundan gelenler öyle çoklar ki...” Elini pencerelere doğru saldı, sanki tüm dünyanın tek bir aşiret haline geldiğini söylüyordu. Ya da belki sadece Göksaray’dı tarif etmek istediği, başka yerler onu zaten ilgilendirmiyordu. “Atalarımız bu durumu düzen içinde sürdürmek istediler. Damga, Enefadeh’lere senin Arameri soyundan geldiğini ispat eder, o işaret olmadan sana itaat etmeyeceklerdir. Aile içindeki konumun da mühürden bellidir, ana soya ne kadar yakın olduğun buradan anlaşılır. Bu da Enefadeh’lere onlar üzerindeki yetkini net bir şekilde anlatır.”

Bir fırça alarak uzandı, fırçayı mürekkep hokkasına sokacak diye bekledim ama sadece perçemlerimi geriye itti ve yüzümü açtı. Alnımı incelerken içim ürpertiyle kasıldı. Şüphesiz Viraine bu konuda uzman bir görevliydi ve Zhakka’nın işaretini görebilirdi. Bir an için bakışları benimkilere kenetlenince fark etti sandım. Ancak Tanrılar işlerini çok beceriklice yapmışlardı anlaşılan çünkü kâtip dönüp mürekkebi karıştırmaya başladı.

Tedirginliğimi fark etmesin diye sohbet etmeye çalışıyordum, “T’vril bu mührün kalıcı olacağını söyledi.” Siyah mürekkep alelade görünüyordu ama o işaretli taş kesinlikle sıradan bir baskı taşı değildi.

“Dekarta çıkartılmasını istemediği sürece kalıcıdır. Dövme gibi, ancak acısız olanı. Zamanla alışırsın varlığına.”

Kalıcı bir işaret istemiyordum vücudumda ama karşı koymamam gerektiğini bilecek kadar aklım başımdaydı. Dikkatimi dağıtmak için sordum “Niye Tanrılara Enefadeh’ler diyorsunuz?”

Viraine’in yüzünden geçen ifade çok kısa sürse de durum değerlendirmesi yaptığını fark edebilmiştim. Ne kadar cahil olduğuma ilişkin ipucu vermiştim ve bunu kullanmaya kararlıydı.

Masadaki nesneleri inceleyen Sieh’i parmağıyla dürterek cevap verdi. “Onlar kendilerine böyle diyorlar, biz de bu yüzden bu kelimeyi kullanıyoruz.”

“Peki neden...”

Hafifçe gülümseyerek lafı ağzımdan aldı. “Tanrı demeyiz onlara. Çünkü bu gerçek ilahımız olan Göktanrı’ya hakarettir. Ve onun sadık çocuklarına. Ancak köle de diyemeyiz çünkü köleliği yüzyıllar önce yasakladık.”

İşte bu, insanların Arameri’lerden nefret etmesinin nedenlerinden biriydi, gerçek ve katıksız bir nefretten bahsediyorum, güçlerini kıskanmaktan değil. Bir sürü kandırmacaları vardı kendileri hakkında, insanların çektikleri eziyetlerle dalga geçer gibi yalan söyleyebiliyorlardı.

“Peki neden gerçek isimlerini kullanmıyorsunuz? Silahlar yani.”

Sieh’in bakışları bir çocuğa ait olamayacak kadar kayıtsızlaşmıştı.

Viraine yüzünü hoşnutsuzlukla buruşturdu, “Gerçek bir

barbar gibi konuştun şimdi.” Gülümsüyordu ama hakareti-
ni hafifletmiyordu bu. “Anlamanız gereken şu Leydi Yeine, biz
Arameri’ler, tıpkı ata-anamız Shahar gibi Göktanrı Itempas’ın
en önde gelen hizmetkârlarıyız. Tanrımızın ismiyle dünyada Ay-
dınlık çağın başlamasını sağladık, barış, düzen ve aydınlanma.”
Ellerini iki yana açtı. “Itempas’ın hizmetkârları silah kullanmaz
ve silahlara ihtiyacı olmaz. Araçlar kullanabilirler, belki.”

Yeteri kadar dinlemiş ve sıkılmışım. Benimkine göre rütbe-
si ne seviyedeydi umrumda değildi, yorgundum, evimden çok
uzaktaydım ve barbar yöntemlerimle bu iş daha çabuk olup
bitecekse, böyle davranmaya razıydım.

“Enefadeh’ler, araç mı demek o zaman? Ya da başka bir dil-
de köle anlamına mı geliyor?”

Sieh “Kelime anlamı Enefa’yı hatırlayanlar demek,” diye
açıkladı. Çenesini eline dayamış oturuyordu. Viraine’in çalış-
ma masasındaki nesneler aynı duruyordu ama eminim bir şey-
ler karıştırmıştı. “Enefa, Itempas tarafından katledilmişti. Biz
de onun intikamını almak için Itempas’la savaşa girdik.”

Bize ders veren rahipler onun adını hiç kullanmazlardı. İs-
ter istemez isyankâr Tanrıça için kullanılan terim döküldü du-
daklarımdan “Hain...”

Sieh “O kimseye ihanet etmedi,” diye terslendi.

Viraine Sieh’e sert bir bakış attı ve “Doğru. Bir fahişenin
yaptıklarına ihanet denemez, değil mi?” diye sordu.

Sieh tıslamaya benzer bir ses çıkardı, bir anlığına yüzüne
insan dışı bir varlığın ifadesi gelip oturdu, vahşi ve öfkeli, son-
ra tekrar sinirden titreyen bir oğlan çocuğuna dönüştü. Dil çı-
karmasını bekledim ama gözlerindeki öfke böyle bir hareket
için fazla olgundu.

“Öldüğünde güleceğim,” dedi yavaşça. Sesindeki yetişkin
ölkeyi duyunca tüylerim ürperdi. “Kalbinden kendime oyun-

cak yapacağım, yüzyıllar boyunca top gibi tekmeleyeceğim onu. Sonra özgür kaldığımda soyundan gelenleri bulup hepsini kendime benzeteceğim.”

Birden ortadan kayboldu. Gözlerimi şaşkınlıkla kırptırdım. Viraine derin derin iç çekti.

“İşte Leydim, bu yüzden bu işaretleri taşıyoruz. Aptalca bir tehdit olmasına rağmen sonuna dek inanarak söyledi bunları. İşaret bu laneti gerçekleştirmesine mani oluyor, yine de yeterli gelmeyebilir. Daha üst rütbeli bir Arameri’nin vereceği emir ya da sizin aptalca bir yanlısınız tamamen korunmasız kalmanıza yol açabilir.”

T’vrl’in dedikleri aklıma geldi. Sadece bir safkan ona söz geçirebilir. T’vrl’in kendisi melezdı benim gibi.

“Aptalca bir yanlışımdır derken?”

Viraine yüzüme baktı. “Enfadedh’ler, emir kipinde söylediğiniz her sözü gerçekleştirmek zorundadır. Düşünsenize günlük hayatınızda düşünmeden kaç kere yanlış anlaşılacak emirler verdiğinizi.” Düşünceli düşünceli kaşlarını çatıldığını görünce sabırsızlandı. “Mesela sıradan insanlar sinirlendiklerinde ‘cehennem ol,’ derler değil mi? Siz de hiç kullandınız mı bu lafı?” Başım ile hafifçe onayladığımı görünce yüzünü yüzüme yaklaştırdı. “Bu cümlemin anlamı aslında ‘git ve beni rahat bırak’tır değil mi basitçe? Ya bu deyim tam kelime anlamıyla algılanıp cehenneme dönüşen bir Tanrı sizi de içine alırsa?”

Anlayıp anlamadığımı görmek için geri çekildi. Gayet iyi anlamıştım. Ürperdiğimi görünce başını salladı.

“Zorunlu olmadıkça onlarla konuşmayın bu yüzden. Şimdi işimize bakalım.” Mürekkep hokkasına uzandı ama daha dokunur dokunmaz devrilince sinirle küfretti. Sieh, hokkanın altına bir fırça koyup dengesini bozmuştu. Dökülen mürekkep bütün masaya yayıldı. Sanki.

Sanki...

Viraine uzanıp elimi tuttu “Leydi Yeine, iyi misiniz?”

İşte ilk kez böyle olmuştu.

Gözlerimi kırpıştırıp “Ne oldu?” diye sordum.

Viraine gülümsedi, gayet sevecen görünmeye çalışıyordu. “Zor bir gün oldu değil mi? Neyse uzun sürmeyecek merak etmeyin.” Masaya dökülen mürekkebi temizledi, hokkada kalan herhalde işlem için yeterli olacaktı. “Saçınızı şöyle geride tutarsanız...”

Hareket etmedim. “Büyükbaba Dekarta neden bunu yaptı Büyücü Viraine? Neden beni buraya getirdi?”

Soruma şaşırmış gibi kaşlarını kaldırdı. “Onun düşüncelerini bilemem. Hiçbir fikrim yok.”

“Bunamamıştır, değil mi?”

Alaylı bir şekilde inledi, “Gerçekten de barbarsınız. Hayır, o bir bunak değil.”

“Peki niye?”

“Söyledim size...”

“Beni öldürmekse amacı, cellatları bu işi kolayca görürdü. Bir neden göstermesine bile gerek yoktu idam emrim için. Ya da anneme yapıldığı gibi, uykumda zehirlenebilirdim.”

Nihayet onu şaşırtmıştım. Donup kaldı bir süre, gözleri şöyle bir gözlerimde dolandı ve bakışlarını kaçırdı. “Yerinizde olsam, elimde kanıt olsa bile böyle bir konuda Dekarta’nın karşısına çıkmazdım,” dedi.

En azından inkâr etmemişti.

“Kanıtı ihtiyacım yoktu aslında. Kırk yaşında sağlıklı bir kadın durup dururken uykusunda ölmez. Ama yine de bir doktor çağırıp annemin cesedini inceledim. Alnında bir iğne

deliği buldular. Tam şeyin üzerinde...” Lafım boğazımda düğümlendi birden, hayatım boyunca neyi sorgulamadığımı anlamıştım. “Tam yara izinin üzerinde,” Kendi alnıma dokunarak birazdan Arameri mührünün konulacağı yeri gösterdim.

Viraine sessiz ve ciddi bir şekilde bana bakıyordu. “Eğer bir Arameri suikastçısının geride bir işaret bıraktığını gördüyse-niz, hatta bunu göreceğinizden emin olarak inceleme yaptırdıysanız, o halde Leydim, Dekarta’yı hepimizden daha iyi çözümlemiş ve anlamış olmanız gerekir. Sizce neden getirdi sizi buraya?”

Yavaşça başımı salladım. Göksaray’a gelene kadar buna kafa yormuştum. Dekarta anneme öfkeliydi, babamdan da nefret ediyordu. Beni buraya davet etmesinin altında iyi bir neden olamazdı. Zihnimin gerisinde burada idam edilebileceğim, hatta daha önce Salon’da işkenceye tabi tutulacağıma dair şüpheler taşıyordum. Babaannem çok endişelenmişti benim için. Kaçma şansım olsa bunun için ısrar ederdi ancak Arameri’lerden kaçamazdınız.

Ayrıca bir Darr kadını intikamdan kaçmaz.

“Bu işaret benim sarayda hayatta kalmamı mı sağlayacak?” diye sordum.

“Evet. Enefadeh’ler aptalca davranmazsanız size zarar veremeyecek. Scimina, Relad ve diğerlerine gelince...” omuz silkti, “büyünün de gücü bir yere kadar,” dedi.

Gözlerimi kapatıp annemin yüzünü belki de bininci kez zihnimde canlandırmaya çalıştım. Yanaklarında gözyaşlarıyla, belki de beni bekleyen kaderi tahmin ederek ölmüştü.

“Hadi başlayalım,” dedim.

5 KAOS

O gece rüyamda onu gördüm.

Kötü, fırtına bulutlarıyla kaplı bir geceydi.

Bulutların üzerinde şafağın ilk ışıklarıyla gökyüzü aydınlanıyordu. Ama bu bulutların altındaki savaş alanını etkilemiyordu. Yüz bin askerin arasındaki bin meşale zaten yeterli ışık veriyordu. Başkent de yakınlarda zarif bir ışıltıyla parlıyordu.

(Bu bildiğim Gökşehir değildi. Tepedense bir düzlükte kurulmuştu ve saray, şehrin tepesinde yükselmek yerine tam kalbine yerleşmişti. Ben, ben değildim.)

Yanımda duran Zhakka, "Saygı duyulacak bir güç," dedi. Şu anda Zhakkarn'a dönüşmüştü, savaş ve kan Tanrıçası. Başında bu kez her zamanki örtüsü yerine miğfer vardı. Gümüş bir zırh giymişti, zırhın üzeri kıpkızıl parlayan işaretler ve desenlerle doluydu. Tanrıların orada yazılı sözlerinde anlamlar yüklüydü. Bana ait olmaması gereken hatıralar, dalga geçercesine zihnimde belirliyor sonra kayboluyorlardı.

"Evet," diyorum, sesim bir erkeğin sesi, tiz ve genizden ama bir erkek sesi. Arameri olduğumu biliyorum. Güçlüyüm. Soyun başıyım.

“Bir tek asker eksiğiyle bile gelselerdi hakaret kabul ederdim.”

Yanımdaki kadın cevap veriyor, “Madem hakaret kabul edeceğin bir durum yok, barış görüşmeleri yapabilirsin o halde.” Bronz saçlı, güzel bir kadın, dev altın ve platin karışımı kanatları var. Kurue diyor ona bilgiler.

Kibirliyim oldukça. “Barış mı? Buna değmezler,” diyorum.

(Bu öteki kendimden hoşlanmıyorum.)

“Ne olacak peki?”

Arkamdakilere bakmak için dönüyorum. Sieh uçan sarı topunun üzerinde bağdaş kurmuş oturuyor. Sıkılmış bir hali var, çenesini yumruğuna dayamış. Sieh’in arkasında dumanları tüten, gizli bir varlık var, arkamda durduğunu hissetmemiştim. Ölümümü hayal edercesine beni seyreliyor.

Beni nasıl tedirgin ettiğini göstermemeye çalışarak gülümsüyorum. “Eee, Nahadoth? Böyle eğlenmeyeli ne kadar zaman oldu?”

Şaşıyor. Onu şaşırtabilmek kendimle gurur duymama yol açıyor. Ürkütücü bir ifadeyle bekliyor ama hiçbir emir vermiyorum. Öylece bekliyor.

Diğerleri de şaşkın ama biraz daha memnuniyetsizler durumdan. Sieh doğrulup bana dikleniyor “Aklını mı kaçırdın sen?”

Kurue daha diplomatik. “Bu çok gereksiz Lord Haker. Zhakkarn, hatta ben bile bu orduyu yenerim.”

Sieh küskün bir tonla “Ben de,” diyor.

Nahadoth’a bakarken, bana karşı çıkanların üstüne onu nasıl saldığıma ilişkin öykülerin dilden dile yayılacağını düşünüyorum. En güçlü silahım o ama daha yeteneklerinin ne olduğunu görmüş değilim. Merak ediyorum.

“Nahadoth.” İtaatkarlığı ve onu emrim altında tutabilmek muhteşem bir duygu. Yine de fazla kaptırmamalıyım kendimi. Daha önceki atalarımızdan günümüze dek gelen hikâyeleri biliyorum. Ona doğru talimatları vermek gerek. Kafası garip çalışıyor çünkü.

“Savaş alanına girip şu orduyu dağıt. İlerlemelerine izin verme, Gökşehir’e de giremesinler. Kimse sağ kalmasin.” Unutmadan ekliyorum, “Beni öldürme.”

“Hepsi bu mu?” diye soruyor.

“Evet.”

Gülümsüyor. “Emredersin.”

Kurue, nezaketi bir yana bırakıp “Tam bir aptalsın,” diyor. Ama öteki ben, bunu umursamıyor.

Nahadoth çocuklarına dönüp “Onu iyi koruyun,” diyor ve cepheye doğru yürüyor. Yüzünde hâlâ o gülümseme.

Düşman o kadar kalabalık ki ucu bucağı görünmüyor. Nahadoth ön saflara yaklaşırken küçücük görünüyor, zayıf, insan gibi. Vadide yankılanan asker kahkahalarını duyuyorum. Komutanları ise sessiz çünkü Nahadoth’un kim olduğunu biliyorlar.

Bir an sonra Karanlık Tanrı’nın iki elinde kılıçları beliriyor. Ön sıraya doğru koşup oradaki tüm askerleri bir çırpıda biçiyor. Kalkanlar, zırhlar, vücut parçaları havada uçuşuyor. Her darbeye düzinelerce asker ölüyor. El çırparak sevinç içinde izliyorum. “Harika bir gösteri.”

Çevremde dikilen diğer Enefadeh’ler gergin ve korku içinde.

Nahadoth düşmanı yararak ortalarına dek ilerliyor. Karşı koyacak kimse yok. Sonra birden duruyor, çevresinde ölümden bir çember oluşmuş, düşman askerleri birbirlerini ezerek kaçmaya çalışıyorlar. Bulunduğum noktadan onu pek iyi göremiyorum ama aurasının siyah dumanı daha da yükselmiş, bu fark ediliyor.

“Güneş yükseliyor,” diyor Zhakkarn.

“Yeteri kadar hızlı değil,” diye yanıtlıyor Kurue.

Ordunun ortalarından bir ses geliyor. Hayır, ses değil, titreşim. Kalp atışı gibi ama dünyayı sallıyor sanki.

Birden tam o noktadan simsiyah bir yıldız doğuyor. Tarif edecek kelime bulamıyorum, öyle yoğun bir siyah ki, parlıyor, ağırlığı altın-

da toprak inleyerek eziliyor. Derin çatlaklar oluşmaya başlıyor ve tam yıldızın olduğu orta yerde bir çukur açılıyor. Düşmanlar çukura yuvarlanmaya başlıyorlar. Seslerini duyamıyorum çünkü kara yıldız bütün sesleri emiyor. Bedenleri emiyor. Her şeyi emiyor.

Toprak öyle şiddetle sarsılıyor ki dizlerimin üstüne kapaklanıyorum. Çevremde müthiş bir uğultu var. Başımı kaldırdığımda havanın çukura doğru çekildiğini görüyorum. Nahadoth kıyametin ta kendisi oluyor. Kurue ve diğerleri etrafımda babalarının serbest bıraktığı dehşet verici gücü yönlendirmek için dualar mırıldanıyorlar. Sabun köpüğü gibi bir fanusun içinde, güvende olmamızı sağlıyor bu. Bizim dışımızdaki her şey yok oluyor. Bulutlar vakumlanır gibi çukura çekiliyorlar. Düşman ordusu yok oluyor. Geriye kalan sadece ayaklarımızın bastığı toprak parçası, onu çevreleyen kıta ve altımızdaki gezegen.

Sonunda hatamın farkına varıyorum, çocukları beni koruduğu sürece Nahadoth'un her şeyi yok etmesine hiçbir şey engel olamaz.

Korkudan boğulacak gibiyim, üstün bir gayretle bağırmaya başlıyorum "D... Dur! Nahadoth dur dedim!" Rüzgâr haykırışımı yutuyor, Karanlık Tanrı, tüm emirlerimi dinlemeye zorlanacağı bir kadim büyü'nün esiri aslında ama sesimi duyuramıyorum. Belki de niyeti buydu, kendi zaferinin sarhoşluğunu yaşıyor, doğasında var olan kaosu dünyaya hâkim kılmayı başarıyor.

Yere vuruyor ve lavlar fışkırıyor. Damar damar beliren lavlar bir süre sonra karanlığın içine çekiliyorlar. Gökte kasırğa, yerdeyse volkan ve bunların tam merkezinde giderek büyüyen siyah yıldız.

Onca dehşetine rağmen bugüne dek gördüğüm en muhteşem sahne bu.

Sonunda Göktanrı bizi kurtarıyor. Bulutların arasından güneşle aydınlanmış gökyüzü görünür görünmez, ayaklarımın altındaki taşların titreşmeye başladığını hissediyorum. Güneş yüzünü gösteriyor nihayet.

Kara yıldız kayboluyor.

Kömürleşmiş, zavallı, insan bedenine benzemeyen bir varlık yıldızın olduğu yerde kımıldıyor sonra lav çukuruna düşüyor. Sieh lanetler okuyarak sarı topuyla fırlayıp gidiyor, çevremizdeki balonu parçalıyor bu ama artık o kalkana ihtiyacımız yok. Hava sıcak ve nemli, nefes almakta zorlanıyorum. Uzakta fırtına bulutları toplanıyor, buradaki boşluğu doldurmak ister gibi hızla yaklaşıyorlar.

Yakındaki başkent... Olamaz... Yooo, hayır!

Bazı binalardan geriye kalan iskeletleri görüyorum, başka her şey yok olmuş. Bir zamanlar sarayın üzerinde durduğu toprak parçası cehennem çukuruna düşüp kaybolmuş.

Karım... Oğlum...

Zhakkarn bana bakıyor. İyi bir asker olduğundan duygularını gizlemeyi biliyor ama beni hakir gördüğünü biliyorum. Kurue ayağa kalkmama yardımcı oluyor, onun da ifadesi aynı. Gözleri "Buna sen sebep oldu," der gibi bakıyor.

Yas tuttuğum süre boyunca bu düşünce hep benimle olacak.

"Sieh onu götürdü," diyor Zhakkarn, "Kendine gelmesi yıllar sürecekt."

Kurue dayanamayıp tersleniyor "İnsan formundayken böylesine bir gücü kullanması tehlikeliydi," diyor.

"Hangi formda olduğu fark etmezdi," diye mırıldanıyorum, belki de ilk kez haklıyım.

Yeryüzünün sarsıntısı durmadı bir türlü. Nahadoth derinlerde bir fay kırdı herhalde. Burası bir zamanlar güzel bir ülkeydi, dünya imparatorluğunun başkenti olmak için mükemmel bir yerd. Şimdi harabeye döndü.

"Beni götürün buradan," diye fısıldıyorum.

"Nereye?" diye soruyor Zhakkarn. Evim ve ülkem yok artık.

Neredeyse, fark etmez her yer olur diyeceğim ama neyse ki o kadar da aptal değilim. Bu yaratıklar Nahadoth kadar nefret dolu

olmasalar da dostum da sayılmazlar. Bir günün içinde ikinci kez devasa bir aptallık yapmanın sırası değil.

*“Senm’e,” diyorum “Amn diyarına. Orada hepsini baştan kura-
cağız.”*

*Böylece beni taşıyıp götürüyorlar. Arkamdaki kıta parça parça
kırılıp okyanusun derinliklerine gömülüyor.*

6 İTTİFAK

“Yeine!” Kıskançlık cinayetine kurban giden annem elimi yakalıyor. Göğsüme saplanmış hançerin kabzasını tutuyorum. Öfkeden daha sıcak kanım ellerimi kaplıyor, annem eğilip öpüyor beni. “Öldün sen.”

Yalan söylüyorsun Amn kaltağı, beyaz fahişe. Seni ve tüm yalancı soyunu en derinlere yutulurken göreceğim.

İçimin en derinlerine.

Ertesi sabah bir konsey toplantısı daha vardı. Anlaşılan, uzun bir kış arasından önce yıllık konuları görüşme zamanıydı şimdi, işler yoğun, konsey her gün toplanıyordu. T’vril erkenden gelip hazırlanmam için uyandırdı beni, doğrusu oldukça uğraşması gerekti. Ayağa kalktığımda bacaklarımın ağrısından duramadım bir süre, gece Nahadoth’tan kaçarken tüm kaslarım perişan olmuştu. Ölü gibi uyumuştum zaten, hem ruhsal hem fiziksel olarak tükenmiştim.

Yan odada giyinirken T’vril de Dekarta’nın sağlığı elverdiği ölçüde her oturuma katıldığından bahsediyordu. Terzi mucize yaratmıştı sanki bir gecede bir gardrop dolusu kıyafet hazırla-

mıştı. İşinin ustasıydı anlaşılan, Amn'ların meşhur uzun el-biselerinden dikip geçmek yerine kısa boyuma uygun değişik modeller dikmişti. Alışageldiğim giysilere göre hâlâ fazla süslü ve kullanışsızdılar, tuhaf büzgüleri de cabasıydı. Gülünç hissediyordum ama Arameri vârisinin bir vahşi gibi görünmesi de yakışık almazdı. Bu yüzden T'vril'e benim adıma terziye teşekkür etmesini söyledim.

Bana tamamen yabancı bu kıyafetler ve alnımdaki simsiyah daire ile kendimi aynada tanıyamıyordum.

T'vril, "Relad ve Scimina'nın oturuma katılması zorunlu değil," diye sürdürdü konuşmasını. İçeri girip kıyafetime son kez çeki düzen vermişti, memnuniyetle başını sallamasından halimi onayladığı belli oluyordu. "Tabii herkes onları tanıyor, oysa seni bilen yok. Dekarta bu yüzden toplantılara katılmanı istiyor ki halk yeni vârisini görsün ve tanışsın."

Yani başka seçeneğim yoktu. İç çekip başımı salladım. "Soylular hoşnut olmayacaklar bu işten," dedim, "Aslında onlar için en alt sınıfa ait önemsiz biri idim. Şimdi bana nazik davranmak zorunda olmak ağırlarına gidecektir."

"Muhtemelen öyle," dedi T'vril umursamazlıkla. Ben, asi saçlarımı düzeltmeye çalışırken o pencereye gidip manzarayı seyretmeye koyuldu. Aslında saçım hiç bu kadar düzgün olmamıştı ama sanırım gerginlikten, şekil almıyorlar gibi görünüyordu bana.

"Dekarta kimsenin suyuna giderek politika yapmaz," dedi T'vril. "Onun için en önemlisi, Merkez Aile'dir. Bu yüzden soylular, Relad veya Scimina'ya yaranmaya çalıştıkları gibi sana da yanaşacaklardır."

Şahane. İç geçirerek ona döndüm: "Bir iki skandala karışsam beni aileden reddedebilirler mi? Belki o zaman beni kuzeyde unutulmuş bir noktaya sürgün gönderirler?"

“Böyle bir durumda büyük olasılıkla babamın sonunu paylaşırın. Bu ailenin skandallarla ilgili aldıkları tek tedbir olur çünkü.”

“Ah...” Bir an ona ailesindeki trajediyi hatırlattığıma pişman oldum ama tavrından hiç umursamadığı belli oluyordu. Omuz silkerek sözüne devam etti.

“Her neyse, sonuçta Dekarta seni burada istiyor. Problem yaratırsan elini ayağını bağlayıp hapseder sonra da taht teslim törenleri sırasında meydana çıkarıp korteje sokar. Hoş, törenlerin nasıl olduğunu bilmiyorum ama...”

Buna şaşırmıştım “Bilmiyor musun?”

Başını salladı. “Sadece Merkez Aile törenleri izleyebilir. Dekarta tahta çikalı kırk yıl oldu, o zamandan beri de böyle bir seremoni gerçekleşmedi zaten.”

“Anladım.” Bu bilgiyi sonra sindirmek üzere beynimin bir köşesine ittim. “Peki söyle bakalım, konseyde dikkat etmem gereken soylular var mı?” Gözlerindeki alaycı ifadeyi görünce sorumu daha netleştirdim. “Yani özellikle dikkatli olmam gereken, diyorum.”

“Bunu kendin çok çabuk öğreneceksin zaten,” dedi. “Müttefiklerin de düşmanların da renklerini belli etmek için beklemeyeceklerdir. Şüphem şu ki, artık *her şey* çok çabuk gelişecek. Eee, hazır mısın bakalım?”

Değildim. Son yaptığı yorumun ne anlama geldiğini sormak istiyordum. Her şey artık çok çabuk gelişecek de ne demekti? Bu mümkün müydü?

Ama sorularım bekleyecekti mecburen. “Hazırım,” dedim.

T’vril’le dairemden çıkıp beyaz koridorlarda ilerlemeye başladık. Safkan olan soyluların hepsinin olduğu gibi benim dairem de Göksaray’ın ana binasının en üst katlarından birindeydi. Çevrede görünen kulelerde de odalar ve bölümler ol-

duğu anlaşılıyordu. Bulunduğumuz katta sadece asil kandan olanların kullanımı için bir dikey geçit daha vardı. Göksaray'ın ön bahçesindeki geçidin aksine bu kapı tek noktaya açılmıyor, şehirde bazı merkezlere açılan geçişler de barındırıyordu. Böylece soylular yağmurdan, kardan etkilenmeden işlerine güçlerine gidebiliyorlardı, daha da önemlisi halk içine çıkmalarına gerek kalmıyordu.

Etrafta kimseler görünmüyordu. “Büyükbabam gitmiş midir Salon’a?” Geçidin önünde duruyordum. Ana kapı ve saray asansörlerinde olduğu gibi burada da yerde siyah mozaik taşlarla imparatorluk mührü olan daire çizilmişti. Yalnız bu mozaik, dev bir örümcek ağını hatırlatıyordu, rahatsız oldum, bakamadım.

“Bu mümkün,” diye cevapladı T’vril, “erkenden orada olmayı sever. Leydi Yeine, şunu sakın unutmayın, konsey sırasında konuşmanız yasak. Arameri’ler, soylulara çok nadir yol gösterip öğüt verirler, sadece Dekarta doğrudan onlarla konuşabilir. O da sık görülmez zaten. Büyükbabanıza da söylemeyin. Oradaki göreviniz konseyi gözlemlemek ve onların da sizi incelemesi için boy göstermek.”

“Tabii bir de tanıştırmak var değil mi?”

“Resmi olarak mı? Hayır, o daha sonra. Ama merak etmeyin sizi fark edeceklerdir, Dekarta için tek kelimeye bile gerek yok.”

Başıyla geçidi gösterdi, mozaikten örümcek ağının ortasına geçtim. Baş döndürücü ve ürkütücü bir saniye sonra yerleri siyah ahşap rabitalar ve nefis mermerle kaplı bir odada dikiliyordum. Konsey mihmandarları –ki bu kez daha yüksek rütbeli ve varlığıma daha az şaşırmış görünüyorlardı– beni karşıladılar ve yol göstermek üzere önüme düştüler. Loş bir koridordan geçip haliyla kaplı bir rampadan Arameri locasına geçtik.

Dekarta her zamanki yerinde oturuyordu, gelişimi duymuş

ama istifini bozmamıştı. Scimina sağındaydı, dönüp gülümsemi. Zor da olsa ona karşı öfke dolu olan bakışlarımı zaptedebildim. Aşağıda toplanan soyluların gözlerini üzerimde hissediyordum, konsey başkanının toplantıyı açmasını beklerken aşağıda gezinip, beni izliyorlardı.

Bu yüzden başımı hafifçe eğerek Scimina'nın selamına karşılık verdim. Uğraştıysam da gülümsemeyi başaramadım ama.

Dekarta'nın solunda boş iki sandalye vardı, yakınındakinin henüz ortalarda görünmeyen kuzenim Relad'a ait olduğunu düşünerek ikinci sandalyeye doğru yönelmişim ki Dekarta belli belirsiz bir el hareketiyle hemen yanındakini işaret etti. Büyükbabamın yanına geçip oturunca, oturum başkanı açılış konuşmasına başladı.

Dikkatimi neler olup bittiğine verdim. Bölgeler sırayla söz alıyorlardı, ilk sıra Senmite halklarınınındı. Her bölgenin temsilcileri, bölge soyluları arasından konsey tarafından seçilmişti. Bunun çok hakkaniyetli bir seçim olup olmadığı tartışılabilirdi, Gökşehir'in bir temsilcisi varken koskoca Kuzey Tepeleri'nin sadece iki elçisi vardı. O kuzey toprakları imparatorluk gözünde hiç değerli olmamışlardı, bu yüzden bu durum çok tuhaf olmayabilirdi ama tek bir şehre ait temsilci pek duyulmamıştı. Gökşehir *o denli* önemli bir yer değildi ki.

Oturum sürerken yanlış anladığımı fark ettim. Gökşehir elçisinin tebliğlerini dikkatle dinleyince adamın sadece şehri değil sarayı da temsil ettiğini anlamıştım. Aslında Dekarta zaten dünyayı yönetiyordu, konsey sadece Arameri'lerin uğraşmak istemediği banal, küçük ve kirli işleri hallediyordu. Bu, bir kukla gösterisinden başka bir şey değildi ve Dekarta'nın sanki gerçek bir meclise başkanlık ediyormuşçasına locasına kurulup izlemesi anlamsızdı.

Belki de güç böyleydi, yaptığın hiçbir şey anlamsız olmuyordu.

Kuzey Tepeleri'nin temsilcileri ilgimi çekmişti. Onları tanı-mıyordum ama Darr Savaş Meclisi'nde haklarındaki şikâyetleri duymuştum. Wohi Ubm adındaki ilki (isminin ikinci kısmı un-vandı sanırım), çiftçi bir toplum ve halkımın bir zamanlar en yakın müttefiki olan Rue'ları temsil eden bir kadındı. Babamla annemin evliliğinden sonra kendisine gönderilen tüm çağrılar ve istekleri açmadan iade ederek halkımla tüm bağıni kesmişti, dolayısıyla burada kesinlikle benim topraklarımı temsil etmi-yordu. Huzursuz bir şekilde bana kaçamak bakışlar fırlattığını görebiliyordum. Kafası daha az çalışan bir kadın olsaydım onun huzursuzluğundan kendime eğlence çıkarabilirdim.

Diğer Kuzeyli Ras Onchi adında yaşlı bir kadındı. Daha çok doğuya yakın krallıklar ve yakın bölgelerdeki adalar namına söz alıyordu. Doğrusu fazla bir söz de söylemiyordu, emeklilik yaşını çoktan geçmiş hatta dedikodulara bakılırsa biraz da bu-namıştı. Toplantı boyunca gözünü kaçırmadan bana bakabilen birkaç kişiden biriydi. Halkı benim akrabamdı, benzer adetle-rimiz vardı, bu yüzden ben de saygımı göstermek üzere gözle-rimi ona diktim, memnun olmuş gibiydi. Dekarta bir ara başka yöne bakarken başıyla belli belirsiz bir selam verdi ama bunca göz beni izlerken karşılık verme cesareti bulamadım. Yine de o selam ilgimi çekip meraklandırmıştı beni.

Oturum, başkanın çalışma gününün bitişine işaret eden ça-nıyla sonlandı. Nefesimi koyverip rahatlamamak için zor tutu-yordum kendimi, dört saat sürmüştü bu sıkıcı iş. Acıkmıştım, tuvalete gitmem gerekiyordu, kalkıp dolanmak için can atıyordum. Yine de Dekarta ve Scimina'nın telaşsız, yavaş adımlarına uyup çevremize doluşan hizmetkârlara başımla selam vererek locayı terk ettim.

Mozaik kaplı odaya yürürken Scimina "Amca," dedi, "belki Kuzen Yeine, konsey salonunu gezmek istiyordur."

Sanki hemen bu teklife atlayacaktım. Zoraki bir nezaketle “Hayır teşekkür ederim,” dedim. “Ama tuvaletin nerede olduğunu merak ediyorum.”

Uşaklardan biri hemen atıldı, “Ah, Leydi Yeine tabii buyurun buradan,” diyerek yolu gösterdi. Durakladım, Dekarta ikimizi de duymamış gibi ilerlemeye devam ediyordu. Demek işler böyle yürüyordu. Benimle birlikte duran Scimina’ya eğilip “Beni beklemenize gerek yok,” dedim.

“Sen bilirsin,” diye cevap verip zarif bir şekilde Dekarta’yı takip etmeye başladı.

Şehirdeki en uzun koridorda, uşağın peşinden yürümeye başladım ya da bana öyle gelmişti çünkü ayağa kalkınca mesanemdeki baskı patlayacakmış gibi hissetmeme yol açıyordu. Sonunda kapısında Senmite dilinde “Özel” yazan küçük odaya gelince –en yüksek rütbeli konsey üyelerini kastediyordu sanırım– vakur duruşumu bozup kabine koşmamak için epey çaba harcamam gerekti.

İşimi görüp rahatlamış, Amn kıyafetlerinin gereksiz detaylı ve karmaşık iç kısımlarını toplamaya uğraşıyordum ki dış kapı açıldı. *Scimina* diye düşündüm, vücudum öfkeyle ve korkuyla kasıldı.

Ancak kabinden çıktığımda Ras Onchi’yi lavaboların başında beni bekler buldum.

Şaşkınlığımı gösterip göstermeme konusunda kararsızlık yaşadığım bir anın ardından hiçbir şey olmamış gibi başımla hafif bir selam verip, ortak dilimiz olan Nirva dilinde “İyi akşamlar Onchi hala,” dedim.

Neredeyse tamamen dişsiz ağzını göstererek sırıttı. “Size de.” Sesi yaşından beklenmeyecek zindelikteydi. “Sizin halanız olamam tabii ki, Arameri’lerdensiniz, bense önemsiz biriyim.”

İrkilerek durdum. Buna Arameri’ler nasıl karşılık verirdi?

Bilmek istemiyordum doğrusu. Ağzını açmadan lavaboya yürüyüp ellerimi yıkamaya başladım.

Aynadan beni seyrediyordu. "Annene pek benzemiyorsun."

Kaşlarımı çatarak ona baktım, altından ne çıkacaktı bu sorunun? "Öyle derler."

Sessizce devam etti. "Annenle veya onun halkıyla konuşmamız yasaklanmıştı. Wohi, ben ve Wohi'den önce gelen elçi. Konsey başkanı bu emri dillendirdi ancak gerçekte kimin bunu emrettiğini kim bilebilir?" Gülümsedi. "Bilmek isteyeceğini düşündüm."

Konuşma tamamen farklı bir yöne kayıyor gibiydi. Elimi havluyla kurularken, "Bana söylemek istediğiniz bir şey mi vardı, büyük hala?" diye sordum.

Ras omuz silkerek kapıya yöneldi. Döndüğü anda boynundaki kolye ışıktaki parlardı. Ucunda ağaç yemişi ya da kiraz çekirdeğine benzer bir şey sallanıyordu. Boynuna doğru sarkmış gıdısı yüzünden ilk başta fark edilmiyordu, şimdi kıyafetine takılarak dışarıya sallanmıştı. Gözlerimi o kolye ucundan alamadım.

"Senin bilmediğin hiçbir söz söyleyecek değilim," dedi kapıya uzanırken. "Yani bir Arameriysen."

"Ya değilsem?"

Durakladı, tuhaf bir bakış attı bana. Omuzlarımı dikleştirdim, insan onun huzurunda düzgün görünmek istiyordu nendense.

"Eğer bir Arameri değilsen..." Biraz durakladı ve cümlesini tamamladı. "O zaman tekrar karşılaşıp konuşacağız." Başka söz söylemeden kapıdan çıktı gitti.

Göksaray'a yalnız döndüm, kendimi iyice yabancı hissediyordum.

Yöneteceğim üç ülke verilmişti bana, T'vril öğleden sonra

gelip hızlandırılmış Arameri yaşantısı eğitimime devam ederken hatırlattı.

Her üç ülkenin de toprakları benim Darr'ımdan genişti. Her üçünün de mükemmel yetkin yöneticileri vardı, dolayısıyla bana fazla bir iş düşmeyecekti. Onları yönetmem karşılığında bana aylık vergi vereceklerdi, eminim ki hiç hoşlanmıyorlardı bundan. Bu aylıkla birdenbire hayatımda olmadığım kadar zengin olmuştum.

Bir de sihirli gümüş küre verilmişti bana, istediğim kişinin yüzünü görebilecektim onda. Küreye özel bir şekilde tıklattırsam o insan da beni görebilecekti, kafası kopuk bir hayalet gibi onun üzerinde havada belirecektim. Nasıl olduğunu biliyordum, büyükbabam Dekarta beni bu şekilde davet etmişti çünkü, oldukça tedirgin ediciydi. Yine de en azından ülkemin ileri gelenleriyle bu şekilde haberleşme imkânım olacaktı.

T'vril küreyi nasıl kullanacağımı gösterdikten sonra, "Kuzenim Relad'la bir görüşme yapmak istiyorum," dedim. "Scimina'dan daha dostane yaklaşacağını sanmıyorum ama en azından hâlâ beni öldürmeye çalışmamış olması biraz cesaret veriyor."

"Bekleyeceksiniz," diye mırıldandı T'vril.

Çok umut verici bir ton değildi. Yine de kafamdaki tek yarım yamalak strateji buydu ve takip etmeye kararlıyım. Sorun şuydu ki, Arameri'nin taht mücadelesinin nasıl yapıldığını bilmiyordum. Dekarta kendinden sonrakini seçmediği zaman, vârislerden biri nasıl kazanıyordu tahtı? Relad bunun cevabını biliyor olmalıydı ama benimle paylaşır mıydı acaba? Hele de karşılığında verebileceğim hiçbir şey yokken.

"Sen yine de davetimi ilet. Ben de bu arada saraydaki güç sahibi kişilerle tanışıp görüşsem iyi olur. Kimden başlayalım?"

T'vril biraz düşündü sonra ellerini iki yana açarak cevap

verdi. “Önemli herkesle tanıştınız, sadece Relad kaldı.”

Şaşkınlıkla ona bakakaldım. “Bu doğru olamaz!”

Soğukça gülümsedi, “Leydi Yeine, Göksaray hem çok büyük hem de çok küçüktür. Başka asil kanlılar da var evet ama onların birçoğu saçma sapan takıntılarıyla meşguldürler.” Yüzü ifadesizdi, birden Scimina’nın Nahadoth’u bağladığı gümüş tasma ve zincir geldi aklıma. Sapkınca bulduğum bu hali beni çok şaşırtmamıştı çünkü Göksaray’da olup bitenler hakkında daha kötülerini de duymuştum. Beni asıl hayrete düşüren öyle bir canavarla bu şekilde oynayabilme cesaretiydi.

“Doğru dürüst işlerle ilgilenen birkaç asil kan, bazı yarım ve çeyrek kan melezler de genellikle saraydan uzakta çalışırlar,” diyerek devam etti T’vri. “Bu kişiler ailenin para kaynaklarıyla ilgili işleri yönetirler. Dekarta yeğenlerini vâris ilan edince bunların tahta ilişkin hiçbir umutları olmaması gerektiğinin altını çizmiş oldu, bu yüzden saraydan uzak dururlar. Israrla sarayda ve hükümdarın çevresinde kalan yalakalardan da Dekarta nefret eder, bu yüzden siz de onlardan uzak durun. Bu insanlar beş para etmez unvanlarıyla kuru kalabalık sadece. Geriye de hizmetkârlar kalıyor zaten.”

Gözlerine baktım. “Bazen hizmetkârlarla kurulan ilişkiler çok işe yarar.”

Üstüne alınmadan gülümsedi. “Dediğim gibi Leydi Yeine, kayda değer herkesle tanıştınız. Yine de kimi görmek isterseniz görüşme ayarlayabilirim.”

Saatlerce Salon’da oturmaktan tutulmuş kaslarımı gevşetmeye çalışarak vücudumu esnettim, bacağımdaki morluklardan birinin acısı, dünyevi meselelerden başka sorunlarım olduğunu da hatırlamama yol açtı.

“Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim,” dedim.

T’vri alayla karışık kıkırdadı, yine de hoşuna gitmişti te-

şekkürüm. “Eh, dediğiniz gibi bazı çevrelerden tanıdıklar edinmek işe yarayabilir.”

Ona borçlu olduğumu anlatmak istercesine başımı yana eğdim. “Sana yardımcı olabileceğim herhangi bir şey olursa lütfen söyle.”

“Nasıl isterseniz Leydi Yeine.”

“Sadece Yeine.”

Durakladı. “Kuzen,” dedi onun yerine ve dönüp odamdan çıktı. Kapıdan çıkarken omzunun üzerinden bakarak gülümsedi. Çok başarılı bir diplomattı gerçekten. Bulunduğu mevki için bu gerekiyordu sanırım.

Oturma odasından yatak odasına geçtim ve kalakaldım.

“Hiç gitmeyecek sandım,” dedi Sieh, yatağımın ortasına kurulmuş, sırtıyordu.

Yavaşça derin bir nefes aldım “İyi günler, Lord Sieh.”

Dudaklarını küskünlükle sallayıp yüzüstü yattı ve kollarını altında kavuşturdu. “Beni gördüğüne sevinmedin.”

“Sadece oyun ve şaka Tanrısı’nın bu kadar ilgisine layık olacak ne yaptım diye düşünüyordum.”

Somurttu. “Ben Tanrı değilim, sadece bir silahım, hatırlasana. Bu kelime bize en uygun kelime Yeine, Arameri’lerin böyle tanımlanmamıza ne kadar bozulduğunu tahmin edemezsin. Sana da bu yüzden vahşi diyorlar herhalde.”

Yatağın yanındaki sandalyeye oturdum. “Annem patavatsız olduğumu söylerdi hep. Neden buradasın?”

“Sebebe mi ihtiyacım var? Belki senle takılmayı seviyorum.”

“Eğer öyleyse bu beni onurlandırır,” dedim.

Kaygısız bir çocuk gülüşüyle güldü. “Öyle tabii Yeine, ister inan ister inanma.” Sonra ayağa kalkıp yatakta zıplamaya başladı. Bir an aklımdan hayatı boyunca kimseden şaplak yiyip yemediği geçti.

“Ama...” Tabii bir “ama”sı vardı.

Zıplamayı bırakıp muzipçe gülerek bana baktı. “Ama gelişimin tek sebebi bu değil. Diğerleri gönderdi beni.”

“Neden?”

Yataktan aşağıya atlayıp yanıma geldi, ellerini dizlerime koyup bana sokuldu. Hâlâ sırtıyordu ama bu gülümseyişte daha çok yetişkin bir ifade vardı.

“Relad seninle müttefik olmayacak.”

Midem kaygıyla kasıldı. T’vril’le bütün konuşmalarımızı dinlemiş miydi? Yoksa zavallı stratejim bu kadar mı belliydi? “Sen bunu nereden biliyorsun?”

Omuz silktili. “Niye olsun ki? İşine yaramazsın. Scimina’yla başı yeterince dertte zaten, dikkatini bir de seninle mi dağıtacak. Taht devir zamanı çok yaklaştı.”

Ben de bundan şüpheleniyordum. Buraya beni ortalığı karıştırmak için getirmişlerdi muhakkak. Sarayda yaşayan bir büyücü kâtibin varlığı da Dekarta’nın zamansız ölümünü engellemek içindi. Annemin yirmi yıllık özgürlüğün ardından öldürülmesi de planlıydı tabii. Dekarta işini sağlama almayı seviyordu.

Sieh, oturduğum sandalyeye tırmanıp bacakları iki yana açık, yüzü bana dönük olarak at biner gibi kucağıma oturdu. Şaşkınlığımı henüz atamadan kafasını omzuma dayayıp kollarıma gömüldü.

“Ne yapıyorsun...”

“Lütfen Yeine...” diye fısıldadı. Elleri yandan beni sarmıştı, hareketi öyle çocuksu ve masumcaydı ki ister istemez gevşeyip daha çok sokulmasına izin verdim.

Orada öylece oturdum. Hiç sesi çıkmadan başını omzuma dayamış, kucağımda yatıyordu, uyudu sandım. Neden sonra sesi duyuldu. “Kurue, kızkardeşim Kurue, ki liderimiz sayılır

şu anda, seninle tanışmak istiyor.”

“Neden?”

“Kendine destek arıyorsun.”

Onu itip yüzüne baktım. “Ne demeye çalışıyorsun? Kendinizi mi sunuyorsunuz bana?”

“Belki...” Kurnaz gülüşü yine dudaklarında belirmişti. “Bizle buluşup ne demeye çalıştığınızı anlayabilirsiniz.”

Gözlerimi tehditkâr görünmesini umduğum bir şekilde kıpırtarak baktım. “Neden bunu yapasınız ki? Kendin söyledin, hiçbir işe yaramam ben. Benimle yandaşı olup ne kazanabilirsiniz ki?”

“Sen çok önemli bir özelliğe sahipsin. İstesek onu senden zorla alırız ama böyle olmasını istemiyoruz. Aramızı değiliz biz çünkü. Saygıyı hak eden bir insan olduğunuzu kanıtladın, bu yüzden onu senden *rica edeceğiz*, bize gönülden vermeni umuyoruz.”

Benden ne istediklerini sormadım. Kozlarını ancak onlarla buluşursam paylaşacaklardı. Meraktan ölüyordum aynı zamanda çok heyecanlanmıştım, doğruydular söyledikleri. Enefadeh’ler, benim için her açıdan güçlü müttefiklerdi, ne kadar tutsak olsalar da. Duygularımı belli etmemeye çalıştım çünkü Sieh hiç de görüldüğü kadar çocuksu ve tarafsız değildi.

En gururlu ses tonumla, “Buluşma isteğin üzerinde düşüneceğim,” dedim. “Leydi Kurue’ye üç gün içinde cevap vereceğimi ilet lütfen.”

Sieh gülerek kucığımdan atlayıp yatağa gitti. Kıvrılıp yatarken sırtık ifadesi yüzündeydi yine. “Kurue senden *nefret* edecek. Bu teklife hiç düşünmeden atlayacağını sanıyordu ama sen şimdi ona üç gün cevap vermeyeceksin.”

“Korku veya aceleyle yapılan ittifaklar hiçbir zaman sağlıklı olmaz,” dedim. “Herhangi bir işe girişmeden önce buradaki pozisyonumu iyice öğrenmeli ve anlamalıyım ki yapacaklarım eli-

mi güçlendirecek mi, zayıflatacak mı bilebileyim. Enefadeh'ler bunu anlayışla karşılamalı.”

“Ben anlıyorum seni,” dedi Sieh. “Ama Kurue bilgedir ve mantıklı olanı bilir, bense sadece eğlenceli olanla ilgilenirim.” Ağzını aç aça esnedi. “Bazen burada seninle uyuyabilir miyim?”

Masum rolünü o kadar iyi oynuyordu ki neredeyse hiç düşünmen evet diyecektim ama son anda kendimi tutmayı başardım.

“Bunun uygun olacağını hiç sanmıyorum. Benden çok çok yaşlı olmana rağmen görünüşte yaşın tutmuyor. Öyle veya böyle seni yatağıma almam tam bir skandal olur.”

Kaşları, şaşkınlıktan neredeyse saç çizgisine dek havaya kalktı, ardından da kahrkahayı bastı. Yatakta sırtüstü yuvarlanmış karnını tuta tuta gülüyordu. Bu durum o kadar uzun sürdü ki sonunda sinirlendim, kapıya gidip bir hizmetçi çağırdım ve bana yiyecek bir şeyler hazırlamasını emrettim. Tanrıların ne yedikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu ama nezaketen iki kişilik öğün ısmarlamıştım.

Döndüğümde Sieh'i yatağın kenarına oturmuş düşünceli düşünceli beni beklerken buldum. Gülmesi nihayet kesilmişti.

Yavaşça, “İstersen daha yetişkin görünebilirim. Yani beni eğer öyle kabul edeceksen çocuk gibi görünmek zorunda değilim,” dedi.

Yüzüne bakakaldım, tiksiniyle acıma arasındaydı hissettiklerim.

“Ne isen öyle görünmeni istiyorum,” dedim kararlılıkla.

Ciddileşti. “Bu mümkün değil. Burada bu hapishanedeysen mümkün değil.” Kalbini işaret etti eliyle.

Ras Onchi ne düşünürse düşünsün, ben hiçbir zaman Arameri olmayacaktım.

Sieh iç çekerek yanıma geldi, kollarını belime dolayıp başını

omzuma koydu. Neden sürekli bana sarılmak ihtiyacı içindeydi ki? Tamam, çok umurumda değildi ama bu, sürekli ben yokken kimlerin kucagında vakit geçirdiğini sorgulamama neden oluyordu.

“Senin türün konuşmayı öğrenip ateşi keşfettiğinde ben zaten çok çok yaşlıydım Yeine. Bu ufak eziyetler bana çok sıkıntı vermez.”

“Konu bu değil,” dedim, “Mesele şu ki sen hâlâ...” Doğru kelimeyi bulmaya çalıştım, *insan* desem hakaret olarak algılayabilirdi.

Başını salladı. “Sadece Enefa’nın ölümü canımı acıttı o da zaten ölümlülerin işi değildi.”

Tam o anda saray büyük bir sarsıntıyla sallandı. Tüylerim diken diken olmuştu, banyoda bir şeyler şangırdadı sonra sessizlik oldu.

“Günbatımı,” dedi Sieh. Sesi keyifli çıkıyordu, pencerelerden birine yürüdü, gökyüzünün batısı gurup vakti renkleriyle donanmıştı. “Babam dönüyor.”

Nereye gitmişti ki? diye düşündüm ama o anda aklıma gelen, beynimde bir ışık yaktı sanki. Kâbuslarımdaki canavar, beni koridorlarda kovalayan yaratık Sieh’in *babasıydı*.

“Dün seni öldürmeye çalıştı ama,” dedim.

Sieh umursamazca başını salladı sonra birden ellerini çırp-tı, o kadar ani yapmıştı ki sıçradım. “*En. Naiasouwamehikach.*”

Anlamadığım bir dilde şarkı söylüyor gibiydi. Şarkı sürerken birden algılarım farklılaşmaya başladı. Her hecenin duvarlardan yankılanışını duyuyordum, hepsi birbirine karışıyordu. Ses dalgalarının havayı nasıl titreştirdiğini hissedebiliyordum. Ses, yerden duvara, oradan Göksaray’ı ayakta tutan kolonlara, oradan da yeryüzünün derinliklerine iletiliyordu. Dalgalar top-
rağın içinde uyuyan bir çocuk gibi oradan oraya dönerek iler-

lerken biz güneşe doğru savrulduk sanki, mevsimlerin içinden geçiyorduk, yıldızlar etrafımızda dans ediyordu.

Gözlerimi açıp kapadım. Hâlâ odada olduğumuzu görünce şaşırdım. Sonra anladım. Kâtip büyücülerin Tanrıların dilini çözme yolundaki uğraşları, bu mesleğin kurucularının ölüm-leriyle biten yüzlerce hikâye içeriyordu. Öyle ki, sonunda bu dilin sadece yazılı alanında çalışmalarını sınırlamaya karar vermişlerdi. Tanrı dilini çözmeye çalışmaları bile akıl ve mantığa sığmıyordu aslında. Bu dil, sadece sözdizimler ve telaffuzdan oluşmuyordu çünkü, konuşan kişinin evrendeki o andaki yerini belirleyen anlamlar içeriyordu. Hangi ölümlü böyle bir bilgiye vakıf olabilirdi ki?

Sieh'in sarı topu odada belirdi birden ve gidip çocuğun ellerine kondu. "Git ve gör, sonra da beni bul," diye emretti Sieh ve topu fırlattı. Sarı küre en yakın duvarda bir kere sektikten sonra ortadan kayboldu.

Sieh yatağın yanındaki duvara yürürken "Kurue'ye mesajını iletceğim," dedi, "teklifimizi düşün Yeine ama çok da oyalanma olur mu? Sizler için zaman çok çabuk geçiyor, ne olduğunu anlamadan bir bakacaksın Dekarta ölmüş olacak."

Duvara doğru bir-iki kelime söyledi ve önünde dar bir geçit açıldı. Gözden kaybolurken hâlâ sırtıyordu.

7 AŞK

Ne garip. Şimdi şimdi anlıyorum ki bütün bu mesele aslında bir dizi aile çekişmesinden ibaret.

Göksaray'daki odamın penceresinden Yüz Bin Krallık'ın her köşesini görebilirim gibi geliyor. Bunun mümkün olmadığının farkındaydım çünkü kâtip büyücüler dünyanın yuvarlak olduğunu kanıtlamışlardı. Yine de bunu hayal etmek istiyordu insan. Göz kırpan binlerce ışık, yere inmiş yıldızlar gibi görünüyordu.

Benim halkım kibirli ve gözüpek inşaat ustalarıydı ezel-den beri, şehirlerimizi kayalara oymuşlar, tapınaklarımızı yıldız haritalarını yansıtacak şekilde konumlandırmışlardı yine de Göksaray gibi bir yapıyı asla yapamazdık. Hoş, esir Tanrıları olmasa Amn'lar bunu yapmayı beceremezdi. Fakat bu, Göksaray'ın Darr insanların gözündeki affedilmez, nefret edilesi yerinin açıklaması değildi. İnsanların kendilerini yer-yüzünden ayırıp, Tanrılar gibi yukardan bakmaları en büyük günahlardan biriydi benim halkıma göre. Günahtan da öte dehşet verici bir tehlikeydi. Tanrılarla aşık atamazdık ama kolayca kibire kapılıp kendimizin basit ölümlü insanlar olduğumuzu unutabilirdik.

Yine de... Manzarayı doya doya seyretmekten kendimi alamıyordum. Kötücül ve şeytani bile olsa güzelliği takdir etmek gerekirdi.

Çok yorgundum. Gökşehir'e geleli bir gün olmuştu ama hayatım tamamen değişmişti. Darr ülkesinde ölü sayılırdım artık. Vârisim yoktu, bu yüzden konsey *ennu* olarak başka soydan gelen bir genç kızı atayacaktı. Babaannem öylesine büyük bir hayalkırıklığı yaşayacaktı ki... Yine de hayatı boyunca korktuklarından daha iyiydi. Ölmemiştım ama en büyük kâbusu gerçekleşmiş ve ben bir Arameri olmuşum.

Yeni konumum gereği doğduğum toprakları kayırma şansım yoktu, yönetimimdeki tüm uluslara eşit davranmak zorundaydım. Tabii ki bunu yapmamıştım, T'vril ve Sieh yanından ayrılır ayrılmaz, komutamdaki ülkelerle irtibata geçip Darr'la yeniden ticarete başlamalarını önermiştim. Bir Arameri vârisinden gelen öneri tabii ki öneri olmakla kalmazdı. Annemin evliliğinden sonra resmi bir ambargo uygulanmamıştı çünkü böyle bir durumda itiraz hakkımız doğar ve bir şekilde ticareti yeniden sağlayabilirdik. Bunun yerine hükümdarlarına yaranmak isteyen her ülke Darr'lar hiç yokmuş gibi davranmayı seçmişti, kontratlar iptal edilmiş, finansal mecburiyetler terkedilmiş, adli davalar iptal edilmiş, kaçakçılar bile topraklarımıza uğramaz olmuştu. Tamamen dışlanmıştık.

Bu yüzden, istemeden sahip olduğum Arameri gücümle, buraya gelişimin amaçlarından birini gerçekleştirmek için adım atmıştım işte.

Diğer amaçlarıma gelince... Göksaray'daki boş alanlar, gizli odalar, labirent gibi koridorlar annemin ölümüyle ilgili sırları saklıyor olabiliirdi.

O sırların hepsini bulup açığa çıkaracaktım.

Göksaray'daki ilk gecemde şaşkınlık ve yorgunluktan bit-

kin düştüğüm için ne zaman yatağı gittiğimi bile hatırlamıyordum.

İkinci gece gözlerime bir türlü uyku girmedİ. Odamdaki aşırı kocaman ve fazla yumuşak yatakta uzanıp parıldayan tavanı ve duvarları seyrettim, özel mermerler yüzünden etraf gündüz gibi aydınlanıyordu. Göksaray Aydınlık Tanrı'ya adanan bir yer olduğundan Arameri'ler burada karanlığa izin vermiyordu. İyi de tuhaf aile fertlerim burada nasıl uyuyabiliyordu acaba?

Saatlerce dönüp durduktan sonra yarım yamalak sızdım ancak zihnim dinlenememişti. Sessizlikte son iki günde yaşadıklarımı, Darr'da kalan ailemin ne halde olduğunu, Maelstrom dediğimiz bu evrende saraydan sağ çıkmamı sağlayacak bir şans olup olmadığını düşündüm.

Sonra birden izlendiğimi fark ettim.

Tamamen uyanmıştım, babaannemden aldığım çok iyi eğitim sayesinde böyle bir durumda göz kapaklarımı kapalı tutmayı ve uyuyor gibi davranarak şaşırtmaca yapmayı biliyordum ancak boğuk ve derin bir ses "Uyandın değil mi?" diye sordu.

Bu yüzden gözümü açtım, doğrulup oturdum, gördüğüm karşısında yataktan fırlamamak için kendimi zor tuttum. On adım ötemde Karanlık Tanrı dikiliyordu.

Koşup kaçmaya çalışmak işe yaramazdı. Bu yüzden sakın bir tonla, sesimin titremesini önlemeyi başararak "İyi akşamlar Lord Nahadoth," dedim.

Başını bana doğru eğdi. Üzerinden yine dumanlar tütüyordu, yatağımın ayakucunda öylece durdu. Tanrıların zaman kavramının biz ölümlülerden farklı olduğunu hatırlayarak konuştum. "Bu onuru neye borçluyum?"

"Seni görmek istedim."

"Neden?"

Cevap vermedi. Pencereye doğru yürüdü. Sırtı bana dönük-

tü. Penceredeki gece karanlığının önünde durduğundan hatları çok zor seçiliyordu. Pelerini –ya da saçı–, işte o çevresinde dolanan bulutsu karanlık gecenin rengine karışıyordu.

Odamdaki, beni kovalayan vahşi canavar da değildi, sonrasında beni soğukkanlılıkla tehdit edip öldüreceğini söyleyen yüce güç de. Daha önce şöyle bir gözüme çarpıveren o yumuşak hali vardı üzerinde. Elimi tutup beni öptüğü zamandaki gibi.

O öpücüğü de sormak istiyordum ona ama daha önce bir sürü soru vardı kafamda. “Neden beni öldürmek istediniz dün?”

“Seni öldürmezdim, Scimina sağ kalmanı istedi çünkü.”

Çok şaşırtıcıydı bu, hatta rahatsız edici. “Neden?”

“Sanırım ölmeni istemiyor da ondan.”

Tehlikeli bir şekilde sinirlenmeye başladığının farkındaydım. “Peki öldürmeyecekseniz, ne yapacaktınız bana?”

“Canını yakacaktım.”

Bu kadar açıksözlü olması hoşuma gitmemiştii aslında. Yutkundum. “Sieh’e yaptığınız gibi mi?”

Durakladı ve bana döndü. Yarım ay arkasındaki pencereden içeriye vuruyordu. Yüzü ay gibi soluk ve hafif bir ışıkla parlıyordu. Hiçbir söz söylemese de ben anlamıştım, Sieh’e yaptığını hatırlamıyordu .

“Demek gerçekten farklıydınız,” dedim. Kollarımla bedeni sarmıştım, oda soğumuştı ve üzerimde sadece ince bir pijama vardı. “Sieh buna benzer bir şeyden bahsetmişti, T’vril de. ‘Gökte henüz ışık varken...”

“Gündüzleri insanım,” dedi Nahadoth, “Ve gece... Gerçek halime en yakın olduğum zaman.” Ellerini açtı. “Şafak ve alacakaranlık ise geçiş zamanları.”

“Şey olmanız için...” Canavar diyememiştım.

“Fani zihin, Tanrısal güç ve bilgiyle sadece birkaç dakikalığına karşılaşsa bile doğru dürüst işleyemez olur.”

“Yine de Scimina sizi bu delice hallerinizle kontrol altında tutmaya çalışıyor.”

Başıyla onayladı. “İtempas’ın kanunu her şeyden önce gelir.” Yine durakladı, gözleri şimdi çok net görünüyordu, gece gibi karanlık, soğuk ve sert. “Burada olmamı istemiyorsan, emret gideyim.”

Düşünün... Emrinize verilmiş Tanrısal bir güç var. Her türlü isteğini –ne kadar saçma sapan olursa olsun– yerine getirmek zorunda. Onu küçük düşürmek, daha güçlü olduğunu göstermek çok cazip gelmez mi?

Bence gelir.

Kesinlikle gelir...

“Neden geldiğini bilmek istiyorum,” dedim. “Ama açıklaman için zorlamayacağım seni.”

“Nedenmiş?” Sesinde tehlikeli bir tını vardı. Niye öfkelenmişti? Ona hükmedecek gücüm olduğu halde bu gücü kullanmamamdan mı? Ya da kullanabileceğimden mi?

Sorusunun cevabı hemen zihnimde belirdi, *çünkü bu yanlış olurdu*. Yine de söylemekten kaçındım. Doğru cevap da değildi, üstelik izinsiz odama girmişti gece vakti, dünyanın her yerinde bu saygısızlıktı. Eğer insan olsaydı derhal kovardım.

Hayır, insan olsa değil, *özgür* olsaydı.

Ama özgür değildi. Viraine, alnımdaki mührü yaptığı sırada uzun uzadıya anlatmıştı. Enefadeh’lere emirlerim son derece yalın ve kesin olmalıydı. Metaforlar, deyimler kullanmamalıydım, her kelimeyi doğru seçmeliydim çünkü sonuçları korkunç olabilirdi. “Nahadoth dışarı çık,” desem, sadece odamdan değil saraydan da dışarı çıkmak için özgür olacaktı, böylesi bir durumda olabilecekleri sadece Göktanrı bilirdi. Onu geriye

çağırıp zaptedebilecek tek kişi de Dekarta'ydı. Ya da "Nahadoth sessiz ol," desem, safkan bir Arameri gelip tersini söyleyene dek Karanlık Tanrı konuşamayacaktı.

Tamamen aptalca davranıp "Nahadoth, neyi nasıl istiyorsan öyle yap," dediğim an beni öldürecekti çünkü bir Arameri'yi öldürmeyi hep istiyordu. Viraine'e göre yüzyıllar içinde bu hep böyle olagelmişti. O bunu bir avantaj olarak görüyordu, böylece aptal Arameri'ler ailelerine utanç getirmeye fırsat bulamadan yok olup gidiyorlardı.

"Sana emir vermeyeceğim çünkü Leydi Kurue tarafından önerilen yandaşlığı düşünüyorum. İttifaklar karşılıklı saygı esasına dayanmalıdır," dedim sonunda.

"Saygı işe yaramaz bir kavram bulunduğumuz durumda," dedi. "Ben senin kölenim."

İster istemez yüzümü buruşturdum, "Ben de burada isteğim dışında tutuluyorum," diye cevap verdim.

"Her emrine itaat etmem gereken bir tutsaksın sen. Kusura bakma da ben bu konuda sana pek acıyamıyorum."

Sözlerinin bende yarattığı suçluluk duygusundan hoşlanmamıştım. Belki de bu yüzden kendimi durdurmayı başaramayıp terslendim "Sen bir Tanrısın," diye çıktım, "zincire vurulmuş bir canavarsın, bana saldırdın bir kere. Senin üzerinde bir gücüm olması güvende olduğum anlamına gelmiyor yani. Senden bir şeyi *rica edip* benimle işbirliği yapmanı ummak sana emir vermekten daha akıllıca."

"Rica et o zaman. Sonra emret."

"Rica ederim ve eğer hayır dersen cevabına saygı gösteririm. Bu da saygının bir parçasıdır."

Uzun süre sessiz kaldı. O sessizlikte az önce söylediklerimi aklımdan geçirip kullanabileceği bir söz söylememiş olmayı diledim.

“Uyuyamıyorsun,” dedi.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptırdım, bunun bir soru olduğunu sonradan idrak ettim. “Hayır... Yatak... Işık...”

Nahadoth başıyla onayladı. Birden duvarların parıltısı sönmeye başladı, odayı gölgeler kapladı öyle ki tek ışık dışarıdaki ay ve yıldızlardan geliyordu. Nahadoth da pencerenin önünde daha karanlık bir gölge olarak duruyordu.

“Sen bana çok nazık davrandın,” dedi. “Ben de sana işbirliği öneriyorum.”

Siyah yıldızlı rüyamı hatırlayıp yutkundum. Eğer doğru idiyse –çok gerçekçiydi ama rüyaların ne olduğunu çözmüş kimse yok ki– Nahadoth, dünyayı yok edebilecek bir güce sahipti. Yine de ışıkları karartması gibi basit bir yetenek bile hayranlık duymamı sağlamıştı ona. Öyle yorgundum ki, şu anda uyuyabilmek dünyanın geleceğinden daha önemliydi.

“Teşekkür ederim,” diyebilirdim. “Ve...” Bunu söylemenin başka yolu yoktu. “Şimdi gider misin? Lütfen?”

“Karanlıkta olan her nesneyi görürüm,” diye konuştu, “Her nefesi her fısıltıyı. Gitsem bile bir parçam burada kalacak, elimde değil.”

Bu sözler beni sonradan endişelendirecekti, oysa o anda sadece uyumak istiyordum ve minnettardım. “Yeterli bu yaptığın,” dedim. “Teşekkür ederim.”

Başıyla hafifçe selam verip kayboldu, Sieh gibi bir anda değil ama birkaç nefes boyunca giderek soluklaşan bir şekilde. Artık göremesem de varlığını hissediyordum, sonra o his de kayboldu. Odada yalnız kaldığımı anladım.

Yatağıma girdim ve birkaç dakika içinde uyuyakaldım.

Rahipler Karanlık Tanrı'ya ait bir hikâyeyi öğrenmemize izin vermişlerdi.

Uzun, çok uzun yıllar önce, Tanrılar Savaşı henüz yaşanmamışken Karanlık Tanrı eğlenmek istemiş ve dünyaya inmiş. Bir kulede hapsedilmiş bir kadın bulmuş, kadın nüfuzlu bir adamın karısıymış ve kapatıldığı kulede yapayalnızmış. Bu yüzden baştan çıkması çok da zor olmamış. Bir süre sonra bu kadın bir çocuk doğurmuş. Çocuk kocasından değilmiş hatta insan bile değilmiş. İlk büyük iblismiş o. Bu iblise benzeyen başkaları da doğduktan sonra Tanrılar ne büyük bir hata yaptıklarını anlamışlar. Bu yüzden kendi çocuklarını, en küçük bebeğe kadar öldürmüşler. Kocasından sırt çevrilen kadın doğurduğu çocuktan da olunca karlı bir ormanda yapayalnız dolanırken donup ölmüş.

Babaannem bu öykünün değişik bir uyarlamasını anlatırdı. Güya, Karanlık Tanrı, çocukları öldürdükten sonra bu kadını bulmuş ve af dilemiş ondan. Pişmanlığının göstergesi olarak yeni bir kule inşa etmiş, kadına ömrü boyunca rahat edeceği bir servet bağışlamış ve arada sırada iyi olup olmadığını kontrol etmek için onu ziyarete gelmiş. Ancak kadın bir türlü onu tamamen affedememiş ve sonunda kendini öldürmüştü.

Rahiplerin bu hikâyeden çıkardıkları ders: Karanlık Tanrı'ya dikkat edin çünkü onun keyfi ölümlü birinin sonu demektir. Babaannemin çıkardığı ders: Aşka dikkat edin, yanlış insana âşık olursanız hayatınız mahvolur.

8 KUZEN

Ertesi sabah giyinmeme ve hazırlanmama yardım etmek üzere bir hizmetkâr geldi. Gülünç. Yine de en azından Arameri gibi davranmayı başarmalıydım bu yüzden kız çevremde dolanıp dururken ağzımı kapatıp bir laf etmedim. Düğmelerimi ilikledi, sanki daha zarif görünecekmişim gibi kıyafetimin orasını burasını düzeltti, kısa saçlarımı tarayıp makyaj yapmama yardım etti. Bu son konuda gerçekten yardıma ihtiyacım vardı çünkü Darr kadınları kozmetik malzemeler kullanmazlar. Aynayı yüzüme tuttuğunda boya içindeki suratımı görünce afalladım. Kötü olmamıştım. Sadece... Değişik...

Kaşlarımı nasıl çattıysam kızcağız telaşlanıp çantasını karıştırmaya başladı. “Tam gereken var bende,” diyerek bir çeşit parti maskesi çıkardı. Gözlüğe benzer şekilde ince tel bir çubuğa tutturulmuştu. Maske kısmı biraz garipti, sadece bir çift tavus kuşu tüyüne benzeyen mavi tüyden oluşuyordu.

Birden tüyler göz kırptı. Yakından bakınca bunların tüy olmadığını gördüm.

“Bütün asil hanımlar kullanıyor bunu,” diye açıkladı hizmetçim. “Şimdi çok moda. Bakın.” Maskeyi gözlerinin üzerine

gelecek şekilde yüzüne tuttu ve tatlı gri gözleri masmavi oluverdi. Gözlerini kırpıp maskeyi indirdi, gri gözleri, egzotik bir havadaki siyah uzun kirpiklerle kaplı parlak mavi gözlere dönüşmüştü. Maskenin üzerindeyse, hizmetçinin normal kirpikli gri bakışları duruyordu. Kız sihirli tüyleri yine yüzüne tuttu bu kez kendi gözleri geri gelmişti.

“Gördünüz mü?” Çubuğu denemem için uzattı. Şimdi çubuk üzerindeki minik siyah mühürleri görebiliyordum. “Kadife elbiseyle mavi gözler şahane gidecek,” dedi hevesle.

Ürpertiyle geri çekildim, öyle iticiydi ki o, konuşmaya başlamak için birkaç saniye kendimi toparlamam gerekti. “K... Kim... kimin gözleri onlar?”

“Efendim?”

“Gözler diyorum... Nereden geldi onlar? Kime aitler?”

Hizmetçi sanki ayın nereden geldiğini soruyormuşum gibi bakıyordu bana. “Bilmiyorum leydim. Ama isterseniz araştırabilirim.”

“Hayır,” dedim fısıltıyla, “Hayır gerek yok.”

Yardıma için teşekkür ettim ve bundan böyle Göksaray’da kalacağım süre boyunca giyinmek için hizmetçiye ihtiyacım olmayacağını söyleyerek gönderdim onu.

Hemen ardından T’vril’den haber getiren başka bir hizmetkâr çaldı kapımı. Relad, buluşma önerimi reddetmişti, eh, bunu bekliyordum. Tatil olduğu için konsey toplantısı da yoktu, ben de kahvaltı ısmarlayıp, sorumluluğumdaki ulusların finansal durumları hakkındaki raporları getirmelerini emrettim.

Raporları incelerken çiğ balık ve haşlanmış meyveden oluşan kahvaltımı yedim. Amn yiyeceklerini sevmiyor değildim ama neyi pişirip neyi çiğ yiyeceklerini bilmiyor gibiydiler. O sırada Viraine uğradı, nasıl olduğuma bakmak için uğradığını

söylese de benden bir şeyler istediğine dair hissim hâlâ geçerliydi. Odamda bir aşağı bir yukarı volta atması bu düşüncemi güçlendirmişti.

“Ülkelerin yönetimleriyle böyle ilgileniyor olduğunu görmek ilginç,” dedi, ben kâğıtları kaldırıp kenara koyarken. “Birçok Arameri, temel ekonomiyi bile öğrenmeye zahmet etmez.”

“Ben yoksul bir ülkeyi yönetiyorum... Yönetiyordum,” dedim. “İlgisiz olma lüksüm olmadı hiç.”

“Ah evet, o yoksulluğa çare bulmak için de hemen girişimlere başlamışsın zaten. Sabah Dekarta bahsederken duydum, yönetimindeki ülkelere Darr’larla yeniden ticarete başlamalarını emretmişsin.”

Dudaklarıma götürmek üzere olduğum çay yarı yolda kaldı. “Beni mi gözetliyor?”

“Bütün vârislerini izliyor Leydi Yeine. Bugünlerdeki tek eğlencesi bu.”

Dün gece bana bağlı uluslarla iletişim kurduğum sihirli küre geldi aklıma. İzlendiği konusunda insanı uyaran bir küre yapmanın ne kadar zor olabileceğini merak ettim.

Viraine eğleniyor gibi gözüküyordu, “Ne o şimdiden sırların olmaya mı başladı?” dedi. “Gece ziyaretçileri, gizli antlaşmalar, komplolar filan?”

Yalan söylemeyi asla beceremezdim. Neyse ki bu yönümü fark eden annem bana başka taktikler öğretmişti. “Burada işler böyle yürüyor gibi gözüküyor,” dedim. “Henüz kimseyi öldürmeye çalışmadım ama. Ya da sırf kendi eğlencem için halkımın geleceğini tehlikeye atacak bir kararla tahta çıkışı bir yarışma haline sokmadım.”

“Böyle küçük olaylar sinirini bozuyorsa Leydim, bu yarışta çok dayanamayacaksın demektir,” dedi Viraine, karşımdaki bir sandalyeye kurulurken. “Sana bir öğüt vereyim mi? Bir zaman-

lar senin gibi buraya yeni gelip yabancı olan birinden yararlı tecrübeler diyelim.”

“Kâtip Viraine, her zaman görüşlerinize değer veririm.”

“Enefadeh’lerle çok yakınlaşma.”

Ona öylece baksam mı yoksa anlamazdan gelip ne demek istediğini mi sorsam diye geçirdim içimden sonra sessizce yüzüne bakmaya karar verdim.

“Sieh seni sevmiş görünüyor,” diye devam etti konuşmasına. “Bazen tıpkı bir çocuk gibi davranır. Çocuksu haliyle eğlendirir, şaşırtır, sana olan düşkünlüğüyle etkiler ve onu sevmek çok kolaydır. Sakın ha.”

“Gerçekte bir çocuk olmadığının farkındayım.”

“Peki geçen yıllar içinde en az Nahadoth kadar insan öldürdüğünü de biliyor musun?”

Elimde olmadan irkildim. Viraine gülümsedi.

“O *gerçekten* bir çocuk, yaş olarak değil ama doğası gereği. Tamamen içgüdülerine göre davranır. Bir çocuğun yaratıcılığına sahiptir ama aynı zamanda çocuklar gibi zalimdir. Nahadoth’un kanını ve ruhunu taşıyor. Şunu bir düşün Leydim, Karanlık Tanrı biz Aydınlik Tanrı’ya tapanların tüm korku ve nefretinin vücut bulmuş halidir ve Sieh de onun ilk oğlu.”

Düşündüm, ancak gözümün önüne sadece geçen akşam Sieh’e sarıldığımda duyduğu keyif ve huzur geliyordu. Sonraları anlayacaktım ki Sieh’i sevmeye başlamıştım zaten çoktan, hatta belki de tam o anda. Bir yanımda Viraine’e hak veriyordu, böyle bir yaratığı sevmek aptallığın uç noktasıydı, intihar demekti hatta. Yine de seviyordum işte.

Viraine ürperdiğimi gördü. Özenli bir yakınlıkla yanıma gelip elini omzuma koydu ve nazikçe “Burada sadece düşmanlar tarafından çevrili değilsin,” dedi. Sözleri nedense o an gerçekten içimi rahatlatmıştı. “T’vril de seni seviyor anladığım

kadarıyla, hoş, onun hikâyesi düşünöldüğünde bu çok da şaşırtıcı değöl. Ve ben de yanındayım Yeine. Annen Göksaray'ı terk etmeden önce onun dostuydum, şimdi de senin dostun olabilirim."

Eğer bu son cümleleri söylemese onun dost olduğuna inanabilirdim.

"Teşekkür ederim Kâtip Viraine," dedim. Neyse ki dobra Darr karakterim izin verdi de sesim samimi çıkabildi. Ondan nasıl da hoşlanmadığımı ve her hareketinden şüphelendiğimi göstermeye çalıştım. Yüzündeki ifadeye bakılırsa başarmıştım.

Viraine gittikten sonra uzun süre oturup düşüncelere daldım.

Düşünürken fark ettim ki, Viraine beni sadece Sieh'e karşı uyarmıştı, Nahadoth'a karşı değöl.

Annem hakkında daha fazla bilgi toplamalıydım.

Viraine onun arkadaşı olduğunu söylemişti. Anneme ilişkin tüm bildiklerim bunun düpedüz yalan olduğunu söylüyordu. Adamdaki yapmacık yakınlık, ikiyüzlü tavır, sinsilik... Hayır. Annem dolambaçsız, dürüst insanlara değer verirdi. Viraine gibi biriyle değöl arkadaş olmak aynı ortamda bile bulunmak istemezdi.

Araştırmalarım nereden başlayacağımı bilemiyordum. Tabii ki en güvenilir kaynak Dekarta idi ama kalkıp konseyin önünde ona annemle ilgili özel detaylar soracak değildim. Özel bir görüşme istemeliydim belki. Evet, bu mantıklı görünüyordu.

Ancak henüz bunun vakti gelmemiştir. Önce beni Göksaray'a getirmesinin ardındaki asıl nedeni bulmam gerekiydi.

Bu durumda Merkez Aile'nin diğeri üyelerini gözden geçirmem gerekiyordu, annemin burada yaşadığı zamanları bilen

birilerini bulmalıydım. Bir yandan da T'vril'in uyarısı kulaklarımda yankılanıyordu, annemle gerçekten yakın olan aile üyeleri artık saraydan ayrılmış, bu yılan çukuruna benzeyen yerden kendilerini uzak tutarak huzurlu bir şekilde yaşıyorlardı. Bana gerçekten dürüstçe yaklaşıp sorularıma cevap verecek kimse yoktu etrafımda. Çevremi saran güruh, Dekarta'nın, Scimina'nın veya Relad'ın insanlarıydı.

Ah ama bir fikir daha vardı aklımda. Relad.

Görüşme önerimi reddetmişti ve protokol gereği ısrar edemezdim fakat protokol denen kavram sonuçta bir rehberdi, kanun değil ve aile bireyleri kuralları kendi isteklerine göre eğip bükebilirlerdi. Belki de Scimina gibi biriyle uğraşmaya alışık olan bu adam doğrudan ve samimi bir yaklaşıma daha çok değer verirdi. T'vril'i aramaya gittim.

Sarayın alt katlarından birinde geniş, düzenli, küçük bir ofiste çalışırken buldum onu. Duvarlar dışarıda gündüz olmasına rağmen fosforlu ışıklarıyla parlıyordu çünkü alt katlar, ana binanın dev yapısı altında hep gölgedeydiler. Ortalıktaki herkes hizmetkardı, çoğununun alnında sadece kalın siyah çizgi-den oluşan mühürlerden vardı. Viraine sayesinde bunların da uzak akrabalarım olduğunu biliyordum artık. Merkez Aile'den altı-yedi kuşak uzaktaki akrabalar.

T'vril, bir grup yardımcısına günlük talimatlarını vermekle meşguldü. Hemen kapının orada, varlığımı belli ederek ama hiç ses çıkarmadan durdum. Genç bir kadına "Hayır," dedi sertçe. "Başka bir uyarı olmayacak. İşaret geldiği zaman sadece tek bir şansın var. Baca açıldığında hâlâ oralardaysan..." Manalı bir şekilde sustu.

Sözlerini takip eden sessizlik sonunda dikkatimi çekti. Söyledikleri temizlik yaparken veya yemekleri getirirken dikkatli ve hızlı olmalarına dair günlük talimatlar değildi. Daha iyi duya-

bilmek için bir adım daha yaklaştım. O sırada hizmetkârlardan biri beni görüp bir işaret yapmış olacak ki T'vril başını çevirip bana baktı, bir süre öylece bakıştık, sonra adamlarına döndü ve “Teşekkür ederim bugünlük söyleyeceklerim bu kadar,” dedi.

Hizmetkârlar odadan çıkarken yol vermek için kenara çekildim, sessiz ve hızlı bir şekilde uzaklaştılar. T'vril'in sert bir yönetici olduğu her halinden belliydi. Herkes gittikten sonra eğilerek beni odaya buyur etti ve arkamdan kapıyı kapattı.

“Size nasıl yardımcı olabilirim Kuzen Yeine?”

Genç hizmetçiye bahsettiği bacanın ne olduğunu sormak için dayanılmaz bir istek duyuyordum çünkü konu her neyse adamlar sanki idam fermanlarını dinler gibi dinlemişlerdi onu. Fakat bu konuda konuşmak istemediği her halinden belliydi. Masasının önündeki bir sandalyeye işaret ederek oturmamı rica etti ve şarap koydu. Hareketlerinde bir zorlama seziliyordu sanki şarap sürahisini tutan eli titriyordu. Gördüğümü fark edince sürahiyi masaya koydu.

Hayatımı kurtarmıştı, o yüzden ona karşı kibarlığı elden bırakmamalıydım. Bu nedenle az önce duyduklarım ile ilgili soru sormaktan vazgeçip “Sence Lord Relad şu anda nerededir?” dedim.

Cevaplamak için ağzını açtığı anda aklına bir fikir gelmiş-çesine susup kaşlarını çattı. Beni vazgeçirmeye çalışmak geçti içinden, bunu sezmiştim, sonra sanırım oluruna bırakmaya karar verdi. “Büyük ihtimalle solaryumdadır. Boş zamanlarının çoğunu orada geçirir,” dedi.

Bir gün önceki saray gezimizde solaryumu görmüştük. Göksaray'ın en üst katlarındaki geniş platformlar ve kuleler asillerin daireleri ve boş vakitlerini geçirip keyif alabilecekleri sosyal merkezleri barındırıyordu. Solaryum bunlardan biriydi. Tavanı tamamen cam olan dev bir bölümde tropik bitkiler ara-

sına yerleştirilmiş çardaklar altında oturma alanları, havuzlar bulunuyordu; asillerin yüzmesi... ya da başka işler yapmaları için. Dünkü turumuzda T'vril beni çok içerilere sokmamıştı ama ötedeki yaprakların arasında bir kımlıttı dikkatimi çekmiş sonra da gayet şehvetli bir çığlık duymuştum. Dün bakmak için ısrarcı olmamıştım ama bugün anlaşılan solaryumu iyice görme fırsatı bulacaktım.

"Teşekkür ederim," deyip kalktım.

"Bir dakika bekle."

Masasının çekmecelerini karıştırıp küçük, zarif bir şekilde boyanmış seramik bir şişe çıkardı. "İstese kovalar dolusu satın alabilir ama rüşvet almayı seviyor. Bu işine yarayacaktır."

Şişeyi cebime yerleştirirken bu bilgiyi zihnime kaydettim. Kafamda yeni soru işaretleri oluşmuştu. "T'vril, neden bana yardımcı oluyorsun?"

"Keşke bilsem." Sesi bezgin çıkmıştı. "Bana bir yararı olmadı, o şişe bir gün Relad'dan bir iyilik istemek zorunda kalırsam diye biriktirdiğim neredeyse bir aylık maaşımla alınmıştı."

Artık zengin olduğuma göre T'vril'e bu şişeden üç tane göndermeye karar verdim. "Peki neden o halde?"

Uzun uzun yüzüme baktı, belki kendi de cevabı bilmiyordu. İçini çekerek, "Çünkü sana yaptıkları hoşuma gitmiyor. Çünkü bana benziyorsun. Gerçekten başka bir neden gelmiyor aklıma," dedi.

Ona benzemek mi? Benim gibi dışarıdan gelen biri mi? O bu sarayda büyüüp yetişse de Merkez Aile'yle ancak benim kadar yakın olabilmıştı, Dekarta'nın gözünde hiçbir zaman gerçek bir Arameri olamayacaktı tabii. Ya da bu saraydaki düzgün ve onurlu insanların yalnızca ikimiz olduğunu mu anlatmaya çalışıyordu?

“Annemi tanıyor muydun?”

Şaşırdı. “Leydi Kinneth’i mi? Babanla evlenmek için sarayı terk ettiğinde daha çocuktum, o yüzden çok az hatırlıyorum.”

“Neler hatırlıyorsun?”

Masasına dayanıp kollarını kavuşturdu ve düşüncelere daldı. Duvarlardan yansıyan ışımda saçları bakır renginde görünüyordu. Kısa bir zaman öncesine dek bu renkte saç olabileceğine inanmazdım ama şimdi Arameri’ler arasında yaşıyordum ve Tanrılarla konuşuyordum. İnanılmaz durumlarla ilgili sınırlarım değişmişti.

“Çok güzeldi,” diye anlatmaya başladı. “Merkez Aile’nin tüm üyeleri güzeldir, doğanın bahşetmediklerini büyü yoluyla elde ederler çünkü. Ama annende farklı bir şeyler vardı. Hep hüzünlüydü, gülümsediğini hiç görmemiştim.”

Annemin gülüşünü hatırlıyordum. Babam sağken daha fazla gülerdi ama sonraları da benimle arasına güldüğü olmuştu. Boğazımı tıkayan düğümü çözebilmek için öksürdüm. “Herhalde sana karşı iyi davranmıştır hep, çocukları severdi,” dedim

“Hayır.” T’vril’in ifadesi ciddileşmişti. Az önceki duygusal anımı fark etse de belli etmeyecek kadar diplomattı. “Kibardı, orası kesin ama ben sadece hizmetkârlar tarafından yetiştirilen bir melezdim. Bizlere yakınlık göstermesi tuhaf olurdu.”

Elimde olmadan kaşlarımı çattım. Darr’dayken annem tüm hizmetkârlarımızın çocuklarının doğum tarihlerini, ışık kutsanması günlerini hatırlar ve onlara hediyeler gönderirdi. Sıcak, uzun Darr yazlarında hizmetkârların bahçemizin gölğinde dinlenmelerine izin verirdi. Kâhyamıza aileden biri gibi davranırdı.

T’vril, “Sadece çocuktum,” diye tekrar etti, “daha net hatıralar için yaşlı hizmetkârlarla konuşmanız gerek.”

“Tavsiye edeceğin biri var mı?”

“Hepsi seninle sohbet edecektir. Annenizi en iyi hatırlayan kim derseniz... İşte orasını bilemem.” Sözlerini vurgulamak ister gibi omuz silkti.

Almayı umduğum cevap bu değildi ama bu konuya daha sonra kafa yoracaktım. “Teşekkürler T’vril,” dedim tekrar ve Relad’ı aramaya çıktım.

Bir çocuğun gözünde annesi Tanrıça’dır. Muhteşem ya da korkunç biri olabilir, müşfik veya öfke dolu biri de ama her durumda seilmeyi hakeder. Evrendeki en yüce gücün bu olduğuna inanırım.

Annem...

Hayır. Şimdi sırası değil.

Solaryumdaki hava sıcak ve nemliydi, ağaçların çiçekleri etrafa güzel kokular yayıyordu. Ağaçların hemen üstünde Göksaray’ın en merkezi ve en yüksek kulesi yer alıyordu. Girişi muhtemelen buradaki kıvrımlı yollardan birinin üzerindeydi. Diğer kulelerin aksine bu, çok çabuk daralarak yükseliyordu dolayısıyla içine daire ya da başka yapının sığması mümkün değildi. Muhtemelen sadece dekoratif bir işlevi vardı.

Gözlerimi hafifçe kısıp kuleyi görmezsem Darr’da olduğum hissine kapılabilirdim. Seyrek, ince ve geniş aralıklı ağaçlar ülkemin sık ve gür ormanlarına pek benzemiyordu aslında, bizim ağaçlarımızın arasında gövdelerine dolanan sarmaşıklar ve nemli kuytuluklarda saklanan küçük yaratıklar olurdu. Yine de kokular ve sesler evimi özlememe neden olacak denli tanıdıktı. Orada öylece durdum, ta ki yakınlardan gelen sesler hayallerimi dağıtana dek.

Darmadağın edene dek, demeliyim, çünkü bu seslerden biri Scimina’ya aitti.

Kelimelerini seçemiyordum ama çok yakınımdaydı. İlerdeki çardaklardan birinin altında, ağaçlar ve çalılardan oluşan bir gölgeliğin arkasındaydı. Ayaklarımın altındaki beyaz çakıllı yol tam da oraya uzanıyor ve öyle bir açıda kıvrılarak ilerliyordu ki, gizlice yaklaşmam olanaksızdı.

Gizliliğin canı cehenneme diye düşündüm.

Babam sağlığında çok iyi bir avcıydı ve bana ormanda ses çıkarmadan adım atabilmeyi öğretmişti. Bir de tehlikeli durumlarda vücudumun alması gereken pozisyonu. İnsanların içgüdüleri göz hizalarında olan biten hareketlere tepki vermek olduğundan, fark edilmek istemiyorsan ya çömelecek ya da daha yükseğe tırmanacaktın. En yakınımdaki ağacın kabuksuz ve ince gövdesi tırmanmamı olanaksız kıldığına göre çömelmek tek çözümdü.

Bu şekilde yavaşça yaklaştım. Konuşulanları duyabilecek kadar yakın ancak fark edilmeyecek kadar uzak bir noktada bir ağacın dibine çökerek dinlemeye başladım.

Scimina sıcak ve tatlı bir sesle konuşuyordu. “Hadi ama kardeşim, çok da büyük bir mesele değil bu, değil mi?”

Sesi öfke ve korku duygularıyla ürpermeme yol açıyordu. Üzerime bir Tanrı’yı salmıştı, sanki eğitilmiş bir köpek gibi ve bunu sırf eğlenmek için yapmıştı. Birinden bu kadar çok nefret etmeyi epey uzun zaman olmuştu.

“Senin bütün istediklerin çoktur,” diye yanıtladı bir erkek sesi. Huysuz bir tınısı vardı. Relad mıydı? “Git şimdi, düşüneceğim.”

“Karanlıktakileri bilirsin kardeşim, hiç sabırları yoktur, başka amaçları da. Çağlar önce olmuş bitmiş olaylardan hâlâ herkese öfkeli dirler...” Sözlerinin gerisini duyamadım, çardaktan gelen ayak sesleri Scimina’nın içerde volta atarak dolaştığını belli ediyordu, bulunduğum yere yaklaştığında sesi netleşti.

yor, uzaklaştığındaysa kelimeler kayboluyordu. “Sadece senin halklarını ikna et, tedarik anlaşmasını onaylasınlar. Hem onlar hem senin için kârlı bir pazarlık bu.”

“Bu söylediğin, sevgili kardeşim, düpedüz yalan. Sadece benim kâr edeceğim hiçbir pazarlık önermezsin sen.” Bezgin bir iç çekiş, anlayamadığım bir mırıldanma sonrası Relad devam etti. “Git dedim. Başım ağrıyor.”

“Eminim ağrıyor, bağımlısı oldukların düşünülürse...” Scimina’nın sesinin tonu değişmişti, hâlâ nazikti fakat Relad onu reddedince az önceki sıcak havasından eser kalmamıştı. Ses tonunun yansıtılabildiği bu değişime hayran kalmamak elde değildi. “Sen bilirsin. Daha iyi hissettiğinde yine görüşürüz. Ha bu arada yeni kuzeninle tanıştın mı?”

Nefesimi tuttum.

“Buraya gel!” Relad bir hizmetkârıyla konuşuyor olmalıydı, Scimina’yla bu tonda konuşması imkânsızdı. Şimdi yeniden kardeşiyle konuşmaya başlamıştı. “Hayır tanışmadım. Onu öldürtmeye çalışmışsın diye duydum, akıllıca mı bu sence?”

“Sadece eğleniyordum, dayanamadım; öyle ciddi, minik bir şey ki. Biliyor musun, gerçekten amcamın yeri için yarışacağına inanıyor.”

Gerildim. Sanırım Relad da aynı tepkiyi vermiş olacak ki Scimina ekledi. “Ne oldu, fark etmemiş miydin?”

“Bunu bilemezsin,” dedi Relad. “Yaşlı adam Kinneth’i seviyordu. Ve kız bizim hiçbir şeyimiz olmuyor.”

“Aile tarihimizi daha iyi okumalısın,” diye güldü Scimina. “Olayların gelişme şekli...” Sözünün gerisini duyamadım, yine uzaklaşmış olmalıydı. Çok sinir bozucuydu bu ama daha fazla yaklaşmaya cesaret edemezdim. Zaten çok ince bir dal ve yaparak tabakasının ardında saklanıyordum, görülmeyi göze alamazdım. Dikkatle dinleseler nefes alışıma bile duyabilirlerdi.

Tek güvencem kendi aralarındaki tartışmaya dalmış olmalıydı.

Anlayamadığım birkaç cümle daha geçti sohbetlerinde. Sonra Scimina iç çekerek “Neyse, sen neyi uygun görürsen ben de ona göre davranacağım kardeşim, her zamanki gibi,” dedi.

“İyi şanslar.” Bu iyi niyetli bir dilek miydi yoksa dalga mı geçiyordu anlayamamıştım. Alay ettiğini tahmin ediyordum ama Relad’ın sesindeki bir tını gerçekten şans dileğine de işaret ediyordu, onunla karşılaşmadan bunu tam olarak anlamam olanaksızdı.

“Sana da kardeşim.” Scimina’nın topuk sesleri giderek uzaklaştı.

Ağacın dibine çöktüğüm yerde biraz daha oturup sinirlenimin yatışmasını bekledim. Düşüncelerimin de tabii. Duyduklarım yüzünden kafam allak bullak olmuştu. “Gerçekten amcamın yeri için yarışacağını sanıyor,” da ne demekti? Yani böyle bir yarışa katılmayacak mıydım aslında? Relad bile bundan şüphe ediyor gibiydi. O halde Dekarta beni neden buraya getirmişti?

Bunu düşünmeyi sonraya bırakmalıydım, önce halletmem gereken konular vardı. Ayağa tam kalkmadan dönüp yavaşça geri yürümeye başladım, çok uzaklaşamamıştım ki beş adım ötemdeki dallar hareketlenip ayrıldı ve aralarından bir adam çıktı. Sarışın, uzun boylu, iyi giyimliydi, alnında safkan asillerin mührü vardı. Relad. Donup kaldım ama çok geçti, orta yerde çöelmeyeyle dikilmek arası bir pozisyonda duruyordum. Ancak inanılmaz bir olay oldu ve beni görmedi. Bir ağacın altına gidip pantolonunun önünü çözdü ve iç çekip inleyerek mesanesini boşaltmaya başladı.

Ona öylece bakakalmıştım, ortalık yerde, başka insanların kokusunu alabileceklerini bildiği halde işemesinden mi, çevre-

sinde olan bitenden bu kadar habersiz olmasından mı, yoksa kendi aptallığımdan mı daha çok iğreneceğime karar veremedim bir an.

Yine de henüz fark edilmemiştim. Hemen çöküp o ağacın altına yeniden saklanabilirdim, hiç kimsenin ruhu duymayabilirdi. Ama belki de bu bir fırsattı ve değerlendirmeliydim. Scimina gibi birinin kardeşi, yeni rakibinin göstereceği cesareten etkilenebilirdi.

Bu yüzden işini bitirene dek bekledim. Önünü kapatıp gitmek için döndü, hafifçe öksürerek boğazımı temizlemesem yine görmeyecekti beni.

Öksürüğümle irkilip bana döndü. Bir süre sessizce baktık. Sonunda “Merhaba kuzenim,” dedim.

Anlamını çözemediğim şekilde derin bir nefes verdi. Kızgın mıydı yoksa bıkkınlık işareti miydi bu? İkisi de belki. “Anladım. Demek bizi dinliyordun.”

“Evet.”

“Geldiğin ormanda böyle mi öğrettiler sana?”

“Ve daha birçoklarını. Kimse bana Arameri’lerin usullerini öğretme zahmetine girmediğinden ben de en iyi bildiğim yöntemlere sadık kalmayı seçtim, kuzen. Belki sen bana yardımcı olursun diye umuyordum.”

“Yardımcı olmak mı?” Gülecek gibi olup sustu ve başını salladı. “Gel bakalım. Barbar olabilirsin ama medeni insanlar gibi oturup konuşmayı severim.”

Bu ümit vericiydi. Şimdiden Relad’ın kardeşinden daha normal olduğu anlaşıyordu. Rahatlamış bir şekilde çalılar arasından açıklık bir alana dek onu takip ettim. Çok güzel küçük bir meydana burası, bu kadar mükemmel olmasa insan doğal olduğunu düşünebilirdi. Boşluğun bir tarafında kocaman bir kaya çıkıntısı, koltuk biçimini alacak şekilde düzgünce oyul-

muştı. Ayakta durmaya pek hali olmadığı anlaşılan Relad bu koltuğa çöküp oturdu.

Koltuğun karşısında ancak iki kişinin sığacağı küçük bir havuz vardı. Havuzun içinde cırılçıplak bir kadın duruyordu, alnındaki tek çizgilik işaretten hizmetçi olduğunu anlamıştım. Başka bir genç kadın üzerinde bir bardak ve sürahi bulunan tepsisiyle Relad'a yaklaştı, öyle ince ve şeffaf bir kıyafet giymişti ki o da çıplak sayılabilirdi. Relad'ın neden ortalığa işediğini anlamıştım, sürahi oldukça büyük olmasına rağmen neredeyse boşalmıştı. Bu kadar içkiliyken nasıl ayakta durduğuna şaşmamalıydı.

Oturacak başka yer olmadığından kollarımı arkamda kavuşturup saygılı bir sessizlikle dikildim.

Relad, kullanıldığı belli olan bir bardağı havaya kaldırıp temizliğini incelerken "Söyle bakalım," dedi. "Ne istiyorsun benden, iblisler aşkına?"

"Söylediğim gibi kuzen, yardım."

"Niye yardım edecekmişim sana?"

"Belki birbirimize faydamız dokunur," diye cevapladım. "Büyükbabamın tahtında gözüm yok, ancak şartlar oluşursa doğru adayı sonuna dek destekleyebilirim."

Relad bardağını doldurmak için sürahiyi kaldırdı ancak eli öyle titriyordu ki içindeki sıvının üçte birini yere döktü. Yazık. Uzanıp elinde sürahiyi alıp ona servis yapmamak için zor tuttum kendimi.

"Benim işime yaramazsın," dedi. "Ayağıma dolanıp beni ona karşı güçsüz duruma düşürürsün üstelik." O diyerek kimi kastettiğini ikimiz de biliyorduk.

"O buraya senden tamamıyla başka bir şey istemeye gelmişti," dedim. "Ama her nasılsa laf arasında benden bahsetmeye başladı. Sence de bu manidar değil mi? Bir kadın rakibiyle baş-

ka bir rakibi konuşuyorsa ikisini birbirine düşürmeyi amaçlıyordur. Belli ki ikimizi de tehdit olarak görüyor.”

“Tehdit mi?” diyerek güldü ve bardaktaki her neyse kafasına dikti. Öyle hızlı yutmuştu ki tadını bile almamış olmalıydı. “Tanrılar adına, çirkin olduğun kadar aptalsın da. Yaşlı bunak seni onunla yarıştıracak demek ha! İnanılır gibi değil.”

Vücudumdan bir ateş dalgası geçti ancak hayatım boyunca daha büyük hakaretlere maruz kaldığımdan öfkemi kontrol etmekte ustalaşmıştım. “Benim onunla aşık atma gibi bir niyetim yok,” dedim. Sesimin biraz sert çıkmasını engelleyememiştim ama pek umursadığı yoktu. “Tek isteğim bu Tanrı’nın cezası yerden sağ olarak kurtulmak.”

Bana attığı bakış midemde bulantıya benzer bir duygu uyardı, küçümseme ve alay yoktu bu bakışta sadece dümdüz, gerçeği öylesine söyleyiveren, yorgun bir gülümseme eşliğinde, *asla sağ kurtulamayacaksın*, diyen bir hava vardı. *Hiç şansın yok.*

Relad beni alt üst eden bir nezaket ve yakınlıkla konuşmaya başladı. “Sana yardım edemem kuzen. Sadece, eğer dinlemek istersen bir öğüdüm olabilir.”

“Seve seve dinlerim, kuzen.”

“Kız kardeşimin en gözde silahı sevgidir. Kimi ya da neyi seversen, dikkatli ol, çünkü seni ilk vuracağı yer orası olacaktır.”

Kafam karışmıştı, Darr’da herhangi bir sevgilim yoktu, çocuğum da. Annemle babam ölmüştü zaten. Babaannemi, amcalarımı ve kuzenlerimi seviyordum tabii ama onlara nasıl olup da...

Birden beynimde bir şimşek çaktı. Düşününce apaçıktı her şey. Darr’ı hedef alacaktı. Ülkem Scimina’nın kontrol bölgesinde değildi ama Arameri’ler istedikleri her yere uzanabilirlerdi. İnsanlarımı korumanın bir yolunu bulmalıyım.

Relad, düşüncelerimi okumuşçasına kafasını salladı. “Sevdiklerini sonsuza dek koruyamazsın kuzen. Tam anlamıyla ko-

ruyamazsın. Gerçekten savunmak istiyorsan, sevmemekle işe başlayabilirsin.”

Kaşlarımı çattım. “Bu mümkün değil,” dedim. İnsan sevmekten yaşayamazdı ki.

Gülümsedi, sırtımdan bir ürperti geçti. “O halde sana iyi şanslar.”

Kadınlara eliyle bir işaret yaptı. İkisi de bulundukları yerden kalkıp emirlerini yerine getirmek üzere beklemeye başladılar.

O zaman kadınların ikisinin de uzun, soylu, sarışın Amn kadınları olduğunu fark ettim. Scimina’yla benzerlikleri gözden kaçmıyordu.

Relad kadınlara öylesine küçümser ve hoşnutsuz bir tavırla bakıyordu ki onlara acıdığımı hissettim. Bu muhabbetin hangi anında Relad’ın asla işime yaramayacağına karar vermiştim bilmiyorum. Boş bir kabuk gibi olan bu adamdan yardım almaktansa kendi başıma mücadele etmek daha yararlı olacaktı.

“Teşekkür ederim kuzen,” deyip başımla selam vererek oradan uzaklaştım ve onu fantezileriyle baş başa bıraktım.

Odama giderken T’vril’in ofisine uğrayıp seramik şişeyi geri verdim. Hiçbir söz etmeden alıp yerine koydu.

9 HATIRALAR

Yürüyen Ölüm denen bir hastalık var. Titremelere, berbat bir ateşe yol açıyor, hastalar zaman zaman bilinçlerini yitiriyorlar, son aşamada ise manik davranışlar göstermeye başlıyorlar. Kurbanlar, yataklarından kalkıp sürekli yürümek istiyorlar, nereye gittiklerinin bir önemi yok, odalarını arşınlayıp duruyorlar. Bu yürüyüş sırasında, gitgide yükselen ateşin de etkisiyle derileri çatlıyor, bir süre sonra beyinleri ölüyor. Bu haldeyken bile vücut tamamen çökene dek yürümeye devam ediyorlar.

Yüzyıllar içinde birçok kez Yürüyen Ölüm salgınları görüldü. İlk zamanlar kimse nasıl yayıldığını anlayamadığı için binlerce insan öldü. Yürüme meselesi yüzünden işte. Hareketleri kısıtlanmayan hastalar sağlıklı insanların olduğu yerlere yürüyüp gittiler, oralarda kanama geçirerek öldüler ve böylece hastalık yayılarak devam etti. Şimdi biraz daha temkinliyiz, ölümün dokunduğu her yere hemen duvarlar örüyoruz ve içeride mahsur kalan sağlıklı insanların çığlıklarına kulaklarımızı tıkıyoruz. Birkaç hafta sonra hâlâ hayattaysalar dışarı çıkmalarına izin veriyoruz. Bu hastalıktan sağ kurtulan olmadı ama. Zalimlik adına yapmıyoruz, bu bir tür önlem.

Dikkatlerden kaçmayan şu ki, Yürüyen Ölüm sadece çalışan sınıfı etkiliyor. Rahipler, soylular, zengin tüccarlar arasında görülüyor. Kentlerinde korunaklı şatolarında yaşadıklarından değil. Eskiden karantinanın bilinmediği zamanlarda da etkilanmiyorlardı. Çalışan kesimden olup da sınıf atlamış olmadıkları sürece zengin ve güçlü olanlar buna yenik düşmüyor.

Elbette ki böyle bir salgının doğal olması düşünülemez.

Ölüm, ben doğmadan birkaç yıl önce Darr'a uğradığında babamın bu hastalığa yakalanmasını kimse beklemiyormuş. Çok yüksek sınıftan olmasak da asil bir aileydik çünkü. Fakat babamın babası normal bir halk çocuğuymuş, muhtemelen bu yüzden hastalığı kaptı diye düşünüldü.

Neyse ki babam, mucize eseri kurtuldu.

Bu hikâyenin konumuzla ilgisini daha sonra hatırlayacağım.

O gece yatmaya hazırlanırken banyomdan çıktım ve Sieh'i yatağıma oturmuş, yemeğini yiyip Darr'dan getirdiğim kitaplardan birini okurken buldum. Yemek hiç mühim değildi ama kitaplarım başka meseleydi.

"Bunu sevdim," dedi Sieh eliyle bana belli belirsiz bir selam verirken. Gözlerini kitaptan ayırmamıştı. "Daha önce Darr şiiri okumamıştım hiç. Çok tuhaf, senle olan sohbetlerimden bütün Darr insanların söyleyeceklerini doğrudan söyleyen insanlar olduklarını sanmıştım. Ama şuna bak. Her mısra bir gizem içeriyor ve sanki anlatım dairler halinde iç içe geçiyor."

Yatağın ucuna oturup saçımı taramaya başladım. "Başka birinin özel alanına girerken nezaketen sormak gerekir," diye söylendim.

Kitabı kapattı ancak elinden bırakmadı. "Seni gücendirdim," dedi, yüzünde düşünceli bir hal vardı. "Ama bunu nasıl yaptığımı anlayamadım."

“O kitabın şairi babamdı.”

Şaşırdı. “Gayet iyi bir şair. Neden başkalarının onun şiirlerini okumasını istemiyorsun?”

“Çünkü onlar benim.” Babam öleli on yıl olmuştu, erkeklerin tipik ölüm nedenlerinden olan av kazası yüzünden. Hâlâ acısını atlatamamıştım. Fırçayı indirdim, tellerine takılan saçlarımı inceledim. Amn bukleleri, tıpkı Amn gözlerim gibi. Bazen babamın da beni tüm Darr’lılar gibi çirkin bulup bulmadığını merak ederdim. Eğer buluyorduyse bu Amn çizgilerimden dolayı mı yoksa annem gibi *tam olarak* Amn yapısına sahip olmayışından mıydı?

Sieh uzun uzun yüzüme baktı. “Affedersin, canını sıkmak istememiştım,” dedi ve kalkıp kitabı rafa geri koydu.

İçimde bir rahatlama hissettim, fark ettirmemek için saçımı fırçalamaya geri döndüm. “Buna değer vermene şaşırdım,” dedim. “Ölümlüler her zaman yok olur. Sizler bizim acılarımızdan sıkılmış olmalısınız.”

Sieh gülümsedi “Benim de annem öldü,” dedi. Kimseye ihanet etmeyen ama adı Hain olan Tanrıça’dan bahsediyordu. Daha önce onun birilerinin annesi olduğu hiç aklıma gelmemişti.

“Kaldı ki benim için Nahadoth’u öldürmeye kalktın sen,” diye devam etti. “Bu yüzden biraz daha özel ilgiyi hak ettin.” Makyaj masamın üzerine oturdu, üstündeki malzemeler sağa sola saçıldı. Özel ilgi derken bu şekilde dikkatli olmayı kastetmiyordu anlaşılan. “Ee ne istiyorsun?” diye sordu.

İrkildiğimi görünce sırttı.

“Elimdeki kitabı fark edene dek beni gördüğüne sevinmiş gibiydin.”

“Ah onu diyorsun.”

“Evet, bekliyorum.”

“Merak ediyorum da...” Sustum, kendimi aptal gibi hissediyordum. Bir sürü sorunun ortasında kafayı ölümlerle bozmuştum.

Sieh doğrulup bacak bacak üstüne atıp bekledi. İç çektim.

“Merak ediyorum, annemi ne kadar tanıyordun? Onun hakkında bana anlatabileceğin neler var?”

“Dekarta, Scimina veya Relad değil yani merak ettiğin. Hatta benim tuhaf ailem bile değil.” Başını yana eğdi, nefes alırken burun delikleri büyüyordu. Bu görüntü birkaç saniyeligi-ne dikkatimi dağıttı. “İlginç,” diye devam etti. “Nereden çıktı şimdi bu?”

“Bugün Relad’la görüştüm.” Hikâyenin devamını anlatmaya yetecek kelimeleri aradım.

“Acayip bir ikili değil mi, o ve Scimina. Aralarındaki savaş hakkında sana anlatabileceğim bir sürü...”

“Ben o savaş hakkında bir şey bilmek istemiyorum,” diye kestim sözünü, sesim haddinden sert çıkmıştı. Relad’la karşılaşmamın beni nasıl etkilediğini anlamasını istemiyordum. Scimina’nın bir benzeri olur diye düşünmüştüm ancak karşıma çıkan sarhoş, ezik ve ümitsiz gerçek Scimina’dan bile kötüydü. Göksaray’dan kaçmazsam ben de başka bir Relad’a mı dönüşecektim?

Sieh sessizleşti, muhtemelen tüm düşüncelerimi okuyordu şu an. Bu yüzden birden bakışlarında beliren hesap kitap yapanlara özgü o ifade beni pek şaşırtmadı. Tembel, muzur bir gülümseme yayıldı sonra dudaklarına.

“Sana bildiklerimi anlatacağım,” dedi. “Peki karşılığında bana ne vereceksin?”

“Ne istiyorsun?”

Gülümsemesi kayboldu ve ciddileşti. “Daha önce de söyledim. Seninle yatmak istiyorum.”

Şaşkınlıkla bakakaldım. Hemen kafasını sallayarak konuş-

tu “Bir erkeğin bir kadınla yattığı gibi değil.” Bunu düşünmek bile iğrençmiş gibi buruşturdu yüzünü. “Ben çocuğum, unuttun mu?”

“Çocuk falan değilsin.”

“Tanrılar arasında öyleyim. Nahadoth zamanın bile varoluşundan önce doğdu, bu yüzden ben ve kardeşlerim onun yanında henüz daha çocuk sayılırız.” Kollarını dizlerinin etrafında kavuşturdu. Gerçekten çok küçük ve korunmasız görünüyordu. Yine de buna kanacak kadar aptal değildim.

“Neden bunu istiyorsun peki?”

Yavaşça iç geçirdi. “Senden hoşlandım Yeine. İlle bir nedeni mi olmalı, bu yetmez mi?”

“Sen söz konuşuyken, her şeyin ardında bir neden arıyorum.”

Suratını astı. “Ama yok işte. Sana söyledim, canım ne isterse onu yaparım ben, tıpkı çocuklar gibi. Mantık arayamazsın. İnanıp inanmamak sana kalmış.” Çenesini dizine dayayarak gözlerini çevirdi, küskünlüğü tam bir çocuk küskünlüğüydü.

Derin bir nefes aldım. İsteğini kabullenmek beni Enefadeh'lere karşı savunmasız hale getirir miydi? Ya da başka bir Arameri tuzağına mı çekilirdim? Bunların umurumda olmadığını fark ettim birden.

Pes etmiş bir sesle “Sanırım bundan onur duyarım,” dedim.

Sieh'in tavrı anında değişti ve sevinçle yatağımın üstüne atladı, yorganı açıp hemen yerleşti ve eliyle benim yatacağım yere vurarak, “Saçını da tarayabilir miyim?” diye sordu.

Elimde olmadan güldüm. “Sen çok ama çok acayip birisin.”

“Ölümsüzlüğün ne kadar sıkıcı olduğunu anlatamam,” dedi. “Birkaç bin yıl sonra, insanların sıradan işlerinin nasıl da ilginç görüldüğüne inanamazsın.”

Yatağa gelip oturdum ve fırçayı uzattım. Kedi gibi keyifle mırıldanarak uzandı ve sapını tuttu ama bırakmadım.

Sırıttı. “Sanki şimdi ben de bir pazarlıkla karşı karşıyayım.”

“Hayır. Ancak bir düzenbazla pazarlık yapıyorsan, önce onun sözünü tuttuğundan emin olmalısın.”

Kahkaha atarak fırçayı bıraktı ve elini dizine vurdu “Sen çok eğlencelisin,” dedi. “Ve seni tüm o diğer Arameri’lerden daha çok seviyorum.”

Beni Arameri olarak görmesi hoşuma gitmemiştir. Ancak... “Annemden bile mi?” diye sordum fırsatı kaçırmayarak.

Ciddileşip yanıma sokuldu, sırtıma dayandı. “Onu severdim,” diye konuşmaya başladı, “Bize ikide bir emirler yağdır-mazdı. Sadece mecbur kaldığı zaman talimat verir, onun dışın-da bizleri rahat bırakırdı. Zeki olanlar böyle davranırlar zaten, Scimina hariç. Silahlarıyla çok yakın olmak, gereğinden fazla hayatına dahil etmek anlamsızdır.”

Annemin davranışlarının tüm zeki Arameri’lerin yaptığı sıradan bir hareket olarak önemsiz gibi sunulmasından hoşlanmamıştım. “Belki de böyle davranmasının nedeni kendi prensipleriydi,” dedim. “Çünkü Arameri’lerin size karşı davranışları hiç hoş değil. Belki annem buna karşı çıkıyordu.”

Kafasını omzumdan kaldırıp bir süre yüzüme baktı, eğleniyor gibiydi. Sonra tekrar omzuma yatarak “Haklı olabilirsin,” dedi.

“Ama sen öyle düşünüyorsun.”

“Gerçeği mi istiyorsun Yeine, yoksa seni rahatlatacak öyküler mi? Hayır bence bizi rahat bırakıyor olması prensip meselesi filan değildi. Bence Kinneth’in aklında başka düşünceler vardı. Gözlerinden belliydi bu. Kararlılık, hırs.”

Kaşlarımı çattım, hatırlamaya çalışıyordum. Doğruydu, annemde her zaman boyun eğmeyen bir kararlılık havası vardı. Kimsenin bakmadığını düşündüğü zamanlarda yüzünde gelip geçen başka duygular da olurdu; pişmanlık gibi, açgözlü bir hırs gibi...

Bana gözlerinde bu ifadelerle baktığında neler düşünüyordu diye tahmin yürütmeye çalıştım. *Sen benim silahımsın ve benim intikamımı onlardan alacaksın* diye geçiriyordu belki içinden, oysa bu konuda ne kadar az şansım olduğunu benden iyi biliyor olmalıydı. Ya da belki, *sonunda ben de bir varlığı istediğim gibi şekillendirebileceğim, bu bir çocuk olsa bile*, diye düşünüyordu. Şimdi Gökсарay'ı ve Arameri'leri gördükten sonra başka bir tahminim daha vardı: *Seni çılgınlıktan uzak tutacağım* diyordu belki.

Eğer o bakışlar, benden çok önce Gökсарay'da yaşadığı zamanlarda da varsa, düşündüklerimin hiç anlamı yoktu elbette.

"Taht için mücadele edeceği kimse yoktu, değil mi?" diye sordum, "Tek vâris oydu sanırım."

"Hayır yoktu. Kimse Kinneth'in bir sonraki Arameri hükümdarı olacağından kuşku duymuyordu. Feragat ettiğini açıklayana dek." Sieh omuz silkti. "O zaman bile, Dekarta uzun süre fikrini değiştirip döneceğini düşündü. Sonra bir şeyler farklılaştı. Havada bu değişimin kokusunu alabiliyorduk. O gün sıcak bir yaz günü olmasına rağmen Dekarta'nın öfkesi çeliği donduracak denli soğuktu."

"O gün mü?"

Sieh bir süre cevap vermedi. Birden, bundan sonra söyleyeceklerinde yalana başvuracağını anladım, en azından gerçeği tam olarak söylemeyecekti.

Yine de kabulümdü. Neticede hileci bir Tanrı'ydı karşımdaki ve ben onu, ailesini yüzyıllardır tutsak etmiş bir ailenin üyesiydim. Bana hiçbir zaman tam anlamıyla güvenmeyecekti. Olsun. Ondan alabileceğim her bilgi önemliydi.

"Saraya geldiği gün," diye cevap verdi, kelimeleri özenle seçerek konuşuyordu şimdi. "Babanla evlenmesinin üzerinden bir yıl kadar geçmişti. Dekarta tüm koridorların boşaltılmasını istedi, hâlâ kızını düşünüyordu, kimsenin onu aşağılamasına

izin vermeyecekti. Baba kız yalnız görüştüler, kimse ne konuştuklarını bilmiyor ama hepimiz Dekarta'nın ne umduğunu biliyoruz.”

“Geri döneceğini değil mi?” Neyse ki dönmemişti yoksa ben var olmayacaktım.

Peki neden *gelmişti*?

Bir sonraki araştırmam bunun üzerine olmalıydı.

Sieh'e fırçayı uzattım. Alıp dizlerinin üzerinde doğruldu ve yavaş hareketlerle saçımı taramaya başladı.

Sieh kocaman yatağa yayılarak uyumuştı, ben bana sokulup yatacağını sanmıştım ama o sadece vücudunun bir parçasının bana değmesiyle yetiniyor gibiydi, bacağımanın veya karnımın üzerine attığı ayağı veya kolu tek temasımızdı. Hafif horlaması ya da yatağı kaplaması beni rahatsız etmiyordu, uyuyamamın tek nedeni duvarların yaydığı aydınlıktı.

Yine de sızmışım. Çok yorgun olmalıydım. Bir süre sonra uyanıp zorlukla gözlerimi açtığımda oda karanlıktı. Karanlık odalar bana normal geldiği için üzerinde düşünmeden tekrar uyuyakaldım. Oysa sabah, gece uyandığım ana dair, havada neredeyse tadını alabildiğim bir şeyler hatırlayacaktım. O tatla ilgili bir tecrübem olmasa da bebeğin annesinin kokusunu bilmesi ya da bir hayvanın korkuyu algılaması gibi ne olduğunu anlayabiliyordum. Baba ve oğul arasında, Tanrı bile olsalar, kıskançlık oluyordu demek, bu doğanın gereği idi.

O sabah yatakta dönünce Sieh'i çoktan uyanmış buldum, yemyeşil gözleri pişmanlıkla bakıyordu bana. Hiçbir söz söylemeden kalktı, gülümsedi ve yok oldu. Bir daha benimle uyumayacağını anlamıştım.

IO AİLE

Sieh gittikten sonra kalktım, erken davranıp konsey toplantısından önce T'vril'i bulmak istiyordum. Önemli olan herkesle tanıştığımı söylemişti, evet, ama bu taht yarışı konusundaydı. Annemle ilgili olarak başka insanlarla tanışmayı umuyordum ben, bana feragat gecesiyle ilgili bilgiler verebilecek biriyle.

Fakat sağa dönmem gereken yerde sola döndüm, aşağıya T'vril'in ofisinin olduğu kata inen asansöre binmedim ve kendimi hayatımın en tatsız hikâyesinin başladığı yerde buldum, saray girişinde, ön bahçeye bakar halde.

Dekarta da oradaydı.

Beş-altı yaşlarındayken dünyaya ilişkin tüm bilgileri Itempas rahiplerinden öğrenmiştim. "Evren Tanrılar tarafından yönetilir," diyorlardı, "Aydınlık Itempas da onların lideridir. Bir de dünya vardır bu evrenin içinde ve soylular konseyi dünyayı yönetir. Konseyin lideri ise Arameri ailesidir. Hepsinin başında ise Lord Arameri yani Dekarta vardır."

Anneme Lord Arameri'nin büyük ve güçlü bir adam olması gerektiğini söylediğimi hatırlıyorum.

“Öyledir,” diye kestirip atmıştı. Ne dediğinden çok nasıl söylediği kalmış aklımda.

Göksaray’ın ön bahçesi ziyaretçilerin ilk gördüğü yer olduğundan tamamen insanları etkilemek amacıyla düzenlenmiştir. Burada Dikey Geçit ve birbiri içine geçen kemerlerden oluşan saray girişinin yanı sıra Yüz Bin Bahçesi ve rıhtım bulunur. Tabii ki rıhtıma demirleyen herhangi bir gemi yoktur çünkü rıhtım sarayın önünde yarım millik bir uçurumun ucunda yer alır. Bel hizasına dek gelen demir korkuluklar intihar etmek isteyen birini durdurmaya yetmez belki ancak ziyaretçilerde güvenlik duygusu uyandırmaya yeterlidir.

Dekarta, Viraine ve başka bir takım kişilerle rıhtımın ucunda durmuş konuşuyorlardı. Dönüp içeriye girecektim ki o gruptaki birini tanıyarak durdum; savaşçı Tanrıça Zhakkarn’dı bu.

Diğer insanlar Dekarta’nın çevresindeki konsey görevlilerinden, bir kısmıyla tanışmıştım. Diğerlerine göre daha kötü giyimli bir adam rıhtımın üzerinde biraz mesafeli duruyordu. Manzarayı seyrederek gibiydi ancak aradaki mesafeye rağmen yaprak gibi titrediği fark ediliyordu.

Dekarta bir şeyler söyledi ve Zhakkarn elini kaldırdı. Birden elinde parıldayan gümüş bir mızrak belirdi. Mızrağı adama doğru tutarak birkaç adım ilerledi. Mızrağın ucu, rüzgâra rağmen hiç kıpırdamadan adamın sırtına birkaç santim mesafede duruyordu.

Adam bir adım attı sonra arkaya baktı. Rüzgâr saçlarını uçuşturuyordu, adam Amn ırkına ya da kardeş bir ırka mensup gibi görünüyordu. Vahşi ve boyun eğmez bakışlarından Aydınlık İtempas’ın yolundan çıkan günahkârlardan olduğunu anladım. Bir zamanlar bu adam gibilerinden oluşan ordular vardı ancak şimdi ıssız bölgelerde saklanan birkaç kişi kalmış-

tı, bunlar yenik düşmüş Tanrılarına gizlice ibadet etmeyi sürdürüyorlardı. Bu adam dikkatsiz davranmış olmalıydı.

Rüzgâr adamın sözlerini bana kadar taşıyordu “Onları son-
suza dek zincirli tutamazsınız,” dedi adam. Göksaray’ın içinde-
ki havayı ılık ve kıpırtısız tutan büyüler rıhtımda işe yaramı-
yordu anlaşılan. Adam konuşmaya devam etti. “Göktanrı bile
yenilmez değildir!”

Dekarta cevap vermedi sadece Zhakkarn’a doğru eğilip söz-
ler mırıldandı. Rıhtımdaki adam kasıldı. “Hayır! Bunu yapa-
mazsınız! Yapamazsınız!” Dönüp Zhakkarn ve mızrağından
sıyrılıp geçmek istedi, gözleri Dekarta’ya kilitlenmişti.

Zhakkarn mızrağı hafifçe yukarı kaldırdığı anda mızrak
adamın vücudunu delip geçti.

Elimi ağzıma götürüp çığlık attım. Sesim sarayın girişinde
yankılanırken Dekarta ve Viraine başlarını bana doğru çevir-
diler ve işte o anda çığlığımı bastıran bir ses duyuldu. Adam
haykırmaya başlamıştı.

O ses Zhakkarn’ın mızrağı gibi gövdemi delip geçiyordu.
Adam öne doğru eğilmiş eliyle mızrağın sapını kavramıştı, vü-
cudu az öncekinden beter titriyordu. Sonunda onu böyle sarsa-
nın attığı çığlık değil, başka güçlerin işi olduğunu anlamıştım.
Mızrağın saplandığı göğsü kıpkırmızı bir ışık saçmaya başla-
mıştı, kollarından, yakasından, ağzından ve burnunda duman
yükseliyordu. En korkuncu gözleriydi çünkü neler olup bitti-
ğini anlıyordu, bu yüzden umudunu kaybediyor ve bu da ıstı-
rabını artırıyordu.

Kaçtım, Göktanrı bana yardım et, diye yalvararak sarayın
içinde bir köşeye saklandım. Buna katlanamazdım. Yine de
hâlâ içinden yanıp tutuşan adamın sesini duyabiliyordum; çığ-
lıklar, çığlıklar, çığlıklar. Çıldıracağımı ve artık başka hiçbir
ses duyamayacağımı düşünmeye başlamıştım.

Sonra, tüm Tanrılara şükür, —Nahadoth'a bile—, sessizlik çöktü.

Orada ellerimle kulaklarımı kapamış olarak ne kadar büzülüp kaldım hatırlamıyorum. Bir süre sonra yalnız olmadığımı fark ettim ve başımı kaldırdım. Darr ormanlarının ağaçlarından yapılmış bastonuna dayanmış Dekarta ve yanında Viraine başımda dikilmiş beni seyrediyorlardı. Diğer insanlar ve Zhakkarn görünmüyordu.

Dekarta derin bir hoşnutsuzlukla konuştu. “İşte şimdi gerçeği görüyoruz. Babasının korkak genleri Arameri cesaretinden çok yer kaplıyor kızda.”

Hissettiğim şok bir anda büyük bir öfkeye dönüştü. Büzüldüğüm yerden fırladım. Ben daha ağzımı açmadan Viraine “Darr’lar bir zamanlar çok ünlü savaşçılardı,” dedi. Dekarta’nın yüz ifadesi hiçbir şey söylemiyordu. Viraine devam etti, “Fakat Arameri’ler sayesinde yüzyıllardır barış hüküm sürüyor bu topraklarda ve kralım, böyle bir barış sürecinde en vahşi ırkların bile medenileşip savaştan uzaklaşmasına şaşmamalı. Kızı suçlamak gereksiz, daha önce hiç kimseyi öldürülürken gördüğünü sanmıyorum.”

“Bu ailenin bireyleri güçlü olmalı,” dedi Dekarta. “Bu bedeli ödemek zorundayız. Hayatlarını kurtarmak için Tanrılarından vazgeçen Karanlıktakiler gibi davranamayız. Yanlış yönde de olsa ölen adam gibi cesur ve kararlı olmalıyız.” Rıhtımı işaret etti ya da adamın cesedi şu an neredeyse orayı. “Shahar gibi yani. Tanrımız Itempas uğruna, onun gibi ölmeye ve öldürmeye hazır olmalıyız.” Gülümsedi, tüylerini diken diken eden bir gülümsemeydi bu. “Belki de bir sonrakini halletme görevini sana vermeliyim sevgili torunum.”

Yüzümdeki nefreti saklayamayacak kadar öfkeli ve üzgündüm. “Silahsız bir adamı öldürmek için nasıl bir güç gerekiyor ki?” diye sordum. “Hatta bunu bile başkasına emrederek

yapmak. Üstelik bu şekilde.” Kafamı salladım, adamın çılgılığı hâlâ kulaklarımdaydı. “Buna adalet mi diyorsunuz, bence bu düpedüz zalimlik.”

“Öyle mi?” Dekarta’nın yüzüne beni hayrete düşüren düşünceli bir ifade yerleşti. “Bu dünya Göktanrı’ya aittir, bu tartışılmaz,” dedi. “O adam yasak yayınlar dağıtırken yakalandı, Tanrımızın gerçekliğini inkâr eden kitaplar. Bu kitapları okuyup da işlediği günahı fark etmeyen herkes onun saflarına katılmış oluyor maalesef. Onlar aramızdaki suçlular, altınlarımızı veya hayatlarımızı çalmıyorlar ama *kalplerimizi* ve *zihinlerimizi* ele geçiriyorlar. Akıl sağlığımızı ve huzurumuzu yok ediyorlar.” Dekarta iç geçirdi. “Gerçek adalet bütün o halkları yok edip, kangren yayılmadan uzvu kesmekle sağlanabilir. Oysa ben o ulusların tümü yerine sadece artık kurtarılamayacak olanları ve onların ailelerini yok etme emrini verdim.”

Öyle dehşete düşmüştüm ki ağzımı açamadan bakakaldım ona. Şimdi adamın neden mızrağın üzerine yürüdüğünü ve Zhakkarn’ın nereye gittiğini anlamıştım.

Viraine lafa karıştı. “Lord Dekarta ona bir şans verdi aslında. Rıhtımdan atlamak daha kolay bir ölüm olurdu. Rüzgâr genelinde vücutları kolonlardan birine çarpar, yere bile düşmeden ölürler. Hızlı ve etkili.”

“Siz...” Ellerimle yeniden kulaklarımı kapatmak istiyordum. “Siz kendinize İtempas’ın hizmetkârları mı diyorsunuz? Kudurmuş canavarlardan başka bir şey değilsiniz. İblisler!”

Dekarta umutsuzca başını salladı “Sende ondan bir parça arayıp durmakla aptallık ediyorum galiba,” dedi. Dönüp koridordan aşağı yürümeye başladı. Bastonuna dayanarak yavaş yavaş ilerliyordu. Viraine sendeler de düşerse diye tutmak için koşup yanında yerini aldı. Dönüp bana şöyle bir baktı ama Dekarta sadece yürüyüp gitti.

Dayandığım duvardan ayrılarak bağırdım, “Annem sizlerin hiç olamayacağı kadar Aydınlık Tanrı’nın yolundaydı.”

Dekarta durdu, bir anda fazla ileri gittiğimi fark edip korkudan buz kestim. Sırtı hâlâ bana dönüktü. Şaşırtıcı derecede yumuşak bir sesle cevap verdi. “Haklısın. Annen olsa hiç acı-mazdı.”

Tekrar yürümeye başladı. Sırtımı duvara yaslayıp uzun süre titrememin geçmesini bekledim.

Salon’a gitmedim o gün. Orada oturup Dekarta’nın tarafsızmış-çasına toplantıya başkanlık etmesini görmeye dayanamayacak-tım, kulaklarımda hâlâ o asi adamın çılgınlıkları uğulduyordu. Bir Arameri değildim, hiçbir zaman da olmayacaktım, o halde ne diye rol yapacaktım ki? Hem daha önemli işlerim vardı.

T’vril’in çalışma odasına girdiğimde bazı evrakları düzenli-yordu. Beni selamlamak için ayağa kalkmadan önce elimi ma-sasına koydum ve sordum “Annemin eşyaları. Nerede onlar?”

Bir an duralayıp cevap verdi “Dairesi Yedinci kulede.”

Duraklama sırası bana gelmişti. “Dairesi öylece duruyor mu yani?”

“Dekarta, kızı sarayı terk ettiğinde odasının olduğu gibi ko-runması emrini verdi. Geri dönmeyeceği kesinleştikten sonra bile...” Ellerini iki yana açarak devam etti, “Benden önceki gö-revli orayı boşaltma emrini veremedi çünkü yaşamayı seviyor-du. Ben de öyle.”

Her zamanki diplomat tavrıyla ekledi, “Yanınıza bir rehber vereyim de sizi götürsün.”

Annemin dairesi...

Yolu gösteren hizmetkâr, beni yalnız bırakıp gitmişti. Kapı kapanınca zaman donmuş gibi bir sessizlik çıktı odaya. Yerde

gün ışığı oval izler halinde parlıyordu. Ağır ve dökümlü perdeler içeri girdiğimde kıpırdamamıştı. T'vril'in adamlarına daireyi temiz tutmaları emredildiğinden güneş ışınlarında dans eden toz zerrecikleri bile yoktu. Nefesimi tutsam bir resmin içindeymiş gibi hissedebilirdim kendimi.

İçeriye doğru bir adım attım. Burası misafir kabul odasıydı. Çalışma masası, divan, sehpa. Şurada burada kişisel bir iki eşya, duvarda yağlı boya resimler, raflardan birinde küçük bir heykelcik, Senmite tarzı nefis işlemeli dua köşesi. Bütün eşya çok zarifti.

Hiçbiri annemi çağırıştırmıyordu ama.

Daireyi gezmeye başladım. Solda banyo vardı, benimkinden büyüktü, anlaşılan annem her zaman banyo yapmayı sevmişti. Köpüklerin içinde birlikte oturduğumuz zamanları hatırladım, saçlarını tepesinde toplayıp komik suratlar yaparak beni güldürürdü.

Hayır... Şimdi bunları hatırlamanın sırası değil, yoksa gücümü kaybederim.

Yatak odası... Benimkinin iki katı, beyaz yastıklarla dolu oval bir yatak. Dolaplar, tuvalet masası, şömine... Şömine sadece dekoratif amaçlıydı çünkü Sky'da ateş yakmaya gerek yoktu hiçbir zaman. Başka bir masa. Burada da kişisel izler, annemin sevdiği yağlar, kokular şişe şişe sıralanmıştı. Birkaç saksı çiçeği, onca yıldan sonra hâlâ taze ve üstelik kocaman açmışlardı. Duvarlarda portreler.

Bu sonuncusu ilgimi çekmişti, şömineye yaklaşıp daha yakından bakmak istedim. En büyüğünde çok güzel sarışın bir Amn kadını vardı. Gösterişli kıyafetler giymişti, benden çok daha zarif olduğu kesindi, ama yüzündeki ifade bana oldukça garip geldi. Gülümsemesi dudaklarındaki minicik bir kıvrılmadan ibaretti ve yüzü izleyene dönük olmasına rağmen göz-

leri buğulu ve uzak bakıyordu. Hayal mi kuruyordu? Kafasında bir sorun mu vardı? Ressam büyüleyici bir ustalıkla o anı yalamıştı.

Annemle olan benzerliği inanılmazdı. Demek ki büyükan-neme bakıyordum şu anda, Dekarta'nın trajik bir şekilde ölen karısına. Bu aileye gelin gelince böyle huzursuz veya hüzünlü görünmesi doğaldı herhalde.

Odada kendi etrafımda dönerek her yeri görmeye çalıştım. "Burada nasıl bir insandın anne?" diye fısıldadım. Fısıltım odadaki dinginliği bozmamıştı. Bu, zaman içinde donmuş kalmış yerde sadece bir izleyiciydim. "Hatırladığım annem miydin yoksa bir Arameri miydin?"

Bunun ölümüyle ilgisi yoktu, sadece merak ediyordum.

Daireyi araştırmaya başladım. Yağmalar gibi davranmak istemediğimden, bu oldukça yavaş ilerleyen bir işti. Her yeri dağıtamazdım; hizmetçilere de ayıp olurdu ama en çok annemin anısına saygısızlık ederim gibi hissediyordum çünkü eşyayı yerli yerinde isteyen düzenli bir kadındı.

Yatağının başucundaki dolabın içindeki küçük kutuyu bulduğumda güneş batmıştı bile. Elimi dayadığım yerde hafif bir boşluk hissedene dek, orada bir dolap olduğunu fark etmemiştim. Gizli bölme miydi burası? Kutunun ağzı açıktı, içinde bir sürü katlanmış veya rulo yapılmış kâğıt tomarı vardı. Birden babamın el yazısının olduğu bir kâğıt çarptı gözüme, titreyen ellerle kutuyu dolaptan çıkardım. Tozlu bölmedeki kutunun durduğu yerde, temiz bir kare kalmıştı, demek ki hizmetçiler burayı temizlememişlerdi. Belki onlar da burada dolap olduğunu fark etmemişlerdi. Kâğıtların üzerindeki tozu üfleyerek ilk katlanmış sayfayı elime aldım.

Babamdan anneme yazılmış bir aşk mektubuydu.

Her kâğıdı dikkatle inceleyerek yerinden çıkarıp sıraya

koydum. Hepsi aşk mektuplarıydı, babam tarafından yazılmışlardı, birkaç tanesi annemden babamaydı. Bir yıllık bir süreci kapsıyorlardı. Yutkunup güç toplamaya çalışarak okumaya başladım.

Bir saat kadar sonra kâğıtları bırakıp kendimi yatağın üzerine attım ve ağlaya ağlaya uyuyakaldım.

Uyandığımda oda karanlıktı.

Ve hiç korkmadım. Kötüye işaret.

“Sarayda yalnız dolaşmamalısın,” dedi Karanlık Tanrı.

Kalkıp oturdum. Yanımda oturmuş pencereden dışarı bakıyordu. Ay yükselmiş, bulutların ardından ışıldıyordu, birkaç saat uyumuş olmalıydım. Elimle yüzümü ovuşturup büyük bir cesaretle “Anlaştığımızı sanıyordum Lord Nahadoth,” dedim.

Beni cesaretimden dolayı gülümseyerek ödüllendirdi, yüzü hâlâ pencereye dönüktü. “Saygı. Haklısın. Ama sarayda ben-den daha başka tehlikeler de var.”

“Bazı nedenler uğruna risk almaya değer.” Yatağa baktım. Mektuplar hâlâ yığın halinde duruyordu, yanlarında da kutudan çıkardığım ufak tefek eşya, kuru çiçeklerle dolu bir kese, bir tutam düz siyah saç (babamın olmalıydı), annemin yazıp üzerinde düzeltmeler yaptığı bir şiir ve deriden bir ipe takılı gümüş, zarif, küçük bir kolye ucu.

Âşık bir kadının hazinesi. Kolyeyi elime alıp tekrar inceledim, ne olduğunu yine anlayamadım. Küçük yuvarlağımsı, üzerinde tırtıklar olan bir kürecik gibiydi. Tanıdık geliyordu ama hatırlayamıyordum.

“Meyve çekirdeği,” dedi Nahadoth. Yan gözle beni izliyordu.

Doğru, kayısı veya gingko çekirdeğine benziyordu. Benzeri-

ni nerede gördüğümü hatırladım birden, altın kaplamalı Ras Onchi'nin boynundaydı. "Neden..."

"Meyve ölür ama içinde yeni hayatın kıvılcımlarını taşır. Enefa yaşam ve ölüm üzerinde hâkimiyet sahibidir."

Kafam karışmıştı. Gümüş meyve çekirdeği Enefa'nın sembolü olabilirdi, tıpkı beyaz yeşim yüzüğün Itempas'ın simgesi olması gibi. Fakat annemde Enefa sembolü ne arıyordu, dahası eğer babam hediye ettiyse ne gibi bir sebebi vardı?

"Annen en güçlümüzdü," diye mırıldandı Nahadoth. Gök-yüzüne bakıyordu ama daha uzaklara dalmıştı. "Eğer Itempas zehir kullanmasaydı onu öldürmeyi başaramazdı. Ama o Itempas'a güvendi, onu seviyordu."

Gözlerini indirdi, kendi kendine gülümsedi. "Ama ben de öyleydim."

Kolyeyi neredeyse elimden düşürüyordum.

Rahiplerin öğretisinden:

Bir zamanlar üç büyük Tanrı vardı. Gündüzün Tanrısı Aydınlık Itempas, Maelstrom ya da başka bir kadim güç tarafından diğerlerinin başı seçilmişti. Her şey yolundaydı ta ki Enefa, yani kızkardeşi, Itempas'ın yerine geçmek isteyene dek. Kardeşi Nahadoth'u da kendine yardımcı olması için ikna etmişti. Böylece bazı çocuklarını da alarak isyan başlattılar. Her iki kardeşinin toplam gücünden daha kudretli olan Itempas onları hezimete uğrattı. Enefa'yı öldürdü, Nahadoth'la diğer isyancıları cezalandırdı ve öncekinden daha barış dolu bir dönem başlattı. Karanlık erkek kardeşi ve isyankâr kız kardeşi olmadan dünyayı daha çok ışığa kavuşturup tüm yaratılanlara düzen getirdi.

Fakat...

"Z... zehir mi?"

Nahadoth içini çekti. Saçı, gece rüzgârındaki perdeler gibi

huzursuzca dalgalandı. “Silahı insanlarla oynarken kendimiz yarattık, fakat bir süre bunu anlayamadık.”

Karanlık Tanrı kendine bir eğlence bulmak için dünyaya indi. “İblisler,” diye fısıldadım.

“O kelimeye kötü anlamını insanlar verdi. Aslında iblisler Tanrı çocukları kadar güzel ve kusursuzdular, sadece ölüm-lüydüler. Onların kanı bizim vücudumuza geçince ölümün ne olduğunu anladık. Tanrıları etkileyen tek zehir, bu kandı işte.”

Fakat Karanlık Tanrı’nın sevgilisi onu affetmedi. “Hepsini avladınız.”

“Korkumuz insan soyuyla karışıp çoğalmaları ve tüm insan türünün bizim için ölümcül hale gelmesiydi. İtempas birini sağ tutup sakladı.”

Kendi çocuklarını öldürmek... Ürperdim. O halde rahip-lerin hikâyeleri doğruydu. Yine de Nahadoth’ta utancın ve dinmez bir acının izlerini görebiliyordum. Yani babaannemin hikâyesi de doğru olmalıydı.

“O halde Tanrı İtempas Enefa saldırınca onu alt etmek için bu zehri kullandı, öyle mi?”

“Enefa ona saldırmadı.”

Mide bulantısı... Başım dönüyor ve yer altımdan kayıyordu. “O halde... Neden...”

Nahadoth bakışlarını yere indirdi. Saçları yüzünü saklıyordu, üç gece önceki ilk karşılaşmamızı hatırladım. Öyle deli gibi gülmüyordu şimdi, ancak gülümsemesindeki acılık diğerinden daha az korkutucu değildi.

“Tartışıyorlardı,” dedi. “Benim için.”

Bir anlığına içimde bir şeyler değişti sanki. Nahadoth’a baktım ve onu her zamanki ölümcül, güçlü ve sağı solu belli olmayan bir yaratık olarak göremedim.

Onu istedim. Ayartmak, kontrol etmek istedim. Kendimi çimlerde üzerinde çıplak hayal ettim, kollarım ve bacaklarım Nahadoth'a dolanmıştı ve o üzerimde titreyerek beni tatmin ediyordu, çaresiz ve kapana kısılmıştı. Benimdi sadece, saçlarını okşadığımı düşledim, gözlerine bakarken kendimden emin ve tatmin olmuş bir şekilde gülümsüyordum.

Kafamda beliren bu görüntüyü görmezden gelerek, hemen uzaklaştırdım ancak bu da bir uyarıydı.

“Bizi doğuran Maelstrom üremeye yavaştı. Önce ben doğdum sonra Itempas. Sonsuza yakın bir zaman boyunca sadece ikimiz vardık, önce birbirinden nefret eden sonra da sevip ayrılmayan varlıklar. O öyle seviyordu.”

Rahiplerin hikâyelerini düşünmemeye çalışıyordum.

Nahadoth'un da yalan söyleyip söylemediğini düşünmemeye çalışıyordum, içgüdüsel bir şekilde doğru olduğunu hissediyordum. Bu üçlü sadece kardeş değillerdi, doğanın güçleriydiler, birbirlerine aşkla ve nefretle bağlıydılar. Ben ölümlü bir varlık ve tek çocuk olduğum için bu ilişkiyi kavrayamıyordum. Yine de çalışıyordum.

“Enefa geldiğinde... Itempas onu fazlalık gibi mi algıladı?”

“Evet. Aslında o gelmeden önce de yetersizliğimizi hissediyorduk çünkü üç kişi olmak üzere yaratılmıştık. Itempas bundan da hiç hoşlanmıyordu.”

Nahadoth başını hafifçe çevirerek bana baktı. Vücudumdan üzerine düşen gölgede yüzünün belirsiz çizgileri bir anda mükemmelliğe varan bir hal aldı ve nefesim kesilir gibi oldu. Hayatımda bu kadar güzel bir varlık görmemiştim. Itempas'ın neden Enefa'yı öldürüp ona tek başına sahip olmak istediğini anladım.

“Bizim de insanlar gibi bencil ve kibirli olduğumuzu duy-mak hoşuna gidiyor mu?” Nahadoth'un sesinde gergin bir tını

belirmişti. Ancak bunu önemseyecek halde değildim, gözlerimi yüzünden alamıyordum. “Biliyorsun biz sizi kendi suretimizden yarattık,” dedi, “Bu yüzden tüm zayıflıklarımız ve kötü yanlarımız size de geçti.”

“Hayır, sadece... sadece şaşırtıyor beni. Bunca senedir dinlediğim tüm o yalanlar..”

“Darr’ların gerçeğe daha çok sahip çıkmalarını beklerdim,” Yavaşça, ani hareket etmeden dibime sokuldu. Gözlerinde av peşinde koşan bir hayvanın ifadesi vardı. Büyülenmiş gibi olan ben, çok kolay bir avdım o anda. “Bütün uluslar Itempas’a tapmak zorunda değillerdi biliyorsun. En azından Darr’ların *ennu’larının* daha bilge olmalarını beklerdim.”

Ben de öyle. Başım dönüyordu, elimdeki gümüş kolyeyi sıkıca kavradım. İnsanlarımin bir zamanlar günahkâr olduklarını biliyordum. Bu yüzden Amn’lar, benimki gibi olan halklara *Karanlıktakiler* diyorlardı. Aydınlık Itempas’ı sadece Arameri’lerin uygulayacağı soykırımdan kurtulmak için kabullenmiştik. Ama Nahadoth insanlarımin Tanrılar Savaşı hakkında gerçekleri bildiğini ve *bunu benden sakladıklarını* ima ediyordu, işte bunu kabul edemezdim. Buna inanmak istemiyordum.

Hakkımda her zaman fısıltılar dolaşırdı, şüpheler. Amn saçlarımin, Amn gözlerim. Amn bir annem vardı ve belki de beni Amn törelerine göre yetiştiriyordu. Halkımin saygısını kazanabilmek için öyle çok mücadele etmişim ki. Başardığımı düşünürken bu ihtimal beni deli ediyordu.

“Hayır,” diye fısıldadım, “Babaannem bana anlatırdı...”

Anlatırdı değil mi?

Nahadoth fısıldadı “Etrafında öyle çok sır var ki. Öyle çok yalan... Perde gibi inmişler gözlerinin önüne. Senin için o perdeyi yırtıp atayım mı?” Elleri kalçama değdi, sıçradım. Burnunu burnuma dayamıştı, nefesi dudaklarımı yakıyordu. “Beni istiyorsun.”

Titriyor olmasaydım da o an başlayabilirdim.

“H... Hayır.”

“Ne çok yalan...” Son kelimeyi söylerken dili uzanıp dudaklarıma dokundu. Vücudumdaki tüm kaslar kasılmıştı bir anda. İnlememe engel olamadım. Kendimi yine o yeşil çimlerde onun altında görüyordum, ağırlığıyla beni yere mıhlamıştı. Sonra oturduğum yatakta gördüm kendimi, annemin yatağında bana sahip oluşunu gördüm. Yüzü sert, hareketleri vahşiydi, onu kontrol etme hayalim tamamen gerçek dışıydı, nasıl olup da bunu düşleyebilmişim? Beni kullanıyordu, isterik çılgınlıklar atabiliyordum sadece. Onundum ve beni tüketiyordu, aklımı parçalayıp yutuyordu sanki. Beni yok edecekti ve ben bunun her saniyesinden zevk alacaktım.

“Tanrılar adına...” Bunu söylemek ne kadar saçmaydı aslında. Ellerimi uzatarak onu itmeye çalıştım, bir an simsiyah aura-sı kalıverdi, ellerim sadece boşluktaydı sonra bedenine değdim ve kumaş parçası hissettim parmaklarımin ucunda. Kendimi kaybetmemek için o kumaşa sımsıkı tutunup tehlikeyi ve gerçeği algılamaya çalıştım. Onu kendime çekmek için dayanılmaz bir arzu duyuyordum. “Lütfen yapma... Lütfen... Yapma.”

Hâlâ üzerime eğilmiş duruyordu, dudakları dudaklarımdaydı, gülümsediğini fark ettim. “Bu bir emir mi?”

İstekle, heyecanla ve korkuyla titriyordum. Büyük bir güç sarfederek yüzümü diğer tarafa çevirdim. Serin nefesi boynumda dolandı, aşağıda bir yerlerde okşamalarını hissediyordum. Hayatımda hiçbir erkeği böyle arzulamamıştım. Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım.

“Lütfen,” diye yineledim.

Hafifçe boynumdan öptü. Kendimi tutmaya çalışsam da zevkten inledim. *Her hücremle* onu istiyordum. Fakat derin bir nefes alarak üzerimden kalktı ve pencereye yürüdü. Ahtapot

kollarına benzeyen karanlık dumanı hâlâ vücudumdaydı, ne-redeyse o karanlığa gömülmüş haldeydim. Uzaklaşınca o kollar da beni bıraktı ve onun etrafında dönmeye başladı yine.

Kollarımı kavuşturdum, bu titremem geçecek miydi acaba? “Annen gerçek bir Arameri’ydi,” dedi Nahadoth.

Yüzüme tokat gibi vuran bu sözlerle, battığım arzu denizinden sıyrılıp çıktım.

Devam etti. “Dekarta’nın tüm istediklerine sahipti. Amaçları hiçbir zaman aynı olmasa da bir baba-kız ancak bu kadar birbirine benzerdi. Yaşlı kral hâlâ seviyor kızını.”

Yutkundum. Ayağa kalkamadım çünkü bacaklarımın titremesi geçmemişti. Yatakta biraz doğruldum. “Peki neden onu öldürttü o zaman?”

“Sence o mu yaptı bunu?”

Açıklama istemek için ağzımı açtım ama konuşmadan bana döndü. Pencereden vuran ışıktaki gözleri dışında bütün vücudu sadece gölge gibiydi. Ama gözleri... Kadim bilgiler ve şer dolu gözleri siyah granit gibi ışıldıyordu.

“Hayır küçük kukla,” dedi Karanlık Tanrı. “Zavallı oyuncak. İttifak yoksa başka sır da yok. Burada sadece senin değil bizlerin güvenliği de söz konusu. Şartları söyleyeyim mi?” Gülümsüyordu. “Evet sanırım söyleyeceğim. Hayatını istiyoruz sevgili Yei-ne. Kendini bize ada ve tüm cevaplar sana gelsin. İntikam şans da tabii. Gerçekte istediğin bu değil mi?” Zalimce kıkırdadı. “Dekarta’nın görebildiğinden daha çok Arameri’sin sen.”

Titremeye başladım yine, bu kez korkudan değil.

Önceki karşılaşmalarımızdaki gibi ortadan kayboldu, varlığını bir süre daha arkada bırakarak. Odanın tamamen boşaldığını hissedene dek bekledim. Sonra annemin eşyasını yerlerine koydum, kimsenin orada olduğundan şüphelenmesini istemiyordum. Gümüş kolyeyi saklamak istiyordum ama onu

saklayacak en güvenli yer on yıllardır tozu bile alınmamış olan gizli bölmeydi, bu yüzden mektupları ve kolyeyi bulduğum yere geri koydum.

İşimi bitirince odama gittim. Koşmamak için neredeyse tüm gücümü harcamam gerekti.

II ANNEM

T'vril, Göksaray'ın insanları yediğini söyledi. Enefadeh'ler tarafından yapılmıştı sonuçta ve kızgın Tanrıların yaptığı yerde yaşamak bir takım riskleri de beraberinde getiriyordu. Yeni ay gecelerinde, ay tamamen karanlıklara gömülmüşken yıldızlar da bulutlar ardına saklandıklarında Göksaray'ın duvarları parlamaz oluyordu çünkü İtempas bu zamanlarda gücünü kaybederdi. Karanlık kalıcı olmazdı, sadece birkaç saat belki ama o süreç boyunca Arameri'ler odalarından çıkmaz ve alçak sesle konuşurlardı. Eğer saray koridorlarına çıkmaları gerekirse hızlı ve sessiz bir şekilde hareket etmeye çalışırlar, her adımlarını dikkatle atarlardı çünkü rastgele bir şekilde yerlerde açılan delikler insanları yutardı. Boş alanlara dek aramalar yapılır ancak cesetler bile bulunamazdı.

Bunun doğru olduğunu biliyorum şimdi. Ama daha önemlisi...
Kaybolanların nereye gittiğini biliyorum.

“Lütfen bana annem hakkında bildiklerini anlat,” dedim Viraine’e.

Uğraştığı kapana benzeyen aletten başını kaldırıp baktı. Örümcek ağı gibi birbirine dolanmış metal ve deri karışımı

yığının ne işe yarayacağı belirsizdi. “T’vril bana dün gece seni onun odasına gönderdiğini söyledi,” dedi taburesinde dönerek. Düşünceli bir hali vardı. “Orada ne aradığını söyler misin?”

Kafamda T’vril’in de tam anlamıyla güvenilir biri olmadığını bir kenara kaydettim. Çok da şaşırmamıştım buna. Sonuçta T’vril’in de kendi çapında mücedeleleri vardı sarayda. “Gerçeği arıyordum.”

“Dekarta’ya inanmıyorsun yani.”

“Sen inanır mıydın?”

Gülümsedi. “Bana inanmak için de bir nedenin yok tabii.”

“Bu kokuşmuş Amn ağlında kimseye inanmak için geçerli bir sebebim yok. Çekip gidemediğim için bu çamurda debelenmekten başka çarem yok.”

“Şuna bak, aynı annen gibi konuşuyorsun.” Kabalığının onu neredeyse memnun etmesine şaşırmıştım. Gülümsedi, yalnız o yukardan bakıp lütfeder havası hâlâ yerli yerinde duruyordu. “Çok ilkel ama. Çok direkt ve basit. Kinneth hakaret ederken öyle bir dil kullanırdı ki sana pislik dediğini konuşma bittikten çok sonra idrak ederdin.”

“Annem hak etmeyen kimseye hakaret etmezdi. Neler söyleyerek onu kışkırtıyordunuz kim bilir?”

Bir anlığına durakladı, ukala gülümsemesinin yüzünde donmasını keyifle izledim.

“Neyi bilmek istiyorsun?” diye sordu.

“Dekarta annemi niye öldürttü?”

“Buna cevap verebilecek tek kişi Dekarta’nın kendisi. Onunla konuşmayı düşünmüyor musun?”

Eninde sonunda konuşacaktım. Ama bu soruya soruyla cevap verme oyununu ben de çok iyi oynayabilirdim. “O son gece annem neden saraya gelmiş? Dekarta’nın, onun artık geri dönmeyeceğini anladığı gece.”

Doğrusu Viraine'in yüzünde beliren şaşkınlığı bekliyordum ama onu takip eden buz gibi öfkeyi tahmin etmemiştim.

"Kimlerle konuştun sen? Hizmetçilerle mi? Sieh mi yoksa?"

Bazen doğruyu söylemek karşıdakinin savunmasını yıka-bilirdi. Bu yüzden hiç duraklamadım ve "Nahadoth," dedim.

İsmi duyunca irkildi, gözlerini kısarak bana baktı. "Şimdi anlıyorum. Seni öldürecek, biliyorsun değil mi? En sevdiği eğlencesidir bu, onu ehlileştirebileceğini sanacak kadar aptal olan Arameri'lerle oynayıp onları yok etmek."

"Scimina'nın..."

"... Nahadoth'u terbiye etmek gibi bir amacı yok. Ne kadar canavarlaşırsa Scimina o kadar memnun olur. Ona son aşık olan sersemin parçalarını tüm bahçeye serpiştirmiş diye duydum."

Nahadoth'un boynumda dolanan dudaklarını hatırlayıp ür-perdim. Bir Tanrı'yla sevişmenin sonucu olarak ölmek aklıma gelmese de çok şaşırtmamıştı beni. Ölümlü bir adamın gücünün sınırları vardır. Tatmin olur ve sırtını döner uyur. İyi bir aşık olabilir ancak yataktaki hünerleri sadece deneme yanılma-dan ibarettir. Bir kadını bulutlara çıkaran her okşayış için, o kadını yere çarpan en az on başarısız okşaması vardır.

Nahadoth ise farklıydı, beni bulutlara götürüp orada tuta-bilirdi. Hatta bulutlardan da öteye, hiçliğin ve karanlığın oldu-ğu egemenlik alanına. Ve orada nefessiz kalıp boğulabilirdim, tenim alev alıp parçalanabilirdi, aklım darmadağın olabilirdi ama Viraine haklıydı, tüm bunların sorumlusu sadece ben olurdum.

Ne kadar korktuğumu görebileceği hüznü bir gülüşle baktım Viraine'e. "Haklısın. Nahadoth muhtemelen beni öldü-rür; tabii siz Arameri'ler ondan önce davranmazsanız. Benim için endişeleniyorsan sorularımı cevapla lütfen."

Viraine uzun süre sessiz kaldı, yüzünden ne düşündüğü anlaşılamıyordu. Sonra yine beni şaşırtarak kalktı ve pencereye yürüdü. Buradan bütün şehir ve ardındaki dağlar görülebiliyordu.

“O geceyi çok da iyi hatırladığımı söyleyemem,” dedi. “Yirmi yıl önceydi. Büyücü kâtipler okulundan yeni mezun olup Göksaray’a atanmıştım.”

“Lütfen tüm hatırladıklarınızı anlat bana.”

Büyücü kâtipler daha çocukken birkaç dil öğrenirler, Tanrıların dilini çalışmaya sonra başlarlar. Kimi lisanlardaki kalıplar diğerlerinde hayal bile edilemeyecek karmaşıklıkladırlar, bu yüzden zihinleri bütün o kıvraklığı ve karışık yapıyı çözebilecek şekilde eğitilir. Tanrılara ait dili öğrenen insan imkânsız çözebilecek hale gelir, kavramsallaştırmada da ustalaşır. Bu yüzden en iyi kâtiplere hiçbir zaman güvenilmemesi gerekir.

“Yağmurlu bir geceydi. Hatırlıyorum çünkü genelde yağmur bulutları bu yüksekliğe çıkamadığı için Göksaray’a nadiren yağmur yağar. Kinneth faytonundan inip giriş kapısına gelene dek sıırıslıklam olmuştu, yürüdüğü koridorlarda üzerinden süzülen sular iz bırakıyordu.”

Bu demekti ki Viraine annemi izlemişti. Ya kolonların arkasına saklanarak ya da peşinden yürüyerek takip etmişti. Peki o gece Sieh, Dekarta’nın tüm koridorları boşalttığını söylememiş miydi? Yani Viraine kuralları çiğnemişti.

“Herkes onun niye geldiğini biliyordu ya da bildiklerini sanıyorlardı. Hiç kimse o evliliğin süreceğini düşünmüyordu zaten. Bu kadar güçlü, hükümdar olmak için yetiştirilmiş bir kadının bir hiç uğruna bunlardan vazgeçmesi beklenemezdi.” Camda yansıyan yüzüme baktı, “Kusura bakma hakaret olsun diye söylemiyorum.”

Bir Arameri için bu bir nezaket gösterisidir. “Hayır, alınmadım,” dedim.

Belli belirsiz gülümsedi. “Fakat *onun* için gelmişti buraya. O gece gelişinin tek nedeni babandı. Yürüyen Ölüm’e yakalanmıştı ve annen Dekarta’dan onu iyileştirmesini istiyordu.”

Yüzüme tokat atılmış gibi kalakalmıştım.

Viraine devam etti. “Hatta onu yanında getirmiş. Ön bahçe-deki hizmetkârlardan biri at arabasının içine bakmış ve babanı orada yatarken görmüş. Üçüncü evrede gibi görünüyormuş, ateşli ve tere batmış bir haldeymiş. O yolculuk zaten hasta bedenini yıpratmış olmalı, hastalığın yayılma hızını da artırmıştır. Dekarta’nın yardım etmesi uğruna her zorluğu göze almış annen gelirken.”

Yutkundum. Babamın Yürüyen Ölüm’e yakalandığını biliyordum. Annemin gücünün doruğundayken Göksaray’ı terk ettiğini ve aşkı için sürgün olduğunu da biliyordum. Şimdi aradaki bağlantıları da anlamaya başlıyordum. “İstedliğini elde etmiş demek,” dedim usulca.

“Hayır. Darr’a dönmek için saraydan ayrılırken çok öfkeliydi. Dekarta ise kudurmuştu sanki, onu hiç böylesine kendinden geçmiş görmemiştik. Kinneth’in aile kayıtlarından silinmesini istedi, zaten vârisliğini iptal etmişti ancak bu şekilde Arameri olmaktan da men ediyordu. Hatta alnındaki mührü yakmamı istedi, bu uzaktan da yapılabilir, ben de yaptım. Halka açıklama bile yaptı. Bütün halk bu olayla çalkalandı çünkü yüzyıllardır hiçbir Arameri ailesi tarafından reddedilmemişti.”

Yavaşça kafamı salladım. “Peki babam?”

“Bildiğim kadarıyla buradan ayrıldıklarında hâlâ çok hastaydı.”

Ama babam Yürüyen Ölüm’den kurtulmuştu. İyileşenlere

çok nadir rastlanırdı bu hastalıkta; hele de üçüncü evredeyse bu hiç mümkün değildi.

Belki de Dekarta fikrini değiştirmişti. Belki emir verip saray doktorlarını peşlerinden gönderip onları geri getirmişti. Hatta Enefadeh'lere emir verip...

Bir dakika...

Bir dakika...

"Yani bunun için gelmişlerdi işte," dedi Viraine. Pencereden bana döndü, yüzü ciddiye. "Baban için. Bunu sarayda kime sorsan söylerdi sana, öyle entrikalar, gizemler yok işin içinde. Neden mutlaka benden dinlemek istedin bu öyküyü?"

"Çünkü doğru şekilde ikna ediliyorsan alelade bir hizmet-kârdan daha çoğunu anlatabilirdin," diye cevap verdim. Sesi-mi, onu şüphelendirmemek için düz bir tonda tutmaya çalışı-yordum.

"Bu yüzden mi kışkırttın beni?" Kafasını sallayarak iç çekti. "Görüyorum ki bazı Arameri özelliklerini almışsın bu aileden."

"Burada hayatta kalabilmek için bu gerekli sanırım."

Yarı hüznü yarı alaycı bir bakışla başını eğdi. "Başka em-riniz?"

Daha fazlasını öğrenmeye can atıyordum ancak ondan de-ğil. Yine de acele ediyormuş gibi görünmemeliydim.

Sadece muhabbeti uzatmak için "Dekarta'yla aynı fikirde misin?" diye sordum, "Annem o asiye daha mı acımasız dav-ranırdı?"

"Kesinlikle." Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. "Aynı De-karta gibiydi, Itempas'ın en inançlı müritlerindendi. İnanma-yanlar için ölüm fermanıydı Kinneth. Kendi gücünü ve barışı tehlikeye düşürecek herkes için de." Kafasını sallayarak güldü, geçmiş i özlüyor gibiydi. "Scimina'nın kötü olduğunu düşünü-yorsun değil mi? Scimina annenle karşılaştırıldığında solda

sıfırdır, vizyonu yoktur çünkü. Ama Kinneth, amaçlarının vücuda gelmiş haliydi.”

Yüzümdeki rahatsızlığı kendi yaptığı mühürleri okurcasına okuyor ve keyif alıyordu besbelli. Annemi hâlâ bir çocuğun gözleriyle görüp onu tapınırcasına sevmekte haklıydım belki çünkü hâlâ çok gençtim. Ancak buraya geldiğimden beri hakkında duyduklarım o kadar farklıydı ki. Ben sıcak, espri-
li, nazik bir kadın taşıyordum hatıralarımda. Sert bir yönetici olabiliyordu zaman zaman ancak Darr’ın içinde bulunduğu koşullarda hükümdar eşi olarak aksini yapamazdı zaten. Scimina ve Dekarta’yla bu şekilde kıyaslanmasıysa akıl alır şey değildi. O annemin adını ve geçmişini taşıyan tamamen farklı bir ruh, farklı bir kadındı sanki.

Viraine insanın ruhunu etkileyebilen büyüler yapmakta uzmanlaşmıştı. *Anneme büyü mü yaptın?* diye sormak istiyordum. Ancak bu çok sıradan çok basit bir açıklama olurdu.

“Zamanını boşa harcıyorsun,” dedi Viraine, benim suskunluğum sırasında onun da gülümsemesi kaybolmuştu. “Annen öldü ama sen yaşıyorsun. Bunun devam etmesi için çaba göstermelisin, annene bir an önce kavuşmak için değil.”

Bunu mu yapıyordum?

“İyi günler Kâtip Viraine,” dedim ve arkamı dönüp çıktım.

Sonra kayboldum. Hem mecazi hem gerçek anlamda.

Göksaray’da kaybolmak zaten çok mümkündü. Bütün koridorlar birbirine benziyordu çünkü. Sihirli asansörler insanı bazen gitmeye niyetlendiği değil de aslında olmak istediği yere götürüyordu. (Kara sevdaya tutulmuş kuryelerin başlarına çok sık gelirmiş bu.) Yine de tüm koridorlarda asil kan mührünü taşıyanlara yollarını seve seve tarif edecek sürüyle hizmetçi bulunuyordu.

Kimseden yardım istemedim. Aptalca olduğunu bilsem de içimden bir ses yönlendirilmek istemediğimi fısıldıyordu. Viraine'in söylediklerinden çok etkilenmiştim, yaralanmıştım, birbiri ardına uzanan koridorlarda yürürken bu yaraların nasıl iyileşeceğini düşünüyordum.

Annemle ilgili bilgilerin peşine düşüp taht yarışını boşlamıştım. Gerçeği öğrenmek onu geri getirmeyecek ama beni mutlak bir ölüme gönderecekti. Viraine haklıydı belki, intihara meyilli gibi davranıyordum. Annemin ölümünün üstünden ancak bir yıl geçmişti. Darr'da olsaydım yasımı rahatça tutabilir, ailemin desteğiyle atlatabilirdim ama büyükbabamın beni buraya çağırmasıyla o süreç de kesintiye uğramıştı. Göksaray'da acımı saklıyor olmam, yüreğimin hâlâ kanamasını engellemiyordu.

Bu düşüncelerle yürürken kendimi bir anda sarayın kütüphanesinde buldum.

T'vril'le ilk gün sarayı gezerken burayı görmüştüm. Başka şartlar altında olsam ülkemdeki Sar-enna-nem tapınağından bile daha büyük olan bu bölüm beni kendine hayran bıraktırdı. Kütüphanede tüm ömrümde gördüğüm kitaplar, el yazmaları, tabletler ve kürelerin toplamından fazlası bulunuyordu. Göksaray'daki ilk günümünden beri peşinde olduğum gizemli bilgi, Yüz Bin Krallık'taki buengin koleksiyonun veremeyeceği bir bilgiydi. Yine de bir şey beni içeriye çekti.

Kütüphanenin girişindeki ayak seslerimden başka çıt çıkmıyordu. Üç adam boyundaki tavanı yuvarlak dev sütunlar ayakta tutuyordu, yerden tavana dek raflar tüm duvarları doldurmuştu. Her köşede yüksekteki kitaplara erişim için konmuş merdivenler vardı. Oraya buraya serpiştirilmiş masa ve sandalyelerde saatlerce oturup okuyabilirdiniz.

Etrafta kimsenin olmaması şaşırtıcıydı. Arameri'ler, bu ha-

zineyi görmezden gelecek kadar mı lükse düşmüşlerdi? Kafam kadar kalın ciltlerin durduğu bir rafın önünde durup kitapları incelemeye başladım, bir süre sonra anlamadığımı fark ettim. Arameri'lerin hâkimiyeti ele geçirmelerinden sonra ortak dil Senmite olmuştu; uluslar ana dil olarak bunu öğretilip kullandıkları sürece kendi dillerinde de eğitim yapabiliyorlardı. Bu kitaplar Teman dilinde yazılmış gibi geldi bana. Diğer duvardaki raflara baktım; Kenti dilindeydi. Mutlaka bu raflardan bir kısmı Darr lisanına yani benim anadilime ayrılmıştı ancak nasıl bulacağımı bilmiyordum.

“Yolunuzu mu kaybettiniz?”

Korkuyla sıçradım, dönünce birkaç adım ötemde kısa boylu tıknaz bir Amn kadınının sütunun ardından bana baktığını gördüm. Burada olduğunu fark etmemiştim. Yüzündeki hoşnutsuz ifadeye bakılırsa o da kendini kitaplıkta yalnız sanıyordu muhtemelen.

“Ben...” Ne söyleyeceğimi bilemedim. Herhangi bir amacım yoktu buraya gelirken. Sırf bir söz söylemiş olmak için “Darr dilinde kitaplar var mı burada?” diye sordum, “Ya da Senmite kitapları nerede?”

Ağzını açmadan arkamda bir yeri işaret etti. Döndüm ve üç raf dolusu Darr kitabı gördüm. Kadın “Senmite olanlar şu köşeden başlıyor.”

Kendimi tam bir aptal gibi hissederek teşekkür ettim ve kitapları incelemeye başladım. Birkaç dakika bakındıktan sonra yarısının şiir diğer yarısının da hayatım boyunca duyduğum öykülerden oluşan seçkiler olduğunu fark ettim. İşe yarar bir metin yoktu açıkçası.

“Özellikle aradığınız bir kitap var mı?” Kadın yanı başımda duruyordu, sessizce gelip dikilmişti; bu yüzden sesini duyunca yerimden sıçradım.

Birden aklıma kütüphaneden öğrenebileceğim bir konu geldi. “Tanrılar Savaşı hakkında bilgi arıyordum.”

“Dinsel kitaplar kilisede, burada değil.” Şimdi yüzü daha da hoşnutsuz bir havaya bürünmüştü sanki. Belki kütüphane görevlisiydi ve bu durumda ona saygısızlık etmişim gibi algılayabilirdi durumu. Zaten anlaşılan pek ziyaretçi gelmiyordu buraya, hele benim gibi yolunu kaybedip gelene hiç rastlanmıyordu.

Hemen “Dini yazılar değil aradığım,” dedim, canını daha fazla sıkmamaya çalışarak, “Tarihi kayıtlara bakıyorum, ölüm kayıtları, günlükler, mektuplar, akademik yorumlar... O dönemde yazılmış olan her belge.”

Kadın gözlerini kısarak beni süzdü. Göksaray’da gördüğüm benden kısa olan tek yetişkindi, suratındaki terslik olmasa bu kendimi iyi hissettirebilirdi ama hizmetkârlara ait beyaz üniformayı giyiyor olmasına karşın cüret ettiği tersliğe hayran olmamak elde değildi. Alnımdaki mührü görür görmez bu insanların çoğu yaltaklanma derecesinde bir nezaket gösterisine başlıyorlardı normalde.

“Öyle kayıtlar var,” dedi. “Fakat savaşla ilgili *tam* anlatımlar rahipler tarafından yoğun bir şekilde sansürlendi. Özel koleksiyonlarda orijinal belgeler bulmak mümkün olabilir. Bu özel koleksiyonların en geniş Lord Dekarta’ya aittir.”

Tahmin etmeliydim. “Yine de elinizdekileri görmek isterim,” dedim. Nahadoth beni meraklandırmıştı. Tanrılar Savaşı’nı yalnızca rahiplerin anlattıklarından biliyordum. Belki yazılanları okursam bunca yalan arasında birkaç doğruya ulaşabilirdim.

Yaşlı kadın dudaklarını büzerek düşündü sonra ters ters onu takip etmemi işaret etti. “Buradan.”

Dolambaçlı koridorlarda peşinden giderken kütüphanenin ne kadar büyük olduğunu bir kez daha fark edip hayran kaldım. “Burada dünyanın bütün bilgileri var herhalde,” diye mırıldandım.

Somurtkan arkadaşım alaycı alaycı homurdanarak güldü. “İnsanlık tarihinden birkaç bin yıllık bir kesit sadece. O da iktidardakilerin arzuladığı şekle sokulabilmek için eğilip bü-külmüş.”

“Tahrif edilmiş bilgide bile gerçeklik payı vardır,” diye cevap verdim, “eğer doğru okumayı becerebilirsen.”

“Tabii o bilginin tahrif edilmiş olduğunu ilk başta biliyorsa-
n.” Başka bir köşeyi döndük ve kadın durdu, koridorların
kesişme noktası gibi bir yerdeydik. Önümüzde sırt sırta vermiş
devasa kütüphane dolaplarından oluşan altıgen bir sütun du-
ruyordu. Her dolap en az bir buçuk metre genişliğinde ve altı
metrelik tavanı tutacak yükseklikteydi, yüzlerce yıllık ağaçla-
rın gövdeleri gibi muhteşem ve sağlam bir sütundu. “Aradıkla-
rın burada,” dedi bana dönerek.

Sütuna doğru yürümeye başladım ama birden kararsızlığa
düşerek durdum. Arkama baktığımda yaşlı kadının sinir bo-
zucu bir dikkatle beni izlediğini gördüm. Gözleri kurşun ren-
gindeydi.

İçimden gelen sese uyup sordum. “Afedersiniz, burada çok
fazla kitap var. Nereden başlamamı tavsiye edersiniz?”

“Nereden bileyim ben?” diye terslenip beni orada bir başı-
ma bırakarak yürüdü gitti. Terbiyesizliğine şaşırarak zamanım
bile olmamıştı.

Çatlak bir kütüphaneciden daha önemli meselelerim oldu-
ğundan dikkatimi yeniden raflara verdim. Rastgele bir raf seçip
ilginç isimli olduğunu düşündüğüm eserleri indirmeye başla-
dım.

İki saat sonra aradaki boşlukta, çevremde bir sürü el yaz-
ması ve ciltle oturmuş haldeyken ümitsizliğe kapılmaya başla-
dım. İnleyerek kendimi kitapların üzerine sırtüstü bıraktım,
kütüphaneci kadın bu halimi görse kesin tepesi atardı. Söy-

lediklerine bakarak Tanrılar Savaşı hakkında bilgi bulamayacağımı sanmışım ama gerçek bunun tam tersiydi. Görgü tanıklarının tam ifadelerinden oluşan tonlarca kayıt vardı... İfadeler, ifadelerin açıklamaları, analizleri... O kadar çok bilgi vardı ki okumaya başlayıp hiç durmasam ancak aylar sonra bitirebilirdim.

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım tüm bu yazılanlardan gerçeği sezip çıkaramıyordum. Bütün tutanaklar aynı olay dizisini anlatıyordu; dünyanın güçten düşmesi, bu sırada tüm varlıkların, ormanlardan insanlığın ilk formlarına dek yaşayan her canlının hastalanması ve ölmeye başlaması, üç gün kasırgası, bu sırada güneşin parçalanıp tekrar oluşması, üç günün sonunda ortalığa çöken sessizlik ve Itempas'ın meydana çıkıp yeni dünya düzenini açıklaması...

Yazılı olmayan, savaşa giden süreçte neler olduğuydu. Rahipleri bu bölümlerde sansür makaslarını hiç çekinmeden bol bol kullanmışlardı anlaşılan çünkü Tanrıların savaş öncesi ilişkileri hakkında en ufak bir kayıt yoktu. Göksel Üçlü'nün hâkimiyeti sırasındaki töreler, inançlar, ritüellerle ilgili tek bir yazılı bilgiye rastlayamamıştım. Şöyle bir kıyısından bahsedenlerde ise yalnızca Itempas'ın açıklamaları yer alıyordu, Enefa, kışkırtıcı ve hain, Nahadoth da yordakçısıydı, Itempas ise önce ihanete uğrayıp sonra zafer kazanmış bir kahramandı. Ben de boşuna zaman harcamaya devam eden aptal.

Yorgun gözlerimi ovuşturarak ertesi gün devam mı etsem yoksa hiç uğraşmasam mı diye düşünüyordum. Gücümü toplayıp doğruluyordum ki bir şey dikkatimi çekti. Tavanda. İki kitap dolabının birleştiği noktada. Aslında gerçekte birleşmiyorlardı sadece bu açıdan bakınca öyle görünüyorlardı, aralarında yaklaşık on beş yirmi santimlik bir boşluk vardı. Şaşırarak oturdum ve kitap raflarından oluşan sütunu dikkatle inceledim. Buradan

hiçbir değişiklik göze çarpmıyordu, ağzına dek dolu ve sırt sırta vermiş kitap dolapları görünüyordu, boşluk filan yoktu.

Göksaray'ın gizemlerinden biri mi? Ayağa kalktım.

Basit bir göz yanılmasıyla sağlanan gizli boşluklar vardı kütüphanede. Kitap rafları doğal siyah ağaçtan yapılmıştı, muhtemelen Darr ağaçlarından çünkü ülkem bir zamanlar bu ağaçlarla meşhurdu. Bu kitap boyutundaki boşluklardan arka sıradaki raflar görünüyordu ancak siyah rengin aldatıcılığı burada devreye giriyor, yakından bile o aralıklar kolay fark edilmiyordu. En yakın deliğe gözümü yaklaştırıp bakınca beyaz, geniş bir koridor boyunca uzanan kitaplıklar gördüm. Birileri burayı saklamak mı istemişti? Eğer öyleyse, korumak için bulduğu hile çok basit ve sıradan insanların bile çözebileceği türdendi. O halde gizlemek değil belki de şaşırtarak başka yöne yönlendirme amacını güdüyordu, öylesine amaçsız dolanan kişilerden kendini gizliyordu. Sadece bu görsel hileyi bilenler bu koridoru bulabilirdi ya da benim gibi bir bilgi peşine düşüp ciddi araştırma yapanlar.

Yaşlı kadının sözlerini hatırladım. *Tabii o bilginin tahrif edilmiş olduğunu ilk başta biliyorsan...* Evet... Eğer bir ipucu bulacağını biliyorsan mutlaka gözüne takılacaktı bu hileli geçit.

Dar bir alandı ve ilk kez oğlan çocuğuna benzeyen gövdem için şükran duydum çünkü raf aralarına sığabilmişim. Fakat neredeyse sendeleyip düşecektim çünkü arka tarafa geçer geçmez orada asıl saklanana keşfetmişim.

Ve sonra sese benzemeyen o sesi duydum, "Beni seviyor musun?" diye sordu.

Kollarımı açıp *"Gel de göstereyim," dedim. Geldi ve beni sertçe kendisine çekti, elindeki hançeri görmedim. Hayır hayır, hançer yoktu, aramızda böyle şeylere ihtiyaç duyulmazdı. Yoo, hançer vardı ve*

o dehşet verici gözlerine bakarken ağızımdaki kanın tuhaf ve keskin tadını aldım.

Peki neden benimle sevişmişti önce?

Karşı duvara yaslandım. Nefes almaya çalışıyor ve beynimi donduran dehşetten uzaklaşmaya çabalıyordum. Tarifsiz bir bulantı ve engellenemez bir dürtüyle ellerimi başımın arasına alıp haykırmak istiyordum.

Son uyarı, evet. Normalde bu kadar kalın kafalı değilimdir ancak anlayış gösterin, başa çıkılması çok güçtü.

“Yardıma ihtiyacınız var mı?”

Zihnim, kütüphanecinin sesine, boğulan birinin telaşıyla sınımsıkı sarıldı sanki. Berbat görünüyor olmalıydım. Ayakta duramıyordum, ağızım aptalca açılmış kalmış, ellerim öne doğru pençeler gibi uzanmıştı.

Dolapların arasında duran yaşlı kadın boş gözlerle bana bakıyordu.

Gerçek bir çaba göstererek ağızımı kapattım, ellerimi indirdim ve adeta saldırmaya hazırlanır gibi büktüğüm bacaklarımı düzelterek doğruldum. Hâlâ titriyordum ama en azından biraz daha saygın bir duruş kazanmaya çalıştım.

“Ben... Ben... Hayır... İyiyim, bir şeyim yok.”

Hiçbir söz söylemeden yüzüme bakmaya devam etti. Uzaklaşıp gitmesini söylemek istedim ancak gözlerim beni bu kadar şaşırtan şeye kaydı.

Kitap dolaplarından birinin arkasından Aydınlık Düzen Tanrısı bana bakıyordu. Amn stili bir sanat eseriymiş, altın varakla beyaz mermer üzerine işlenmişti. Sanatçı, Tanrı'yı gerçek boyutlarında ve çok detaylı olarak resmetmişti. İri ve kaslı vü-

cuduyla, dev bir kılıca dayanmış ve en savaşçı haliyle duruyordu. Mükemmel yüzündeki meşalelere benzeyen gözleriyle beni yerime mıhlamıştı. Daha önce rahiplerin kitaplarında başka resimlerini görmüştüm ancak onlar farklıydı. O çizimlerde hep tipik bir Amn fiziğini yansıtacak şekilde ince uzun ve yüzünde gülümsemeyle yer alırdı, bu denli soğuk ifadeli halini hiç görmemişim.

Arkamdaki duvardan destek alıp doğrulurken elim kabartılı bir mermere değdi, döndüm, bu kez az önceki kadar şaşır-mamıştım çünkü az çok göreceğimi tahmin etmiştim. Volkanik obsidyen ve yıldızlar gibi parıldayan pırlantalarla işlenmiş bir figür vardı. Yana açılmış elleri vücudunu güç kalkanı gibi sarmalayan saçlarının arasında kaybolmuştu. Ağzı zafer narası mı haykırış mı olduğunu kestiremediğim bir şekilde açılmış ve yüzü yukarıya dönmüştü, bu yüzden tam seçilemiyordu ancak ben kim olduğunu biliyordum.

Sadece... Kafam karışmış bir şekilde elimi figürün kaslı göğsüne –ya da uçuşan kumaştan kıyafetine– koydum.

Kadın son derece yumuşak bir sesle “İtempas onu tek bir forma hapsetti,” diye konuştu. “Özgür olduğu zamanlarda güzelli ve dehşet adına ne varsa hepsine sahipti.” Onu bundan daha iyi özetleyen bir tarif olamazdı herhalde.

Sağımda, gözucuyla gördüğüm üçüncü bir çizim vardı, raf-ların arasına girer girmez onu farketmiş ama şu anda içinde bulunduğum, mantığın değil içgüdünün hüküm sürdüğü ruh halimle o tarafa bakmak istememişim.

Kendimi başımı çevirip üçüncü resmi görmeye zorladım. Yaşlı kadın ilgiyle beni izliyordu.

Erkek kardeşlerinin tersine Enefa mütevazı ve ağırbaşlı görünüyordu. Gri mermerin üzerinde incecik bir iç gömleğiyle oturuyordu, başını yana eğmişti. Ancak yakından bakınca re-

simdeki bazı ayrıntılar fark edilebiliyordu. Elinde küçük bir küre tutuyordu, Sieh'in oyuncaklarını tanıyan herkes için bu hemen ne olduğu anlaşılabilir bir toptu. (Sieh için bu kürelerin neden bu kadar değerli olduğunu anlamıştım) Duruşu aslında tam oturma pozisyonu değildi, daha çok atılmaya hazır bir enerjiyle çömelmiş gibiydi. Yüzü aşağıya dönük resmedilmiş olsa da gözleri yukarı ve yana doğru, resmi izleyene bakıyordu. İçten pazarlıklı ya da temkinli bakışlar değildi bunlar, gayet yalın ancak karşısındakini *tartan* bakışlardı. Evet. Bana bakıyordu, içimi görüyor ve gördüklerini değerlendiriyordu.

Titreyen ellerimle uzanıp yüzüne dokundum. Benimkinden daha yuvarlak ve güzel olmasına karşın yıllardır aynada gördüğüm yüze şaşırtıcı derecede benziyordu. Saçı daha uzundu ancak bukleler aynıydı. Ressam gözleri zümrüt yeşili yapmıştı. Mermer dokusuna kazınan cildi daha bronz olsaydı...

"Henüz sana açıklamayı planlamıyorduk," dedi yaşlı kadın. Yanıbaşımdaya duruyordu, şişman bedeniyle kitap dolaplarının arasından sığmış olması imkânsızdı. Tabii insan olsaydı. "Kütüphaneye gelmek istemen tamamen şans eseri. Aslında başka yerlere yönlendirebilirdim seni ama eninde sonunda öğrenecektin." Umursamazca omuz silkmıştı son cümleyi söylerken.

Sırtımı korumasını bekler gibi İtempas'lı duvara yaslayıp büzüşerek yere oturdum. Düşüncelerim parçalara ayrılıp beynimin içinde çınlıyordu sanki, vücudum buz kesmişti. Zihnim o en önemli bağlantıyı kurduktan sonra diğerlerini düşünemeyecek hale gelmişti.

Deliliğin nasıl hissettirdiğini anlamıştım.

Fısıldayarak sordum. "Beni öldürecek misiniz?" Kadının alnında herhangi bir mühür yoktu, yeni fark ediyordum. Düşlerimdeki fiziği farklıydı ama kiminle karşı karşıya olduğumu biliyordum artık. Enefadeh'lerin lideri Bilge Kurue.

“Bunu niye yapayım ki, seni yaratmak için onca uğraştıktan sonra?” Elini omzuma koydu, baştan ayağa ürperdim. “Ama aklını kaybedersen işimize yaramazsın.”

Etrafımı saran koyu karanlık bu yüzden şaşırtmadı beni, şükranla kendimi onun kucağına bıraktım.

12 SAĞDUYU

Evvel zaman içinde...
Evvel zaman içinde...
Evvel zaman içinde...
Kes şunu. Vakarını yitirme.

Evvel zaman içinde küçük bir kız varmış. Kızın iki ağabeyi varmış. Büyük olan karanlık, vahşi ve görkemli biriymiş ama biraz kaba sabaymış. Diğeri tüm güneşlerin ışığını üzerinde toplamışçasına aydınlık, çok ciddi ve kasıntı biriymiş. İkisi de yaşça kızıdan çok çok büyüklermiş. Bu iki ağabey eskiden hiç geçinemeyip sürekli kavga etmelerine rağmen artık birbirlerine çok düşkünlermiş. Küçük kız bunun nasıl olduğunu ortanca kardeşe her sorduğunda “O zamanlar çok genç ve akılsızdık,” cevabını almış.

Birinci kardeş “Seks daha eğlenceliydi,” dermiş ortancayı kızdırmak için, o da öfkeden deliye dönermiş. Böylece kız olup biteni öğrenir ve ikisini de çok severmiş.

Bu asıl hikâyenin aşağı yukarı özeti. Ölümlü beyinlerinizin algılayabilmesi için sadeleştirilmiş.

Kızın çocukluğu böyle geçmiş. Anne babaları olmadığı için kendi kendini büyütmüş bir yerde. Susadığı zaman parıldayan bir sıvı içip yorulduğunda yumuşak yerler bulup yatıyormuş. Acıktığı zaman çevresini saran enerjiden nasıl beslenebileceğini en büyük kardeş öğretmiş ona, diğer ağabey de canı sıkıldığında evrende tüm olup bitenin hikâyesini anlatırmış. Kız böylece adları öğrenmiş. Yaşadıkları yerin adı Varoluş'muş. Geldikleri yer ise korkunç bir hiçliğin olduğu Maelstrom'muş. Çevresindeki enerjiden var ettiği yiyecekler ve oyuncaklara İhtimaller denirmiş, çok eğlenceliymiş ihtimaller. Çünkü onunla istediğini yaratıp Varoluş'un doğasını bile değiştirebilirmiş. Hoş, bir kere değiştirmeyi denediğinde düzen ve asayiş düşkünü ortanca kardeşi çok kızdırdığından, artık bunu yaparken izin alması gerektiğini biliyormuş. Büyük ağabeyse bunları zaten umursamazmış.

Zaman geçtikçe, kız büyük kardeşle daha çok zaman geçirmeye başlamış çünkü her nedense ortancanın kendisini pek de sevmediğini hissediyormuş; şikâyetçi olduğunda ağabeyleri, "Anlayışlı olmalısın çünkü bu onun için çok zor," diyormuş. "Uzun zamanlar boyunca sadece ikimiz vardık ve şimdi sen doğdun, bu da tüm düzenin değişmesi demek, o da değişimden nefret eder."

Kız anlamış ki iki ağabeyinin sık sık kavga etmelerinin sebebi de bu, çünkü en büyükleri her zaman değişimi çok sevmiş. Mesela, durup dururken Varoluş'tan sıkılıp onu tersine çevirmiş sırf ne olacağını görme merakıyla. Ortanca deliye dönmüş, büyük bu duruma kahkahalarla gülünce ortalığı toza dumana katıp dövüşmeye başlarmış. Ancak bu dövüşün bir yerinde birbirlerine sarılıp soluk soluğa kalırlarmış, böyle zamanlarda kız işlerini bitirip yeniden kendisiyle oynayacakları zamanı beklermiş.

Zamanla kız büyüyüp bir kadın olmuş ve ağabeylerini nasıl idare edeceğini öğrenmiş, ikisinin de nabzına göre şerbet vermesini biliyormuş artık. Bu arada kendi karakteri de gelişmiş tabii, gariplikleriyle kendine göre baş ediyormuş; kardeşleri kavga ederken o da karışmaya başlamış, kendi gücünü de ölçüyor, kavganın tutkuya döndüğü anlara bayılıyormuş. Ayrıca, diğerlerinin haberi olmadan kendi Varoluş'larını da yaratmaya başlamış, burada sanki hiç kardeşi yokmuş gibi davranabiliyormuş. İhtimalleri, ağabeylerinin asla beceremeyecekleri tarzda şekillendirip eğip bükmeye, onlara yeni anlamlar vermeye başlamış, sonra da bunları üçünün birlikte yaşadığı ortama getirip yerleştirmeye koyulmuş. Önceleri gizli gizli yapıyormuş bunu, ortancanın düzenini etkilememeye gayret ederek.

En büyük kardeş, yeni olan her şeye bayıldığı için bunu da çok sevmiş tabii ve kız kardeşini daha da ileri gitmesi için teşvik etmeye başlamış. Ancak kız kardeş, ortanca kardeşin düzen duygusunu da benimsemiş zaman içinde, bu yüzden en büyüğün dediklerini yapsa da, yarattığı en küçük varlık bile domino etkisi gibi tüm düzeni nasıl alt üst ettiğini hesaba katarak yavaş ve dikkatli ilerliyormuş. Yarattığı değişimler bazen beklenmedik muhteşem oluşumlara yol açıyor bazen de her şeyi yok ediyormuş, böyle zamanlarda kadının sil baştan başlaması gerekiyormuş. Yok olan oyuncakları için yas tutsa da yenilerini yaratmaya girişiyormuş hemen. En büyük kardeşin karanlığı, ortancanın aydınlığı idare etme yeteneği gibi, İhtimaller'den yeni oluşumlar yaratmak da onun yeteneğiymiş. Bunu ta içinden gelerek yapıyormuş; onun için nefes almak gibi, ruhunun, bedeninin bir parçasıymış adeta.

Ortanca kardeş kız kardeşinin bu uğraşıyla ilgili öfkesini üzerinden attıktan sonra dayanamayıp o gücün adını ve ne olduğunu sormuş. "Hayat" diye cevaplamış kardeşi, kelimenin

kulaktaki tınısını çok severek. Ortanca kardeş gülümsemiş, isimler düzen ve amaç getirirmiş; kızkardeşinin bu oyuna isim vermesi ağabeyine duyduğu saygının da göstergesiymiş.

Fakat kadının en iddialı deneyimine en fazla yardımı dokunan büyük ağabey olmuş. Bu arada kız kardeşini şaşırtacak denli ciddiyetle uymayı da ihmal etmemiş. “Yapacaklarımızdan sonra hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyorsun değil mi?” diye sormuş, ne demek istediğini anlayıp anlamadığını görmek için de yüzüne bakmış uzun uzun. Kadın hemen anlamış onu, ortanca kardeşin değişimden, yenilikten nasıl da nefret ettiğine dair duyduğu kaygıyı onu rahatsız eden.

“Hiçbir şey sabit kalmaz,” demiş kadın ortanca kardeş için, “Bizler de devinimsiz duralım diye yaratılmadık. O da bunu anlayıp kabul etmek zorunda.”

Büyük ağabey içini çekip başka söz söylememiş.

Deney başarıya ulaşmış. Ortaya çıkan ağlayıp titreyen, mızıldanan yaratık muhteşem güzellikte bir canlıymış. Kadın onu görür görmez doğru yolda olduğundan kesinlikle emin olmuş. Bu yaratığa rüzgârın sesini hatırlatan “Sieh” ismini vermişler ve bu şekilde yaratılan varlıklara “çocuk” demeye karar vermişler. Bu adı vermelerinin nedeni hem kendisine benzeyen varlıkların içinde büyüme potansiyeli taşıması, hem de varlığından daha fazlasını yaratabilme gücüne sahip olmasıymış.

Evrende hep olduğu üzere bu değişiklik birçok yeniliği beraberinde getirmiş, bunların en önemlisi “aile” denen kavrammış. Bir süre hepsi bir aile olarak mutlu mesut yaşamışlar, ortanca kardeş bile.

Ama hiçbir aile sonsuza dek süremez.

Yani, bir zamanlar aşk vardı.

Aşktan da üstündü hatta. Şimdiyse nefretten daha öte bir duygu. Ölümlüler, biz *Tanrıların* neler hissettiğini bilemezler,

bizim bunları tarif edecek kelimelerimiz yoktur.

Fakat sevgi öylesine yok olmaz değil mi? Nefret ne denli güçlü olursa olsun, hep bir sevgi kırıntısı kalır derinlerde.

Haklısınız. Korkunç, değil mi?

Vücut saldırıya uğradığı zaman yüksek ateşle karşılık verir. Zihne yapılan saldırılar da benzer etkiler doğurur. Bu yüzden üç gün boyunca titreyerek ve kendimi bilmeden yattım.

Bu süreçten beynime kazınmış sahneler var, bazıları renkli bazılarıysa gri tonlarında. Pencerenin yanında tetikte bekleyen cüsseli, zalim, yalnız bir figür. Zhakkarn. Gözümü kırıp açıyorum sanki ve görüntü negatife dönmüş gibi, aynı figür fakat bu kez pencereden sadece dışarının karanlığı ve odanın parıldayan duvarları görünüyor. Gözümü kapatıp açıyorum, yüzüme dikkatle bakan bir çift göz, kütüphanedeki yaşlı kadın. Arka planda Zhakkarn dikilip izliyor, ikisi arasında geçen konuşmadan kopuk kopuk cümleler...

“Eğer ölürse...”

“Yeniden başlarız. On beş yirmi yıl daha bekleriz ne yapalım.”

“Nahadoth hiç hoşlanmayacak bu işten.”

Hüzünlü bir gülüş... “Durumu o kadar hafifleterek söylüyorsun ki kardeşim...”

“Sieh de var tabii.”

“Sieh’in kendi hatası. Bağlanmamasını söyledim ona. Küçük aptal.”

Bir suskunluk anı ve ardından terslenme. “Umutlu olmanın aptallıkla bir alakası yok.”

Mahçup bir sessizlik.

Kafamdaki görüntülerden biri diğerlerinden farklı. Yine karanlık ancak bu kez duvarlar da ışıldamıyor, bu görüntünün doğurduğu bir his var, meşum, ağır bir öfke. Zhakkarn pence-

rede değil bir duvarın dibinde duruyor.

Saygıyla başını eğmiş. Ön planda Nahadoth, suskun bir şekilde bana bakıyor. Yüzü yine değişmiş, artık bunun neden olduğunu anlayabiliyorum. İtempas onu sadece bu kadar kontrol altında tutabiliyor. Değişmek zorunda, *değişimin kendisi* o. Öfkesini görmeme izin verebilir, o öfke odada öyle ağır hissediliyor ki tenim ürperiyor. Oysa öylece ifadesiz dikiliyor. Teni koyu buğday rengine dönmüş, gözleri katman katman siyah tabakalardan oluşmuş gibi. Dudaklarına bakınca, canım olgun, yumuşak meyveler çekiyor. Yalnız ve hüznü Darr kızlarını baştan çıkaran mükemmel yüz... Gözleri daha sıcak baksa daha iyi olurdu tabii.

Hatırladığım kadarıyla hiçbir söz söylemiyor. Ateşim düşüp de kendime geldiğimde çoktan gitmiş, odadaki öfkenin ağırlığı da geçmiş, tamamen olmasa da. Aydınlık İtempas bunu da kontrol edemiyor işte, Nahadoth geçtiği yerde varlığının bir kısmını bırakabiliyor hâlâ.

Şafak...

Yatakta kalkıp oturdum, sersem gibiydim, vücudum tonlarca ağırlık altında eziliyordu sanki. Zhakkarn hâlâ pencerenin yanında duruyordu, kıpırdandığımı görünce omzun üzerinden bana baktı.

“Uyanmışsın.” Ses yatağın yanındaki sandalyede oturmuş olan Sieh’e aitti. Hemen zıplayıp kalktı ve yanıma gelip elini alnıma koydu. “Ateşin düşmüş. Nasılsın?”

Aklımda beliren ilk fikri dillendirdim. “Ben neyim?”

Sieh gözlerini yere indirdi. “Sana söylemem yasak.”

Örtüleri atıp ayağa kalktım. Bir anlığına başım döndü, bütün kanım beynime hücum etmiş gibiydi. Sendeleyerek banyoya yöneldim. Kapıyı kapatmadan önce omzumun üzerinden

onlara seslendim “Geri döndüğümde ikinizi de burada görmek istemiyorum.”

Ne Zhakkarn ne de Sieh'den ses çıktı. Tuvalete eğilip bir süre kusmakla kusmamak arasında gidip geldim ancak midem zaten günlerdir boştu bu yüzden herhangi bir şey çıkaramadım. Hafifçe titreyen ellerle banyo yapıp kurulandım ve çeşmeye ağzımı dayayıp su içtim. Çırlıçıplak bir şekilde odama geçtiğimde Enefadeh'leri hâlâ orada görmek şaşırtmamıştı beni.

Zhakkarn “Cümlelerini emir kipinde kurmalısın,” dedi, “yani gerçekten gitmemizi istiyorsan.”

“Ne yaparsanız yapın,” diye terslenerek çekmeceye yöneldim, birkaç parça iç çamaşırı bulup üzerime geçirdim, sonra da dolapta bulduğum ilk kıyafete uzandım, zarif bir Amn elbisesiydi, desenleri, vücudumu olduğundan daha kıvrımlı gösteriyordu. Kıyafete hiç de uymayan bir çift bot bulup giydim.

“Nereye?” diye sordu Sieh, endişeyle koluma dokunarak. Bir böcekten kurtulmak istercesine kolumu silkerek elini uzaklaştırdım, geri çekildi. “Nereye gideceğini bile bilmiyorsun değil mi?.. Yeine...”

“Kütüphaneye gidiyorum,” diye terslendim. Aslında haklıydı, sadece *uzaklaşmak* istiyordum, aklıma ilk gelen yeri söyleyivermiştim.

“Yeine, kızgın olduğunu biliyorum...”

“Ben neyim dedim size?” Tek ayağımın üzerinde dönerek adeta yüzüne haykırmıştım. İrkildi. “Neyim ben ha, neyim? Kahrolası Tanrılar, ben...”

“Vücudun insan,” diye sözümü kesti Zhakkarn. İrkilme sırası bana gelmişti. Yatağın kenarında durmuş, her zamanki kayıtsız ifadesiyle bana bakıyordu, yine de Sieh'i koruma isteği seziliyordu. “Zihnin de insan. Sadece ruhun farklı.”

“Ne demek bu?”

Sieh kırılgan bir sesle cevap verdi. “Yani eskiden kimsen osun yine. Sıradan ölümlü bir kadın.”

“Ama ona benziyorum.”

Zhakkarn başıyla onayladı. Hava durumundan bahsedercesine rahattı. “Bedenindeki Enefa’nın ruhu biraz etki yaptı tabii.”

Titremeye başladım yeniden, hastalanıyor gibiydim. İçimde bir başkası vardı. Kollarımı sıvazladım, içimden tırnaklarımla derimi yırtıp atmak geliyordu. “Onu dışarı çıkaramaz mısınız?”

Zhakkarn gözlerini kırptırdı, ilk kez onu şaşırtmayı başardığımı hissettim. “Bunu yapabiliriz ancak bedenin çifte ruhla yaşamaya alışık, birini çıkarırsak buna dayanamayabilir.”

İki ruh. Her nasılsa bu daha iyi geliyordu kulağa. Dış bir güç tarafından kullanılan boş bir kabuk değildim en azından. İçimde bir yerlerde gerçek bir ben vardı.

“Yeine...” Sieh elime uzandı ancak ben geri adım atınca durdu. “Ruhu dışarı çıkarırsak neler olacağını biz bile bilmiyoruz,” dedi. “Önceleri onun ruhunun seninkini yavaşça tüketip yok edeceğini düşünmüştük ama görünen o ki bu olmamış.”

Kafam karışmıştı.

“Yani hâlâ akıl sağlığın yerinde,” diye açıkladı Zhakkarn.

İçimdeki beni yavaş yavaş yiyerek tüketiyordu. Zorlukla nefes almaya çalışarak yatağa yığıldım. Biraz toparlanınca yeniden ayağa kalkıp, tek ayağımdaki botla sekerek volta atmaya başladım. Yerimde duramıyordum, şakaklarımı ovuyor, saçımı çekiştiriyor, bu düşüncelerle aklımı ne zaman yitireceğimi düşünüyordum.

“Sen hâlâ sensin,” dedi Sieh, beni takip ederek. “Kineth’in sahip olduğu çocuksun yine. Enefa’nın hatıraları ve kişiliği yok sende. Onun gibi düşünmüyorsun. Yani güçlüsün Yeine ve bu güç ondan değil senden kaynaklanıyor.”

Hıçkırır gibi bir kahkaha attım. “Nereden biliyorsun ki?”

Odayı adımlamayı kesti, gözleri acıyla doldu birden. “Eğer o olsaydın, beni severdin.”

Durdum, nefes bile almadım bir an.

“Beni de,” diye ekledi Zhakkarn, “Ve Kurue’yi. Enefa tüm çocuklarını severdi, ona ihanet edenleri bile.”

Zhakkarn veya Kurue’yi sevmiyordum, doğru. Tuttuğum nefesi bıraktım.

Yine titriyordum. bu sefer biraz da açlıktandı sanırım. Sieh’in eli tedirgince benimkinin üzerinde gezindi. Geri çekmeyince cesaretlenip sıkıca tuttu beni ve yatağa götürüp oturttu.

Uzanıp saçımı okşayarak “Bütün yaşamın boyunca bundan haberin olmayabilirdi. Yaşlanabilir, başka bir ölümlüyü sevebilir ve ondan fani çocuklar doğurabilirdin. O çocukları da severdin her anne gibi; sonra bir gün uykunda sessizce ölür giderdin. Biz de başta bunu istiyorduk zaten. Her şey Dekarta’nın seni buraya getirmek istemesiyle bozuldu.”

Ona döndüm. Bu kadar yakın oturunca içimden gelene karşı koymak imkânsız oldu, elimi uzatıp çenesini avuçladım ve alnından öptüm. Şaşırdı, sonra utangaç utangaç gülümsedi, avcumdaki yanağı pembeleşmişti. Gülümsedim. Viraine haklıydı, onu sevmek çok kolaydı.

“Bana bütün bildiklerini anlat,” diye fısıldadım.

Tokat yemiş gibi sarsıldı. Belki de Arameri’lerin emirlerine boyun eğmesini sağlayan büyüünün fiziksel etkileri vardı ve canını acıtıyordu. Yine de bu emri bilerek verdiğimi anlayınca gözlerinden başka bir hüznün geçti.

Emrimde keskin sınırlar vermemiştim. Bana evrenin başlangıcından beri olanları anlatabilirdi, gökkuşağındaki renkleri de, hatta fanilerin ruhlarını paramparça edebilecek sözler de söyleyebilirdi. Onu bu konuda serbest bırakmışım.

Ama o bana gerçeği anlattı.

13 FİDYE

Bir dakika. Öncesinde de bir olay olmuştu. Olanları birbirine karıştırmak değil amacım, sadece düşüncelerimi hizaya sokak çok zor. Gümüş kayısı çekirdeği kolyeyi bulduğumun ertesi sabahıydı, üç gün önce yani. Değil miydi yoksa? Viraine'e gitmeden önceydi galiba... Evet... O sabah uyandım, konseye gitmeye hazırlandım ve kapıyı açınca karşımda beni bekleyen hizmetkârı gördüm.

"Size mesaj var Leydim." Oldukça rahatlatmış görünüyordu, kim bilir kaç saattir kapıda bekliyordu. Göksaray'da hizmetkârlar ancak çok çok acil durumlar için kapı çalabilirlerdi.

"Evet?"

"Lord Dekarta kendini iyi hissetmiyor. Bugünkü konsey toplantısına katılacaksanız size eşlik edemeyecek."

T'vril Dekarta'nın oturumlara devamının sağlığıyla yakından ilgili olduğunu ima etmişti ama yine de şaşırdım çünkü bir gün önce gayet iyi görünüyordu. Bana mesaj göndermeye tenezzül etmesine de şaşırmıştım. Son cümledeki kinaye de dikkatimden kaçmamıştı ama bir gün önce toplantıya gitme-yişimi üstü örtülü bir şekilde eleştiriyordu. Sinirlendiğimi belli

etmemeye çalışarak “Teşekkür ederim,” dedim. “Acil şifa dileklerinizi iletin lütfen.”

“Emredersiniz Leydim.” Hizmetkâr eğilip selam verdi ve uzaklaştı.

Soyluların kapısından geçerek Salon’a gittim, tahmin ettiğim gibi Relad yoktu ortalıkta. Tam da korktuğum üzere Scimina locaya gelip yerleşmişti çoktan. Gülümseyerek selamladı beni, ben de hafifçe başımı eğerek karşılık verdim ve yanına geçip oturdum. İki saat boyunca hiç konuşmadan toplantıyı izledik.

Gündemde sadece tek bir madde olduğundan toplantı o gün oldukça kısa sürdü. Irt adındaki küçük bir ada ve halkının, Uthr adındaki krallığa ilhakı görüşülüyordu. Irt hanedanı Archerin’lerden kızıl saçlı yapılı bir adam duruma itiraz etmek üzere gelmişti. Uthr Kralı, otoritesine karşı olan bu hareketi hiç umursamıyor olacak ki Sieh’den biraz daha büyük bir oğlanı temsilci olarak göndermişti. Çocuk da kızıldı. Her iki halk da Ken ırkından geliyordu ancak akrabalık iyi ilişkiler demek değildi sonuçta.

Archerin’lerin itirazının temelinde Uthr’ların herhangi bir savaş çağrısında bulunmayışı vardı. Aydınlık Itempas savaşların yol açtığı düzensizlikten nefret ederdi, bu yüzden Arameri’ler bu konuda çok sıkı kurallar koymuşlardı. Ortada bir savaş çağrısı olmadığından Irt’ler komşularının saldırgan emellerinden haberdar olamamışlardı, dolayısıyla ne silahlanma şansları vardı ne de karşı taraftan ölüme yol açacak şekilde savunma yapma izinleri vardı. Savaş ilanı yoksa öldürülecek herhangi bir asker cinayet kurbanı sayılacaktı ve Itempas düzeninde cinayet yasaktı. Tabii ki Uthr’lar da kimseyi öldüremezdi. Sadece Irt başkentine yürümüş, sayıca üstünlükleriyle Irt ordusuna boyun eğdirmişler ve Archerin ailesini kapı dışarı etmişlerdi.

Davayı kazanma şansları olmasa da kalbim İrt'lerden yanaydı. Uthr'dan gelen çocuk saldırganlıklarının nedenini gayet yalın bir dille açıklamayı tercih etmişti. "Topraklarını bize karşı savunacak durumda değillerdi, bu yüzden biz aldık. Güçlü bir hükümdar her zaman daha iyidir, değil mi?"

Bütün meselenin özü de buydu zaten. Neyin *doğru* olduğu değil, düzeni neyin *bozmayacağı* önemliydi. Uthr'lar, bir damla kan dökmeden düzen kurabileceklerini kanıtlamışlardı. Arameri'ler bunu böyle görecekti, Soylular Konseyi de öyle; bu yüzden konseyden başka yönde bir karar çıkmasını beklemek anlamsızdı. Cesaret edemezlerdi zaten.

Nitekim sonuç herkesin tahmin ettiği gibi oldu. Kimseden Uthr'lar aleyhine bir soru önergesi bile gelmedi. Çaldıkları toprak yanlarına kâr kalacaktı çünkü geri vermek zahmetli işti, ortalığı karıştırabilirdi.

Nihai karar okunurken kaşlarımın çatılmasına engel olmadım. Scimina gözücuyla bana bakıp alaylı bir şekilde gülecek nerede olduğumu hatırlattı, hemen toparlandım.

Toplantı bitiminde merdivenlerden inerken hep ileriye bakarak onunla gözgöze gelmemeye çalıştım, aşağıda da tuvaletler tarafına döndüm ki Göksaray'a beraber gitmek zorunda kalmayalım. Ancak "Kuzen," diye seslenince durup onu dinlemekten başka çarem kalmadı. Kim bilir hangi şeytani isteklerin peşindeydi.

"Saray'daki dairene yerleşmen bitince benimle yemek yer misin?" Gülümsedi. "Birbirimizi daha iyi tanıyabiliriz böylece."

"Kusura bakma ama..." Biraz durakladım, "hayır."

Şen bir kahkaha attı "Viraine'in senden bahsederken söylediklerini şimdi anlıyorum," dedi. "Neyse, nezaket gereği olsa bile gelmeyeceksen belki meraktan gelirsin. Memleketin hakkında haberlerim var, duymak istersin diye düşünüyorum." Dönüp ge-

çide doğru yürümeye başladı. “Bir saate kadar görüşürüz.”

“Ne haberiymiş onlar,” diye seslendim ama ne durdu ne de dönüp baktı.

Tuvaletlere vardığımda hâlâ öfkeyle yumruklarımı sıkıttığımdan, oradaki lüks koltuklarda oturan Ras Onchi’yi görünce biraz ters bir tepki vermiş olabilirim. Durdum ve elim otomatik olarak eskiden hançerimin sırtımda durduğu yere yöneldi. Arameri’ler halk arasına silahlanmış olarak çıkmadıklarından bıçağımı artık elbisemin altına, bacağıma bağlıyordum oysa.

Kendimi tamamen toplayamadan Onchi, “Arameri’lerin bilmesi gerekenleri öğrendin mi bakalım?” diye sordu.

Biraz duraksayıp tuvalet kapısını kapatarak ona döndüm. “Hayır Onchi hala, pek öğreneceğimi de sanmıyorum çünkü gerçek bir Arameri değilim ben. Belki de bilmece gibi konuşmaktan vazgeçip sen anlatsan daha iyi olur.”

Gülümsedi. “Tam Darr insanısın sen, sabırsız ve sivri dilli. Baban seninle gurur duyuyordu herhalde.”

Kızardığımı hissettim, iltifat gibi gelmişti sözleri, sanki kendince benim tarafımda olduğunu söylemeye çalışıyordu. Enefa’nın sembolünü boynunda taşıyordu neticede. “Pek sayılmaz,” diye cevap verdim. “Babam sakın ve soğukkanlı biriydi, benim çabuk parlama huyum annemden gelir.”

“Ah, o zaman yeni evinde bu çok işine yarıyor olmalı.”

“Her yerde işime yarar. Şimdi dilinin altındaki baklayı çıkarır mısın?”

İçini çekti. Gülümsemesi kaybolmuştu. “Haklısın. Fazla zaman kalmadı. Beni affedin Leydim.” Dizlerini çatırdatan bir gayretle ayağa kalktı, ne kadar zamandır oturduğunu merak ettim. Her oturum sonrası gelip beni mi bekliyordu acaba? Bir gün önceki toplantıya katılmadığım için bir kez daha kötü hissettim kendimi.

“Uthr’ların neden savaş ilan etmediğini biliyor musun?” diye sordu Ras.

“İhtiyaç duymamışlardır belki,” dedim, konuyla ne ilgisi olduğunu merak ederek. “Savaş ilan etmek neredeyse imkânsız, Arameri’ler yüzyıldan fazla süredir buna izin vermiyorlar. Bu yüzden Uthr da İrt’i kan dökmeden zaptetme üzerine bir kumar oynayıp kazandı.”

Ras yüzünü buruşturarak. “Evet,” dedi. “Şimdi Uthr’lar dünyaya öğretiler ya bunu, daha birçok ilhak olacaktır. Aydınlık’ın düzeninde barış her şeyden üstündür çünkü.”

Ses tonundaki hoşnutsuzluğu sevmiştim. Böyle konuştuğunu rahiplerden biri duysa kesin günahkârlıkla suçlanıp tutuklanırdı. Duyan rahip değil de Arameri’lerden biri olsa... Zhakkarn’ın mızrağının ucunda iskelede yürürken gözümün önüne geldi ve iliklerime kadar titredim.

“Dikkatli ol hala,” dedim yavaşça. “Bunları yüksek sesle söylemeye devam edersen daha yaşlı ve olgun yıllarını göremeyeceksin.”

Ras güldü. “Doğru, daha temkinli olmak gerek,” dedi. Sonra ciddileşerek ekledi, “Fakat bir de şöyle düşün Arameri olmayan Leydim, belki de Uthr’lar, zaten başka bir savaşın şu geçtiğimiz aylarda konseyden onaylandığını bildikleri için savaş ilanı ile uğraşmaya lüzum görmemişlerdir.”

Dondum kaldım. “Başka bir savaş mı?”

Başıyla onayladı. “Az önce söylediğin gibi yüzyıldır kabul gören bir savaş izni çıkmadı Arameri’lerden, iki onayın art arda çıkması mümkün değil tabii. Uthr diğer savaşın kesin kabul edileceğini biliyordu belki, çünkü daha büyük bir gücün menfaatleri söz konusu. Bazı savaşlar ölüm olmadıkça anlamsızlaşır.”

Şaşkınlığımı gizleyemeyerek kadına bakakalmıştım. Savaş

onayı, asiller konseyinde aylarca konuşulup karar alınabilirdi, dünyanın en az yarısının bundan haberi olmalıydı.

“Kim?” diye sordum, az çok bir tahminim vardı oysa.

“İzni kimin desteklediğini kimse bilmiyor Leydim, hangi ülkelerin söz konusu olduğu da meçhul. Fakat Uthr ülkesi doğuda Tema’larla komşu. Uthr şimdi biraz büyümüş olsa da aslında küçük bir ülke ancak hanedanı Tema Üçlüsü’yle yüzyıllardır evlilik ve dostluk bağlarıyla bağlı.”

Sırtım ürpererek Tema’nın Scimina’nın ülkelerinden biri olduğunu hatırladım.

O halde bu savaş onayının ardında Scimina vardı. İzni almış ancak bunu usta politik manevralarla gizli tutmayı başarmıştı. Uthr’ların İrt ülkesini ilhakı da bu oyunlarından biriydi muhtemelen. Peki bunu niye yapmış olabilirdi? Hangi krallık bu hırsın kurbanı olacaktı?

Relad’ın uyarısı kulaklarımda çınladı birden: *Kimi ya da neyi seversen, o tehlikede olacaktır.*

İçime kurt düşmüştü. Scimina’yı görmek ve onunla konuşmak için dayanılmaz bir istek duyuyordum şimdi.

“Teşekkür ederim bu bilgi için,” dedim Ras Onchi’ye. Sesim normalden yüksek çıkmıştı, zihnim çoktan başka yerlere uçmuştu. “Çok işime yarayacak.”

Başını salladı ve hafifçe topallayarak dışarı çıktı. Geçerken okşarcasına koluma dokunmayı ihmal etmedi. Derin düşüncelere dalmıştım, vedalaşmayı bile akıl edememiştim, kapıyı açtığı anda kendime gelip seslendim.

“Arameri’lerin bilmesi gerekenler nedir hala?” İlk karşılaşmamızdan beri bunu sormak istiyordum.

Durakladı. “Nasıl zalim olunduğu,” dedi yavaşça. “Hayatları bozuk para gibi harcamayı ve ölümü kendi emrinde bir silah haline getirmeyi.” Gözlerini yere indirdi. “Annen söylemişti

bunu bir zamanlar. O günden beri aklımdan çıkmadı.”

Donup öylece kalakaldım.

Ras Onchi eğilerek selamladı beni. “Senin bunu hiçbir zaman öğrenmemen için dua edeceğim.”

Göksaray’a geri dönmüştüm.

Scimina’nın dairesini ararken kendimi epey toparlamıştım. Tüm soylular sarayın en üst katında yaşıyordu, Scimina da benden fazla uzakta değildi bu yüzden. Tabii o herkesten ileri gitmiş ve en büyük kulelerden birine kendisi yerleşmişti, asansörler işe yaramayacaktı yani. Hizmetkârlardan birinin yönlendirmesiyle halı kaplı merdivenlere ulaşmıştım. Sadece üç kat kadar yükseğe tırmanmama karşın tepeye vardığımda baldırlarım yanıyordu, niye böyle bir yerde yaşamayı tercih ettiğini merak etmiştim. Sportmen asiller için bu merdivenler hiç problem değildi, zavallı hizmetkârlarınsa zaten hiç şansı yoktu ama mesela Dekarta gibi yaşlı ve hasta olanlar için bu tırmanış imkânsızdı. Belki de tüm sebep buydu.

Kapıyı çalar çalmaz ardına dek açıldı. İki tarafı pencereler, heykeller ve çiçek vazolarıyla dolu kubbeli bir koridorda buldum kendimi. Heykeller belli birileri değildi, sadece çıplak, güzel kadınlar ve erkeklerin sanatsal pozlarıydılar. Koridorun ucunda yuvarlak bir oda bulunuyordu, yastıklar ve alçak masalarla donatılmıştı, hiç sandalye görünmüyordu. Belli ki Scimina’nın misafirleri ya ayakta durmak ya da yere oturmak zorundaydılar.

Odanın merkezindeki bir platforma geniş bir koltuk yerleştirilmişti. Scimina’nın burayı özellikle taht odası gibi dekore ettirdiğini düşündüm.

Scimina ortalıkta görünmüyordu, platformun arkasında başka bir koridor göze çarpıyordu, muhtemelen daha özel alan-

lara uzanıyordu. Beni bekletmeyi amaçladığını düşünerek iç çekip bir yere ilıştim. Çevreme bakınmaya başladım. İşte adamı o sırada gördüm.

Sırtını pencerelerden birine verip oturmuştu, bir dizini kendine doğru çekmiş, başı hafif yana kaykılmıştı. Oturuşunda küstahlık olmayan bir rahatlık vardı. Adamın çırılçıplak olduğunu fark etmem birkaç saniyemi aldı çünkü uzun saçları omzunun üzerinden dökülerek gövdesinin neredeyse tamamını kaplıyordu. Birden buz gibi bir his geçti vücudumdan ve adamı tanıdım. Nahadoth.

Yani en azından ben o olduğunu düşündüm. Yüzü her zamanki gibi güzeldi ama tuhaf görünüyordu, hiç kıpırdamadığını fark ettim, her zaman gördüğüm durmadan değişen, şekilden şekle giren Tanrı değildi. Derin boşlukları andıran siyah gözler yerine kahverengi gözleri vardı, cildi soluktu ve ay ışığı yansımından çok, Amn'ların tenine benziyordu, insansı bir solukluğu vardı. Göz kırpmanın dışında hiç hareket etmeden bana baktı, dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı.

“Merhaba,” dedi. “Epey oldu görüşmeyeli.”

Oysa daha dün gece görmüştük birbirimizi.

“Günaydın Nahadoth,” dedim, tedirginliğimi gizlemeye çalışarak. “İyi misiniz?”

Biraz kıpırdandı, bu bile boynundaki gümüş zincir ve tasmayı görmeme yetmişti. O anda anladım. Gündüzleri insanım demişti bana. İtempas dışında kimse geceleri onu boyunduruk altına almayı başaramazdı ama gündüz... güçsüzdü. Ve farklı. Yüzüne dikkatle baktım ama o ilk gecede gördüğüm delilikten eser yoktu. Daha çok hesap yapar gibiydi.

“Gayet iyiyim,” diye yanıtladı dudaklarını yalarken. Bir yılının dilini hatırlatıyordu bu hareketi. “Scimina’yla öğleden sonralarını geçirmek keyifli ancak çabuk sıkılan biriyim ben.”

Durakladı, “Çeşitlilik iyi geliyor bana” diye devam etti.

Ne demek istediğine şüphe yoktu, gözleri adeta elbiselerimi parçalıyordu. Beni tedirgin edip kafamı karıştırmak için böyle konuşuyordu besbelli ancak zihnim bir anda netleşmişti. “Neden seni zincirliyor?” diye sordum, “Nasıl güçsüz olduğunu yüzüne vurmak için mi?”

Kaşları hafifçe yukarı kalktı. Sesinde şaşkınlıktan çok ilgi vardı. “Seni rahatsız mı ediyor bu?”

“Hayır.” Gözlerindeki keskin ışıltıdan yalan söylediğimi anladığını fark ettim.

Doğruldu, zinciri minik çanlar gibi şingirdadı. Gözleri, insansı, aç ve son derece zalim gözleri, beni bir kez daha soydu sanki ama bu kez cinsel açıdan değil. “Ona âşık değilsin,” dedi, “O kadar aptal değilsin. Ancak onu istiyorsun.”

Bu söylediklerinden hoşlanmamıştım ama belli edecek değildim. Nahadoth, zorbaları anımsatıyordu, bir zorbanın önünde asla zayıflıklarını göstermezsin.

Vereceğim cevabı düşünürken gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı.

“Bana sahip olabilirsin istersen,” dedi.

Bir an bunun beni baştan çıkaracağından korktum ama korkum yersizdi sadece derin bir tiksime hissediyordum. “Teşekkürler ama hayır.”

Sözüm ona utanıyormuş gibi gözlerini kaçırdı. “Anlıyorum. Sadece insandan bir suretim. Oysa sen daha fazlasını istiyorsun. Seni suçlayamam. Ama...” Kirpiklerinin arasından bana baktı, o bakışlar zorbalığı da aşan saf kötülük içeren şeytani bakışlardı. İlk gecemde beni dehşete düşüren o sadist sırtış belirmişti yüzünde, bu kez daha da ürkütücüydü çünkü delilik yoktu içinde. Nahadoth’un bu hali rahiplerin tam da çocukları korkutmak için anlattıklarındandı.

Ve bu odada onunla yalnız olmaktan hiç hoşlanmamıştım. Hem de hiç.

Boğuk bir sesle konuşmaya devam etti. “Ona hiçbir zaman sahip olamayacağını biliyorsun değil mi? O şekilde değil. Senin aciz ve fani zihninle bedeninin, onun gücüyle yumurta kabuğu gibi kırılıp darmadağın olur. Darr’a geri gönderebileceğimiz kadar bile parça kalmaz senden geriye.”

Kollarımı kavuşturup gözlerimi koltuğun arkasındaki koridora diktim. Scimina beni daha fazla bekletecekse gitmeye karar verdim.

“Oysa ben...” Nahadoth çevik bir şekilde sıçrayıp ayağa kalkmış ve bir anda yanımda bitmişti. Şaşırmama rağmen umusamıyormuşum gibi yaparak yüzüne bakmamla geriye doğru kaçmaya çalışmam bir oldu. Ancak fazla yavaşım, kolları beni mengene gibi yakaladı. Ne kadar iri olduğunu o ana dek fark etmemişim, benden bir karış daha uzundu ve güçlü kasları vardı. Gece vücuduna çok dikkat etmemiştim şimdiyse gerçek halini görüyor ve ne kadar tehlikeli olduğunu yeni fark ediyordum.

Arkama geçip kısıvrak tuttu. Mücadele ettiysem de kolları bedenimi daha da sıktı, çığlık çığlığaydım. Acıdan gözlerimden yaşlar boşanmıştı. Debelenmeyi bıraktım, o da kollarını biraz gevşetti.

Kulağıma, “Seninle olabilirim,” diye fısıldadı. Sıcak nefesini boynumda hissedince kanım dondu sanki. “Bütün günü birlikte geçirebiliriz.”

“Beni hemen şimdi bırak!” Dişlerimin arasından tıslar gibi verdiğim emrin işe yaramasını umuyordum.

Beni bıraktı ama uzaklaşmadı. Dans eder gibi kıvrılarak kendimi ondan uzaklaştırıp yüzüne baktım, o anda da kendimden nefret ettim. Durumu daha da berbatlaştıran buz gibi

bir sırtışıla gülüyordu. Beni istiyordu, bunu görebiliyordum ama seks istediği son şeydi. Benim korkum ve tiksinti duygum onu müthiş tatmin ediyordu. Ve beni tuttuğunda kollarımda oluşan çürüklerin acısı.

Fakat en kötüsü, söylediğini yapabileceğini anladığım andaki keyfiydi. Unutmuş olmalıydım, gece sadece baştan çıkarıcıların değil tecavüzcülerin de zamanıdır, tutku kadar şiddet de içerir. Bu yaratık, gerçekten de Karanlık Tanrı'nın tadını hissettirmişti bana. *Bir daha onu isteyecek kadar çılgınlaşacak olursam Aydınlık İtempas yardımcım olsun*, diye geçirdim içimden.

"Naha." Scimina'nın sesiyle sıçradım. Divanın yanında elini kalçasına koymuş bana gülümsüyordu. Ne zamandır orada duruyordu? "Konuşuma saygısızlık ediyorsun. Kusura bakma kuzenim, zincirini kısa tutmalıydım."

Hissettiklerimin minnetle uzaktan yakından alakası yoktu. "Bu oyunlara zamanım yok Scimina," diye patladım, görgü kurallarını hatırlayamayacak denli öfkeliydim ve korkmuştum. "Konuşmak istediğin her neyse, başla."

Scimina kabalığımla eğlenir gibi bir kaşını havaya kaldırdı. Nahadoth'a –hayır, bu Naha'ydı, Tanrının adı ona yakışmıyordu– gülümsedi. Yaratık sırtı bana dönük olarak Scimina'nın yanına gidip durdu. Kötü kuzenim, eliyle onun kolunu okşayarak "Biraz yürek çarpıntısına neden oldu herhalde değil mi?" diye sordu alayla, "Naha'nın tecrübesizlerde böyle bir etkisi vardır işte. Ha bu arada istediğin zaman onu ödünç alabilirsin. Gördüğün gibi heyecan verici biri o."

Duymazdan geldim ancak Naha'nın ona bakışı gözümden kaçmamıştı. O yaratığı yatağına almakla büyük aptallık ediyordu.

Ben de orada dikilip durarak benzer bir aptallık sergiliyordum. "Sana iyi günler Scimina."

Scimina arkamdan seslendi. “Duyduğum dedikoduyla ilgilensin sanmıştım. Senin memleketini ilgilendiriyor.”

Ras Onchi’nin uyarısı kulaklarımda çınladı birden. Durdum.

“Senin terfin halkına yeni düşmanlar kazandırmış kuzen. Darr’ın bazı komşuları senin, ben ve Relad’dan daha tehlikeli olduğunu düşünüyorlarmış. Anlaşılabilir tabii, kardeşimle ben burada doğduğumuz için etnik kökenlerimize bağlılık gibi bir tehlike arz etmiyoruz.”

Yavaşça döndüm “Sen bir Amn’sın.”

“Amn üstünlüğünü zaten tüm dünya kabul ediyor, kimse buna şaşmaz. Ama sen... seni ne kadar süsleyip püslesek de ilkel ve vahşi bir kabiledensin sonuçta.”

Savaş onayıyla ilgili doğrudan bir soru soramazdım. Belki dolambaçlı bir şekilde... “Bir dakika,” dedim. “Arameri’ler bana sahip çıktılar diye ülkeme saldıranlar olabileceğinden mi bahsediyorsun?”

“Hayır. Birilerinin, artık Arameri gücüne sahip olduğun halde hâlâ Darr’lı gibi düşünmeye ve hissetmeye devam ettiğin için ülkeneye saldırbileceğini söylüyorum.”

Emrimdeki ülkelere verdiğim ticaret emrini kastediyordu. Demek savaş bahanesi olarak bunu kullanmıştı. Tabii bunu kayırma olarak görecekti herkes, öyleydi de zaten. Yeni kazandığım gücüm ve servetimle halkıma yardım etmemem nasıl beklenebilirdi? Sadece kendimi düşünsem ne biçim bir kadın olurdum?

Arameri kadını, dedi içimden bir ses.

Naha, Scimina’ya arkasından sarıldı, tutkulu bir âşık gibiydi, oysa Scimina dalgın bir şekilde kendisini saran kolları okşarken, onun gözlerinden ölüm okunuyordu.

“Kendini kötü hissetme kuzen,” dedi Scimina. “Ne yaptığı-

nın çok da önemi yok. Bazı insanlar her durumda senden nefret edecektir çünkü kafalarındaki lider imajına uymuyorsun. Keşke gözlerinden başka özelliklerin de annene çekseydi.” Gözlerini kapatıp, huzurlu bir şekilde Naha’ya yaslandı. “Tabii bir Darr oluşun da kötü. Onların savaşçı törenlerinden geçtin değil mi? Annen Darr olmadığına göre seni kim hazırladı buna?”

“Babaanem,” diye cevap verdim yavaşça. Scimina’nın Darr’lılar hakkında bu kadar bilgi sahibi olmasına şaşırmamıştım. Biraz kitap karıştıran herkes bunu bilebilirdi.

Scimina iç geçirerek Naha’ya baktı. Naha’nın gözlerindeki nefret ifadesinin değişmemesine hayret ettim daha da garibi Scimina o ifadeden mutlu olmuşa benziyordu.

“Darr seremonisinde neler olduğunu biliyor musun?” diye sordu Naha’ya. “Bir zamanlar çok iyi savaşçılarımız ve anaerkil bir toplummuşlar. Biz onların komşularıyla savaşıp durmalarına ve erkeklerine mal gibi davranmalarına engel olduk ama bu karanlık ırklar gizli gizli adetlerini sürdürüyorlar işte.”

“Vaktiyle neler yaptıklarını biliyorum,” diye cevapladı Naha. “Düşman kabileden genç erkekleri yakalayıp sünnet ediyorlardı sonra da iyileştirip zevk köleleri yapıyorlardı.”

Neyse ki küçük yaşlarda yüz ifademi kontrol edebilmeyi öğrenmiştim, Scimina alaylı bir şekilde güldü bana. Gözlerini benden ayırmadan Naha’nın saçından bir tutam alarak dudaklarına götürdü.

“Şimdi işler değişti,” dedi, “Oğlan çocuklarını kaçırıp saklatmalarına izin vermiyoruz artık. Şimdi kızlar ormanda bir ay yaşam mücadelesi veriyorlar sonra da evlerine dönüp himayesinde oldukları kişinin seçtiği erkek tarafından kadın yapılıyorlar. Hâlâ barbarca, haberimiz olursa engelliyoruz tabii ancak bunların üst sınıfları arasında pek yaygın bu gelenek. Bizden saklayabildiklerini düşündükleri kısım ise şu, bu

adamla herkesin önünde dövüşmek zorundalar, ya yenmek ya da düşmana boyun eğmeyi öğrenmek durumundalar.”

“Bu hoşuma giderdi doğrusu,” diye fısıldadı Naha. Scimina güldü, yaratığın koluna şakayla karışık vurdu.

“Eminim giderdi. Şimdi sessiz ol.” Gözleri bana kaydı. “Prensip olarak ritüel aynı gibi görünüyor değil mi? Ama her şey değişti artık, Darr erkekleri kadınlardan korkmuyorlar, saygı da duymuyorlar.”

Sorar gibi değil bir gerçeği vurgular gibi konuşmuştu. Cevap vermedim bu yüzden.

“Aslında, düşünürsen eskiden bu ritüel daha manalıymış. Genç savaşçı kadına hem nasıl hayatta kalınacağını hem de düşmana nasıl saygı duyulacağını öğretirmiş. Tutsaklarıyla sonradan evlendiklerine göre sevmeyi bile öğreniyorlarmış demek. Oysa şimdi... ne öğretiyor bu, bilmiyorum.”

İstedığimi almak için her yolu kullanmayı öğrendim, seni şeytani kaltak.

Cevap vermedim, bir süre sonra Scimina iç geçirdi.

“Her neyse... Darr sınırlarında yeni ittifaklar kuruluyor, amaç, Darr’lıların bu yeni kazanılmış gücüne karşı koymak. Gerçekte Darr’ın yeni bir gücü filan olmaması sebebiyle tüm bölge istikrarsız hale gelmiş durumda. Böyle durumlarda neler olacağını kestirmek zor tabii.”

Parmaklarım sivri bir taş için neler vermezdi o anda. “Bu bir tehdit mi?” diye sordum.

“Lütfen kuzen şurada sadece duyduklarımı aktarıyorum. Biz Arameri’ler birbirimizi kollamalıyız değil mi?”

“İlgine teşekkür ederim,” deyip döndüm, kontrolümü kaybetmeden buradan uzaklaşmak istiyordum. Fakat bu kez

Naha'nın sesi beni durdurdu.

"Kazandın mı peki sen, şu savaşıklık sınavında? Rakibini yendin mi yoksa milletin önünde seni düzdü mü?"

Cevap vermemem gerektiğini biliyordum ama kendimi tutamadım.

"Kazandım," dedim, "biraz değişik bir yolla."

"Bak sen?"

Gözlerimi kapatınca hâlâ o günü görebiliyordum. O geceden beri altı yıl geçmişti ama ateşin, kürklerin, kanın ve ormandaki bir haftadan sonra kendimin kokusu hâlâ burnuma geliyordu.

"Himayedarların çoğu zayıf bir erkek seçerler, ergenlik yaşındaki bir kızın rahatlıkla yenebileceği adamlar. Ama ben *ennu* olacağımdan ve yarı Amn kanım nedeniyle hakkımda şüpheler bulunduğundan babaannem kavmimin en güçlü adamını seçmiş bana rakip olarak."

Kimse kazanmamı beklemiyordu. Dayanıklılığım savaşçı sayılmama yetecekti ancak *ennu* olmak için bu yeterli değildi. Herkesin içinde beni kullanıp sonra bununla övünecek bir adam, halkımın beni lider olarak görmesine engel olacaktı. Bu yüzden kesinlikle kazanmalıydım.

Naha acı çekmemi görmek ister gibi haince fısıldadı. "Seni yendi değil mi?"

Ona bakıp gözlerimi kırıştırdım, o anda bakışlarımda neler gördü bilmiyorum.

"İyi bir gösteri çıkardım," dedim, "ritüelin gereklerini yerine getirebilecek kadar. Sonra da yenimde sakladığım sivri bir taşı kafasına sapladım."

Konsey bundan memnun kalmamıştı özellikle de hamile kalmadığım anlaşıncı. Bir adamı öldürmem yeterince kötüydü ancak gelecek Darr kızlarını doğurmama yarayacak tohum-

ları da kaybetmiştim. Bu zafer her şeyi benim için daha kötü hale getirmişti bir süre. “O gerçek bir Darr değil,” diyorlardı, “etrafında çok fazla ölüm var.”

Onu öldürmek istememişim aslında. Ama sonuçta hepimiz savaşıydık ve Arameri'lere özgün katillige meylimi yöneticilik için gerekli bulan grup daha üstün geldi ve iki yıl sonra *ennu* seçildim.

Scimina'nın yüzü düşünceliydi, adeta hesap yapıyordu. Naha ise ciddileşmişti gözlerinde isimlendiremediğim karanlık bir ifade vardı, acı, hayal kırıklığı gibi. Çok da şaşırtıcı değildi bu, görüldüğüm kadar Darr değildim fakat görüldüğümden daha Arameri'ydim. Kendimdeki bu özellikten hep nefret etmişimdir.

“Senin için tek bir yüz kullanmaya başladı değil mi?” diye sordu Naha, kimi kastettiğini hemen anlamıştım. “Hep böyle başlar. Sesi kalınlaşıp boğuklaşır, dudakları dolgunlaşır, gözleri şekil değiştirir. Bir süre sonra rüyalarından fırlamışa benzer, en doğru sözleri söyler, en doğru yerlere dokunur.” Yüzünü rahatlatmak ister gibi Scimina'nın saçlarına gömdü. “Sadece bir süreliğine tabii.”

Korku, suçluluk ve sinsisi, nefret edilesi bir hisle ayrıldım oradan, buradan sağ kurtulmama yetecek kadar Arameri olmadığımı hissediyordum. İşte Viraine'e o zaman gittim, sonra kütüphaneye böyle yolum düştü. Orada iki ruhumla ilgili sırrı öğrendim ve öldüm işte.

14 YÜRÜYEN ÖLÜM

“Babanı iyileştirdik,” dedi Sieh. “Böylece annenin ödemesi gereken bedel oldu. Enefa’nın ruhu için doğacak çocuğunu kullanmamıza izin verdi.”

Gözlerimi kapadım.

Derin bir nefes aldım. “Bizim ruhlarımız seninkinden çok da farklı değil. Enefa’nın ruhunun ölümünden sonra başka vücutlar bularak devam edeceğine inanıyorduk. Ancak Itempas... Onu öldürürken bir parçasını da kendine saklamıştı.” Sieh’in söylediklerini takip etmek güçtü, koşar gibi anlatıyordu. Onu teselli etmek geldi içimden. “O parça olmazsa yeryüzündeki her varlık ölecekti, Enefa’nın yarattığı her şey. Geriye sadece Nahadoth ve Itempas kalacaktı. O Enefa’nın gücünden arta kalan tek parçaydı. Faniler ona Dünya Taşı diyorlardı.”

Kapalı gözkapaklarımın ardında bazı imgeler belirdi. Küçük, biçimsiz, morarmış bir beden. Bir kayısı çekirdeği. Anne-min gümüş kolyesi.

“O taş bu dünyada olduğu sürece Enefa’nın ruhu burada tutsak olacaktı. Bir bedeni olmadan sürüklenip duracaktı. Bizim bunu anlamamız yüzyıllar aldı ve farkına vardığımızda

o ruh, rüzgârda parçalanan yelkenler gibi hırpalanmış, adeta delik deşik olmuştu. Yeniden iyileşebilmesinin tek yolu bir ölümünün bedeninde hayat bulmasıydı.”

Başımı salladım. Bunu anlayabiliyordum.

“Eğer o ruhu iyileştirebilirsek,” diye devam etti Sieh, “o zaman özgürlüğe kavuşma şansımız olur. Bizi etten kemikten bedenlere hapsedip Arameri’lere tutsak eden bu taş işte. Itempas onu yeryüzündeki hayatın devamı için değil gücünü Nahadoth’a karşı kullanmak için tuttu, böylece üç Tanrı’nın ikisinin gücü Nahadoth’u zaptedebilecekti. Ancak taşı istediği gibi biçimlendiremedi, çünkü her Tanrı’nın yeteneği birbirinden farklıdır. Enefa’nın kudretini yalnızca çocukları kullanabilir, Tanrısal ya da fani çocuklar. Savaş sırasında da bu oldu, kardeşlerimden bazıları ve bir Itempas rahibesi bu şekilde karşı karşıya geldiler.”

“Shahar Arameri,” dedim.

Başını sallayınca yatak hafifçe kıpırdadı. Zhakkarn konuşmadan yalnızca dinliyordu. Onun kafamda canlandırdığım yüzünü kütüphanede gördüğüm simayla karşılaştırdım. Zhakkarn’ın yüzü de aynı hatlara sahipti, keskin bir çene ve çıkık elmacık kemikleri. Üçünün de çizgileri ortaktı, oysa hiç de aynı ırka ait gibi görünmüyorlardı. Enefa’nın tüm çocukları annelerinden belli hatları almışlardı. Kurue, onun gibi dürüst ve delici bakışlara sahipti. Sieh’in gözleri de zümrüt yeşiliydi, aynı anneleri gibi.

Ve benimkiler gibi.

“Shahar Arameri,” diye iç çekti Sieh. “Fani olarak taşın gerçek gücünün ancak bir kısmını kullanabiliyordu. O bile savaşın kaderini tayin etmeye yetti. Shahar olmasaydı Nahadoth o gün Enefa’nın intikamını almış olurdu.”

“Nahadoth, hayatımı istediğinizi söyledi.”

Zhakkarn “Sana bunu söyledi mi?” diye sordu, sesi rahatsız olmuş gibiydi.

Sieh de benzer bir ses tonuyla, –ancak onu rahatsız eden Zhakkarn’dı– “Yaradılışını ancak bu kadar inkâr edebilir,” diye terslendi.

“Bu doğru mu?” diye sordum.

Sieh o kadar uzun süre sessiz kaldı ki gözlerimi açtım. Yüzümdeki ifade acıyla yüzünü buruşturmasına sebep olmuştu, umursamadım. Bilmecelere ya da laf karıştırmalara karnım toktu artık. Enefa değildim ben ve onu sevmek gibi bir zorunluluğum yoktu.

Zhakkarn hafiften bir tehdit havasıyla kollarını indirdi. “Bizimle ittifak kurmadın henüz. Tüm bu bilgileri Dekarta’ya aktarma riskin var.”

Sieh’e baktığım ifadeyle ona bakarak ve her kelimeyi vurgulayarak sordum. “Neden sizi ele vereyim?”

Zhakkarn’ın gözleri Sieh’e kaydı. Sieh zoraki gülümsedi. “Böyle diyeceğini söylemiştim ona. Aramızda sıkı bir savunucun var Yeine, küçük olduğuna bakma.”

Hiçbir söz söylemedim. Zhakkarn hâlâ bana öfkeli öfkeli bakmaya devam ediyordu. Gözlerimi kaçırmamı bekliyorsa yanıliyordu. Manasız bir inatlaşmaydı şu anda yaşadığımız, emredersem bana söylemek zorundaydı zaten, bense ne söylersem söyleyeyim güvenini tam olarak kazanamayacaktım. Ancak tüm dünyam parçalanmıştı ve bilmem gerekenleri öğrenmem için başka yol gelmiyordu aklıma.

“Annem beni size satmış,” diye konuştum. “Çaresiz durumdaymış, belki ben de aynını yapardım ama sonuçta satmış, şu anda bu yüzden Arameri’lere karşı hiç sempati beslemiyorum. Sizler Tanrısınız, bizlerle kukla gibi oynarsınız. Ölümlü insanların daha iyi olmalarını beklerdim.”

Buz gibi bir sesle “Bizim suretimizden yaratıldın,” dedi.

Hiç hoş olmayan ancak doğru bir nokta.

Dövüşmenin zamanı olduğu gibi geri çekilmenin de bir zamanı vardır. İçimdeki Enefa’nın ruhu her şeyi değiştirmişti. Arameri’leri benim için gerçek bir düşman haline getirmişti çünkü Enefa İtempas’ın düşmanıydı ve bu ırk Aydınlık Tanrı’nın baş hizmetkârıydı. Yine de Enefadeh’lerle yandaş da sayılmazdım tam anlamıyla, çünkü gerçek Enefa da değildim.

Sieh sessizliği bozmak için “Bir şeyler yemen gerek,” dedi ve ayağa kalktı. Yatak odamdan çıktı, dairemin kapısının da açılıp kapandığını duydum.

Neredeyse üç gün boyunca uyumuştum. Öfkeyle çekip gitmeye kalkmam blöftü çünkü ellerim titriyor ve yürümeye kalksam bacaklarımın beni taşıyabileceğinden emin olamıyordum. Parmaklarıma baktım ve kızgınlıkla bir Tanrıça’nın ruhunu taşımama karar veren Enefadeh’lerin neden bana daha güçlü bir vücut vermediğini düşündüm.

“Sieh seni seviyor,” dedi Zhakkarn.

Elimi yatağa koyarak titremesini gizlemeye çalıştım. “Biliyorum.”

“Hayır, bilmiyorsun.” Sesindeki sertlik başımı kaldırıp ona bakmama sebep oldu. Hâlâ kızgındı fakat bunun onlarla anlaşmaya yanaşmamamla ilgisi yoktu, Sieh’e davranış şeklime sinirlenmişti.

“Benim yerimde olsan ne yapardın? Dört yanın sırlarla çevriliyken ve hayatta kalman alacağın cevaplara bağlıyken?”

“Senin gibi tepki verirdim.” Cevabı beni şaşırtmıştı. “Her türlü bilgiyi alabilmek için bildiğim tüm yollara başvururdum ve bunu yapıyorum diye kendimi suçlamazdım da. Ama ben Sieh’in bunca zamandır özlediği annesi değilim.”

Bir Tanrıça’yla karşılaştırılıp durmaktan artık midem bu-

lanmaya başlamıştı bunun daha da kötüye gideceğini şimdiden kestirebiliyordum.

“Ben de değilim,” diye terslendim.

“Sieh bunu biliyor ama yine de seni seviyor.” Zhakkarn içini çekti. “O daha çocuk.”

“Senden yaşlı ama değil mi?”

“Yaşın bizim için hiçbir anlamı yok. Kişinin kendi doğasına sadık kalmasıdır mühim olan. Sieh kendini tamamen çocukluğun gerçeğine adadı ki bu çok zor ve cesaret gerektiren bir karardır.”

Tahmin edebiliyordum ama hâlâ anlam veremiyordum. Enefa'nın ruhu bana Tanrıların acayıplıkları hakkında herhangisi bir özel kavrayış kazandırmamıştı anlaşılan.

“Ne yapmamı istiyorsun peki?” diye sordum, müthiş bir yorgunluk ve bezginlik hissediyordum. Belki de açlıktandı. “Geri döndüğünde sarılıp göğsüme mi bastırayım? Her şey düzelecek diye kucağымda mı sallayayım? Sana da yapmamı ister misin?”

“Bir daha canını acıtma,” dedi Zhakkarn ve ortadan kayboldu.

Uzun süre az önce durduğu yere bakıp kaldım. Sieh gelip önüme bir tabak bırakana dek de öylece durdum.

“Buradaki hizmetkârlar soru sormaz. Böylesi daha güvenli. Bu yüzden ben gidip de yiyecek isteyene dek T'vril hastalandığını anlamamıştı. Şu anda sana bakan hizmetçilerin pestilini çıkarmakla meşgul.”

Tabak tam bir Darr ziyafetiydi. Maash püresi, callena yapraklarına sarılmış balık, yanında ateşte kızartılmış altın renkli biberler.

Koyu sos yatağında ince çıtır etler. Benim ülkemde bu et, tembel hayvan diye bilinen bir cinsin kalbi olurdu ancak, buradaysa sığır eti kullanılmıştı. Ve gerçek bir define, bütün olarak

kızartılmış muz, en sevdiğim tatlı. T'vril bunu nasıl bilebilmiş hiç anlamamıştım.

Sarmaya uzandım, ellerim az öncekinden de beter titremeye başladılar.

Sieh, "Dekarta senin yarışı kazanmanı istemiyor," dedi. "Seni buraya getirme nedeni bu değil. Relad ve Scimina arasında senin seçim yapmanı istiyor."

Dik dik yüzüne baktım, Relad ve Scimina'nın solaryumdaki konuşmalarını hatırlamıştım. Scimina "Aralarında seçim yapmak," derken bunu mu kastetmişti?

"Arameri'lerin tahta çıkış ritüelleri," diye açıkladı Sieh. "Ailenin bir sonraki hükümdarı olmak için vârislerden birinin en yüce mührü, yani Dekarta'nın alnındaki mührü kendi alnına taşıyabilmesi gerek. Yüce mühür tüm diğerlerinden üstündür, onu taşıyan hepimizin üzerinde hüküm sahibidir, ailenin geri kalanı ve dünyanın da."

"Ailenin geri kalanı mı?" Kaşlarımı çattım, bundan daha önce de bahsetmişlerdi, benim mührümü bozarlarken. "Yani bu mu? Şu mühürler gerçekte ne işe yarıyor? Dekarta'nın düşüncelerimizi okuyabilmesine mi? Ona itaat etmezsek beynimizi yakıp eritmeye mi?"

"Yok o kadar dramatik etkileri yok o mührün," diye gülmüsedü Sieh. "Soylular için koruma büyüleri içeriyor sadece, suikastçıları önlemeye filan yarıyor. Aile içinde de sadakati sağlıyor. O mührü taşıyan hiç kimse ailenin kralına karşı çıkamıyor. Eğer bu koruma büyüleri olmasa Scimina çoktan Dekarta'yı öldürmüş olurdu."

Yaprak sarması öyle güzel kokuyordu ki, dayanamayıp bir ısırık aldım. Yavaşça çiğneyerek Sieh'in sözlerini kafamda tartıyordum. Balık bir tuhaftı, yerel türlerden biri olmalıydı, bu yemeğin asıl malzemesi olan memleketimin çilli ui bahğına

benzemiyordu tadı. Yine de güzeldi, açlıktan ölecek gibiydim ancak günlerce aç kalan mideme tüm yemeği tıkıştırmayacak kadar aklım başımdaydı.

“Dünya Taşı bu törenlerde kullanılıyor. Itempas’ın atadığı Arameri’lerden biri taşın sihirli gücünü asıl mühre taşıyor.”

“Bir Arameri mi? Yani Göksaray’daki herkes bunu yapabilir değil mi?” Bulmacanın bir parçası daha yerine oturmuştu. “Herkes, en düşük mevkideki hizmetkâr bile mi?”

Sieh yavaşça başıyla onayladı. Kafası önemli konularla meşgul olduğunda gözlerini hiç kırpmadığını fark etmiştim.

“Herhangi bir Arameri, Merkezi Aile’ye ne kadar uzaktan akraba olursa olsun, o tören anında sadece bir anlığına kadim üçlûden biri haline gelir.”

Kelimelerinden bir nokta açıkça anlaşılıyordu. Sadece o an... O kişi...

Kibritin tutuşması gibi olmalıydı bu, o denli yüce bir gücün fani vücudundan geçmesi, parlak bir kıvılcım, birkaç saniyeliliğine yanan kuvvetli bir alev demekti.

“Sonra o insan ölür,” dedim düşüncelerime nokta koyar gibi.

Sieh, bir çocuğunkine hiç benzemeyen bir gülüşle güldü. “Evet.” Zekice. Çok zekice... Bütün akrabaları burada hizmetkâr olarak çalışmaya zorlamakla aslında taşın kullanılacağı zaman harcanabilecek bir ordu insan barındırmış oluyorlardı. Sadece bir anlığına olsa da Arameri’ler Tanrısal gücün neye benzediğini görebiliyor, bu sırada da içlerinden kimsenin ölmesine gerek kalmıyordu.

“Yani Dekarta’nın amaçladığı benim o fani olmam,” dedim. “Neden peki?”

“Ailenin şefinin sevdiklerini bile öldürebilecek güçte olması gerekir. Bir hizmetkârı ölüme mahkûm etmek kolay ama ya bir arkadaşı? Ya da eşi?”

“Dekarta beni buraya getirmeden önce Scimina ve Relad yaşadığımı bile bilmiyorlardı. Neden ben seçildim?”

“Onu bir tek kendi biliyor.”

Yeniden öfkeleniyordum ancak bu daha çok hayal kırıklığıyla yüklü, yönünü şaşırmış bir öfkeydi. Enefadeh’lerin tüm cevaplarını bildiğini düşünmüştüm. Tabii ki onlara ulaşmak böyle kolay olmayacaktı.

“Maelstrom aşkına, benden başka kullanacak kimseyi bulamadınız mı?” diye çıktım. “Enefa’nın ruhunu bana yerleştirmekle tam da onu göz kırpmadan öldürecek insanların arasına koymuş olmuyor musunuz?”

Sieh burnunu kaşıdı, bozulmuş görünüyordu. “Şey... benim fikrimdi bu. Bir şeyleri saklamanın en iyi yolu en göz önünde olan yere koymaktır, değil mi? Dekarta’nın Kinneth’e duyduğu sevgi de malum, bu sevginin seni koruyacağını düşünmüştük. Kimse, özellikle de yirmi yıl sonra kalkıp kızını öldüreceğini tahmin etmemişti, hepimiz gafil avlandık.”

Sarmadan bir ısırık daha almaya zorladım kendimi, hırsla çığniyordum. Annemin ölümünü kimse beklemiyordu. Yine de, içimden bir ses, hâlâ acı çekip yas tutan bir ses, bir şeyler sezmiş olmaları gerektiğini söylüyordu. Onu uyarmalı ve olanları önlemeliydiler.

“Dinle ama,” diye öne eğildi Sieh, “Enefa’nın vücudundan geriye kalan sadece o taş. Sen onun ruhunu taşıdığın için Dünya Taşı’nın gücünü Enefa’nın kendisiymişçesine kullanabilirsin. Taşı tutarsan, Yeine, bütün evreni değiştirebilir ve bizi serbest bırakabilirsin.” Parmaklarını şaklattı, “İşte böyle.”

“Sonra da ölürüm ama.”

Az önceki şevkinden eser kalmayan Tanrı çocuk gözlerini yere indirdi. “Asıl planımız bu değildi ama... evet...”

Sarmayı bitirip tabağa iştahsız gözlerle baktım. Canım ye-

mek istemiyordu şimdi. Öfkemse yavaş yavaş dolup patlayarak ortalığı kasıp kavuracak gibiydi. Annemin öldürülmesiyle ilgili hissettiklerimden aşağı kalır yanı da yoktu üstelik.

“Kaybetmemi istiyorsun,” dedim yavaşça

“Şey... evet...”

“Peki senle müttefik olursam ne önerirsin?”

Bir an durakladı. “Serbest kalmamızın ardından çıkacak savaşta topraklarının tam korunması ve zaferimiz sonrasında da sonsuza dek kayırılıp gözetilmesi. Biz sözümüzde dururuz Yeine, inan bana.”

Ona inanıyordum. Dört Tanrı’nın sonsuz kutsaması da çok cazip geliyordu. Bu sınavdan geçerse Darr ülkesinin güvenliği ve refahı garanti altına alınacaktı. Enefadeh’ler, yüreğimden geçenleri çok iyi biliyorlardı.

Ama ruhumu da tanıdıklarını sanıyorlardı.

“Bir isteğim daha var,” dedim. “İstedığınızı yapacağım Sieh, hayatıma mal olsa bile. Annemin katilinden öç almak için buna değer. Taşı alıp sizi serbest bırakmak için kullanacağım, sonra da öleceğim. Ama alçak gönüllü, yenilmiş bir ölüm olmayacak bu.” Gözlerine baktım. “Bu yarışmayı kazanmak istiyorum.”

Güzelim yeşil gözleri hayretle kocaman oldu.

“Yeine,” diye başladı, “bu imkânsız. Dekarta, Relad ve Scimina... hepsi sana karşı. Hiç şansın yok.”

“Sen bütün bu komplonun kurucusu değil misin? Üçkâğıt Tanrısı elbet bir yolunu bulacaktır.”

“Üçkâğıt tamam da politikadan anlamam ki ben.”

Çatalı alıp biraz yemek yemeye zorladım kendimi. “Diğerlerine şartlarımı anlatsan iyi olur,” dedim.

Sieh uzun uzun bana baktı sonra kararsız bir şekilde güldü. “Buna inanamıyorum. Naha’dan daha çılgınsın sen.” Ayağa kalkıp elini saçında gezdirdi. “Sen... Tanrılar aşkına...” Söyledi-

ğinin ne kadar garip olduğunun farkında değildi. “Peki, onlarla konuşacağım.”

Başımı gayet resmi bir şekilde eğip selamladım onu. “Cevabınızı bekleyeceğim.”

Acayip lisanında laflar geveleyen Sieh, sarı topunu çağırıp üzerine bindi ve gitti.

Tabii ki kabul edeceklerdi. Kazansam da kaybetsem de sonuçta onlar istediklerine kavuşacaklardı, tabii ben özgürlüklerini vermeyi reddetmezsem. Bu yüzden beni hoş tutmak için ne gerekiyorsa yapacaklardı.

Başka bir sarma alıp ısırdım. Midemin isyan etmemesi için yavaş yavaş çiğniyordum. Hemen iyileşmem gerekiyordu çünkü gücüme ihtiyacım olacaktı.

15
NEFRET

Aşağıda topraklarımı görüyorum. Uçuyormuşum gibi altımdan geçiyor. Yüksek tepeler ve sisli, kıvrım kıvrım vadiler. Tarlalar, köy hatta şehirler. Darr öyle yeşil bir ülke ki. Göksaray'a gelirken geçtiğim Kuzey Tepeleri'nde ve Senm diyarında birçok yer görmüştüm, hiçbiri Darr'ın yarısı kadar yeşil ve güzel değildi. Şimdi neden öyle olduğunu anlıyorum.

Uyumuşum yine. Uyandığımda Sieh daha dönmemişti, gece olmuştu. Enefadeh'lerin cevabını hemen beklemiyordum. Ölümüne uysalca boyun eğmediğim için onları kızdırmış olma ihtimalim yüksekti. Yerlerinde olsam beni biraz bekletip kıvrandırmayı seçerdim.

Gözlerimi açalı çok olmamıştı ki kapım çalındı. Gidip açtım, ince yüzlü bir oğlan dimdik ve aşırı bir nezaketle dikiliyordu. "Leydi Yeine, size mesaj getirdim."

Gözlerimi ovuşturarak devam etmesi için izin verdim. "Büyükbabanız kral hazretleri sizi bekliyor."

Uykum bir anda açılıverdi.

Oturum odası boştu, yalnız Dekarta'yla ikimiz vardık. O

ilk akşamüzeri olduğu gibi önünde diz çöküp hançerimi saygı ifadesi olarak yere koydum. Onu öldürmeyi aklımın ucundan bile geçirmememe şaşıyordum. Ne kadar nefret edersem edeyim istediğim kanı değildi.

Tahtından “Eee?” diye seslendi. Sesi daha mı yumuşak çıkıyordu yoksa ben mi öyle algılıyordum bilemiyorum. “Arameri olarak ilk haftandan keyif aldın mı sevgili torunum?”

Sadece bir hafta mı olmuştu?

“Hayır, büyükbaba,” diye yanıtladım. “Hiç keyif almadım.”

Güldü. “O halde şimdi bizi daha iyi anlıyorsundur belki. Ne diyorsun?”

Bunu beklemiyordum. Çöktüğüm yerden başımı kaldırıp ona bakım, neyin peşindeydi acaba?

“Sanırım,” diye söze başladım, “buraya gelmeden önceki düşüncelerim değişmedi. Arameri’lerin kötü olduğunu düşünüyorum. Değişen tek şey hepinizin deli olduğunu fark etmem oldu.”

Kocaman dişsiz ağzıyla sıırıttı. “Kinneth de bir zamanlar böyle söylemişti,” dedi. “Sadece o kendini de katmıştı buna.”

Karşı çıkmak için duyduğum isteği bastırarak, “Belki bu yüzden terk etmiştir burayı,” dedim, “belki çok uzun süre kalırsam ben de en az sizin kadar deli ve kötü biri haline dönüşürüm.”

“Belki.” Sesinde tuhaf bir nezaket vardı, şaşırmıştım. Yüzünün ifadesini çözemiyordum, çok fazla çizgiyle doluydu.

Aramızdaki sessizlik uzadı, uzadı nihayet dayanılmaz noktaya geldi.

“Annemi neden öldürdün,” diye sordum. “Anlat.”

Gülümsemesi dudaklarında dondu. “Ben Enefadeh’lerden değilim kızım, bana emir veremezsin.”

Önce bir sıcak dalgası geçti içimden sonra buz kestiğimi

hissettim. Yavaşça ayağa kalktım. “Onu seviyormuşsun. Nefret etsen ya da ondan korksan bunu anlayabilirdim ama seviyormuşsun.”

Başıyla onayladı. “Evet seviyordum.”

“Öldüğünde ağlıyordu. Gözkapaklarını açabilmek için ıslatmak zorunda kaldık.”

“Susmanı emrediyorum.”

Boş odada sesi yankılanmıştı. Zaten patlamaya hazır olan sinirlerim birden boşandı.

“Hâlâ da seviyorsun seni yaşlı piç kurusu.” İleri doğru bir adım attım, bıçağımı yerden almamıştım çünkü kendimi ne kadar kontrol edebileceğimden emin değildim. Büyükbabamın yüksek arkalıklı –taht olmayan– sandalyesine doğru ilerledim, belki korkudan belki öfkeden yerinde doğruldu. “Hâlâ seviyor ve yasını tutuyorsun, kendi suçunun matemindesin ve onu geri istiyorsun. Değil mi? Ama eğer İtempas bizi dinliyorsa, eğer düzen ve adalet ya da rahiplerin söylediklerine gerçekten önem veriyorsa, ona tek duam kızını sevmeye devam etmen. Çünkü böylece benim çektiğim aynısını çekeceksin. Geberene dek de o acıyla kıvranacaksın ve bu çok çok uzun sürecek.”

Dekarta’nın tahtının önünde duruyordum şimdi, ellerimi kolçaklara koyup eğildim, gözlerinin rengini görebiliyordum sonunda, öyle uçuk bir maviydi ki renk bile denemezdi. Bir zamanlar kudretli olan hükümdar şu anda karşımda zavallı, küçücük bir ihtiyara dönmüştü, üflesem kemiklerini kırabilirdim.

Ama ona dokunmadım. Çabuk ve kolay bir ölümü de, bedensel acıyı da hak etmiyordu.

“Ne nefret,” diye fısıldadı. “Belki de ona düşündüğümden daha fazla benziyorsun.”

Doğrudum, içimden kendime geri çekilmememi söyledim.

“Pekâlâ,” diye devam etti Dekarta, sanki hoş bir sohbet için-

deymişiz gibi, “biraz da iş konuşalım sevgili torunum. Yedi gün sonra, ayın on dördünde, Göksaray’da bir balo olacak. Senin vâris olman şerefine düzenliyoruz. Dünyanın en mühim insanlarından oluşan bir konuk listesi hazırladık. Davet edilmesini özellikle istediğin biri var mı?”

Ona bakıyordum ve tamamen farklı cümleler duyuyordum sanki. *Yedi gün sonra, ölümünü izlemek için dünyanın en seçkin insanları burada toplanmış olacaklar.* Vücudumun her hücresiyle bunu seziyordum, taht seremonisi buydu işte.

Sorusu havada asılı kaldı.

“Yok,” dedim. “Kimse yok.”

Dekarta başını eğerek selam verdi, “O halde  ekilebilirsin.”

Uzun süre yüzüne baktım. Bir daha onunla böyle yalnız konuşma fırsatım olmayacaktı. Annemi niye öldürdüğünü söylememişti ancak işa etmeye gönüllü olduğu başka sırlar vardı belki, hatta belki nasıl hayatta kalabileceğimi de biliyordu.

Fakat o uzun sessizlikte, o sırları açıklamasını sağlayacak sorular gelmedi aklıma. Bu yüzden dönüp hançerimi yerden aldım ve odadan çıktım, nöbetçiler kapıyı arkamdan kapatırlarken içimi kaplayan utanç benzeri duyguyu bastırmaya çalışıyordum.

Çok kötü bir gecenin başlangıcıymış meğer.

Daireme girdiğimde ziyaret ilerim olduğunu gördüm.

Kurue sandalyede oturup ellerini birleştirmiş, sert bakışlarla bekliyordu. Sieh koltuğumun kenarına ilişmişti, gözleri yerde ve dizleri karnına  ekiliydi. Zhakkarn yine pencerenin yanında kıpırdamadan duruyordu. Nahadoth...

Elini göğsümün içinden geçirmeden bir saniye önce varlığını arkamda hissettim.

Kulağıma “Seni öldürmemem için bir sebep söyle,” diye tısladı.

İçimden fırlayan ele baktım. Kan yoktu, anladığım kadarıyla herhangi bir yaram da yoktu. Elini tutmaya çalıştığımda gölge gibi olduğunu gördüm, parmaklarım bedeninden geçip boşluğu yakaladı. Canım yanmıyordu ancak buz dolu bir nehire elimi daldırmış gibiydim. Göğsümde de derinden, can acıtıcı bir soğukluk hissediyordum.

Elini geri çekip kalbimi parçalayabilirdi. Ya da içimde kalıp elini maddeleştirebilir, etimden geçmişçesine beni delebilirdi.

Kurue, uyaran bir tonla “Nahadoth!” dedi.

Sieh bir sıçrtayışta yanıma geldi, gözleri korkuyla açılmıştı. “Onu öldürme ne olur. Lütfen,” diye yalvardı.

“O da onlardan biri,” diye hırladı Nahadoth. Boynumdaki nefesi de buz gibiydi, tüylerim diken diken olmuştu. “Üstünlük taslayan bir başka Arameri işte. Onu biz yaptık Sieh ve şimdi kalkmış bize emir veriyor öyle mi? Kardeşimin ruhunu taşımaya hakkı yok onun.” Eli pençe şeklini aldı, birden zarar vereceği şeyin bedenim olmadığını fark ettim.

Vücudun iki ruhla yaşamaya alıştı, demişti Zhakkarn, birinden biri yok olursa buna dayanamaz.

Bunu algılamamla birlikte kendimi de şaşırtan bir tepki verdim ve kahkahalarla gülmeye başladım.

“Yap hadi,” dedim. Gülmek için yeterli nefes alamıyordum, sanırım içimdeki Nahadoth’un eli yüzündendi bu. “Sanki bunu ben istedim. Hadi durma istiyorsan al.”

“Yeine,” diye bağırды Sieh kolumu tutarak “bu seni öldürebilir.”

“Ne fark eder? Zaten beni öldürmek istiyorsunuz. Dekarta da öyle. Planını yapmış bile, hem de yedi gün sonraya. Yapabileceğim sadece nasıl öleceğimi seçmek; bu da diğer metodlar

kadar etkili bir seçim değil mi?"

"Görelim o zaman," dedi Nahadoth.

Kurue doğruldu. "Bir dakika, ne söyl..."

Nahadoth o lafını bitirmeden elini geriye çekti. Çaba göstermesi gerekti, sanki kil içinde hareket ediyor gibi. Ciğerlerimin tüm gücüyle haykırıyordum o sırada, bu yüzden tam bilemiyorum. Acıdan kurtulmak için içgüdüsel bir şekilde kendimi öne attım ama bu canımı daha da yakmıştı. Düşünecek halde değildim tüm benliğim ısırap içinde yok oluyordu. Ortadan ikiye ayrılıyor gibiydim, hoş, doğrusu öyleydin.

Sonra bir şey oldu.

Yukarda kâbuslardan oluşmuş bir gök var. Gündüz mü gece mi ayırt edemiyorum. Ay da var güneş de ama hangisi hangisi, söylemek güç. Ay dev gibi ve sapsarı, güneş kanlı bir şekil, sadece yuvarlak değil. Tek bir siyah bulut görünüyor, yağmur bulutu gibi koyu gri değil, simsiyah, gökte açılan bir delik gibi. Birden anlıyorum, o aslında gerçekten delik çünkü bir şey düşüyor oradan.

Minik, kıpır kıpır figürler. Biri beyaz ve göz alıcı diğeryse dumanlar içinde siyah, birlikte yuvarlanıyorlar. Çevrelerinde ateş ve gökgürültüsüne benzeyen çatırtılar var. Düşüyorlar, düşüyorlar ve dünyaya çarpıyorlar. Yer sallanıyor, toz ve moloz bulutu havalanıyor, hiçbir insan bu düşüşten sağ kurtulamazdı ama biliyorum ki onlar...

Koşuyorum. Etrafımda vücutlar var ama ölü değiller. Rüyalardaki kesinliğe benzer bir hisle öldüklerini anlıyorum yine de. Çimenler kurumuş ve sararmış, ayaklarımın altında çıtırdıyor. Enefa öldü. Her şey ölüyor. Yapraklar kocaman kar taneleri gibi düşüyorlar. İlerde ağaçların arasından...

"Bu mu istediğin ha? Bu mu?" Ormanın gölgelerinden insan ötesi, öfkeyle dolu bir ses geliyor. Bunun ardından hayatımda duymadığım kadar acı yüklü bir haykırış duyuyorum.

Ağaçların arasından koşuyorum, kraterin kenarına gelip duruyorum ve...

Tanrıçalar aşkına, orada...

"Yeine." Yüzüme bir el hafif hafif tokat atıyordu. "Yeine!"

Gözlerim açıktı. Kırpıştırmak zorunda kaldım çünkü kurumuşlardı. Dizlerimin üstündeydim. Sieh önümde diz çökmüş, gözleri endişeyle açılmıştı. Kurue ve Zhakkarn da seyrediyorlardı, Kurue endişeliydi, Zhakkarn ise tam bir asker kayıtsızlığındaydı.

Hiçbir şey düşünmedim. Döndüm ve Nahadoth'a baktım, bir eli –göğsümden geçirdiği eli– hâlâ havadaydı. Bana baktı, o anda ne gördüğümü bildiğini anladım.

Kurue sandalyeden kalktı, "Neler oluyor anlamıyorum." Sandalyenin arkasında duran elleri sımsıkı kasılmıştı. "Yirmi yıl oldu. Ruhun şimdiye dek çıkarılmaya dayanıklı hale gelmesi gerekiyordu."

Zhakkarn "Kimse bir Tanrı'nın ruhunu bir faninin vücuduna koymamıştı daha önce. Riskli olduğunu biliyorduk," dedi.

"Bu riskli değildi!" diye neredeyse suçlar gibi beni işaret etti Kurue. "Şimdi o ruh belki de kullanılamayacak halde, bir faninin pis bedeniyle kirlendi çünkü."

"Kesin sesinizi!" diye patladı Sieh, gözlerinden alevler çıktı sanki. Sonra sesini birden alçalttı, yeniden ergen bir çocuğun havasına döndü "Nasıl böyle konuşabilirsiniz? Size defalarca söyledim, ölümlüler de en az bizim kadar Enefa'nın yarattıklarıdır."

"Artıklar!" dedi Kurue tükürür gibi. "Zayıf, korkak, beş dakikadan sonra sadece kendi dünyalarına dönen ahmaklar. Sen ve Naha buna rağmen onlara güvendesiniz."

Sieh gözlerini devirdi, "Yapma *lütfen*. Söylesene Kurue, senin hangi Tanrısal dâhiyane planın bizi serbest bırakmayı başarabildi?"

Kurue somurtarak sustu.

Tüm bunları ancak göz ucuyla görmüştüm çünkü Naha-doth'la hâlâ birbirimize bakıyorduk.

"Yeine." Sieh'in küçük, yumuşak elleri yanağımda dolaştı ve başımı ona çevirmeye zorladı. Sesi titreyen bir çocuk sesiydi şimdi. "İyi misin?"

"Ne oldu?" diye sordum.

"Emin değiliz."

Derin bir nefes alıp ayağa kalkmaya çalıştım. Vücudum boşaltılıp içine pamuk doldurulmuş gibiydi. Kayıp tekrar dizlerimin üzerine düştüm. Sıkılı dişlerim arasından bir küfür savruldu.

"Yeine..."

"Bana yine yalanlar söyleyecekse hiç zahmet etme."

Sieh'in çenesindeki kaslar kasıldı. Kardeşlerine baktı. "Doğruyu söylüyorum Yeine, *emin değiliz* ne olduğundan. Fakat... bir nedenle... Enefa'nın ruhu umduğumuz kadar güçlenmemiş içinde. Hâlâ bütün," Kurue'ye imalı bir şekilde baktı. "Amacımızı gerçekleştirecek kadar bütün ama çok kırılgan... güvenle çıkarılmak için çok kırılgan hâlâ."

Ruh için güvenli olmaktan bahsediyordu kuşkusuz, benim için değil. Kafamı salladım, gülemeyecek kadar bitkindim.

"Ne kadar zarar gördüğü hakkında bir bilgimiz yok," diye mırıldandı Kurue, odada bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başlamıştı.

Zhakkarn sakince "Kullanılmayan eklem zayıflar," dedi. "Onun kendi ruhu vardı diğerine ihtiyaç duymadı bu yüzden."

İçimden *ben bunu size zaten söyleyebilirdim*, diye söylendim, *zamanında karşı çıkmama izin verseydiniz*.

Fakat Maelstrom'da olan bitenler aşkına, bunlar benim için ne anlama geliyordu ki? Enefadeh'ler içimdeki ruhu çıkarmak

için bir daha uğraşmayacaklar mıydı? Bu bana uyardı çünkü bir daha o acıyı hissetmek istemiyordum. Ama bu aynı zamanda artık planlarına daha sıkı sarılacakları anlamına geliyordu çünkü başka türlü onu vücudumdan koparıp alamayacaklardı.

O halde bütün o garip rüyalar ve imgelerin nedeni içimde çürümeye başlayan bir Tanrıça olması mıydı?

İblisler ve karanlık. Kuzeyi arayan bir pusula iğnesi gibi Nahadoth'a döndüm. Bana bakmıyordu.

Kurue birden "Ne diyordun sen?" diye sordu. "Dekarta'yla mı ilgili?"

Şimdi o konu milyonlarca yıl ötede kalmış gibiydi. Kendimi burada, şimdi yaşadığımdan, içimden geçen ellerden, korkunç gökyüzünden koparıp tekrar o gerçekliğe dönmeye zorladım.

"Dekarta onuruma bir balo düzenliyormuş," dedim, "bir haftaya kadar. Vârislerden biri seçilmemi kutlamak için." Başımı salladım "Belki sadece bir balodur."

Enefadeh'ler birbirlerine baktılar.

"Bu kadar erken," diye mırıldandı Sieh, kaşlarını çatarak. "Böylesine çabuk davranacağını hiç tahmin etmemiştim."

Kurue de kendi kendine konuşur gibi kafasını oynatarak "Düzenbaz yaşlı köpek," diye söylendi. "Muhtemelen seremoniyi de baloyu takip eden şafakta yapacak."

Zhakkarn, "Yaptığımızı anlamış olabilir mi?" diye sordu.

"Hayır," dedi Kurue, bana bakarak, "yoksa çoktan ölmüş olurdu ve ruh da İtempas'ın eline geçerdi."

Bu düşünce iliklerime kadar titretti beni ve ayağa kalktım. Nahadoth'a dönmedim bu sefer.

Eteğimdeki kırıksıkları düzeltirken "Bana öfkeniz geçti mi?" diye sordum. "Sanırım halletmemiz gereken işler var."

16
SAR-ENNA-NEM

Rahipler zaman zaman, günahkârlıkla ilgili ders vermek için Tanrılar Savaşı'ndan bahsederlerdi. "Enefa yüzünden," derlerdi, "o hain yüzünden üç gün boyunca tüm varlıklar nefes alabilmek için çırpındı, kalpleri giderek yavaşladı, iç organları iflas ettiğinden karınları şişti. Bitkiler büzüşüp öldüler, geniş verimli ovalar çöle döndü. Pişmanlık Denizi kaynadı, tüm dağlar ikiye bölündü." Bütün bunların Enefa'nın ölümsüz çocuklarının marifeti olduğunu anlatırlardı, taraflara ayrılıp dünyayı cehenneme çevirmişlerdi. Oysa babaları, göklerin Tanrıları savaşı daha çok gökyüzünde sürdürmüşlerdi.

"Her şey Enefa yüzünden," derdi rahipler. Bahsetmedikleri, olan bitenin Itempas'ın onu öldürmesi nedeniyle meydana geldiğiydi.

Savaş nihayet bittiğinde dünyanın çoğu yok olmuştu. Kalanlar ise asla aynı olmayacaklardı. Ülkemde avcılar kuşaktan kuşağa aktardıkları öykülerde artık var olmayan canavarlardan bahsederlerdi, bazı hasat şarkıları bilinmeyen ovalara ağıtlar içerirdi. İlk Arameri'ler, sağ kalanlar için çok yararlı hizmetlerde bulunmuşlardı, rahipler bunun altını çizmeyi hiç ihmal et-

mezlerdi. Savaş esiri Tanrılarının büyüleriyle okyanusları eski haline sokmuşlar, dağları bir araya getirmiş ve toprağı iyileştirmişlerdi. Ölüler için yapılabilecek bir şey yoktu ancak kalanların kurtulabilmesini onlar sağlamıştı.

Tabii bir bedel karşılığında.

Rahipler bu bedelden hiç bahsetmezlerdi.

Aslında tartışacak pek bir konu yoktu, Enefadeh'ler, yaklaşan tören yüzünden benim işbirliğime her zamankinden fazla ihtiyaç duyuyorlardı. Kurue, bariz bir öfkeyle de olsa şartlarımı kabul etmek zorunda kaldı. Hepimiz Dekarta'nın yerine geçmek için ne kadar az şansım olduğu konusunda hemfikirdik. Enefadeh'ler sadece beni oyuyorlardı, bunun da herkes farkındaydı. Fazla üzerinde düşünmezsem ben de çok takılmıyordum buna.

Gecenin ilerleyen saatlerinde hepsi birer birer ortadan kaybolarak beni Nahadoth'la yalnız bıraktılar.

"Nasıl oldu?" diye sordu, rüyamda yenilgisini nasıl gördüğümü kastediyordu.

"Bilmiyorum," dedim, "ama daha önce de olmuştu. Bir kere sinde bir rüya gördüm, eski saraya dair. Onu nasıl yok ettiğini gördüm." Yutkundum, ürpermişim. "Sadece rüya diye düşünmüştüm ama eğer gördüğüm gerçekten olansa..." Hatıralar... Enefa'nın hatıralarını hatırlıyordum. Ulu Göktanrım, bunların anlamını bile düşünmek istemiyordum.

Gözleri kısıldı. Yine o yüze bürünmüştü, bürünmesini istemediğim yüze, çünkü onu bu halindeyken çok arzuluyordum. Gözlerimi omzunun üzerinde bir yere sabitledim.

"İşte böyle oldu," dedi yavaşça, "ama Enefa o zaman çoktan ölmüştü. Onun bana neler yaptığını görmedi bu yüzden."

Keşke ben de görmeseydim. Konuşmaya fırsat bulamamış-

tım ki Nahadoth bana doğru bir adım attı. Hızla geri çekildim. Durdu.

“Benden korkuyor musun artık?”

“Ruhumu koparmaya çalıştın.”

“Ama beni hâlâ istiyorsun.”

Dondum. Tabii ki fark etmişti. Hiçbir söz söylemedim, zayıflığımı itiraf etmek istemiyordum.

Nahadoth yanımdan geçip pencereye yürüdü. Pelerininin ucu bir anlığına baldırıma dolanarak baştan ayağa titrememe sebep oldu. Serin bir el tarafından okşanıyormuş gibi. Ne halde olduğumun farkında olup olmadığını düşündüm.

“Darr’da tam olarak ne yapmak istiyorsun?” diye sordu.

Konuyu değiştirmesine sevinmiştim. Yutkundum. “Babaannemle görüşmek istiyorum. Mühür küresini kullanmak istedim ama öyle işlerden hiç anlamam. Başkalarının kulak kaptırmaları ihtimali var ayrıca.”

“Doğru.”

Haklı olmak hiç de zevk vermemişti doğrusu. “O halde yüz yüze görüşmem gerek, sorularımı sormak için.”

“Hangi sorular?”

“Ras Onchi ve Scimina’nın söylediklerinin doğru olup olmadığı. Darr’ın komşularının savaş için silahlандığı hakkında. Babaannemin durumu nasıl değerlendirdiğini bilmek istiyorum. Ve...” Birden utançla doldum, “Annem hakkında daha çoğunu bilmek istiyorum. Arameri’lere ne kadar benzediğini mesela.”

“Sana söyledim, tam bir Arameri’ydi.”

“Lord Nahadoth, size güvenmeyişıme hak vermek zorundasınız.”

Yavaşça döndü, gülümsüyordu. “Annen tıpkı sen gibi tam bir Arameri’ydi.”

Buz gibi bir sesle söylediği kelimeler yüzüme tokat gibi çarptı.

“O da böyle yapmıştı senin yaşındayken. Belki daha de gençti. Sürekli sorular sormaya başladı, bitmez tükenmez sorular. Bizden nazıkçe alamadığı cevaplar için de emirler verdi, tıpkı senin gibi. Genç kalbi nasıl da öfke doluydu. Senin kalbin gibi.”

Yutkunmak istiyordum ama sesini duyacak diye kendimi tutmaya çalışıyordum.

“Nasıl sorular?”

“Arameri tarihi. Kardeşlerimle aramızdaki savaş. Bir sürü şey işte.”

“Neden soruyordu peki?”

“Hiçbir fikrim yok.”

“Sormadın mı hiç?”

“Umrumda değildi.”

Derin bir nefes alıp terden sırlıklam avuçlarımı açtım. Bu onun yöntemi diye hatırlattım kendime. Annem hakkında hiçbir söz söylemesine gerek yoktu, sadece dengemi bozmak için anlatıyordu bunları. Beni uyarmışlardı. Nahadoth hemen öldürmeyi sevmiyordu. Kurbanıyla dalga geçer gibi oynuyordu önce.

Bir süre sessiz kalınca bana döndü. “Gecenin yarısı geçti. Darr’a gitmek istiyorsan hemen gitmelisin.”

“Ah, evet.” Yutkundum, Nahadoth dışında her yere bakınarak. “Nasıl gideceğiz peki?”

Cevap yerine elini uzattı.

Gereksiz yere elimi eteğime silip uzattığı eli tuttum.

Onu çevreleyen siyahlık açılan kanatlar gibi etrafımızı sardı, odayı tamamen doldurdu. Korkuyla geri çekilmeye çalıştım ama ellerimiz birleşmişti sanki. Yüzüne baktığımda bayılacak gibi oldum, değişmişti yine, gözlerinin beyazı kaybolmuş, kop-

koyu bir siyahlık almıştı yerini. Daha da kötüsü bedeni etrafındaki gölgeler o kadar derinleşmişti ki uzattığı el dışında hiçbir yeri görünmüyordu.

Az önce Nahadoth olan boşluğa baktım, daha fazla yaklaşmaya cesaret edemedim.

“Seni öldürecek olsaydım,” dedi, sesi farklıydı şimdi, derinlerden gelip yankılanıyordu, “çoktan bitirmiş olurdum işini.”

Doğru söylüyordu. Cesaretimi toplayıp gözlerine baktım ve “Beni lütfen Darr’daki Arrebaia’ya götür,” dedim, “Sar-enna-nem tapınağına.”

Siyahlık genişleyerek beni içine aldı, bağırarak kadar bile zaman bulamadım. Bir anlığına dayanılmaz bir basınç ve soğuk dalgası hissettim, öyle ki ezileceğim sandım. Ama başladı gibi bitti, soğuk bile yok olmuştu. Gözlerimi açtım, her yer karanlıktı, ellerimi uzattım, hiçbir şeye dokunamadım. Haykırdım ama cevap veren olmadı.

Birden ayaklarım taş zemin üzerine bastı ve hava tanıdık kokularla doldu, tenim ılık bir rüzgârla ısındı. Arkamda Arreia’nın taş yolları ve duvarları duruyordu. Göksaray’da olduğundan daha geç bir saat olmalıydı çünkü sokaklar bomboştu. Önümde, iki yanına fenerler dizilmiş taş basamaklar uzanıyordu, tepelerinde Sar-enna-nem duruyordu.

Nahadoth’a döndüm, insana en yakın kılığına bürünmüştü.

“H... hoş geldin evime,” dedim, Hâlâ yolculuğumuzdan dolayı titriyordum.

“Biliyorum,” dedi merdivenlere tırmanırken. Şaşkınlığımı atıp onu takip etmem gerektiğini düşünmem birkaç dakikamı aldı.

Sar-enna-nem’in kapıları çirkin, metal ahşap karışımıydı. Antik taş binaya sonradan yapılan eklemelerdi. Kapıları açan mekanizmayı ancak dört kadın açabiliyordu, bu bile gelişme

sayılırdı çünkü eski zamanlarda yirmi adam gerekirdi bunun için. Gecenin olmadık bir saatinde geldiğimden muhafızları rahatsız edeceğimi biliyordum, yüzyıllardır herhangi bir saldırıya maruz kalmamış olsak da halkım hep hazırlıklı olmakla övünürdü.

“Bizi içeri almayabilirler,” diye mırıldandım Karanlık Tanrı’ya yetişip. Zorlanıyordum, çünkü ikişer ikişer çıkıyordu merdivenleri.

Nahadoth hiçbir söz söylemedi, yavaşlamadı da. Büyük kapının ağır kilidinin kalkıp kanatların kendiliğinden açıldığını gördüm. Nahadoth’un marifetiydi tabii. Elbette biz geçerken bağrışmalar koşuşturmalar oldu, tarihi tapınağın kapılarından iki grup asker bize doğru koştu. Birinci grup rütbesiz askerlerden oluşuyordu çünkü kapı bekçiliği en düşük seviyedekilerin işiydi. İkinci gruptaysa daha yüksek sınıfa mensup olanlar vardı, kadınlar ve zırhlarının altına giydikleri beyaz tüniklerle ayırt edilebilen üst rütbeli askerler. Bu grubun başında, benim de ait olduğum Somem kabilesinden tanıdık bir kadın duruyordu, İmyan. Ön bahçeye ulaştığında ana dilimizde bir-iki cümle haykırdı ve çevremizi sardılar. Kalplerimize doğrulan bir sürü mızrağın ucunda kaldık bir anda.

Hayır, tüm mızraklar bana doğrultulmuştu, kimsenin Nahadoth’u hedef aldığı yoktu.

Nahadoth’un önüne geçip tanıdık olduğumu göstermeye çalıştım. Kendi dilimde konuşmak bir an garip geldi. “Sizi görmek ne güzel Yüzbaşı İmyan.”

“Seni tanımıyorum,” dedi sert bir sesle, gülümsemek geldi içimden. Genç kızlığımızda her türlü yaramazlığı beraber yapmıştık, şimdi ben ne kadar görevime bağlıysam o da öyleydi.

“Beni ilk gördüğünde gülmüştün,” dedim. “Saçımı uzatmaya çalışıyordum annem gibi görünebilmek için. Sen de kıvrıcık

ağaç yosunlarına benzediğimi düşünmüştün.”

Imyan'ın gözleri kısıldı. Tam Darr'lılara özgü uzun ve düz saçları örülerek arkasında toplanmıştı. “Burada ne işin var eğer Yeine ennu'ysan?”

“Biliyorsun artık ennu değilim. Itempas müritleri tüm hafta boyunca hem söz hem büyüyle bunu yaymaya çalıştılar. Kuzey Tepeleri bile duymuştur şimdiye dek.”

Imyan'ın bana yönelttiği ok kararsız bir şekilde sallanıp sonra yere eğildi. Diğerleri de onu takip ettiler. Imyan'ın gözleri Nahadoth'a kaydı sonra yine gözlerime baktı “Ve bu da?” Sesinde gerginlik tınıları dolaşmaya başlamıştı.

“Beni tanıyorsun,” dedi Nahadoth bizim dilimizle.

Sesini duyunca kimse irkilmedi. Darr muhafızları bu tip durumlar için olağanüstü eğitilidirler çünkü. Sadece bazıların kaygıyla birbirlerine baktıklarını gördüm.

Nahadoth'un yüzü yine değişmeye başlamıştı, su altında bulanıklaşan görüntüler gibiydi hatları. Baştan çıkaracağı çok insan vardı etrafta.

Imyan kendini toparladı “Lord Nahadoth. Yeniden hoş geliniz.”

Yeniden? Bir ona bir Nahadoth'a bakakaldım. Fakat o anda tanıdık bir ses beni selamladı ve ben rahatlayarak derin bir nefes aldım.

“Evine hoş geldin kızım,” dedi babaannem. Sar-enna-nem'in yan tarafındaki dairelerden inen kısa merdivenlerden bize doğru geliyordu. Muhafızlar, bu kısa boylu yaşlı, üzerinde geceliğiyle gelen kadının önünü açmak için ayrıldılar. Hançerini takmayı unutmamıştı, gözümünden kaçmadı. Minyon boyutlarına rağmen –ki maalesef ben de ona çekmiştim– neredeyse elle tutulacak bir güç ve otorite havası yayıyordu etrafına.

Başını hafifçe yana eğerek “Yeine. Seni özledim ancak bu ka-

dar çabuk geri gelmeni isteyecek kadar değil,” dedi. Nahadoth’a doğru şöyle bir bakarak tekrar bana döndü. “Gel.”

Bu kadar. Dönerek sütunlu girişe yöneldi, ben de takip edecektim ki Nahadoth’un sesi duyuldu.

“Şafak, dünyanın bu tarafında yakındır. Sadece bir saatiniz var.”

Şaşkınlıkla ona baktım “Sen gelmiyor musun?”

“Hayır.” Bahçenin diğer ucuna yürüdü. Telaşla önünden çekilen muhafızların oluşturduğu görüntü başka zaman olsa komik görünebilirdi.

Ardından bir süre baktım sonra babaannemin peşinden gittim.

Burası çocukluğumdan kalma bir hikâyeyi hatırlattı bana.

Derler ki Karanlık Tanrı ağlayamaz. Kimse nedenini bilmez ancak Maelstrom’un bu karanlık evladına bahşettiği hediyeler içinde ağlama yetisi yok.

Aydınlık İtempas ise gözyaşı dökebilir. Efsanelere göre güneş varken yağın yağmurlar onun gözyaşlarıymış. (Buna hiçbir zaman inanmadım çünkü İtempas’ın bu kadar sık ağladığını düşünmek imkânsızdı.)

Yeryüzünün Enefa’sı da ağlayabilenlerdendi. Volkan patlamalarının ardından görülen sapsarı, kızgın damlalardı onun gözlerinden akanlar. O yağmurlar bugün de yağıp ekinleri öldürüyor, suları zehirliyor ancak artık bir anlamları yok.

Karanlık Tanrı Göksel Üçlü’den ilk doğandı. Diğerleri gelmeden önce bin yıllarca tek başına vakit geçirdi evrende. Bu eksikliğin açıklaması budur belki. Böylesi bir yalnızlık ve hiçlikte gözyaşlarının ne manası olabilir ki?

Sar-enna-nem bir zamanlar tapınakmış. Ana giriş, topraktan yekpare yükselen sütunlar üzerindeki dev kubbelerle örtülü

kocaman bir salon. Bu sütunları, Amn'ların Tanrısal büyülerini ya da mekanizmaları ortaya çıkmadan çok uzun yıllar önce halkın elleriyle dikmiş. Kendimize özel yapı tekniklerimiz varmış o zamanlar. Ve Tanrılarımızı onurlandırmak için inşa ettiğimiz binalar muhteşemmiş.

Tanrılar Savaşı'ndan sonra atalarım gerekeni yapmışlar. Sar-enna-nem'in olağanüstü güzellikteki alacakaranlık ve ay pencerelerini tuğlayla örüp sadece güneş penceresini bırakmışlar. Yalnızca İtempas'a adanmış ve bir zamanlar kardeşlerine tapınarak kirletilmemiş yeni bir tapınak inşa edilmiş. Bu mabed biraz daha güneyde, şehrin kalbine yakın. Sar-enna-nem de, ennu olarak bir zamanlar benim de onayladığım bir kararnameyle yalnızca devlet işlerinin görüşüldüğü kutsallıktan uzak, meclis binasına dönüşmüştü.

Giriş salonu gecenin bu saatinde boştu. Babaannem beni, gün boyu savaş konseyi üyelerinin kalın halılar ve postlar üzerinde oturup toplantı yaptığı yüksekçe bir kaidenin yanına götürdü. Kendisi oturdu, bana da yer gösterdi.

"Başarısız mı oldun?" diye sordu.

"Daha değil ama yakındır."

"Anlat."

Ve anlattım. Hikâyeyi biraz değiştirdiğimi itiraf edeyim, annemin odasında ağlayarak geçirdiğim saatleri atladım. Nahadoth'la ilgili tehlikeli hislerimi sakladım. İçimdeki diğer ruhtansa kesinlikle bahsetmedim tabii.

Bitirdiğim zaman kaygısını gösterecek şekilde iç geçirdi. "Kinneth, hep Dekarta'nın ona olan sevgisinin seni koruyacağını düşünmüştü. Anneni pek sevdiğimi söyleyemem ama yıllar içinde muhakeme yeteneğine güven duymaya başlamıştım. Nasıl bu kadar yanılabilir?"

"Belki de çok yanılmamıştır." Nahadoth'un Dekarta hak-

kındaki sözlerini düşünüyordum: *Anneni öldürenin o olduğunu mu düşünüyorsun?*

O günden sonra Dekarta'yla konuşmuş ve annemden bahsederken gözlerindeki ifadeyi görmüştüm. Onun gibi bir adam bu kadar sevdiği birini öldürebilir miydi?

“Beba, annem sana ne anlattı?” diye sordum. “Arameri’leri neden terk ettiğini söyledi mi?”

Babaannem resmiyetten bir anda uzaklaşmam karşısında duyduğu şaşkınlıkla kaşlarını çattı. Hiç çok yakın olmamıştık onunla. Kendi annesi öldüğünde *ennu* olmak için çok yaşlanmıştı, çocuklarının da hepsi erkekti. Babam, çok nadir olanı gerçekleştirip tarihteki üçüncü erkek *ennu* olarak annesinin yerini almıştı. Ben, kız çocuğu olarak tek sahiplenebileceği kişiydim. Yani oğlunun hayatının hatasının, ete kemiğe bürünmüş sembolüydüm, yarı Amn bir çocuk. Bu yüzden beni sevmesini beklemekten yıllar önce vazgeçmiştim.

Yavaş ve dikkatle konuştu. “Annen fazla konuşmazdı. Sadece babanı sevdiğini söylerdi.”

“Bu senin için yeterli olmamıştır herhalde.”

“Baban yeterli olması gerektiğini gayet açık bir şekilde ortaya koymuştu.” Gözlerine sert bir bakış gelip oturmuştu.

O anda anladım ki anneme aslında hiç inanmamıştı. “Sence neden terk etmiş olabilir ülkesini?”

“Annen öfke doluydu. Birinin canını yakmak istiyordu ve babanla evlenerek bunu başarmış oldu.”

“Göksaray’da biri mi?”

“Bilmiyorum. Hem sana ne Yeine? Yirmi yıl öncesini bırak artık, önemli olan şimdi, şu zaman.”

“Bence olup bitenlerle ilgisi var,” dedim, bu gerçektir, sonunda anlamıştım. Belki de hep hissetmiştim. Kafamdaki o aydınlanmayla birlikte bir sonraki hamlemi yaptım.

“Görüyorum ki Nahadoth daha önce de gelmiş buralara.”

“Lord Nahdoth, Yeine,” diye düzeltti. “Biz Amn değiliz ve yaratıcılarımıza saygı gösteririz.”

“Muhafızlar ona nasıl yaklaşılması gerektiği konusunda eğitim almışlar,” diye devam ettim. “Keşke beni de bu eğitime dahil etseydiniz en azından Göksaray’daki ilk gecemi daha kolay geçirirdim. Buraya en son ne zaman geldi Beba?”

“Sen doğmadan önce. Kinneth’i görmeye gelmişti. Yeine, bu.”

“Babam Yürüyen Ölüm’den kurtulduktan sonra mıydı?” Alçak sesle konuşuyordum ama kalbimin atışından kulaklarım zonkluyordu. Uzanıp babaannemi tutup sarsmak istiyordum ama kontrolümü kaybetmedim. “O gece mi bana bunu yaptılar?”

Beba’nın kaşları daha da çatıldı, bir anlık şaşkınlığı şimdi paniğe dönüşüyordu. “Sana... ne yaptılar mı? Neden bahsediyorsun sen? Doğmamıştın bile. Kinneth yeni hamile kalmıştı. Ne yap...”

Birden sustu. Gittikçe büyüyen gözlerinin ardından geçen düşünceleri okuyabiliyordum neredeyse. O düşüncelerle konuştuğum, bildiklerini söylemesi için tahrik ettim onu.

“Annem doğduğumda beni öldürmeye çalışmış.” Şimdi biliyordum nedenini ama hâlâ çözemediğim gerçekler vardı. “Bu yüzden beni aylarca onunla yalnız bırakmamışlar, hatırlıyor musun?”

“Evet,” diye fısıldadı.

“Beni sevdiğini biliyorum annemin. Kadınların doğumdan sonra çılgınlaşabildiğini de biliyorum. Benden korkmasına neden olan her neyse...” Lafın gerisini neredeyse getiremeyecektim, hayatım boyunca iyi bir yalancı olmamıştım zaten. “... sonra kayboldu ve çok iyi bir anne oldu. Yine de merak etmiş olmalısın Beba, neden bu kadar korktuğunu hiç düşünmedin mi? Babam da merak...”

Sustum. Aradığım gerçek buradaydı işte. Hiç ihtimal vermediğim gerçek.

“Kimse merak etmedi.”

Yerimden sıçrayıp sese döndüm. Nahadoth elli adım ötede, Sar-enna-nem’in kapısında duruyordu. Ay ışığı arkasından vurduğu için sadece bir silüet gibi görünse de gözlerini seçebiliyordum.

“Beni o gece Kinneth’le gören kim varsa öldürdüm,” dedi. Yanımızdaymış gibi rahat duyuyorduk onu. “Hizmetçisini öldürdüm, sonra bize şarap getiren çocuğu. Baban iyileşmeye çalışırken başında bekleyen adamı. Bu yaşlı kadın emrettiği için bizi dinlemeye çalışan üç muhafızı.” Beba irkilerek doğruldu. “Sonra zaten kimse cesaret edip de senin hakkında bir soru sormadı.”

Demek konuşmaya karar verdin? Aslında yüksek sesle soracaktım ama babaannem öyle beklenmedik bir şey yaptı ki, sözler boğazıma dizildi. Bıçağını çekerek önüme atıldı.

“Yeine’e ne yaptın?” diye haykırdı. Onu hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. “Arameri’ler seni hangi kirli işe alet ettiler? O benim, bize ait, hiçbir şeye hakkın yok.”

Nahadoth güldü, gülüşünde kırbaç gibi şaklayan öfke omurgamdan buz gibi bir akımın geçmesine neden oldu. Onun zavallı, acı çeken bir köle olduğunu mu sanmıştım? Ne kadar aptalmışım.

“Bu tapınak seni koruyabilir mi sanıyorsun?” diye tısladı. O zaman eşiği geçmemiş olduğunu fark ettim. “Bir zamanlar insanların burada *bana* da taptıklarını unuttun mu?”

İçeri adım attı.

O adımla birlikte üzerinde oturduğum hahılar, postlar yok oldu, yerdeki rabbitalar un ufak hale geldi bir anda ve alttan, altın varaklarla bezenmiş, her renkte değerli mozaik taşlarla süs-

lenmiş bir zemin çıktı. Sütunlar çatırdıyordu, pencerelerdeki tuğlalar patlayarak parçalandı, şimdi sadece güneş değil, ay ve alacakaranlık pencereleri de meydandaydı. Bu üçünü birlikte seyretmek gerektiğini o ana dek fark etmemiştim. Ne çok şeyi kaybetmiştik meğer. Dört tarafımızda mükemmel, hem yabancı hem *tanıdık* figürlerin heykelleri vardı, Sieh'in kaybettiği tüm kardeşler için ağlamak geliyordu içimden, anneleri Enefa'nın öcünü almak isterken kurbanlık hayvanlar gibi öldürülen çocuklar. *Anlıyorum. Hepinizi, her şeyi anlıyorum...*

O sırada meşalelerin alevleri söndü, Nahadoth da değişiyordu, Sar-enna-nem'in o bölümü gece karanlığıyla dolmuştu ama Göksaray'daki ilk gecemdekine benzemiyordu. Burada, geçmiş bağlılıklardan aldığı güçle gerçekte onun ne olduğunu görebiliyordum, tatlı rüyalar ve kâbusların ete kemiğe bürünmüş hali, güzel ve korkunç olanlar. Mavi-siyah bir karanlığın dönerek oluşturduğu kasırganın arasında, Tanrıların ilk doğanının gerçekliği çarpıyordu gözüme, ay beyazı bir cilt, yıldızlar gibi gözler ve sonra aklımın alamayacağı, zihnimin kabullenmeyi reddettiği bir yüze dönüştü. Kütüphanedeki resim beni bununla ilgili uyarmıştı aslında. Orada karanlıktan mağrur, güçlü ve muhteşem bir kadın yüzü bana bakıyordu, Nahadoth'u istediğim gibi onu da istiyordum ve bu bana garip gelmiyordu. Sonra o yüz de değişti, antenleri, dişleri olan insan dışı bir yaratık haline geldi, öyle korkunçtu ki çığlık attım. Sonra yüzün olduğu yere karanlık çöktü, zifiri bir karanlık, bu hepsinden de dehşet vericiydi.

Tekrar adım attı. Çevresinde evren de onunla birlikte hareket ediyordu sanki. Sar-enna-nem'in duvarları inleyip haykırıyordu çünkü böyle bir varlığa dayanacak güçte değillerdi. Darr'ın gökyüzünün yıldırımlara boğulduğunu duyuyordum ayağımın altındaki toprak titriyordu. Kurt dişi gibi keskin diş-

ler belirdi karanlıkta. O zaman bir şeyler yapmam gerektiğini fark ettim çünkü Karanlık Tanrı gözlerimin önünde babaanne-mi öldürecekti.

Gözlerimin önünde...

Gözlerimin önünde cırılçıplak ve kanlar içinde yatıyordu.

Bu beden değil, bu sadece algılayabildiğin kadarı.

Ama bu da beden anlamına gelir, ölmüş ve tecavüze uğramış. O mükemmel formu aklın alamayacağı bir şekilde parçalanmış, kim bunu yapabilir? Kim?

Bıçağı sokmadan önce benimle seviştiğini söylerken ne demek istedin?

Birden anladım. İhanet. Öfkesini biliyordum ama hiç bu kadarını tahmin etmemiştim. Korkularını göz ardı etmiştim. Onu tanıdığımı sanıyordum. Cesedine sarıldım, tüm yaratılıştan onu tekrar canlandırmasını diledim. Ölmek için yaratılmamıştık. Ama hiçbiri değişmiyor, hiçbiri, uzun zaman önce yarattığım bir cehennem vardı ve orada her şey sonsuza dek aynı kalırdı. Bundan daha korkuncu olabileceğini düşünmüyordum ve şimdi oradaydım.

Sonra diğerleri geldi, çocuklarımız ve hepsi de aynı dehşetle tepki verdiler.

Bir çocuğun gözlerinde annesi Tanrıça'dır.

Kendi etrafımı kaplayan siyah sisten onların acısını göremiyordum. Cesedini yere yatırdım, ellerim kanıyla kaplanmıştı, bizim kanımız, kardeşimiz, sevgilimiz, öğretmenimiz, öğrencimiz, arkadaşımız, öteki benliğimizin kanıyla. Kafamı kaldırıp kudurmuş bir öfkeyle haykırdım, gökte milyonlarca yıldız söndü. Kimse o yıldızları göremiyor ama işte onlar benim gözyaşlarım.

Gözlerimi kırptırdım.

Sar-enna-nem eskisi gibiydi, gölgeler içinde ve sessiz, görkemli güzelliği tuğlalar, rabbitalar ve postlar ardında gizlenmiş.

Babaannemin önünde duruyordum, oraya ne zaman geldiğimi hatırlamıyordum. Nahadoth'un insan yüzü geri gelmişti, aura-sı normal sakin haline dönmüş, sessizce bana bakıyordu.

Elimle gözlerimi kapattım.

"Buna daha fazla dayanamayacağım," dedim.

"Y... Yeine?" Babaannem elini omzuma koymuştu, fark etmemiştim bile.

"Oluyor sonunda değil mi?" Nahadoth'a baktım. "Beklediğiniz gerçekleşiyor. Onun ruhu benimkini yok ediyor."

"Hayır," dedi Nahadoth yavaşça. "Neler olduğunu bilmiyorum."

Ona baktım sonra kendimi tutamayıp kahkahalarla gülme-ye başladım, geçen şu birkaç günün öfkesi, korkusu, şaşkınlığı birikmiş, sinirlerim boşanmıştı. Öyle yüksek sesle gülüyordum ki sesim Sar-enna-nem'in tavanlarından yankılanıp dönüyordu. Babaannem endişeyle beni izliyordu, delirdiğime kanaat getirmiş olmalıydı. Belki de haklıydı çünkü gülüşüm haykırışa dönerken lav gibi bir öfke patladı içimde.

Nahadoth'a "*Nasıl bilmezsiz?*" diye bağırardım ciğerlerimin tüm gücüyle. Senmite diliyle konuşuyordum tekrar. "Sen bir Tanrısın. *Nasıl bilmezsiz?*"

Sakinliği öfkemi şahlandırıyordu. "Ben bu kâinatı yaratırken belirsizliği de yarattım ve Enefa onu yaşayan her varlığın mayasına kattı. Her zaman biz Tanrıların bile çözemeyeceği gizemler olacak."

Ona doğru fırladım yerimden. Öfkemin sürdüğü o bir saniye içinde gözlerinin yüzüne savurduğum yumruğuma takılıp çok eğlenceli bir olay görüyormuşçasına büyüdüğünü fark ettim. Kendini savunacak gücü ve zamanı vardı ama kılını kıpırdatmamıştı.

Elim yüzünde patladığında çıkan ses, babaannemin kor-

kuyula tuttuğu nefesten çıkan sesle aynıydı sanki.

Takip eden sessizlikte bomboş hissettim kendimi. İçimde kor gibi yanan öfke gitmişti. Dehşetse henüz kaplamamıştı onun bıraktığı yeri. Elimi indirdim, eklemlerim acıyordu.

Nahadoth'un başı vuruşumun gücüyle yana savrulmuştu. Elini kanayan dudağına götürüp iç çekti.

"Senin etrafındayken öfkemi kontrol etmek için çok zorlanıyorum," dedi. "İnanılmaz derecede tahrik edicisin."

Gözlerini bana çevirdi, onu bıçakladığım anı düşünüyor olmalıydı. *Seni o kadar uzun zamandır bekliyordum ki*, demişti. Bu sefer, beni öpmek yerine uzanıp dudaklarıma dokundu. Parmaklarındaki sıcak ıslaklığı hissedince içgüdüsel olarak yaladım, teninin soğukluğu ve kanının metalik tadıyla doldu ağzım.

Gülümsedi, neredeyse sevgi dolu bir ifadesi vardı. "Tadını sevdin mi?"

Kanının değil, hayır.

Ama parmağının... O başka.

"Yeine," dedi babaannem tekrar, havayı dağıtarak. Derin bir nefes alıp kendime geldim ve ona döndüm.

"Komşu krallıklar bize karşı birleşiyorlar mı?" diye sordum, "Silahlandıklarına dair bir duyurunuz oldu mu?"

Yutkunarak başıyla onayladı. "Resmi ultimatomu bu hafta aldık ancak daha önceden de belirtiler vardı. İki ay önce diplomatlarımız ve tüccarlarımız Menchey'den sınırdışı edildiler. Yaşlı Gemd, ordusunu genişletmek için kanun çıkarmış, eğitime de hız vermiş. Konsey bir haftaya kadar harekete geçeceklerini tahmin ediyor."

İki ay... Göksaray'a çağrılışım ondan biraz önceydi. Demek

ki Scimina Dekarta beni çağırır çağırtmaz niyetini anlamıştı.

Planını Menchey üzerine kurmakla akıllıca hareket etmişti çünkü Menchey Darr'ın en büyük ve güçlü komşusuydu, bir zamanlar da en önemli düşmanımızdı. Tanrılar Savaşı'ndan beri onlarla barış halindeydik ancak bu barışın tek nedeni Arameri'lerin hiçbir krallığa diğerine saldırı hakkı tanımıyor olmasıydı. Ne var ki Ras Onchi'nin de uyardığı gibi işler değişmişti.

Tabii ki resmi savaş izni istemişlerdi. Kanımızı dökmek için izin alacaklardı.

“Umut ediyorum ki biz de o günden beri hazırlığımızı yapmış olalım.” Artık emir verecek pozisyonda değildim sadece önerilerim olabilirdi.

Babaannem iç geçirdi. “Elimizden geldiğince hazırlandık. Hazinemiz o kadar boş ki orduyu besleyecek gücümüz yok, bırak eğitimi, silahlanmayı. Kimse borç da vermiyor. Gönüllüler aramaya başladık, atı ve silahı olan kadınlara çağrılar yaptık. Henüz baba olmamış erkeklere de.”

Konseyin erkekleri askere çağırıyor olması çok kötüydü. Geleneksel olarak erkekler son savunma hattımızdı çünkü. Fiziksel güçlerini en mühim görev için kullanıyorduk: evlerimizi ve çocuklarımızı korumak. Şimdi konseyin bu kararı tek şansımızın düşmanı yenmek olduğunu gösteriyordu. Başka her yol Darr'ın yıkımı demekti.

“Ben tüm verebileceğimi vereceğim,” dedim. “Şimdi servetim var, Dekarta ensemdedir ama yine de elimden gelen...”

“Hayır.” Beba yeniden omzuma dokundu. Bana sebepsiz yere bu şekilde dokunduğunu hiç hatırlamıyordum. Hoş, az önceki gibi önüme atlayıp korumaya çalıştığını da görmemiştim. Genç bir yaşta ölüp onu gerçekten tanıma fırsatı bulamayacak oluşum içimi sızlattı.

“Sen kendine bak,” dedi. “Darr senin meselen değil artık.”

Yüzümü astım. “Darr hep benim meselem...”

“Sen kendin sana zarar vermek için bizi kullanacaklarını söyledin. Bak basit bir ticaret anlaşması önerin bile nelere mal oldu.”

Karşı çıkmak için ağzımı açacaktım ki Nahadoth hızla doguya göz attı.

“Güneş doğuyor,” dedi. Sar-enna-nem’in kapıları dışında gökyüzü yavaş yavaş açılıyordu.

Mırıldanarak bir lanet savurdum. “Yapabileceklerimi yapacağım,” dedim. Bir adım atıp babaannemi kucakladım ve hayatım boyunca cesaret edemediğim kadar sıkı sıkı sarıldım ona. Önce şaşkınlıkla dondu kaldı sonra içini çekerek ellerini sırtıma koydu.

“Ne kadar da babana benziyorsun,” diye fısıldadı ve geri çekildi.

Nahadoth’un kolları nazikçe beni sardı ve gölgeler içindeki insan bedenine bastırdı. Bir an sonra o vücut da kayboldu, Sar-enna-nem’de, soğuk ve karanlıktan başkası kalmadı.

Göksaray’daki odamda pencerelere bakar halde buldum kendimi. Henüz şafak sökmemişti sadece ufukta belli belirsiz bir ışık görünmeye başlamıştı. Şaşkınlıkla yalnız olduğumu fark ettim ancak bu beni rahatlatmıştı. Çok uzun ve çok zor bir gün geçirmiştım. Soyunmadan kendimi yatağa attım yine de uyku hemen kollarına almadı beni. Sessizlikte öylece yatarak zihnimin sakinleşmesini bekledim. Durgun sudaki su kabarcıkları gibi iki mesele sürekli yüzeye çıkıyordu beynimde.

Annem Enefadeh’lerle olan anlaşmasından pişmanlık duymuştu. Beni onlara satmıştı ama vicdanı rahat değildi. Garip bir şekilde beni doğumumdan hemen sonra öldürmeye çalışmasını rahatlatıcı buluyordum. Çünkü bu tam da anneme

göre bir hareketti, çürümesine izin vermektense kendi etinden ve kanından olanı yok etmek. Belki de beni kendi şartlarında kabullenmişti sonradan, lohusalığın tüm o duygu yoğunluğu geçtikten sonra. Gözlerime bakıp kendime ait de bir ruhum olduğunu gördükten sonra.

Diğer düşünce basitti ama öbürü kadar rahatsız ediciydi.
Babamın haberi var mıydı?

17
FERAHLIK

O geceler boyunca, rüyalarımda binlerce gözden gördüm dünyayı. Fırıncılar, demirciler, akademisyenler, krallar, sıradan insanlar, asiller... Her gece onların hayatlarını yaşadım. Tüm rüyalarda olduğu gibi sadece en önemlilerini hatırlıyorum şimdi.

Birinde, karanlık boş bir oda görüyorum. Neredeyse hiç eşya yok. Eski bir masa, dağınık, hırpani bir yatak. Yatağın yanında bir bilye. Yok, bilye değil minik, çoğu mavi olan bir küre, bana dönük yüzünde kahverengi ve beyaz mozayiğe benzeyen desenler var. Kimin odasında olduğumu anlıyorum.

“Şşşt,” diyor yeni bir ses, birden odada insanlar beliriyor. Zayıfça bir figür daha büyük ve daha karanlık başka bir figürün kucağında yatıyor. “Şşşt! Sana bir hikâye anlatayım mı?”

“Hımmmm,” diyor küçük çocuğa ait ses. “Evet daha çok güzel yalanlar anlat baba, lütfen.”

“Bak sen. Çocuklar babalarıyla kinayeli konuşamazlar. Terbiyeli bir çocuk olmazsan hiçbir zaman büyüüp benim gibi güçlü ve kocaman olamazsın.”

“Ben hiçbir zaman senin gibi olamayacağım baba. Bu zaten en sevdiğim yalanın.”

Karmakarışık kahverengi saçlı bir kafa görüyorum. Uzun parmaklı ve zarif bir el o saçları okşuyor. Baba mı? “Bu on bin yıl, yüz bin yıl boyunca büyümeni izledim...”

“Peki benim güneşli aydınlık babam, ben o kadar büyüyünce beni yanına kabul edip kollarını açacak mı?”

Bir iç çekiş. “Çok yalnız hissederse kendini, belki.”

“Ben onu istemiyorum.” Çocuk inatla başını okşayan elden uzaklaşıp bakıyor. Gözleri sanki bir gece yarattığının kiler gibi parlıyor. “Sana hiç ihanet etmeyeceğim baba. Hiç.”

“Şşşşt.” Baba eğilip çocuğu alnından öpüyor. “Biliyorum.”

Çocuk o zaman ileri atılıp kendini o yumuşak karanlığa gömüyor ve ağlamaya başlıyor. Baba ona sarılmış, yavaş yavaş ileri geri sallanıyor ve şarkı söylemeye başlıyor. Sesinde, geceleri çocuklarını rahatlatmak isteyen tüm annelerin tınıları gizli ve her minige gelecekle ilgili umutlar aktaran babaların fısıltıları. Bu ikisini zincir gibi saran acıyı anlayamıyorum ama sevgi tek dayanakları gibi.

Bu özel anı bölen bir yabancıyım, görünmeyen ellerin parmaklarını gevşetip, rüyanın aralarından kayıp gitmesini sağlıyorum.

Ertesi gün öğlene doğru kendimi zorlayarak uyandığımda geceki huzursuz uykunun etkilerini oldukça fazla hissediyordum. Kafamın içi bulanmış, çamur yığınınına dönmüştü sanki. Dizlerimi karnıma çekerek yatağın kenarında oturdum. Pence-remden görünen bulutsuz öğle vaktine gözlerimi dikip düşündüm: *Öleceğim.*

Öleceğim.

Yedi gün sonra, hayır altı kaldı.

Öleceğim.

Utanarak söylüyorum ki bu zikir bir süre devam etti. Du-

rumun ciddiliğini daha önce algılayamamıştım. Darr'ın içinde bulunduğu tehlike ya da göksel komplolar ölümün katı gerçekliği karşısında ikinci plana düşmüştü. Ruhumu vücudumdan koparmak isteyen birileri olmayınca yanımda, tek düşünebildiğim ölümümdü. Daha yirmi yaşında bile değildim. Hiç âşık olmamıştım. Hançer kullanmanın dokuz yolu konusunda ustalaşmamıştım. Tanrılar aşkına, hayatım ailemin bana mirasları; *ennu* olmak, Arameri olmakla geçmişti, bunun dışında gerçekten hiç yaşamamıştım bile. Sonumun gelmiş olması anlaşılabilir değildi ama gelmişti işte.

Çünkü eğer Arameri'ler beni öldürmezse Enefadeh'lerle ilgili de aptalca umutlarım yoktu. İtempas'a karşı çekecekleri kılıcın kınıydım ben, onları özgürlüğe ulaştıracak tek silahın koruması. Taht seremonisi ertelense ya da mucize eseri Dekarta'nın yerine geçsem de Tanrılar vakti geldiğinde Enefa'nın ruhunu almak için beni öldüreceklerdi. Üstelik, diğer Arameri'leri onlara karşı koruyan büyülerden de yoksundum, alnımdaki mührü bu yüzden etkisiz hale getirmişlerdi. Enefa'nın ruhuna zarar vermeden içimden çıkarmanın en kolay yolu beni yok etmekti zaten. Sieh biraz üzülürdü ölümüne ama Göksaray'da başka umursayacak kimse de yoktu.

Bu düşüncelerle yatağımın ucunda titreyip ağlayarak saatler geçirebilirdim yani geriye kalan hayatımın altıda birini ama kapım çaldı.

Bu beni az çok kendime getirmişti. Hâlâ dünkü kıyafetlerimleydim, yüzüm gözüm kızarmış ve şişmişti, banyo da yapmamıştım, saçlarım karmakarışık. Kapıyı aralayarak gelene baktım, maalesef T'vril elinde bir tepsi yemekle bekliyordu.

"Selamlar Kuzen..." Halimi görünce lafı yarıda kaldı ve kaşları çatıldı "İblisler adına, ne oldu size böyle?"

"H... hiçbir şey," diye geveleyerek kapıyı kapatmaya çalış-

tım. Eliyle kapıya vurarak açıp beni itti ve içeri girdi. Karşı koyardım ama babaannemi andıran bakışlarla beni tepeden tırnağa öyle bir süzdü ki laflar boğazımda kaldı.

“Kazanmalarına izin veriyorsun değil mi?” diye sordu.

Ağzım herhalde şaşkınlıktan açık kalmış olmalı ki içini çekerek “Otur,” dedi.

Ağzımı kapattım. “Sen nasıl...”

“Ben tüm burada olanları bilirim Yeine. Yaklaşan baloyu mesela, sonrasında ne olacağını. Benim gibi mezlere söylenmez ama güvenilir kaynaklarım var.” Nazıkçe omuzlarımdan tuttu. “Sen de öğrendin değil mi, bu yüzden burada öylece oturup içten içe çürüyorsun.”

Başka zaman olsa bana adımla hitap etmeye başladığı için memnun olurdu. Şimdiyse bunları hissedecek halim yoktu, elimle şakaklarımı ovalayarak başımdaki ağrıyı gidermeye çalıştım. “T’vril, yapma...”

“Otur dedim ahmak, yoksa bayılacaksın ve ben Viraine’i çağırmak zorunda kalacağım. Ki bunu istemeyeceğini biliyorum. Tedavi şekilleri etkili ama yan etkileri berbattır.” Elimi tutup beni masaya götürdü.

“Geldim çünkü kahvaltı istemediğini söylediler ya da öğle yemeği, yine açlık grevine girip kendini öldürmeye çalıştığını düşündüm.” Beni oturttu tepsiyi önüme koydu, daha önce hiç görmediğim bir meyveden bir çatal aldı ve ben yiyene dek ağzıma tuttu. “Buraya ilk geldiğinde mantıklı bir kıza benziyordun. Tanrılar bilir ki bu saray insanlardaki aklı mantığı alır götürür ama bu kadar çabuk pes etmeni beklemezdim. Savaşçı değil misin sen ya da ona benzer bir şey? Dedikodulara göre ağaçlar arasında elinde mızrakla yarı çıplak koşuşturan biriymişsin.”

Kızgın kızgın ona baktım, hakareti şaşkınlığımı bıçak gibi kesmişti. “Bu bana söylediğin en aptalca söz,” diye terslendim.

“Demek ölmemişsin bak bu iyi işte.” Çenemi tutup gözlerimin içine baktı “Ve daha seni yenmediler. Anladın mı?”

Kafamı sert bir hareketle geri çektim, şimdi öfkeme sınıksız sarılmıştım, umutsuzluktan daha iyiydi, hiçbir işe yaramasa da. “Neler olup bittiğini bile bilmiyorsun, buraya insanlarıma yardımım dokunsun diye geldim ama şimdi daha büyük tehlike altındalar. Benim yüzümden!”

“Duydum, haberim var. Sen de Relad ve Scimina’nın hayatlarının yalan üzerine kurulduğunu anlasan artık. Senin yaptığın herhangi bir şeyden olmadı bunlar. Buraya gelişinden çok önce plan uygulanmaya başlamıştı zaten. Ama işleri böyle halletmek bu ailenin tarzı.” Ağzıma koca bir parça peynir tuttu, elini yüzümden çekmesi için peynirden ısırıp çiğneyerek yutmak zorunda kaldım.

“Eğer öyleyse...” O sırada ağzıma bir parça meyve daha vermeye çalışıyordu, elimle çatala vurmamla meyve kütüphaneye doğru uçtu. “Eğer öyleyse yapabileceğim hiçbir şey olmadığını da biliyorsundur,” diye bağırdım. “Ülkem güçsüz, bir tek orduyla bile başa çıkabilecek durumda değilken bir sürü krallık birleşip saldıracaklar.”

Başını ciddiyetle salladı sonra yeni bir dilim meyve alıp ağzıma verdi. “Relad gibi konuşuyorsun. Scimina biraz daha soğukkanlıdır ama ikisi de olabilir. Dekarta onlara fazla zaman vermedi hazırlanmaları için, bu yüzden baskı altında sersemce davranabiliyorlar.”

Ağzımdaki meyve tuz tadı bırakmıştı damağımda. Göz yaşlarımı bastırmaya çalışarak sordum. “O halde söyle bana, ne yapmam gerek T’vril? Onların kazanmasına izin verdiğimi söylüyorsun ama başka ne yapabilirim?”

T’vril tabağı ve çatalı bırakıp ellerimi tuttu ve öne doğru eğildi. Gözlerinin yemyeşil olduğunu fark ettim birden. Bugün-

ne dek akraba oluşumuzu hiç düşünmemiştim çünkü Arameri'lerden kimseyi kendime yakın hissetmiyordum. Hatta onları insandan bile saymıyordum.

Alçak ve kararlı bir sesle “Savaşacaksın,” dedi. Ellerimi canımı yakacak derecede sıkı tutuyordu. “Bildğin her yolla savaşacaksın.”

Ellerinin kuvveti mi yoksa ses tonu mu bilmem, birden bir şimşek çaktı kafamda “Sen vâris olmak istiyorsun değil mi?”

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı sonra mahçup bir edayla gülümsedi. “Aslında hayır. Kimse bu şartlar altında vâris olmak istemez bu yüzden sana imrenmiyorum. Ama...” Pencereye doğru gözlerini kaçırdı, bakışlarında bunca yıldır sakladığı müthiş bir öfke yatıyordu: kendisinin Scimina ve Relad’dan daha zeki, daha güçlü olduğunun ve bu yüzden liderliği en az onlar kadar hak ettiğinin bilgisinden kaynaklanan hırs ve öfke.

Bir şansı olsa, sonuna dek onu kaybetmemek için mücadele ederdi, o gücü kullanabilmek için. Kazanma umudu olmasa da savaşmayı bırakmazdı, çünkü bırakırsa asıl kan saçmalığını ve Amn’ların diğer herkese göre üstünlüğünü kabul edip hizmetkârlıktan başka bir şeye hakkının olmadığını kabullenmiş olacaktı.

Ben de yemden başka bir şey olmayı hak etmiyordum şu durumumla. Kaşlarımı çattım.

T’vril fark etmişti “Hah şöyle, bu daha iyi,” dedi. Meyve tabağını elime verdi ve ayağa kalktı. “Yemeğini bitirip giyin. Sana bir şey göstermek istiyorum.”

O günün tatil olduğunu fark etmemişim, Ateş Günü denen bir Amn bayramıydı, duymuş ama ne olduğuyla ilgilenmemiştim. T’vril beni odamdan çıkardığında gülme sesleri ve Senmite müziği yankılanıyordu koridorlarda. Bu kıtanın müziğinden

hiç hoşlanmamıştım, aritmik ve acayip bir müzikti, tuhaf minörlerle dolu, sadece rafine zevkleri olan bir kesimin anlayıp keyif alabileceği türden.

O yöne gittiğimizi düşünüp sıkıntıyla iç geçirdim ama T'vril oraya doğru sert bir bakış fırlatarak kafasını salladı. "Hayır. O kutlamaya katılmak istemezsin kuzen."

"Neden?"

"O parti soylular için. Melez olarak sen ve ben de katılabiliriz ama sana tavsiyem bu asillerin eğlencelerinden uzak durman. Onların... acayip bir eğlence anlayışı var diyelim..." Bakışlarındaki ciddiyet başka soru sormamı önlemişti. "Bu taraftan."

Tam aksi yöne doğru ilerlemeye başladık, birkaç kat inip sarayın merkezine doğru yürüyorduk. Koridorlar doluydu ancak sadece hizmetkârlar görünüyordu ortada, onlar da öyle acele acele ilerliyorlardı ki selam bile veremiyorlardı. Beni fark etmemişlerdi.

"Nereye gidiyorlar böyle?" diye sordum T'vril'e.

Eğleniyor gibi görünüyordu. "İşe. Herkese dönüşümlü kısa vardiyalar verdim, eğlenceyi kaçırmamak için son dakikaya kadar beklemiş olmalılar."

"Eğlence mi?"

"Hımmm." Bir köşeden döndük ve geniş şeffaf kapılar gördüm. "İşte geldik, burası Merkez Bahçe. Sieh'le iyi anlaşıyorsun bu yüzden sihir senin için de işe yarar diye düşünüyorum ama olmazsa ve ben ortadan kaybolursam koridora dön ve bekle, seni almaya geleceğim."

"Ne?" Aptal gibi görünmeye alışıyordum galiba.

"Göreceksin." Kapıları açtı.

Arkadaki manzara masallardan çıkmışa benziyordu. Yerden neredeyse yarım mil yüksekte olduğumuzu bilmesem bir kırın

ortasında olduğuma inanabilirdim. Sarayın tam ortasında kocaman bir avludaydık, parke taşlı bir yolun iki kenarına dizilmiş kulübeler görünüyordu. Üstelik sarayı oluşturan fosforlu taşlardan değil sıradan tuğla ve ahşap kullanılarak yapılmışlardı. Stilleri de sarayinkilerden çok farklıydı, burada gördüğüm ilk köşeli ve sivri yapıları. Birçok model alıştıklarımından farklıydı, Tokken ve Mekatish olanları ayırt edebiliyordum ama tanımadıklarım da vardı. Parlak altın rengi çatılarıyla bazıları İrtin tarzı olabilirdi. Başımı yukarıya kaldırdım, Merkez Bahçe dev silindirden sarayın ortasına yerleştirilmişti ve tepede mas-mavi pırıl pırıl gökyüzü görünüyordu.

Ne var ki ortalık tamamen sessiz ve durgundu. Kulübelerden hiçbirinde yaşam izi yok gibiydi. Rüzgâr bile esmiyordu.

T'vril elimi tutup eşikten geçirdi beni, sessizliğin yırtılmasıyla neredeyse hafif bir çığlık attım. Bir anda etraf gülen, sohbet eden, oradan oraya koşuşturan insanlarla dolmuştu. Müzik de vardı, Senmite müziği değildi ama yine de alıştığım bir tür sayılmazdı. Kulübelerin ortalarında bir yerlerden geliyordu. Flüt ve davul seslerini ayırt edebiliyordum, bir sürü dildeki konuşmalar duyuluyordu. Aralarından Kenti dilini seçebildiğimi fark ettiğim anda biri kolumdan tutarak beni çevirdi ve "Shaz gelmişsin!" diye bağırdı, "Sandım ki..." Adam yüzümü görünce rengi attı "İblisler aşkına..."

"Tamam sorun değil," dedim hemen. "Yanlışlık olabilir." Arkadan bakınca Tema, Narsh veya diğer kuzey ırklarından sanılabiliyordim, ayrıca bana erkek ismiyle seslendiği dikkatimden kaçmamıştı. Dehşetinin kaynağı bu değildi ama. Gözleri alnımdaki soylu mührüne kilitlenmişti.

T'vril yanıma gelip elini omzuma koydu "Sorun değil Ter. Bu yeni biri."

Adamın yüzüne bir rahatlama ifadesi yayıldı "Kusura bak-

mayın bayan,” dedi. “Ben sadece... neyse...” Mahcup mahcup gülümsedi. “Bilirsiniz işte...”

Tekrar önemli olmadığını söyledim ama neyi bilmem gerektiğini bilmiyordum. Adam sonra T’vril ve beni yalnız bırakarak uzaklaştı, bu kalabalığın içinde ne kadar yalnız olunabilirse tabii. Görebildiğim kadarıyla herkes düşük kan mührünü taşıyordu, hepsi saray hizmetkâriydılar. T’vril o kadar düzen içinde yönetiyordu ki onları, sarayda bu kadar çok hizmetkâr olduğunu fark etmemiştim. Asil kanlardan kat kat çok olacaklarını bilmeliydim oysa.

“Ter’i suçlama,” dedi T’vril. “Bugün herkesin asilleri düşünmeden eğlendiği bir gün. Bu yüzden seni görünce şaşırdı.” Alnımdaki mühüre işaret etti.

“Bu ne T’vril? Bütün bu insanlar nereden...”

“Enefadeh’lerin küçük bir jesti.” Geldiğimiz kapıya ve yukarıya doğru elini salladı. Havada belli belirsiz, camsı bir ışıltı vardı, daha önce ayırtına varmamıştım. Dev gibi şeffaf bir balonun içindeydik, büyü ya da her neyse işte.

“Çeyrek kanlardan yukarı seviyede olanlar bunu göremez, eşiği geçseler bile. Bana özel bir ayrıcalık tanınmıştı, gördüğün gibi istediğimiz birini de yanımızda getirebiliyoruz. Burada soylular etrafta olmadan rahat rahat eğlenebiliyoruz, buraya gelseler kıyafetlerimize ve eğlence şeklimize sanki hayvanat bahçesindeki hayvanları izler gibi hayretle bakarlardı.”

Sonunda anlamıştım, gülümsedim. Düşük kanlıların soylulara karşı birleştikleri minik isyankâr hareketlerden biriydi muhtemelen bu. Göksaray’da yeteri kadar uzun kalırsam başka şeyler de görebilirdim.

Tabii o kadar uzun yaşamayacaktım.

Bu düşünce birden ciddileşmeme neden oldu, etraftaki müzik ve neşe etkisini kaybetti. T’vril bana dönerek sırtıttı ve elimi

bıraktı. “Şimdi buradasın. Vakit varken eğlenmene bak.” Beni bırakmasıyla bir kadının ona sarılıp kalabalığın içine çekmesi bir oldu. Kızıl saçını bir süre onca kafanın arasında gördüm sonra kaybettim.

Garip bir şekilde terkedilmiş hissederek orada kalakaldım. Hizmetkârlar çevremde kutlamalar yapıyordu ama ben bunun parçası değildim. Ne kadar neşeli olursa olsun bu gürültü ve karmaşada rahat hissedemezdim. Hiçbiri Darr kökenli değildi. Hiçbiri idam fermanı taşımıyordu boynunda. Yaşayıp hissettikleri her şeyi gölgeleyecek bir Tanrısal ruh yoktu içlerine tikiştirilmiş.

Yine de T’vril beni buraya biraz keyifleneyim diye getirmişti, hemen dönüp gitmem kabalık olacaktı. Bu yüzden oturabileceğim sakin bir nokta arandım. Gözlerim tanıdık bir yüz gördü ya da en azından tanıdığımı sandım önce. Kulübelerden birinin önünde genç bir adam oturmuş bana gülümsüyordu. Benden biraz daha büyüktü, sevimli bir yüzü vardı, ince yapılıydı. Tema ırkından gibi görünmekle beraber soluk yeşil gözleri...

Nefesim kesildi birden ve yanına gittim “Sieh?”

Sırıttı. “Dışarı çıktığını görmek ne güzel.”

“Sen...” Ağzım bir karış açık yüzüne baktım sonra toparlandım. Enefadeh’lerde biçim değiştirebilen tek kişinin Nahadoth olmadığını biliyordum aslında. “Yani tüm bunlar senin marifetin mi?” Elimle çevremizi işaret ettim.

Omuz silkti, “T’vril’in adamları bütün sene bize iyilikler yaparlar, biz de en azından senede bir kez karşılığını vermek isteriz. Sonuçta hepimiz köleyiz ve birbirimize destek olmalıyız.”

Sesinde hiç alışık olmadığım alaycı bir acı vardı. Benim ruh halime göre çok da rahatlatıcıydı bu, bu yüzden yanına oturdum. Sessizce kutlamaları izledik. Bir süre sonra ellerini saçlarımda hissettim, beni çok rahatlatıyorlardı. Hangi formu alırsa

alsın o Sieh'di işte.

Müzisyenlerin yanında dans eden birkaç kişiyi gösterip “Çok çabuk büyüüp değişiyorlar,” dedi, “ve bundan nefret ediyorum.”

Şaşkın şaşkın ona baktım, onda görmeye alışık olduğum bir ruh hali değildi. “Siz Tanrılar bizi böyle yarattınız ama öyle değil mi?”

Bir an yüzünde sarsıcı, acı dolu bir karmaşa gördüm. Enefa. Benimle Enefa'yımışım gibi konuşmuştu.

Hüzünlü bir şekilde gülümsedi. Az önce gördüğüm kafası karışık ifadesi de gitmişti. “Afedersin,” dedi.

O kadar üzgün görünüyordu ki teselli etmek istedim.

“Ona benziyorum galiba.”

“O değil de...” Derin bir nefes aldı. “Sanki daha dün ölmüş gibi geliyor bazen.”

Tanrılar Savaşı iki bin yıl önce olmuştu oysa. Başımı çevirdim ve ben de aramızdaki bu uçuruma hayıflandım.

“Pek ona benzemiyorsun,” dedi, “farklısın.”

Enefa hakkında konuşmak istemiyordum ama hiçbir söz söylemedim. Dizlerimi çekip çenemi dayadım. Sieh saçımı kedi gibi okşamaya devam etti.

“O da senin gibi mesafeliydi ama tek ortak yanınız bu. Senden daha sakindi, öfkeniz benziyor, patladığınızda muhteşem oluyorsunuz, ancak o noktaya ulaşması senden daha uzun zaman alıyordu. Onu kızdırmamaya çalışırdık.”

“Sanki ondan korkuyormuşsun gibi konuşuyorsun.”

“Tabii ki korkardık, hem de nasıl.”

“Ama o annendi.”

Sieh durakladı ve yine aramızdaki uçurum düştü aklıma. “Anlatması çok zor.”

O uçurumdan nefret ediyor ve aşmak istiyordum. Mümkün

olup olmayacağını bile bilmeden. “Anlatmayı dene,” dedim bu yüzden.

Eli saçımda kaldı bir süre, sonra sıcacık bir sesle kıkırdadı. “Neyse ki bana tapanlardan değilsin, isteklerin deli ederdi beni herhalde.”

Ben de gülümsedim, “Benim dualarımı dinler miydin ki?”

“Tabii ki. Ama senden intikam almak için yatağına kertenkele koyardım.”

Kahkaha attım. Bütün gündür ilk kez insan gibi hissediyordum kendimi. Uzun bir gülüş olmasa da rahatlatmıştı beni. İçgüdüsel bir şekilde başımı dizlerine koyup vücudumu bacağına yasladım. Elini saçımdan çekmemişti.

Yavaşça konuşmaya başladı, yalan söylemediğini seziyordum. “Doğduğumda süte ihtiyacım olmadı. Beni tehlikelerden korumaya ya da ninniler söylemeye de gerek duyulmadı. Yıldızların söylediği ninnileri duyabiliyordum çünkü üstelik gideceğim her dünya için onun bana oluşturduğu tehlikeden daha büyük bir tehlikeydim. Yine de üçüyle karşılaştırıldığında en zayıfları bendim. Benziyorduk ama daha düşük bir seviyedeydim. Naha, bekleyip benim ne olacağımı görme konusunda onu ikna etmiş, böylece yaşamama izin vermiş.”

Kaşlarımı çattım “Seni öldürmeye mi çalışmış?”

“Evet.” Duyduğum şaşkınlığa kıkırdayarak güldü. “Her zaman birilerini ya da bir şeyleri öldürürdü, Yeine. O, hayat demek olduğu kadar ölümdü de. Şafakla alacakaranlık gibi. Herkes bunu unutmuş görünüyor.”

Yüzüne bakmak için dönünce elini saçımdan çekmek zorunda kaldı. O harekette, tedirgin, pişman, kısacası Tanrısal olmayan bir his vardı, birden sinirlendim. O his her kelimesinde hissedilebiliyordu. Tanrılar arası ilişkiler ne denli anlaşılabilir olursa olsun, o bir çocuk ve Enefa da onun annesiydi, Sieh

her çocuk gibi, annesini tartışmasız bir aşkla seviyordu. Ama o sanki kuluçkadan çıkan bozuk yumurtaymış gibi yavrusunu öldürmeye kalkışmıştı.

Veya bazen tehlikeli bir bebek annesi tarafından...

Yoo, bu tamamen farklı bir konu.

“Enefa’dan hoşlanmamaya başlıyorum,” dedim.

Sieh şaşkınlıkla bana döndü ve uzunca bir süre yüzüme baktı ardından kahkahalara boğuldu. Hüzünlü bir espri vardı ortada, anlamsız da olsa insan dayanamıyordu, ben de güldüm.

“Teşekkür ederim,” dedi Sieh. “Bu formu almaktan hiç hoşlanmıyorum beni aşırı duygusal biri yapıyor.”

“Çocuk ol o zaman yine.” O halini seviyordum.

“Olamam.” Eşiği ve çevremizi saran küreyi işaret etti, “Çok fazla gücümü alıyor.”

“Ah, tamam.” Birden gerçek hali çocuk mu acaba diye merak ettim. Ya da gücü zayıfladığı zamanlarda ortaya çıkan bezgin, yorgun bir yetişkin mi? Ya da tamamen başka bir varlık mı? Çok mahrem ve acı verebilecek bir soru olabileceğini düşündüğümünden sormadım. Hizmetkârların danslarını izledik sessizce.

“Ne yapacaksın?” diye sordu.

Kafamı dizlerine koyup cevap vermedim.

Sieh üzüntüyle iç çekti. “Sana nasıl yardım edebileceğimi bilsem, yapardım, biliyorsun değil mi?” dedi.

Sözleri beklediğimden daha sıcak bir etki yarattı içimde. Gülümsedim. “Biliyorum ama anladığımı söyleyemem. Ben sadece diğerleri gibi bir faniyim Sieh.”

“Diğerleri gibi değil.”

“Öyleyim.” Ona baktım. “Ne kadar *farklı* olsam da.”

Yüksek sesle bunları söylemekten hoşlanmıyordum. Yakınımızda kimse yoktu ama şansımı zorlamak aptalca geliyordu. “Kendin söyledin. Yüz yıl bile yaşasam, hayatım senin için

göz açıp kapama süresi.” Başım la dans eden güruhu gösterdim, “Senin için şunlardan hiçbir farkım olmamalı.”

Yavaşça güldü, o acı dolu alaycı hali geri dönmüştü “Of, Yeine. Gerçekten anlamıyorsun. Eğer faniler bizim için hiçbir şey ifade etmeselerdi hayatlarımız çok daha kolay olurdu. Sizin de tabii.”

Söyleyecek söz yoktu. Sustum. O da sustu. Etrafımızda hizmetkârlar dans edip eğleniyordu.

Merkez Bahçe’yi terk ettiğimde vakit gece yarısına yaklaşmıştı. Parti tüm hızıyla devam ediyordu ama T’vri benimle birlikte ayrırlıp beni daireme götürdü. İçkili olmasına içkiliydi ama oradaki bazı insanlar kadar değildi. “Sabah ayık olmam gerek,” dedi.

Dairemin girişinde ona teşekkür ettim.

“Eğlenmedin ki hiç,” dedi. “Seni gördüm, dans etmedin bile. Bir kadeh şarap içtin mi bari?”

“Hayır. Ama gerçekten iyi oldu gittiğimiz.” Doğru kelimeleri bulmak için durakladım. “Bir parçamın sürekli ömrümün kalan kısmının altında birini harcıyorum diye düşündüğünü inkâr etmeyeceğim.” T’vri yüzünü buruşturdu, bense gülümsedim. “Ama bu şekilde neşeli bir ortamda harcıyor olmak kendimi daha iyi hissettirdi.”

Gözlerinde çok içten bir sevgi görüyordum. Neden bana yardım ettiğini düşündüm yine. Benimle ilgili dostça duyguları olmasının hatta beni sevmesinin önemi vardı sanırım benim için, böyle düşünmek beni duygulandırıyor, belki de bu yüzden uzanıp yanağını okşadım. Gözlerini kırpıştırdı ama geri çekilmedi. Buna memnun olmuştum, bu yüzden kendimi güdülerime bıraktım.

“Senin kıstaslarına pek uygun değilim muhtemelen,” dedim. Parmaklarımin altındaki yanağı pürüzlüydü, ada insanların sakal bıraktıklarını hatırladım. Bu fikir egzotik ve heyecanlandırıcıydı.

T'vril'in yüzünden bir sürü düşünce geçti bir anda sonra gülümsedi. "Ben de senin standartlarına uymam aslında. Darr'daki aslan gibi gösterişli adamları gördüm."

Kıkırdadım, tedirginleşmiştim bir anda. "Tabii bir de... Biz akrabayız."

"Burası Göksaray kuzen." Bu tek cümle her şeyi özetleyivermişti.

Dairemin kapısını açıp elini tutarak onu içeriye aldım.

İnanılmaz ölçüde nazikti, hoş, karşılaştırma yapabilecek kadar çok tecrübem olmamıştı ki. Bedeni yüzünden daha soluktu, omuzlarında çiller vardı, leopar benekleri gibi ama daha küçük ve gelişigüzel. İnce ve güçlü bedeni vücudumun üzerindeyken her şey çok olağan göründü bana, çıkardığı sesler de hoşuma gidiyordu. Bana zevk vermek için uğraştı ama o kadar gergin ve yalnızlığımın, korkularımın o kadar farkındaydım ki yıldızlar uçuşmadı gözlerimde. Olsun, çok umursamadım.

Yatağında birilerinin olmasına alışık değildim bu yüzden huzurlu uyuyamadım. Sabahın ilk saatlerinde kalkıp banyoya gittim, belki rahatlar ve daha kolay uyurum diye. Küvet dolarken lavaboda yüzümü yıkayıp aynada kendime baktım. Gözlerimin etrafında stresten oluşan yeni çizgiler vardı, yaşlanmış görünüyordum. Dudaklarıma dokundum, birden birkaç ay önceki kendimi özledim. O kız masum değildi belki –halk liderlerinin böyle bir şansı yoktur– ama mutluydu hiç olmazsa. En son ne zaman mutluluk olduğumu düşündüm, bulamadım.

Birden T'vril'e kızdığımı fark ettim. Zevk alsam hiç olmazsa biraz rahatlar ve şu içinde bulunduğum karanlık ruh halinden çıkardım. Böyle hissettiğim için de suçluluk duydum çünkü T'vril'i seviyordum ve geceki başarısızlıkta onun kadar benim de payım vardı.

O anda hiç beklenmedik bir şekilde başka bir düşünce oldu kafama, batıl inançların korkusu ve gizemli olanın dayanılmaz cazibesi arasında bir süre o düşünceyle mücadele ettim.

T'vril'in beni neden tatmin edemediğini biliyordum.

Sakin karanlıkta onun adını fısıldama,

Hayır. Bu aptallıktı. Hayır, hayır.

tabii eğer sana cevap vermesini istemiyorsan.

İçimde çılgınca deli bir cesaret dolaşıyordu. Kafamın içinde dönüp düşünceden çok karmaşa halini alıyordu. Aynada gördüğüm büyüyen gözbebeklerim bu düşüncenin beynimi nasıl işgal ettiğini gösteriyordu bana. Dudaklarımı yaladım, sanki benim değildiler. Başka bir kadına aittiler, daha cesur ve daha aptal bir kadına.

Banyom, ışıldayan duvarlar nedeniyle karanlık değildi ama karanlığın birçok formu vardır. Gözlerimi kapayıp gözkapaklarımın ardındaki karanlıkla konuştum.

“Nahadoth.”

Dudaklarım kıpırdamamıştı bile. Kelimeyi söylerken verdiğim nefes ancak belli belirsiz duyulmasını sağlayacak kadardı, öyle ki kalbimin gümbürtüsü ve akan suyun sesinden kendim bile duymamıştım. Yine de bekledim. İki nefes... üç...

Hiçbir şey olmadı.

Bir an mantıksız bir hayal kırıklığı hissettim. Bunun yerini rahatlama sonra da kendime öfke aldı. Maelstrom aşkına neyim vardı benim? Hayatımda bundan daha aptalca bir şey yapmamıştım. Aklımı kaybetmiş olmalıydım.

Aynaya arkamı döndüm ve o anda duvarların ışıltısı kaybolup ortalık karardı.

Tam “Ne...” diyordum ki ağzımın üzerine başka bir ağız kapandı.

Mantığım o dudakların kime ait olduğunu söylemese de

öpücük kendisini belli ediyordu. Tadı yoktu sadece ıslak ve güçlüydü, aç, kıvrak bir dil, yılan gibi benimkinin etrafına dolandı. Ağzı T'vril'inkinden daha soğuktu ama içimde farklı bir ateş dolaşmaya başlamıştı. Vücudumda dolanan ellere doğru kendimi uzattım. O dudaklar ağzımdan boynuma kaydığında daha sık nefes almaya başlamıştım.

Onu durdurmam gerektiğini biliyordum. Kurbanlarını öldürmek için en sevdiği yolun bu olduğunu biliyordum. Ama görünmeyen halatlar beni kaldırıp duvara mıhladığında ve parmaklar bacaklarımın arasına girip duyulamayan bir melodiye çalmaya başladıklarında bu imkânsız oldu. O ağız, *onun* ağzı her yerimdeydi. Belki de düzinelerce dudakları vardı. İnleyip çığlık attığım her seferinde beni öperek çıkan sesi yutuyordu sanki. Başımı çevirmeyi başardığımda yüzünü saçlarıma gömüyordu, nefesi kulağımda ılık ve istekliydi. Uzanıp ona sarılmak istedim ama hiçbir şey yoktu orada. Sonra parmakları yeni bir numara yaptı ve çığlık çığlığa kaldım ama ağzı benimkini örtmüştü gene, hiç ses çıkmıyordu. O anda her yerde zevk vardı ve sonsuza dek sürecekti gibiydi. Beni o anda öldürseydi çok keyifli bir ölüm olacaktı.

Sonra birden gitti.

Gözlerimi açtım.

Banyoda yerde yığılmış kalmıştım. Eklemlerim sıvılaşmıştı sanki, titriyordum. Duvarlar tekrar ısıldamaya başlamıştı. Küvet ağzına dek sıcak suyla dolmuş, musluk kapanmıştı. Yalnızdım.

Ayağa kalkıp banyomu yaptım sonra yatağa döndüm. T'vril uykusunda mırıldanarak kolunu üzerime attı ben de ona sokuldum. Gece boyunca kendime hâlâ titriyor olmamın tek nedeninin korku olduğunu söyledim durdum.

18 ZİNDAN

Eskiden bilmediklerimi biliyorum şimdi.

Mesela: Aydınlık İtempas doğar doğmaz Karanlık Tanrı'ya saldırmıştı. Karakterleri taban tabana zıt olduğu için bu önceleri kaçınılmaz göründü. Sayısız çağlar boyunca kavgaları sürdü, biri diğerine üstün gelir sonra diğeri onu alaşağı ederdi. Zamanla anladılar ki bu savaş tamamen anlamsızdı çünkü ilelebet yenişemeyeceklerdi.

Yine de bütün bu hengâme sırasında yanlışlıkla da olsa bir sürü varlık yarattılar. Nahadoth'un yarattığı şekilsiz boşluğa İtempas yerçekimini, hareketi, fonksiyonu ve zamanı ekledi. Tanrılar karşılıklı ateş altında kalıp yok olan her büyük yıldızın küllerinden yeni yıldızlar, gezegenler, renkli bulutlar ve bir sürü olağanüstülükler yaratıyorlardı. Evren bu şekilde yavaş yavaş oluşturuldu. Toz duman biraz yatışınca her iki Tanrı da yaratılanlardan memnun kalmıştı.

Barış için ilk kim adım atmıştı? Sanırım yalancı ateşkesler olmuştur önce. Nefret karşılıklı toleransa ne zaman döndü, sonra saygı, güven ve başka duygular hangi süreçte doğdu bilinmez. Nihayet her şey aşka dönüştüğünde kavga döneminde-

ki kadar tutku var mıydı acaba?

Efsanevi bir romantizm var burada. Benim için daha da büyüleyici ve korkutucu olan yanı da şu: *Hikâye devam ediyor.*

T'vril şafakla beraber işe gitti. Birkaç kelime konuştuk ama daha çok dün gecenin sadece dostlar arası rahatlamaya yönelik olduğu konusunda sessizce anlaştık. Daha fazla bir beklentisinin olmaması işleri biraz daha kolaylaştırmıştı. Göksaray'daki hayat zaten daha fazlasını ummaya izin vermezdi.

Biraz daha uyumuşum. Uyandıktan sonra bir süre yatakta yatıp düşüncelere daldım.

Babaannem Menchey'in ordularının yakında harekete geçeceklerini söylemişti. Bu kadar az zaman kalmışken Darr'ı kurtaracak fazla bir strateji gelmiyordu aklıma. Yapabileceğim en iyi şey saldırıyı geciktirmektir. Peki ama nasıl? Konseyde müttefikler arayabilirdim belki. Ras Onchi Kuzey Tepeleri'nin neredeyse yarısı adına elçilik yapıyordu, onun fikrini alsam... hayır. Ailem ve Darr'ın savaşı konseyinin yıllar boyunca nasıl diğer ülkelerle ittifak yapmaya çalıştıklarına şahit olmuştum, hiçbir işe yaramamıştı. Böyle birileri olsa çoktan belli olurdu. Becerebileceğim tek şey kişilerin sempati ve desteklerini kazanmaktır, Ras Onchi gibi insanların. Ama bu ne kadar hoş olursa olsun neticede hiç işime yaramayacaktır.

Demek ki başka şeyler yapmak gerekiyordu. Birkaç günlük erteleme bile başarılı olabilirdi çünkü o zaman taht töreni yapılacak ve Enefadeh'lerle anlaşmam yürürlüğe girecekti, Darr'ın dört Tanrısal koruyucusu olacaktı.

Tabii onlar kendi savaşlarını kazanabilirlerse.

O halde, ya hep ya hiç. Riskli de olsa, ihtimaller hiç ihtimal olmamasından iyiydi, o yüzden tüm risklere karşı sonuna dek uğraşacaktım. Kalkıp Viraine'i aramaya çıktım.

Laboratuvarında değildi. Genç ve ince yapılı bir hizmetçi ortalığı temizliyordu. "Zindana gitti," dedi. Oranın neresi olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığından bana tarif etti ve Göksaray'ın en derin noktasına doğru yola çıktım. Yol boyunca hizmetçinin yüzündeki tiksintili ifadenin ne anlama gelebileceğini merak ettim.

Tuhaf loş bir ışıkla aydınlanan koridorlar arasındaki asansörden çıktığımda buradaki duvarların yukarıdakine nazaran daha az parladığını fark ettim. Hiç pencere görünmüyordu, kapı da. Görünüşe göre bu kata hizmetçiler bile inmiyordu. Ayak seslerimin yankısı koridorun ucundan geliyordu, bu yüzden koridor bitip de geniş, dikdörtgen şeklinde bir odaya gelince şaşırmadım pek. Odanın tabanı merkezdeki bir demir parmaklığa doğru eğimli olarak alçalıyordu. Viraine, parmaklığın yanında durmuş bana bakıyordu. Muhtemelen asansörden indiğim anda geldiğimi duymuştu.

Başını hafifçe eğerek selam verdi. "Leydi Yeine. Konsey salonunda olmanız gerekmiyor muydu?"

Konseye günlerdir gitmemiştim, kontrolümdeki ülkelerin işleriyle de ilgilenmemiştim. İçinde bulunduğum durum böyle dünyevi meseleleri önemsiz kılıyordu. "Yokluğumun şimdi veya önümüzdeki beş gün içinde dünyayı çok da etkileyeceğini sanmıyorum," dedim.

"Anlıyorum. Sizi buraya getiren nedir?"

"Sizi arıyordum." Gözlerim parmaklığa kaydı. Oldukça süslü bir kanalizasyon kapağına benziyordu, belli ki alt katta bir bölmeye açılıyordu. Aşağıdan süzülen ışığın, içinde bulunduğumuz odadan daha aydınlık olması dikkatimi çekti. Yalnız o garip durgun *grilik* burada daha çok hissediliyordu. O gri ışığın Viraine'in yüzüne vurmasıyla hatlarının keskinleşmesi gerekirken daha da belirsizleşmişti.

“Burası nedir?” diye sordum.

“Sarayın temelinden daha alttayız. Bizi yukarda tutan kolonun içindeyiz şu anda.”

“Kolon boş mu?”

“Hayır, sadece bu bölümü.” Bir şeyler anlamaya çalışır gibi yüzüme bakıyordu, neyin peşinde olduğunu bilmiyordum. “Dünkü kutlamaya katılmadınız?”

Soyluların hizmetkârların kutlamasını bilip de görmezden mi geldiğini yoksa bunun bir sır mı olduğunu bilmiyordum, bu yüzden sadece “Kutlama yapacak havada değildim,” dedim.

“Eğer gelmiş olsaydınız bu sizin için daha az şaşırtıcı olurdu,” dedi gözleriyle parmaklıkları işaret ederek.

Olduğum yerde kaldım, içim birden korkuyla dolmuştu. “Neden bahsediyorsun?”

Derin bir nefes aldı, görebildiğim kadarıyla o da berbat bir ruh hali içindeydi. “Kutlamaların en önemli kısımlarından biri. Genellikle Ateş Günü için eğlenceler ayarlamam istenir, sihirler filan.”

“Sihirler mi?” kaşlarımı çattım. Bildiğim kadarıyla Tanrısal büyüler, sihir gösterilerinde kullanılmayacak kadar güçlü ve tehlikeliydiler. Yanlış bir satır yazı kim bilir dünyayı ne felaketlere boğabilirdi.

“Sihir numaraları işte,” dedi, “genellikle insan gönüllüler kullanılarak yapılan türden.” Ağzım şaşkınlıkla bir karış açık kalınca gülümsedi “Asilleri eğlendirmek zordur tahmin edersiniz –Siz farklı olduğunuz için bunu anlayabilirsiniz– geri kalanlar...” Omuz silkti. “Bir ömür tembellik ve eğlenceye boğulunca kriterleri çok yükseliyor tabii. Ya da düşünüyor demek daha doğru olur.”

Ayaklarının dibindeki parmaklıkların ardından, acı çeken, uzun bir inleme duyuldu, iki ruhum da dondu sanki.

“Tanrılar aşkına, ne yaptın?” diye sordum.

“Tanrıların bununla bir ilgisi yok canım,” dedi çukura bakarak, “beni neden arıyordunuz?”

Gözlerimi zindan kapısından ayırmaya çalışarak, “Ben... ben, birine özel bir mesaj göndermenin bir yolu var mı diye soracaktım,” dedim.

Normalde bana bakışı utandırıcı bir bakış olabilirdi ancak zindanda her ne varsa genellikle alaycı olan tavrını engellemişti. “Böyle haberleşmeleri gözetlemek benim baş görevim, biliyorsunuz değil mi?” diye sordu.

“Tahmin ediyordum, bu yüzden sana soruyorum. Bir yolu varsa o yolu ancak sen bilebilirsin.” Yutkundum sonra da tedirginliğimi belli ettiğim için kendime kızdım. “Çabalarının karşılığını vermeye hazırım.”

O tuhaf gri ışık Viraine’in hayret ifadesini bastırıyordu. “Pekâlâ.” Yüzüne yorgun bir gülümseme yayıldı. “Leydi Yeine, galiba gerçek bir Aramerisiniz siz.”

Dümdüz bir sesle, “Gerekenleri yapıyorum sadece,” dedim, “ve sen de fazla dolambaçlı yollara başvuracak zamanım olmadığı biliyorsun.”

Gülümsemesi dudaklarında dondu. “Biliyorum.”

“O halde bana yardım et.”

“Mesaj olarak ne göndermek istiyorsunuz ve kime?”

“Sarayın yarısının öğrenmesini istesem, sana nasıl gizli mesaj gönderirim diye sormazdım herhalde.”

“Soruyorum çünkü özel mesaj gönderebilmeniz tek yolu benim, Leydim.”

Durakladım. Bu hiç hoşuma gitmemişti. Düşününce mantıklı geldi ama. Mesaj kristallerinin nasıl çalıştığına dair fazla bilgim yoktu ancak hiç kuşku yok ki, her mühürlü büyüde olduğu gibi sıradan bir kâtip bile işlevini taklit edebilirdi. Yine de

tam olarak çözemediğim bir nedenden dolayı, Viraine'den hoşlanmıyordum. Gözlerindeki acı alaycılığı görmüştüm, Dekarta'dan ya da diğer soylulardan bahsederken sesindeki nefreti de duymuştum. Enefadeh'ler gibi o da bir köle ve silahtı. Yine de onunla ilgili kendimi huzursuz hissediyordum. Belki kimseye bağlı olmadığını bilmemdendi bu, kendisi dışında kimsenin yanında değildi. Aslında bu durumda, karşılığını vermeyi becerebilirim, sırrımı da saklayabilirdi. Ancak ya Dekarta'ya bu bilgileri yetiştirmekle daha büyük bir avanta sağlayacaksa ne olacaktı? Daha kötüsü Relad veya Scimina'ya yetiştirirse? Herkese hizmet eden erkeklere kimse güvenemez.

Durumu değerlendirdiğimi görünce alaycı bir ifadeyle burun kıvrırdı. “Tabii her zaman Sieh’e de başvurabilirsiniz. Ya da Nahadoth’a. Eminim, iyi motive ederseniz isteklerinizi seve seve yapacaktır.”

Soğuk bir sesle “Eminim yapar...” dedim.

Darr dilinde insanın tehlike karşısında hissettiği çekime *esui* derler. Bu, savaşçıları kaybedecekleri belli mücadelelere götürür ve ölürken gülümsemelerinin nedenidir. *Esui*, kadınları da kendileri için kötü olacak âşıklara yöneltir: doğru dürüst babalık yapamayacak ya da kadınların düşmanı adamlara. Bu kelimenin Senmite dilindeki karşılığı şehvet olabilir belki, yalnız, kan ve hayata duyulan şehveti de karşılayacak çeşitlendirmelerinin de olması koşuluyla. Yine de tüm bu kavramlar *esui*’nin çok anlamlılığını tam olarak veremez. O zaferi anlatır, aptallığı da. Mantığa uymayan, güvenli olmayan tüm aklın alamayacaklarını kapsar. Ama *esui* olmadan yaşamının da bir anlamı olmaz.

Beni Nahadoth’a çeken de *esui*’ydi sanırım. Onu bana getiren da aynısıydı.

Yine konuyu dağıtıyorum.

“... ama başka bir soylunun tek yapacağı, ona mesajımı tekrar etmesini emretmek olur,” dedim.

“Gerçekten senin entrikalarınla ilgileneceğimi mi sanıyorsun? Relad ve Scimina’yla bunca yıl yaşamak zorunda kaldıktan sonra?” Viraine gözlerini devirdi, konuşması senli benli bir havaya dönmüştü. “Hanginizin kazanacağı beni zerre kadar ilgilendirmiyor.”

“Bir sonraki kral senin hayatını kolaylaştırabilir,” dedim “ya da tam tersi.” Duygudan uzak bir tonda söylemeye çalışmıştım, ister vaat ister tehdit duysun sözlerimde, kendi bileceği işti. “Tüm dünyanın umurunda olduğunu düşünüyordum.”

Viraine “Dekarta da kendisinden yüce bir güce itaat etmek zorunda,” dedi. Tüm bu konuşmanın ortasında bu yorumun ne alakasının olduğunu düşünüyordum ki aşağıdaki çukura doğru eğilip baktı... Yüzünün ifadesi dikkat kesilmeme neden oldu.

“Gel,” diye işaret etti, “Bak.”

Kaşlarımı çattım, “Neden?”

“Merak ediyorum.”

“Neyi?”

Cevap vermeden bekledi. Sonunda iç geçirerek parmaklığın kenarına gittim.

Önce bir şey göremedim. Yine öyle derinden bir inleme sesi geldi ve birisi ayaklarını sürüyerek meydana çıktı, geri dönüp kaçmak ve kusmak isteğimi zor bastırdım.

Bir insan düşünün. Eklemlerini kildenmiş gibi uzatıp kıvrın. Yeni eklemler ekleyin, ne işe yarayacaklarını ancak Tanrılar bilsin. İç organlarından bazılarını vücudunun dışına çıkarın ama hâlâ çalışıyor olsunlar. Ağzını mühürleyin ve... Gök-tanrı! Tanrılar Tanrısı adına...

Ve en kötüsü çarpılmış gözlerde gördüğüm farkındalık. De-lirme lüksünü bile tanımamışlardı zavallıya.

Tepkimi tamamen gizleyemedim. Viraine'in ısrarla beni süzen gözlerine baktığımda alnımda ve dudaklarımın üzerinde ter damlacıkları vardı.

"Eee?" diye sordum. Devam etmeden önce yutkunmak zorunda kaldım. "Merakın giderildi mi?"

Gücüyle tanımlanamaz bir yaratığa dönüştürdüğü insanı görmemiş bile olsam, Viraine'in bakışları dengemi alt üst etmeye yetebilirdi. O bakışlarda seksle ilgisi olmayan bir şehvet vardı. Ne olduğunu tam tahmin edemesem de hiç hoş olmayan bir şekilde Nahadoth'un insan halini çağrıştırıyordu. Parmaklarım hançerimi kavramak için şu anda aynı o şehvetle yanıp tutuşuyordu.

"Evet," dedi yavaşça. Gülümseliyordu ama sesinde zafer kazanmış bir tını vardı. "Sana yardım etmeden önce bu yarışta en ufak bir şansın olup olmadığını görmek istedim."

"Ve kararın ne?"

Çukura işaret etti. "Kinneth o yaratığa gözünü kırpmadan bakabilirdi. Hatta onu bu hale kendisi getirip zevk..."

"Yalan söylüyorsun!"

"... alabilir ya da alıyormuş gibi yapabilirdi, öyle ki farkı kimse ayırt edemezdi. Onda Dekarta'yı alaşağı edecek güç ve cesaret vardı, sendeyse yok."

"Olmayabilir," diye terslendim. "Ama en azından hâlâ bir ruhum var. Sen seninkini neye karşılık sattın?"

Hiç beklemediğim bir şekilde Viraine'in keyfi kaçtı. Çukura baktı tekrar, oradan vuran gri ışıktaki gözleri Dekarta'nınkilerden bile yaşlı görünüyordu.

"Ederine değil," dedi ve yürüyüp yanımdan geçerek asansöre doğru uzaklaştı.

Onu takip etmedim. Odanın uzak bir köşesine gidip duvara sırtımı vererek oturdum ve bekledim. Sonsuzluk gibi gelen gri bir sessizlikte, -sadece arada çukurdaki zavallının inlemeleri

duyuluyordu– bekledim ta ki saray o tanıdık titremeyle sarsılana dek. Biraz daha oyalandım, gün ışığının tamamen çekildiğinden emin olunca koridora yürüdüm, sırtım zindana dönüktü. Çukurdan gelen gri ışık bedenimden koridora ince uzun bir gölge düşürüyordu. Yüzümün o gölgede kalmasına dikkat ederek “Nahadoth,” diye fısıldadım.

Daha dönmeden duvarlar karardı. Oda daha aydınlık görünüyordu şimdi çünkü zindan çukurundan gelen gri ışık, Nahadoth’un karanlığından etkilenmemiştir.

Yüzü o renksiz ışığın yansımasıyla iyice insanüstü bir hal almış, ifadesizce bana bakıyordu.

Yanından geçerek çukurun başına gittim. “Buraya.” Aşağıdaki zavallı niyetimi anlamış gibi bana bakıyordu. Bu kez onu görmek o kadar dokunmadı bana. Elimle mahkûmu göstererek Nahadoth’a emrettim. “Onu iyileştir.”

Öfkeli bir cevap bekliyordum ya da sevinmiş ve zafer kazanmış, Nahadoth’un ona ilk emrime nasıl tepki vereceğini kestirmek imkânsızdı. Ama verdiği cevabı hiç ummamıştım.

“Yapamam.”

Kaşlarımı çatarak ona baktım, duygusuzca çukurdaki adama bakıyordu. “Ne demek istiyorsun?”

“Buna neden olan emri Dekarta kendisi verdi.”

Tabii ki kıdemli mührü yüzünden Dekarta’nın emirlerine karşı gelecek bir söz söyleyemezdim. Gözlerimi kapatıp hangi Tanrı o anda dinliyorsa ona bağışlanmam için yakardım.

“Pekâlâ.” Sesim kocaman odada çok cılız çıkıyordu. Derin bir nefes aldım “Öldür onu.”

“Bunu da yapamam.”

İşte bu beni çok sarstı. “Maelstrom aşkına, nedenmiş o?”

Nahadoth gülümsedi. O gülümseyişte bir tuhafılık vardı, beni her zamankinden daha çok sarsan bir tuhafılık ama şu

anda buna kafa yoracak vaktim yoktu. Yavaşça anlatmaya başladı. “Taht devri dört gün sonra. Birisi Dünya Taşı’nı bu ritüelin olacağı odaya götürmek zorunda. Gelenek böyle.”

“Ne? Anlamıyorum?”

Nahadoth çukura işaret etti. Sürünerek dolaşıp inleyen yaratığa değil biraz daha ilerisine. Parmağını takip edince daha önce gözüme çarpmayan bir şey gördüm. Zindanın tabanı o garip gri ışıkla parlıyordu, sarayın duvarlarındaki parlıtından çok farklıydı. Nahadoth’un işaret ettiği nokta sanki o ışığın yoğunlaştığı yerdi, daha parlak değil ama *daha griydi*. Uzun süre bakınca sanki o şeffaf sedefimsi ışığın ortasında daha koyu bir gölge gördüm. Daha küçük bir nesne.

Bütün bu süre boyunca ayağımın altında durmuştu. Dünya Taşı.

“Göksaray, onun gücünü alıp kullanabiliyor ancak burada, bu kadar yakındayken her zaman biraz sızıntı oluyor.” Nahadoth’un parmağı biraz yön değiştirdi. “Bu da onun hayatta kalmasını sağlıyor.”

Ağzım kupkuru olmuştu. “Peki... taşı ritüel odasına göndermekle ilgili söylediğin neydi?”

Bu kez yukarıya işaret etti. Zindan odasının tavanında dar, yuvarlak bir delik vardı, küçük bir baca gibi. Ucu bucağı görünmüyordu.

“Taşın üzerinde hiçbir büyü doğrudan etkili değil. Yaşayan hiçbir şey onun yakınına gelip de korkunç etkilerinden uzak kalamaz. O yüzden, bu kadar önemsiz görünen taşı sadece aşağıdan yukarıya taşımak için bile Enefa’nın çocuklarından birinin hayatını feda ederek bunu dilemesi gerekir.”

Sonunda anlamıştım. Tanrılar adına, bu çok canavarcaydı. Çukurdaki zavallı adam için ölüm kurtuluştı ama taşın yakınında olduğu için ölemiyordu. Bedenine hapsedilmiş bu

yaratığın kurtulabilmesi için kendi infazını gerçekleştirmesi gerekiyordu.

“Kim o?” Aşağıdaki adam sonunda çok zorlanarak da olsa oturmayı başarmıştı. Sessizce ağladığını duydum.

“Yasaklı Tanrılara dua ederken yakalanan bir başka ahmak. Arameri’lerin uzak akrabası, –soya yeni kan getirmek için bazılarını dışarıya bırakırlar– bu yüzden çifte suçlu sayılır.”

“O... O...” Düşünemiyordum bile. *Canavar*. “O taşı uzağa gönderebilir isterse. Bir volkanın içine ya da buzların arasına.”

“O zaman bizden birini gönderip taşı geri getirirler. Ama Dekarta’ya karşı çıkamaz. Taşı istenen yere göndermezse sevdiği de kendisiyle aynı kadere boyun eğer.”

Çukurda, adam daha yüksek sesle inledi, mühürlü ağzının izin verebildiği ölçüde bir ılgıktı bu. Gözlerime yaşlar doldu, gri ışığı perdelediler.

“Şşşt,” dedi Nahadoth. Şaşıarak ona baktım ama o aşağıdaki adamla konuşuyordu. “Şşşşt. Uzun sürmeyecek. Üzgünüm.”

Benim şaşkın şaşkın ona baktığımı görünce Nahadoth gülümsedi, o anlamadığımı, anlamak da istemediğim gülüşlerinden biriyle. Körlüğümdü bu işte benim, hep onu tanıdığımı zannederek yanıliyordum.

Karanlık Tanrı “Onların dualarını hep duyarım,” dedi, “cevaplamaya iznim olmasa bile.”

Rıhtımın ucunda durup aşağıdaki şehri izledik.

“Birilerini tehdit etmeliyim,” dedim.

Zindandan çıktığımızdan beri konuşmamıştık. Nahadoth rıhtıma dek bana eşlik etmişti, ben dolanarak, o, beni takip ederek. Hizmetkârlar ve asil kanlar çevremizden korkuyla kaçmışlardı. Hiçbir şey söylemiyordu ama yanımda olduğunu hissediyordum.

“Menchev’ın başbakanı, Gemd diye bir adam. Darr’a karşı ittifakın başında sanırım o var. O işte.”

“Tehdit edebilmek için zarar verebilecek gücün olması gerek,” dedi Nahadoth.

Omuz silktim. “Arameri’ler beni evlat edindi. Gemd çoktan artık böyle bir gücüm olduğunu anlamış olmalı.”

“Göksaray’ın dışında bize emretme gücün biter. Dekarta ona zarar vermeyen hiçbir ulusa zarar vermene izin vermez.”

Hiçbir söz söylemedim.

Nahadoth eğleniyormuşçasına yüzüme baktı. “Anladım. Ama bu adamı blöfle fazla oyalayamazsın.”

“Uzun süre olmasına gerek yok,” dedim, demir korkuluklardan uzaklaşıp ona döndüm. “Dört gün daha bize yeter. Sonra senin gücünü Göksaray dışında da kullanabileceğim zaten. Tabii izin verirsen. Verecek misin?”

Nahadoth da doğruldu ve elini uzatıp dudağımı okşadı. Yalan söylemeyeceğim, parmaklarını dudaklarımda hissedince tehlikeli şeyler istedim yine.

“Bana bu gece öldürmemi emrettin.”

“Merhamet yüzünden.” Yutkundum.

“Biliyorum.” O garip, kafa karıştırıcı yabancı bakış gelip oturmuştu yine gözlerine. Nihayet çözmüştüm o ifadeyi: anlayış. Neredeyse insansı bir duygu, sanki o an biz faniler gibi hissediyormuş ve bizi anlıyormuş gibi.

“Hiçbir zaman Enefa olamayacaksın ama onun gücünün bir kısmı sende de var. Bu karşılaştırmadan dolayı alınma küçük yemcik.” Zihnimi okuyup okumadığından şüphelendim yine. “Hafife almıyorum seni, yanlış anlama.”

Sonra geri çekilip kollarını açtı ve bedenindeki kara boşlukla bekledi. İçine girdim ve karanlığın kollarında kayboldum. Bu kez o kadar soğuk değildi sanki.

19 ELMASLAR

Önemsizsin. Milyonlardan biri, ne özel, ne eşsiz. Bu alçaklığı ben istemedim ve karşılaştırmadan hiç hoşlanmadım.

İyi. Ben de seni sevmiyorum zaten.

Beyaz ve gri mermerlerden yapılmış gösterişli bir salona gelmiştik, duvarlarda sıra sıra dizili dikdörtgen pencereler ve tavanda dev bir avize asılıydı. Göksaray'ı hiç görmemiş olsam burayı etkileyici bulurdum. Salonun iki ucunda cilalı koyu renk ahşap kapılar vardı, yüzümüzün doğru tarafa dönük olduğunu varsayıyordum. Açık pencerelerden tüccarların bağırışları, bebek ağlamaları, at kişnemeleri, kadınların kahkahaları geliyordu. Şehir hayatı işte.

Akşam yeni olmuştu ama kimse yoktu ortalıkta. Nahadoth'u iyi tanıyordum, bu onun marifetiydi.

Kapıyı işaret ettim. "Gemd yalnız mı içerde?"

"Hayır, yanında muhafızları, danışmanları, çalışma arkadaşlarının bazıları var."

Tabii ki. Savaş planlamak takım işidir. Suratımı astım sonra kendime geldim. Bu işi öfkeyle halledemezdin. Amacım barışı mümkün olduğunca korumaktı, öfke işe yaramazdı.

“Lütfen kimseyi öldürmemeye çalış,” diye mırıldandım kapıya yürürken. Nahadoth cevap vermedi ama salon karanlığa gömülmeye başladı, meşalelerden çıkan ışıklar incecik mızraklar gibiydi. Hava ağırlaşmıştı.

Arameri atalarımın hayatları pahasına öğrendikleri; Karanlık Tanrı’nın kontrol edilemeyeceğiydi. Sadece ipini koparabilirdi. Eğer Gemd beni Nahadoth’u çağtırmaya zorlarsa...

En iyisi bunun olmaması için dua etmek.

İlerledim.

Kapılar kendiliğinden açılarak arkalarındaki duvarlara çarptı. Şaşkınlıktan donakalmasalar çıkan gürültüye muhafızların hepsi koşarlardı. Bu, içeriye etkili bir giriş yapmamı sağlamıştı. Kararlı adımlarla yürürken çevremden şaşkınlık çığlıkları yükseliyordu. Geniş, evraklarla dolu bir masanın etrafına toplanmış olan adamların bazıları silahlarına davranarak ayağa kalkmaya çalıştılar. Diğerleri ise aptallaşmış, öylece bana bakıyorlardı. Ayaklananlardan ikisi koyu kırmızı pelerinler giymişlerdi, Tok savaşçıların kıyafetlerini tanıdım. Demek ki ittifak ülkelerden biri de onlardı. Masanın başında almış yaşlarında gri saçlı, gösterişli giysili bir adam oturuyordu, yüzü çelikten dökülmüş gibiydi. Dekarta’yı hatırlattı bana ama Kuzey Tepeleri’nin insanıydı ve Arameri’lerden çok Darr’lara benziyordu. Bulunduğu yerde yarı ayağa kalkmış, şaşkınlıktan çok öfkeyle bakıyordu.

Gözlerimi ona diktim. Aslında Menchey’ler de Darr’lar gibi yönetiliyordu, başbakanlarından çok konsey karar verirdi her şeye. Bizler sadece figürlerdik, o ve ben. Ama bu karşılaşmada anahtar oydu.

“Başbakan,” dedim Senmite dilinde. “Selamlar.”

Gözleri kısıldı “Sen şu Darr’lı kaltaksın.”

“Birçoğundan biri, evet.”

Gemd adamlarına dönüp bir şeyler mırıldandı, hepsi dağıldılar. Muhtemelen muhafızları kontrol etmek ve bizim nasıl olup da buraya geldiğimizi araştırmak için. Sonra Gemd döndü, gözlerinde ölçüp biçen temkinli bir ifade vardı.

“Çoğunluktan değilsin artık,” dedi yavaşça. “Ya da öyle misin? Yalnız gelecek kadar aptal olduğunu düşünmüyorum.”

Az daha çevreme bakınacaktım. Tabii ki Nahadoth görünmemeyi seçecekti. Enefadeh’ler bana yardımcı olmayı kabul etmişti sonuçta ama Karanlık Tanrı’yı gölge gibi peşimde taşımak bu adamlar üzerinde olan otoritemi sarsabilirdi.

Nahadoth yanımdaydı, hissedebiliyordum.

“Geldim,” dedim, “tam olarak yalnız sayılmam. Hoş, hiçbir Arameri yalnız değildir zaten değil mi?”

Gemd kadar süslü giyinmiş adamlardan biri “Sen Arameri değilsin,” dedi. “Şu ana kadar seni kabullenmediler bile.”

Bir adım attım. “Bu yüzden mi böyle ittifak kurmaya karar verdiniz?” diye sordum. Adamlardan bazıları gerildi ancak çoğu umursamadı. Çok da korkutucu biri değildim neticede. “Mantık hatası var o zaman bu işte. Eğer Arameri’ler için önemsizsem Darr da hiçbir tehlike oluşturmuyor demektir.”

“Darr her zaman tehlikedir,” diye hırladı adamlardan biri. “Sizi erkek yiyen kaltaklar...”

Gemd “Yeter!” diye bağırdı ve adam sustu.

Bu iyiydi işte sadece gölge değilmiş.

Biraz önce konuşan adama bakarak, “Demek ki mesele Arameri’lerin beni kabul etmeleri değil öyle mi? Ah, şimdi anladım, eski hırslar söz konusu. Halklarımız arasındaki son savaş sayabileceğimizden fazla kuşaklar önceydi.”

“Darr’lar Atir Platosu’nu aldılar o savaşta,” dedi Gemd sakince. “Orayı geri istediğimizi biliyorsun.”

Biliyordum ve bundan daha aptalca bir savaş nedeni ola-

mazdı. Atir’de yaşayan insanlar artık Mencheyev dilini konuşmuyorlardı bile. Hepsi öyle saçmaydı ki öfkemin kontrolünü kaybetmek üzereydim.

“Kim olduğunu söyleyin. Hangi kuzenim iplerinizi elinde tutuyor? Relad mı, Scimina mı? Ya da psikopat çocuklarından biri mi? Kime hizmet ediyorsun Gemd?”

Gemd’in çenesi kasıldı ama tek söz etmedi. Adamları o kadar eğitilmiş olmadığından tıslayarak hançerlerine asıldılar. Hepsi değil ama. Bazıları oldukça rahatsız görünüyordu, Scimina ya da akrabalarımın hangisi işin içindeyse, bu adamlar onların maşalarıydı işte, bu anlaşılıyordu.

Gemd “Davetsiz bir konuksun Yeine ennu,” dedi. “Leydi Yeine demeliydim belki de. İşimi bölüyorsun. Ne söyleyeceksen söyle ve git.”

Başımı yana eğdim. “Saldırı planını iptal et,” dedim.

Gemd biraz bekledi ve “... yoksa?”

Kafamı salladım. “Alternatif yok, başbakan. Şu son haftalarda Arameri akrabalarımın birçok şey öğrendim, mutlak gücü kullanmak da buna dâhil. Ültimatı vermiyoruz biz. Emrederiz ve bu emirlerimize itaat edilir.”

Adamlar birbirlerine baktılar, ifadeleri öfkeyle şok arasında gidip geliyordu. Sadece Gemd ve yanındaki süslü elbiseli adam kayıtsızca duruyorlardı.

Adam “Sen mutlak güce sahip değilsin,” dedi. Sesini sakın tutmaya çalışıyordu, demek ki çok da emin değildi. “Daha vâris bile ilan edilmedin.”

“Doğru,” diye yanıtladım. “Yalnızca Dekarta, Yüz Bin Krallık üzerinde mutlak güce sahiptir. İsterse güçlenirler, isterse yıkılırlar. Şereflendirilirler ya da unutulurlar.” Gemd’in kaşları çatılır gibi oldu. “Büyükbabam bu güce sahip ama tabii bu gücü kime vereceğinin kararını da kendisi alıyor.”

Seçilen kişi olup olmayacağını bilmiyordum ama saraya çağrılmam belki de öyle bir izlenim yaratmıştır diye düşünüyordum.

Gemd konuşmadan önce yanındaki adama baktı. “Leydi Yeine, şunu anlamalısınız ki planlar bir kez yürürlüğe konduğunda durdurulmaları zor olur. Sizin... emrinizi düşünmek için zamana ihtiyacımız olacak.”

“Tabii ki,” dedim, “on dakikanız var. Bekleyeceğim.”

“Hadi ama...” Konuşan Arameri kuklalarından biri olduğuna kanaat getirdiğim daha genç ve daha iri bir adamdı. Tabanındaki bir pisliğe bakar gibi bakıyordu bana. “Başbakan, bu komik isteği ciddiye alıyormazsınız.”

Gemd kızgınlıkla ona baktı ama bu sessiz ihtar anlaşılan işe yaramamıştı. Genç adam masadan kalktı ve barbarca üzerime yürümeye başladı. Darr kadınları erkeklerin bu davranışlarına karşı eğitilirler. Hayvanların kullandığı bir taktiktir bu, köpeklerin tüylerini kabartıp hırlamaları gibi. Arkasında gerçek bir tehdit çoğu zaman bulunmaz, bir kadının gücü de gerçek tehditle post kabartıp hırıldama arasındaki farkı anlayabilmesidir. Şu anda gerçek bir tehlike yoktu ama durum değişebilirdi.

Önümde durup adamlara döndü. “Şuna bakın. Büyücü kâtip çağırıp, gerçek bir Arameri rahminden düşüp düşmediğini anlamaya çalışmışlardır kesin.”

“Rish,” diye kükredi Gemd. “Otur yerine.”

Rish onu duymazdan geldi ve bana döndü, o anda tehdit gerçek hale geldi. Kendini konumlandırmasından anlamıştım, sağ elini sağ tarafıma getirecek şekilde bir açı almıştı. Yumruk atacaktı. Hançerime mi asılsam sadece yumruğu mu geçirirsem diye düşünecek sadece bir anım vardı.

İşte o anlık dilimde etrafımdaki gücün adeta kristalleşip yoğunlaştığını hissettim.

Bu benzetmenin aklıma gelmesi uyarı sayılırdı aslında.

Rish yumruğunu savurdu. Yüzüme beş altı santim kala kim-senin göremediği bir şeye çarptı sanki, taşın taşa vurması gibi bir ses çıktı.

Rish şaşkın şaşkın elini geri çekti. Yumruğuna baktı, eklem yerlerinde parlak siyah bir iz vardı. İzin hemen kenarındaki de-rinin kabarcıklanmaya başladığını görecektik kadar yakındım ona. Ateşte pişen etler gibi nemi dışına çıkıyor ve kabarıyordu. Aslın-da yanmıyor donuyordu, durduğum yerden soğuk hava akımını hissediyordum. Etkisi aynıydı ama eti sanki yanmış gibi büzüşüp dağıldı, alttan çıkansa başka bir et katmanını değil taşı.

Rish'in haykırmaya neden bu kadar geç başladığına şaşır-mıştım.

Rish'in çılgınlıklarına herkes ayrı tepki verdi. Biri masada oturduğu yerden düştü, ikisi Rish'e koşup yardımcı olmak istediler. Gemd de yardıma koşmak istedi ama yanındaki adam onu tutarak durdurdu. Anlaşılan iyi yapmıştı çünkü Rish'e ulaşan adamlardan ilki, Tok'lardan biri, onu bileğinden tutarak ne olduğuna bakmak istedi.

Siyahlık hızla yayılıyordu, şimdi adamın tüm eli yumruk biçimini andıran kapkara bir kristal kütleyle dönmüştü. Sadece parmak uçları hâlâ etten oluşuyordu ve gözlerimin önünde onlar da değişime uğradılar. Rish acıdan deliye dönmüş bir halde Tok'a karşı çıkıyordu, Tok onu sıkıca tutarak yumruğuna baktı ancak sanki yanmış gibi hemen elini çekti. Ardından siyah leke Tok'un avuç içinde baş gösterdi ve onun da eline yayılmaya başladı.

Dehşetle donmuş beynimin bir köşesiyle bunun sadece kristal olmadığını fark ettim. O siyah madde, kuartz kristali olmak için fazla düzgün ve mükemmel kesimliydi. Işığı elmas gibi yansıtıyordu çünkü adamların yumrukları en nadir, en değerli siyah elmaslara dönüşmüştü.

Tok da haykırmaya başlamıştı. Odadaki başka adamlar da. Bütün bunların arasında yüzümü ifadesiz tutmayı becerebilmiştim.

Bana vurmaya çalışmamalıydı. Başına geleni hak etti. Bana vurmaya çalışmamalıydı.

Peki ona yardım etmeye çalışan adam? O neyi hak etti?

Hepsi düşmanım, halkımın düşmanı. Böyle yapmamalı... yapmamalı... Tanrılar... of Tanrılar aşkına...

Karanlık Tanrı, kontrol edilemez çocuğum. Sadece serbest bırakılabilir. Ona kimseyi öldürmemesini söyledim.

Zayıf görünmeyi göze alamazdım.

Bu yüzden o iki adamın haykırış ve çırpınışlarına aldırma-maya çalışarak etraflarından dolanıp masaya doğru yürüdüm. Gemd, ağzı hayretle ve tiksintiyle çarpılmış halde bana bakıyordu.

“Emrimi tartışmak için istediğiniz kadar zamanınız var,” dedim ve döndüm.

“B... bekle...” dedi Gemd. Durakladım, iki adama bakmama-ya çalışıyordum. Rish yarı yarıya elmasa dönüşmüştü, kolu ve göğsü, bacağının biri ve boynunun yanı tamamen kaplanmıştı. Yerde yatıyordu, artık haykıramıyor ancak acı acı inliyordu. Belki boğazı çoktan elmaslaşmıştı. Öteki adam arkadaşlarına elini uzatmış bir kılıç vermeleri için yalvarıyordu, kolunu kesecekti. Genç bir çocuk hançerini çıkarıp ona doğru yürümeye başlamıştı ki başka biri onu engelledi. İyi yapmıştı doğrusu çünkü yerde debelenen Rish’in vücudundan kopan kum tanesi gibi parçalar etrafa saçılmıştı. Tok sağlam olan elinin üzerine düşünce o zerreciklerden birine dokundu ve o eli de siyaha kesmeye başladı.

“Şunu durdur,” diye mırıldandı Gemd.

“Ben başlatmadım.”

Kendi dilinde küfretti. “Lanet olası, kes şunu. Ne biçim bir canavarsın sen?”

Elimde olmadan güldüm. Eğlenmekten değil de kendime duyduğum nefretten güldüğümü anlamadılar neyse ki.

“Ben bir Arameriyim,” dedim.

Arkamızdaki adamlardan birinin sesi aniden kesilince ne olduğunu görmek için döndüm. Tok, omurgasına yayılan karalık yüzünden hâlâ çığlık çığlığaydı, sessizleşen Rish’ti. Elmas, adamın ağzını kaplamış, yüzünün alt kısmını yiyordu. Bacakları tamamen kaplanmak üzereydi. Tahminimce bu, hayatı olmayan organlarını tüketecek ama gövdesine gelince duracaktı böylece sakat kalacak hatta delirecek ama ölemeyecekti. Nahadoth’a kimseyi öldürme demiştim.

Başka yöne baktım, yoksa kusacaktım.

“Şunu iyi anla,” diye konuşmaya başladım. Kalbimi kaplayan dehşet sesime farklı bir tını kazandırmıştı. “Eğer bu insanların ölmesiyle halkım kurtulacaksa, ölecekler.” Masaya ellerimi koyarak öne eğildim. “Eğer bu odadaki, hatta *saraydaki* herkesi öldürmekle halkım kurtulacaksa o halde herkes ölecek. Sen de aynısını yapardın.”

Gemd, Rish’e bakıyordu. Gözlerini bana çevirdiği anda olan biteni anladığını ve duyduğu nefreti bakışlarından okuyabiliyordum. Kendine duyduğu öfkeden de izler vardı sanki. *Sen de aynısını yapardın*, dediğimde bana inanmış mıydı? Çünkü yapardı. Herkes. Bunu anlıyordum şimdi. Biz fanilerin, iş sevdiklerimizi korumaya gelince yapamayacağımız şey yoktur.

Hayatımın geri kalanı boyunca bunu kendime tekrar edecektim.

“Yeter.” Gemd’in sesi çığlıklardan zor duyuluyordu, dudaklarını okuyarak anlamıştım söylediklerini. “Yeter. Saldırıyı iptal edeceğim.”

“İttifakı da dağıtacak mısın?”

“Sadece Menchey ile ilgili söz söyleme hakkına sahibim.” Sesinde kırık bir şeyler vardı. Gözlerime bakmıyordu. “Diğerleri devam etmek isteyebilir.”

“O halde onları da uyar başkan Gemd. Bir dahaki sefere bunu yapmak zorunda kaldığımda iki kişi yerine iki yüz kişiye yaparım aynısını. Devam ederlerse iki bin kurbanım olur. Bu savaşı siz seçtiniz, ben değil. Bu yüzden centilmence savaşmak zorunda değilim.”

Gemd bana nefretle baktı. Sonra yerdeki adamlara döndü, biri hâlâ inleyerek çırpınıyordu Rish ise kaskatı kesilmişti. Onlara doğru yürüdüm. Parıltılı siyah zerreciklerin üzerinden geçsem de ben etkilenmiyordum.

Nahadoth bu işi durdurabilirdi buna emindim. Hatta bu adamları eski hallerine de çevirebilirdi ama Darr’ın geleceği Gemd’in yüreğine salacağım korkuya bağlıydı.

“Bitir şu işi,” diye fısıldadım.

Siyah elmas birkaç saniyede adamları yuttu. Etleri parçalanıp kemikleri kırılırken çıkan sestten vücudum buz kesti sonra birden her şey sessizleşti. Adamların yerinde dev iki mücevher duruyordu. Güzel ve çok değerliydiler, hiç olmazsa aileleri bundan böyle rahat yaşayabileceklerdi. Tabii sevdiklerinin parçalarını satmayı yürekleri elverirse.

Aralarından yürüyüp çıktım. Arkamdan gelen muhafızlar iki yana kaçışarak yol verdiler. Kapılar ardımdan sessizce kapandı. Durdum.

“Seni eve götürüyüm mi?” diye sordu Nahadoth.

“Ev mi?”

“Göksaray’a.”

Ah tabii. Arameri’lerin evi.

“Gidelim,” dedim.

Karanlık beni sarıp sarmaladı. Dağıldığında Göksaray'ın girişindeydik yine, yalnız bu kez rıhtımda değil Yüz Bin Bahçesi'nde idik. Cilalı taşlardan örülü bir patika, düzgün ve bakımlı çiçek tarhlarının arasından kıvrılarak ilerliyor, her tarhın üzerinde başka bir egzotik ağaç dallarını eğmiş korumak ister gibi duruyordu. Yaprakların arasından yıldızlı gökyüzünü ve dağları görebiliyordum.

Manzaranın rahatça görülebileceği bir yer bulup minyatür satençanı ağacının altına oturdum. Düşüncelerim uyuşmuş gibi kafamın içinde dönüp duruyorlardı. Nahadoth arkamdayken hissettiğim serinliğe alışmış gibiydim.

“Silahım,” dedim ona.

“Senin benim olduğun gibi.”

Başımı salladım. Hafif bir esinti saçlarımı dalgalandırırken satençanlarını hisırdattı. Nahadoth'a bakmak için döndüğümde, gökyüzündeki hilalin önünü bir bulut kapladı. O anlık karanlıkta pelerini nefes alıyormuşçasına kabardı, kabardı, öyle ki her yer karanlık bir denize gömülür gibi oldu. Bulut ayın önünden çekilince o deniz küçülerek yeniden pelerin haline geldi.

Birden kendimi o pelerin gibi hissettim, vahşi, kontrolden çıkmış ve delişmen. Kollarımı kaldırıp gözlerimi kapattım, esinti çok iyi geliyordu.

“Keşke uçabilsem,” dedim.

“Bir süreliğine bunu sana armağan edebilirim,” dedi, “büyüyle.”

Kafamı hayır diyerek salladım. Gözlerim kapalı, rüzgârla salınıyordum. “Büyü kötüdür.” Bunu tecrübelerimle biliyordum şimdi.

Cevap vermedi. Önce şaşırdım ama dikkatle düşününce anladım. Kuşaklar boyunca Arameri'lerle yaşayıp onların ikiyez-lülüklerini gördükten sonra umrunda bile değildi hiçbir şey.

Umursamamak o kadar çekici geliyordu ki insana. Annem, Darr, taht töreni, ne anlamları vardı ki? Her şeyi kolayca boş-verip unutarak kalan dört günümü zevk ve sefa içinde geçirebilirdim.

Her türlü zevk, biri hariç.

“Dün gece,” dedim kollarımı indirerek, “Beni niye öldürmedin?”

“İşime sağken yararsın.”

Güldüm. Kendimi çok cüretkâr hissediyordum. “Yani Göksaray’da senden korkmasına gerek olmayan tek kişi ben miyim bu durumda?” Daha cümlem bitmeden ne kadar aptalca bir soru olduğunu fark etmiştim ancak o anda aklımın yerinde olduğunu söylemek pek mümkün değildi.

Neyse ki Karanlık Tanrı benim bu aptal ve tehlikeli sorumu cevaplamadı. Ruh durumunu anlamak için ona baktım, pele-rini yine değişmişti. Bu kez, tutam tutam uzanıp kamp ateşi gibi bahçeye yayılıyorlardı. Bana yakın olanlar ayaklarımın etrafında kıvrılarak çevreliyorlardı beni. Ülkemdeki sinek yiyen bitkileri hatırladım.

Bütün bu karanlık bahçenin ortasında ise yemim duruyordu, parıldayan yüzüyle, ışiksiz gözleriyle. Daha yaklaşıarak gölgesinin derinlerine girdim. Gülümsedi.

“Beni öldürmek zorunda kalmazdın,” dedim yavaşça. Başımı eğip davetkâr gözlerle ona baktım. Bu hareketi yapan güzel kadınlar görmüştüm hayatım boyunca, bir gün kendimin de yapabileceği aklımın ucundan geçmezdi. Bir elimi kaldırıp göğsüne doğru götürdüm, boşluğa geleceğini ve karanlığın içine çekileceğimi düşünüyordum ama gölgenin kalbinde bir vücut duruyordu. Ne vücudu ne de elimi görebiliyordum ama serin ve pürüzsüz bir cildi hissedebiliyordum.

Çıplak bir ten. Tanrılar adına...

Dudaklarımı yalayıp gözlerine baktım ısrarla, “İşine yaramamı sağlayarak bir sürü şey yapabiliirdin.”

Yüzünde bir şeyler değişti, ayın önünden geçen bulut gibi, avcının gölgesi dolandı gözlerinde. Dışleri, konuştuğunda daha sivriydi. “Biliyorum.”

Benim de duygularım değişmişti, o vahşi his durgunlaşmıştı. Yüzündeki o ifade... İçimde bir şeyler onu bekliyordu sanki.

“Eğer...” Dudaklarımı ıslattım yine, boğazımdaki kuruluğu gidermek için yutkundum, “eğer senden beni öldürmeni istesem... yapar mıydın?”

Bir sessizlik oldu.

Karanlık Tanrı yüzüme dokunup parmakları çenemi okşadığında hayal kuruyorum sandım. Bu harekette apaçık bir şefkat vardı. Sonra, aynı yumuşaklıkla o el çeneme kayd ve boynumu tuttu. Yüzünü yüzüme yaklaştırarak kulağıma fısıldadı. “İstiyor musun?”

Ağzımı açtım ama konuşamadım. Zangır zangır titriyordum. Gözlerim doldu ve yanaklarıma taşıp bileğine döküldü. O kadar çok istiyordum ki buna cesaret etmeyi. Ama sadece orada durup titreyerek ağladım, nefesi kulağımdaydı. Üç kez nefes alıp verdi bu şekilde.

Boynumu bıraktığında dizlerimin bağı çözüldü ve ileriye doğru düştüm. Birden, onun serin karanlığına gömüldüm, göremediğim göğsüne başımı yasladım ve hıçkırmaya başladım. Beni az önce öldürecek olan el enseme yavaşça kavradı. Bir saatten fazla bağıra çağıra ağladım herhalde. Bütün bu süre içinde sıkı sıkı sarıldı bana.

20 ARENA

Tanrılar Savaşı'ndan önceki dönemlerden geriye kalanlar sadece ağızdan ağız dolaşan söylenceler ve yarı unutulmuş efsaneler. Rahipler bunların anlatıldığını duyduklarında cezalandırmakta gecikmezler. İtempas'tan önce hiçbir şey yoktu, derler, Göksel Üçlü'nün zamanında bile, o ilk ve en büyüktü. Yine de bu efsaneler anlatılmaya devam eder.

Mesela, denir ki o vakitler Göksel Üçlü'ye insan kurban edilirmiş. Bir odayı gönüllülerle doldururlarmış. Genç, yaşlı, erkek, kadın, zengin, yoksul, her çeşitten insan. Üçlü için kutsal olan bir günde (o günün ne olduğu unutulmuş zamanla), Tanrılara yakarıp ziyafetlerine adak olmak için dua ederlermiş.

Efsaneye göre Enefa yaşlıları ve hastaları alırmış. Onlara seçenek sunarmış: iyileşmek ya da sessizce huzur içinde ölmek. Tahmin edemediğim bir nedenden dolayı ikinci seçeneği tercih eden çok olurmuş.

İtempas, şimdi de olduğu gibi en soylu ve en iyi yetişmiş olanları alırmış, en zeki ve en yeteneklileri. Onları rahipleri haline getirirmiş, bunlar için görev ve doğruluk her şeyden önce gelirmiş, kendilerini sadece Tanrılarının sevgisine ve onun

isteklerine adanmış.

Nahadoth ara sıra yetişkinleri alsa da genellikle genç, atılgan ve delifişek olanları tercih edermiş. Anı yaşamayı seven herkesi. Onları baştan çıkarır, onlar tarafından baştan çıkarılmış, kural tanımazlıklarının tadını çıkarıp kendini tamamen onlara verirmiş.

Itempas'a tapanlar bu hikâyeler anlatılsın istemezler çünkü o günlere özlem duyan insanların çoğalacağından, günahkârlığın artacağından korkarlar. Tehlikeyi abarttıklarını düşünüyorum. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım öyle bir dünyada yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu hayal edemiyorum, asla da o günlere dönmek istemezdim. Bir Tanrı'yla bile başımız yeterince dertteyken, bütün Maelstrom'da olanlar aşkına, üçüyle birden uğraşmayı neden isteyelim ki?

Bir sonraki günü boşa harcadım, kalan hayatımın çeyreğini yani. Öyle olsun istemezdim ama odama çok geç dönmüştüm ve uykusuz ikinci gecemdi, bu yüzden vücudum bu yorgunluğu telafi etmek istemiş olacak ki ertesi gün öğleden sonraya dek uyudum. Binlerce yüze ait rüyalar gördüm, milyonlarca insanı temsil ediyorlardı, hepsi dehşet, acı ya da umutsuzlukla çarpılmış yüzlerdi. Kan ve yanık et kokusu aldım. Bir zamanlar orman olan ama şimdi, kuruyup yere devrilmiş ağaçlarla kaplı çöller gördüm. Her şeyin benim suçum olduğunu düşünerek ve ağlayarak uyandım.

Akşamüzerine doğru kapım çalındı. Yalnız ve ihmal edilmiş hissediyordum, Sieh bile arayıp sormamıştı, bu yüzden dost bir yüz görmek umuduyla kapıyı açtım.

Relad gelmişti.

"İşe yaramayan tüm Tanrılar adına, ne yaptın sen?" diye bağırdı.

Arena demişti Relad. Soyluların savaş oyunu oynadığı yer.

Scimina her nasılsa planlarına burnumu soktuğumu öğrenmişti ve onu arenada bulmam gerekiyordu. Bunları söylerken öfkeyle bağırıp çağırarak küfrediyor, melezliğimle ilgili aşağılayıcı sözler sarfediyordu. Scimina'nın ne öğrendiğini bilmemesi biraz umut vermişti bana, çok olmasa da.

Asansörden çıkıp önümdeki insan sırtlarından oluşan kalabalığa yürürken gerginlikten titriyordum. Asansöre yakın olanlar, ikide bir gelenler yüzünden biraz boşluk bırakmışlardı ancak ilerde etten bir duvar vardı sanki. Çoğunluk beyaz giysili hizmetkârlardı, bazıları daha iyi giyimliydi, hepsinde çeyrek veya daha düşük kan mühürleri vardı. Nezaketi bir yana bırakıp kalabalığı iterek ilerlediğim sırada brokar veya ipek kumaşlar sürtünüyordu bedenime. Birçoğu benden çok uzun olduğu için yavaş ilerleyebiliyordum. Hepsi ortada olup bitene odaklanmıştı.

Oradan haykırışlar geliyordu.

Birileri beni tanıyıp yanındakine sözler mırıldanmasa o noktaya ulaşamayabilirdim. O mırıltı kalabalığı yardı adeta ve birden kendimi sessiz, meraklı bakışların altında buldum. Çevremden hızla çekilerek bir koridor oluşturduklarında şaşırarak sendeledim. Aceleyle ilerledim ve şoka girip kalakaldım.

Yerde, zayıf, yaşlı bir adam bir kan gölünün içinde zincirlenmiş halde diz çökmüştü. Uzun ve zayıf beyaz saçları yüzünü kapatıyordu, zorlukla nefes alışını duyabiliyordum. Vücudu kırbaç izlerinden ağla örülmüş gibiydi. Sadece sırtı olsa kırbaç cezasına çarptırıldığını düşünebilirdim ama kolları, bacakları, yüzü, çenesi yara içindeydi. Ayak tabanları kesiklerle doluydu. Tuhaf bir şekilde kendini yukarı iterek ayağa kalkmaya çalıştı, bileklerini yan çevirerek yerden destek almaya çalışıyordu, o

sırada her bileğinde içindeki tendonların ve kemiklerin göründüğü yuvarlak delikler gördüm.

Başka bir günahkâr mı? diye düşündüm, kafam karışmıştı.

“Birileri seni çağırmaya koşmadan önce ne kadar kan çıkarabileceğimi görmek istedim,” dedi vahşi bir ses, dönünce yüzüme doğru bir şeyin geldiğini gördüm. İçgüdüsel bir şekilde elimi kaldırıncaya avuç içlerimde bir sıcaklık hissettim, birileri ellerimi yarmıştı.

Yaramın boyutunu anlamak için incelemeye zamanım yoktu hemen geri sıçrayıp hançerimi çektim. Ellerimi hâlâ kullanabiliyordum sadece kanım bıçağın kabzasını kayganlaştırıyordu. Savunma pozisyonu alıp çömeldim.

Karşımda Scimina duruyordu, parlak saten yeşil bir elbise giymişti. Elbisesinin üzerine sıçramış kan, minik yakutları andırıyordu. (Yüzünde de kan lekeleri vardı ama onlar sadece kan gibi görünüyordlardı.) Elinde, ilk bakışta silah olduğunu anlayamadığım bir nesne tutuyordu, uzun gümüş bir asa, gösterişli bir şekilde süslenmişti, bir metreye yakındı boyu. Ucunda da çift ağızlı camdan bir bıçak vardı, cerrahların neşterlerine benziyordu. Mızrak olabilmek için çok kısa bir silahtı, hallice bir dolmakaleme benziyordu. Amn’ların tuhaf silahlarından biri mi diye düşündüm.

Scimina çektiğim hançere bakarak alayla güldü. Kendi silahına davranmak yerine dönüp kalabalığın oluşturduğu çemberin içinde dönmeye başladı, yaşlı adam merkezdeydi. “Tam bir barbar işi işte. Bana karşı hançer kullanamazsın kuzen, paramparça olur. Kan mühürlerimiz hayati tüm tehlikeleri önler. Gerçekten ne kadar cahilsin. Ne yapacağız seninle bilmem.”

Çömelmiş vaziyette durup bıçağıma sıkı sıkı tutundum. Yerinde dönerek onu takip ediyordum. O sırada kalabalıktaki bazı yüzleri tanıdım. Ateş Günü partisindeki hizmetkârlardan

bazıları, Dekarta'nın teşrifatçılarından ikisi, bembeyaz olmuş dudaklarıyla kaskatı duran T'vril. T'vril gözlerini ısrarla benimkilere dikmiş, sanki bir uyarıda bulunmak istiyordu. Viraine, kalabalıktan biraz daha ilerde durmuş, sıkılmış bir ifadeyle kollarını kavuşturmuş boşluğa bakıyordu.

Zhakkarn ve Kurue. Onlar niye buradaydılar? Onlar da bana bakıyorlardı, Zhakkarn'ın yüzünde sert ve soğuk bir öfke okunuyordu. Kızgınlığını bu kadar net gösterdiğini görmemiştim hiç. Kurue'nin de çok öfkeli bir hali vardı, ellerini iki yanına bastırmış duruyordu, burun delikleri inip kalkıyordu. Bakışlarıyla beni doğrayabilirdi ancak şu anda doğrama işini Scimina yaptığından dikkatimi en büyük tehlikeye verdim.

"Otur," diye haykırdı Scimina ve yaşlı adam adeta iplerinden çekilen bir kukla gibi silkindi. Göğsündeki kesiklerin sayısı daha azdı, Scimina önünden geçti ve asasını savurmasıyla adamın karnında derin bir kesik açıldı. İhtiyar, hırıltılı bir sesle böğürdü, acıyla sımsıkı yumduğu gözlerini açtı. O zaman nefesim kesildi birden çünkü adamın gözleri yeşil ve berraktı, işte o anda altmış yaş daha genç olsa yüzünün ne kadar tanıdık geleceğini düşündüm ve Tanrılar, sevgili Tanrılar aşkına, yüce Göktanrı, o adam Sieh'ti.

Scimina anladığımı fark etti ve "Ah," dedi, "bu bize zaman kazandırır işte. Haklıymışsın T'vril, kızımız Sieh'e karşı hisler besliyormuş. Senin adamlarından biri miydi onu çağtırmaya giden. Söyle de bir dahaki sefere daha hızlı hareket etsin."

Öfkeyle T'vril'e baktım, beni çağıran tabii ki onun adamı değildi. Yüzü her zamankinden solgundu ama gözleri hâlâ aynı uyaran ifadeyle bakıyordu. Şaşkınlıkla kaşlarımı çatacaktım ancak Scimina'nın akbaba gibi yüz ifademe takılı gözlerini fark ettim, her duygumu açıklıkla izliyordu.

Bu yüzden sakın olmaya zorladım kendimi, aynı annemin

öğrettiği gibi. Dövüş pozisyonumu bozdum ancak bıçağımı kınına sokmayıp yana indirdim. Scimina bilmezdi bunu ama Darr geleneklerine göre bu karşıdaki düşmana saygı duymadığının ifadesiydi. Ondan bir kadına yakışacak şekilde davranmasını beklemediğimi anlatan bir hareketti.

“Buradayım işte,” dedim. “Ne derdin varsa söyle.”

Scimina dolanmasını kesmeyerek tiz bir kahkaha attı. “Derdim neyse öyle mi? Tam bir savaşçı gibi konuşuyor değil mi?” Kalabalığa bakındı ama kimseden ses çıkmadı. “Çok güçlü. Minik, kanı bozuk, zavallı ufaklık, *sen derdimin ne olduğunu sanıyorsun ha, aptal!*” Bana dönerek bağırmıştı, yumrukları sıkıydı ve silahı titriyordu. Gösterişli bir topuzla toplanmış saç dağılmaya başlamıştı. Aklını kaçırmış gibi görünüyordu.

“Dekarta’nın vârisi olmak istediğini düşünüyorum,” dedim sakın olmaya çalışan bir sesle, “ve başarırsan Tanrılar dünyasının yardımcısı olsun.”

Rüzgâr gibi hızla Scimina çılgınlık atan deli kadından gülümseyen asil prensese dönüştü. “Doğru. Ve senin topraklarınla işe başlamak istemiştım, üzerinden öyle bir geçecektim ki tamamen yok olacaktı. Aslında çoktan da yapmıştım bunu eğer özenle bir araya getirdiğim ittifak dağılmamış olsaydı.” Tekrar dolanmaya başladı. Omzunun üzerinden ara sıra bana bakıyor elindeki asayı çevirip duruyordu. “Önce problemin konseyde buluşup durduğun yaşlı kadın olduğunu düşünmüştüm. Ama ifadesini aldım, sana çoğunlukla işe yaramaz bilgiler vermiş. O halde başka bir şey yapmış olmalısın. Açıklama lütfeder misin?”

Kanım dondu bir anda. Scimina Ras Onchi’ye ne yapmıştı acaba? Sieh’e baktım, biraz toparlamıştı kendini ama hâlâ zayıf ve acıdan sersemlemiş görünüyordu. İyileşmemesi mantık dışıydı, Nahadoth’u kalbinden bıçaklamıştım pek bir şey olmamıştı. Yine de iyileşmesi için süre gerekmişti, bunu ha-

tırlayınca buz gibi sular döküldü sanki başımdan. Eğer kendi haline bırakılırsa Sieh de iyileşebilirdi belki. Yalnız... İtempas, Enefadeh'leri insan formuna hapsedmişti, fani bedene dair tüm acıları hissetsinler diye. İlahi ve güçlüydüler ama yaralanmaz değildiler. Faniliğin dehşeti ölümü de kapsıyor muydu? Terim elimdeki kesikleri yakıyordu. Katlanmaya hazırlıklı olmadığım şeyler vardı.

Birden saray sarsıldı. Bir an başka bir tehlike mi geliyor diye düşündüm sonra aklıma geldi, gün batımı.

Viraine sessizlikte "Ah iblisler aşkına," diye mırıldandı. Bir saniye sonra odadaki herkes ve ben, acı, korkunç ve soğuk bir rüzgârla dört tarafa savrulduk.

Biraz uğraşarak ayağa kalktım, bıçağım gitmişti. Oda tam bir karmaşa içindeydi, inlemeler duyuyordum, küfürler, korkuyla atılan çığlıklar. Asansöre doğru baktığımda insanların birbirlerini ezerek kaçmaya çalıştıklarını gördüm. Odanın ortasına göz attığımda ise aklımdakilerin tümü silinip gitti.

Nahadoth'un yüzünü görmek zordu. Sieh'in yanına çömelmiş, başını eğmişti. Aurasının siyahlığı öyle koyuydu ki insanın zihnini acıtıyordu. Bakamadım, yerdeki, az önce Sieh'i bağlamış olan paramparça zincirler dikkatimi çekti. Sieh'in sadece eli görünüyordu, harketsiz ve güçsüz. Sonra Nahadoth peleriniyle onu sarmaladı ve karanlığa çekti.

"Scimina." Nahadoth'un sesinde o boş, derinden gelen yankılı hava vardı. Çılgınca mıydı? Hayır, bu saf ve katıksız bir öfkeydi.

Bizle birlikte yere savrulan Scimina hemen topuklu ayakkabılarının üzerinde dikildi ve tahmin edemeyeceğim kadar sakin bir sesle "Nahadoth," dedi. Onun da silahı gitmişti ancak o gerçek bir Arameri olduğundan Tanrıların öfkesi vız geliyordu. "Sonunda bize katılman ne güzel. Onu yere bırak."

Nahadoth ayağa kalkıp pelerinini açtı. İyileşmiş ve giyinmiş, daha önemlisi genç bir adam olarak Sieh çıktı meydana, nefret dolu gözlerle Scimina'ya bakıyordu. Biraz içim rahatlamıştı.

Nahadoth aynı canı sesle konuşmaya devam etti “Bir anlaşma yapmıştık.”

“Gerçekten de öyle,” dedi Scimina, şimdi de onun gülümsemesi kanımı dondurmuştu. “Sen de Sieh kadar işime yararsın. Diz çok.”

Bir saniyeliğine odadaki güç öyle bir dalgalanıp kabardı ki kulak zarlarım patlayacak sandım. Duvarlar çatırdadı. Sonun geldiğini düşünerek titredim. Scimina hata yapmıştı, olmayacak bir şey istemişti ve şimdi Nahadoth hepimizi böcek gibi ezecekti.

Fakat şaşkınlıktan küçük dilimi yutturacak bir olay oldu ve Nahadoth diz çöktü.

Scimina yarı yatar konumda olduğum yere dönüp bana baktı. Hemen ayağa kalktım, hâlâ bizi izleyen bir grup vardı, T'vril, Viraine, birkaç hizmetkâr, yirmi kadar da soylu. Soylular herhalde Scimina'nın cesaretine özeniyorlardı.

“Şimdi sana bir eğitim vereceğim kuzen,” dedi Scimina, o yapış yapış, nefret ettiğim nazik ses tonuyla. Dolanmaya başladı yine, şevkle Nahadoth'u seyrediyordu. “Eğer Gök saray'da büyümüş olsaydın ya da annen sana gerekli eğitimi verseydi bunu bilirdin. Fakat sana açıklayayım. Enefadeh'lerden birini yaralamak çok zordur. Fani vücutları babamız Itempas'ın bahsettiği bir özellikle hemen yenilenir. Ama zayıf yönleri vardır sevgili kuzenim, bunları bilip anlamak gerek. Viraine.”

Viraine de ayağa kalkmıştı, sol bileğini incitmiş görünüyordu. Bezgin bir şekilde Scimina'ya baktı. “Dekarta'nın sorumluluğunu alıyor musun?” diye sordu.

Scimina öfkeyle ona döndü, eğer elinde asası olsa kesin ikiye biçerdi. “Dekarta birkaç gün içinde ölmüş olacak Viraine. Korkman gereken kişi o değil.”

Viraine istifini bozmadı. “Ben sadece görevimi yapıyorum Scimina ve sonuçları konusunda seni uyarıyorum, tamamen iyileşmesi haftalar sürebilir.”

Scimina vahşilerin çıkardığı seslere benzer bir ses çıkardı. “*Sence umurumda mı?*”

Bir an yüz yüze durdular, açıkçası Viraine’in bu sessiz çekişmeyi kazanacağını düşündüm. İkisi de asillerdendi. Ama Viraine taht sırasında değildi ve sonuçta Scimina haklıydı. Artık Dekarta’nın ne istediğinin bir önemi yoktu.

Sieh’e baktım, o çok yaşlı yüzünde çözemediğim bir ifadeyle Nahadoth’a bakıyordu. Bu iki Tanrı da yeryüzündeki yaşamın başlangıcından da önce dünyaya gelmişlerdi, varlığın bunca uzun süresini idrak edemiyordu zihnim. Bir günlük acı onlar için hiçbir şeydi belki ama benim için...

“Yeter,” dedim yavaşça. Kubbeli arenada sesim yankılandı. Viraine ve Scimina şaşkın şaşkın bana baktılar. Sieh de soran gözlerle benden tarafa dönmüştü. Nahadoth ise... bakışlarımı ondan kaçıırıyordum. Zayıf olduğumu düşünecekti.

Zayıf değilim, diye hatırlattım kendime, sadece insanım. Hâlâ insanım hiç olmazsa.

“Yeter,” dedim tekrar, kalan bir parça gururumla başımı havaya kaldırmıştım. “Dur. Ne öğrenmek istiyorsan anlatacağım.”

“Yeine.” Sieh’in sesi adeta şoka girmiş gibi geliyordu.

Scimina nefretle sırtıttı. “Sen adak olmasaydın da zaten amcamın vârisi olamazdın hiçbir zaman, kuzen.”

Öfkeyle ona baktım. “Eğer bu iş için seni örnek almak gerekliyse bu söylediklerin benim için iltifat sayılır.”

Yüzü kasıldı, bir an bana tüküreceğini sandım. Fakat o geri

dönüp Nahadoth'un etrafında tur atmaya devam etti. "İttifakın hangi üyesine gittin?"

"Başbakan Gemd, Menchey'ler."

"Gemd mi?" Scimina'nın kaşları kalkmıştı. "Onu nasıl ikna edebildin? Herkesten daha hevesliydi bu savaş konusunda."

Derin bir nefes aldım. "Nahadoth'u da götürdüm yanımda. Onun ikna yeteneği... bilirsin."

Scimina havlar gibi güldü ancak bana ve ardından Nahadoth'a bakan gözleri düşünceli gibiydi. Nahadoth, diz çöktüğü yerde hâlâ ilerde bir noktaya gözlerini dikmiş duruyordu. Ya insanların algılayamayacağı Tanrısal meselelere kafa yoruyor ya da sadece T'vril'in pantolonundaki renkleri seyreliyordu.

"İlginç," dedi Scimina, "Amcam Enefadeh'lere sana bu konuda yardım etmelerini emretmiş olamaz. O halde Karanlık Tanrı kendi arzusuyla yanında yer almış olmalı. Bunu nasıl becerdin?"

Umursamazca omzumu silktim oysa şu anda görüldüğüm kadar rahat olabilmek için neler vermezdim. Bu sorgulamanın gideceği noktanın nasıl tehlikeli olduğunu sezmeliydim. "Eğlenceli bulmuş gibi bir hali vardı, birkaç adam öldürme fırsatını yakaladı çünkü." Tedirgin görünmeye çalıştım, ki bu çok zor değildi şu anda. "Öyle olsun istememiştım ama etkili oldu sonuçta."

"Anlıyorum." Scimina durdu, kollarını kavuşturup parmaklarıyla ritm tutmaya başladı. Nahadoth'a bakışlarından hiç hoşlanmamıştım. "Başka ne yaptın?"

"Başka mı?"

"Enefadeh'lerin zincirlerini çok sıkı tutarız kuzen, Nahadoth'unki de en kısa olanıdır. Saraydan ayrıldığı anda Viraine bunu öğrenir. Ve Viraine Naha'nın seninle iki kez saray dışına çıktığını söylüyor."

İblisler aşkına... neden Enefadeh'ler bana bundan bahsetmemişti ki. Lanet olası sırlar.

"Darr'a gittim, babaannemi görmeye."

"Neden?"

Annemin beni Enefadeh'lere niye sattığını öğrenmeye...

Bu düşünceyi hızla kafamdan uzaklaştırıp kollarımı kavuşturdum. "Çünkü onu özlemiştim. Tabii senin böyle bir duyguyu anlamayı beklemiyorum."

Bana döndü, dudaklarına yavaş ve tembel bir gülümseme yayıldı. Birden bir hata yaptığımı anladım, ama nerede? Hakareti fazla mı ileri götürmüştüm? Hayır, başka bir şey olmalıydı.

"Karanlık Tanrı'yla yolculuk ederek akıl sağlığını riske attın ve bunu sadece yaşlı bir bunakla hoş beş etmek için yaptığını söylüyorsun öyle mi? Bana gerçek amacının ne olduğunu anlat."

"Darr'a karşı oluşturulan ittifakın gerçekliğini ve savaş ilanı iznini sorgulamak."

"Ve... Bu kadar mı?"

Hızlı düşünmeye çalışıyordum ancak yeterince hızlı değilim anlaşılan. Ya da ifademdeki bir söz beni ele vermişti.

"Sır saklıyorsun kuzen. Ve ben onları öğrenmeye kararlıyım. Viraine!"

Viraine iç çekerek Nahadoth'a doğru döndü. Bakışları tuhaf, adeta dalgın gibiydi. Yavaşça "Bunu yapmak hiç istemem," dedi.

Nahadoth belli belirsiz bir şaşkınlıkla ona baktı. "Lor-dun emirlerini yerine getirmek zorundasın." Dekarta'yı değil Itempas'ı kastediyordu.

Viraine yüzünü astı, "Bu onun işi değil." Sonra kendini toparlayıp Scimina'ya öfkeyle bakarak başını salladı. "Pekâlâ."

Pelerininin cebine uzanarak Karanlık Tanrı'nın yanına diz

çöktü. Kucağına küçük kare bir kâğıt yaydı, kâğıtta örümceğe benzeyen, sıvı şeklinde bir Tanrı mühürü vardı. Bir şekilde – nasıl olduğu hakkında düşünmeyi reddediyorum –mührün tek bacağına eksik olduğunu biliyordum. Viraine ucu kapaklı bir fırça çıkardı.

Bayılacak gibi hissettim, bir adım atarak kanlı elimi kaldırdım ancak Nahadoth’a kayan bakışlarım beni olduğum yere mihladi. Yüzü duygusuzdu, gözleri ilgisiz ve tembelce etrafı seyrediyordu ama benim ağzım dilim kurudu yine de. Başına geleceği benden daha iyi biliyordu, benim bunu durdurabileceğimi de. Ancak Enefa’nın ruhuyla ilgili sırları afişe etmeden bunu başaramazdım.

Başka yolu da...

Scimina bendeki bu hesaplaşmayı görünce pis pis gülererek gelip elini omzuma attı, “Hakkını vermem gerek kuzen, ağzının tadını biliyormuşsun. O tam anlamıyla muhteşem değil mi? Bazen mümkün olsa da... diye düşünüyorum ancak tabii ki mümkün değil.”

Viraine’in kâğıdı yere, Sieh’in kanının damlamadığı bir boşluğa koyuşunu izliyordu. Kâtip daha sonra fırçasının ucunu açarak kâğıda eğildi ve aşırı bir dikkatle tek bir hat çizdi.

Sanki öğle vakti tavanda bir pencere açılmış gibi keskin bir ışık huzmesi içeri süzüldü. Tabii ki kubbede pencere filan açıldığı yoktu, bu her şeyi yoktan var etme yetisine sahip olan Tanrıların gücüydü, insanların fizik kuralları onları bağlamıyordu. Göksaray’ın görece loş ışıltılı duvarlarından sonra bu çok keskin ve parlak bir ışındı. Kalabalıktan geriye kalanların rahatsız homurtuları arasında ellerimi gözlerime siper etmek için kaldırdım.

Nahadoth, ışık demetinin tam merkezinde oturuyordu, etrafını saran kan ve zincir yığınının ortasına düşen gölgesi

simsiyahtı. Işık ona zarar vermiyor gibiydi ancak birden neyin değiştiğini fark ettim. Daha önce gölgesini hiç görmemiştim. Sürekli dalgalanıp kırbaç gibi vücudu etrafında dolanan bulutsu aurası buna izin vermiyordu çünkü. Çevresindeki hiçbir nesneyle kontrast oluşturmayıp hepsiyle bütünleşen bir doğası vardı onun. Fakat şimdi o bulutsu küme alelade saç yığını haline gelmiş, omuzlarından aşağı dökülen kabarık bir pelerin gibiydi. Hiç kıpırdamıyordu.

Nahadoth, inlemeye benzemeyen bir ses çıkardı ve o pelerinsi saçlar kaynayıp dalgalanmaya başladı.

“İyi seyret,” diye fısıldadı Scimina. Arkama dolanmış, arkadaş gibi omzuma yaslanmıştı. “Bak da Tanrılarının hangi malzemenen yapılmış olduğunu gör.”

Dibimde durduğundan yüzümü kaskatı tutmaya çalışıyordum. Nahadorth’un sırtı kaynayan zift gibi kabarcıklanıp aktığında, tıslayarak buharlaşıp çevresinde simsiyah bir is oluşturduğunda bile bir tepki vermedim. Nahadoth ileri doğru yığıldı sanki güneşin ağırlığı onu eziyordu. Elleri Sieh’in kanyla kaplı yere uzanmıştı, elleri de kaynayıp kabarcıklanıp tabakalar halinde yüzölüyordu. (Seyredenlerden birinin öğürdüğünü duydum.) Eriyen saç kütesinin altında kalan yüzünü göremiyordum ama görmek de istemezdim zaten. Gerçek bir formu yoktu, onunla ilgili tüm gördüğüm maskelerden ibaretti ama ben o maskeleri *seviyor* ve çok güzel olduklarını düşünüyordum. Şimdi mahvolduklarını görmek katlanılmazdı.

Sonra omzunda beyaz bir şey göründü. Kemik olduğunu düşündüm ve midem ağzıma geldi. Ancak kemik değil deriydi. T’vril’in cildi gibi –ama çilsizi– soluk bir cilt, eriyen siyahlığın arasından çıkarak vücudunu kaplıyordu.

Sonra gördüm ki...

Sonra hiçbir şey görmedim.

Parlak bir silüet –zihnimin göremediği– o kapkara yığının –zihnimin görmeye katlanamadığı– tepesinde dikilmiş ellerini o yığına daldırıyordu durmadan. Parçalamıyordu sadece vurarak, yoğurarak şekle sokmaya çalışıyordu hamur gibi. Kara kütle çılgınlık atıyor, çaresizce debeleniyordu ama o ısıldayan eller insafsızdı. Daldılar ve yığından kollar çıkardılar. Sonra o şekilsiz karanlığı eze eze bacaklar oluşturdular. Tekrar dalıp bir gövde yaptılar, karnın içine girerek omurgayı oluşturdular. En son kel ve tanınmayacak bir kafa yoğurdular. Kafanın ağzı, fanilerin katlanamayacağı boyutlarda bir ısıtırap ve öfkeyle haykırıyordu.

Isıldayan “İstediğin bu işte,” diye hırladı vahşi bir sesle, oysa konuşmuyordu, ben bunları kulaklarımla değil beynimle duyuyordum. “Yaratığı iğrençliğe bak. Onu bana tercih mi ediyorsun? O halde al o hediyeyi, al, al ve asla unutma, bunu sen seçtin!”

Isıldayan vahşetine ara vermeden devam ederken ağlıyordu. Gözyaşlarını fark ettim.

İçimde bir yerlerde ben olmayan birinin haykırıışları benimkilere karışıyordu. İkimizin de çılgınlıkları yerdeki yeni yaratılan yaratıktan çıkan sestten duyulmuyordu, onun ezeli ıstırapı yeni başlamıştı.

Bükülmüş kol, Nahadoth'un içinden, bana pişmiş eti koparırmış gibi gelen bir ses çıkararak ayrıldı. Nahadoth dizleri ve elleri üzerinde duruyordu, bu yeni kol çılgın gibi sağa sola savrulup sonra yerde diğerlerinin yanında yerini alınca tepeden tırnağa titredti. Yerdeki yaratık alışık olduğum ayışığı solgunluğundan daha da sönük bir renkteydi. Sıradan, fani. Bu onun gündüzki haliydi, karanlığa hükmeden o Tanrısal formun arkasında gizlenen, şimdiyse sanki doğarmış gibi meydana çıkan zavallı yaratık.

Nahadoth hiç ses çıkarmamıştı, vücudundan o diğer beden koparılıp alınırken bile öylece durmuştu. Acısı o denli barizdi

ki bu sessizliği daha korkunçtu. Çılgılık atsa, kendi ıstırabı değil belki ama benim duyduğum dehşet hafifleyecekti sanki.

Yanında duran Viraine gözlerini kapatıp derin bir iç çekti.

“Bu saatler sürebilir,” dedi Scimina, tabii gerçek güneş ışığımız olsaydı daha çabuk olurdu ancak bunu sadece Göktanrı’nın kendisi emredebilir. Bu, güneşin zavallı bir taklidi işte.” Viraine’e aşağılayıcı bir bakış fırlattı. “Yine de amaçlarıma hizmet etmeye yeterli, gördüğün gibi.”

Çenemi sımsıkı kapalı tuttum. Ortada, Nahadoth’un çevresindeki ışık haresinin kenarında Kurue’yi görebiliyordum. Acı acı baktı bana. Zhakkarn gözlerini Nahadoth’dan ayırmıyordu, çünkü o bir savaşçıydı ve savaşçı onuru, acıya saygı duymayı gerektirirdi, bu yüzden gözlerini hiçbir şekilde kaçırmayacaktı. Ben de öyle. Ama Tanrım... Tanrılar...

Sieh ışık demetine doğru yürüdü ve göz göze geldik. Işık ona zarar vermiyordu, gözlerini benden ayırmadan Nahadoth’un yanına oturdu ve güneşin etkisiyle eriyen kafasını göğsüne bastırarak pelerininin Karanlık Tanrı’nın sarsılan omuzlarına –her üçüne de– sardı. Bana bakışlarını başkaları nefret gibi algılayabilirdi ancak ben doğrusunu biliyordum.

O yeşil gözler bana , “*Seyret,*” diyordu, “*çektiklerimizi gör. Ve bizi serbest bırak.*”

“Bırakacağım,” diye cevapladım gözlerimle, tüm ruhum ve Enefa’nınkiyle. “*Söz veriyorum.*”

Bilmiyorum. Ne olursa olsun Itempas Nahadoth’u severdi. Bunun ne zaman nefrete dönüştüğünü bilmiyorum.

Sonsuz cehennem ateşleri aşkına, nefret olduğunu nereden biliyorsun?

Scimina’ya bakıp iç geçirdim.

“Midemi alt üst edip beni konuşturmaya mı çalışıyorsun?” dedim, “Çünkü, bu saçmalık, yerde bir pislik yığını daha yaratmaktan başka işe yaramayacak.”

Bir kaşını kaldırarak doğruldu. “Ne o, yandaşın için hiç mi şefkat yok içinde?”

“Karanlık Tanrı benim yandaşım değil,” diye tersledim. “Bu kabuslar evindeki tüm insanların beni uyardığı gibi o bir canavar. Ama sen de dahil herkes zaten benim gebermemi istediğine göre sizden çok da farklı değil yani. Hiç olmazsa gücünü kullanıp insanlarıma yardım etmek istedim.”

Scimina şüpheyle sordu “Peki nasıl yardım etti sana bu konuda? Geçen gece Menchey’de neler çevirdiniz?”

“Hiçbir şey, sabah olmak üzereydi zaten. Ama...” Burada durakladım, babaannemin bana sarılan kolları, nemli Darr gecesinin kokusunu hatırlamıştım. Ülkemi ve babaannemi özlemiştim, Göksaray’a gelmeden önce orada içinde yaşadığım huzuru özlemiştim. Annem ölmeden önceki yaşantımı.

Gözlerimi yere indirip içimdeki acının açığa çıkmasına izin verdim. Sadece bu Scimina’yı tatmin edip durmasını sağlayabilirdi.

Alçak sesle “Annemle ilgili konuştuk,” dedim, “ve başka konulardan ancak onlar bana özel, seni ilgilendirmez.” Öfkeyle soludum. “Şu yerdeki yaratığı bütün gece ızgara yapsan bile seninle paylaşmayacağım konular.”

Scimina uzun uzun yüzüme baktı, gülümsemesi kaybolmuştu, yüzümün her bir noktasını inceliyordu. Biz bu şekilde birbirimizi süzerken Nahadoth dişlerinin arasından hayvan kükremesine benzeyen bir ses çıkardı. İğrenç ve dehşet verici kopma sesleri duydum yeniden. Scimina’ya duyduğum öfkenin içinde boğularak o seslerden etkilenmemeyi başardım.

Sonunda derin bir nefes alıp geri adım attı. “Öyle olsun ba-

kalım. Çok acınası bir çabaydı kuzen seninki, kazanma şansın olmadığını baştan bilmeliydin. Gemd'i arayıp tekrar saldırı durumuna geçmelerini isteyeceğim. Senin sevgili başkentinin hakkından gelir onlar. Ve kendini savaşçı sanan zavallı insanların da. Yine de katliam yapmamalarını söyleyeceğim, şimdilik tabii."

Durum açıldı. Ne isterse yapmak zorundaydım yoksa Menceyev halkını benimkilerin üzerine salacak ve herkesi kılıçtan geçirtecekti. Kaşlarımı çattım. "Sözünü tutacağını nereden bileceğim? Ne tür bir garantim var?"

"Yok. Bu aptallığından sonra sırf öfkemi soğutmak için bile ülkeni ve insanlarını yeryüzünden silebilirim. Aslında belki de kurtulmalarına izin vermek daha avantajlı olabilir, hayatları asla eskisi gibi olmayacaktır, bundan eminim. Kölelik hoş bir şey değildir, tabii biz ona başka isimler veriyoruz." Çok eğleniyormuşçasına Nahadoth'a baktı. "Ama yaşayacaklar kuzen, yaşamın olduğu yerde umut da vardır değil mi? Senin için de bu önemli olmalı. Hem de dünyalar kadar."

Yavaşça başımı sallayarak onayladım, içimeyse büyük bir sıkıntı çöreklenmişti. Yine de bu alçak kadının ayaklarına kapanmayacaktım. "Şimdilik bu kadar yeter," dedim.

"*Şimdilik mi?*" Scimina hayretle bana bakıp ardından bir kahkaha attı. "Of kuzen. Bazen annen keşke sağ olsaydı diyorum, en azından gerçek bir rakip olurdu."

Hançerimi kaybetmiş olabilirdim ama hâlâ bir Darr'lydım. Şimşek gibi dönüp öyle bir yumruk savurdum ki Scimina geriye doğru uçarken topuklu ayakkabılarından biri ayağından fırladı.

"Öyle olurdu herhalde," dedim, beyin sarsıntısı geçirmesini umduğum kuzenime. "Ama annem gayet medeniydi."

Yumruklarım demir gibi sıkılı halde döndüm, yürüyüp gittim.

21
İLK AŞK

Neredeyse unuttuyordum. Saraya ilk geldiğimde T'vril, soyluların zaman zaman gösterişli salonlardan birinde toplanıp akşam yemeği yediklerini söylemişti. Ben oradayken de bir kere oldu bu ziyafet ama katılmamayı tercih ettim. Göksaray'la ilgili dedikoduların bazıları abartı olabilir ama keşfettiğim kadarıyla birçoğunda gerçeklik payı var. Yalnız bir dedikodu var ki umarım gerçek olduğunu görmek zorunda kalmam.

Söylentilere bakılırsa Amn'lar her zaman böyle medeni değillermiş. Kuzey Tepeleri gibi Senm ülkesi de barbarlarla dolu bir bölgeymiş ve Amn'lar da bunların en önde gideniymiş. Tanrılar Savaşı'ndan sonra kendi barbar adetlerini tüm dünyaya yayıp sonra da diğer halklar bunu ne çabuk benimsedi diye yargılamışlar ama tabii gizli tuttukları töreleri varmış. Her kültürün kirli sırları vardır. Bu söylentilere bakılırsa bir kere sinde insan etinin diğer tüm etlerden daha lezzetli olduğuna karar vermişler.

Bazen içimdeki çifte ruhtan çok damarlarımda dolaşan kandan ürküyorum.

Nahadoth'un işkencesi bitince, gökyüzünde bulutlar tekrar

toplaşmaya başladı. O süreç boyunca hiçbir şey kıpırdamamıştı, ayın üzerinde parıldayan bir mukoza gibi bulutlar asılı durmuşlardı. Tekrar harekete geçtiklerini görünce içim biraz rahatladı.

Kapımın çalmasını bekliyordum, bu yüzden şaşırmadım. Gelene içeri girmesi için seslendim. T'vril'in camdaki yansıması kararsız bir şekilde eşikte duruyordu.

"Yeine..." diye başladı ama devam etmedi.

"İçeri gir," demeden önce biraz bekleyip kapıda öylece kıvrınmasını izledim.

Odaya adımını attı ama kapıyı kapatmadı. Sonra bana baktı, konuşmamı bekliyor gibiydi. Ona söyleyecek hiçbir sözüm yoktu, bir süre sonra içini çekerek konuşmaya başladı.

"Enefadeh'ler acıya katlanabilir. Yüzyıllar boyunca çok daha kötülerine göğüs gerdiler, inan bana. Senin ne kadar dayanabileceğinden emin değildim ama."

"Güvenin için teşekkürler."

Ses tonum yüzünü buruşturmasına sebep oldu. "Sieh'i sevdiğini biliyorum. Scimina onunla uğraşmaya başlayınca düşündüm ki..." Bakışlarını kaçırdı, elleri çaresizce iki yana açılmıştı. "Görmemen daha iyi olur diye düşündüm."

"Çünkü çok zayıf karakterli ve duygusalım, bu yüzden tüm sırları bir anda ortaya dökebilirim, değil mi?"

Kaşlarını çattı. "Çünkü bizler gibi değilsin. Bir arkadaşını kurtarmak için her şeyi yapabileceğini düşündüm sadece. Seni bu azaptan korumak istedim. Benden nefret edeceksen de et."

Şaşırmıştım, ona belli etmemeye çalışarak yüzüne baktım. T'vril beni masum, asil yürekli, Göksaray'daki ilk günde gösterdiği yakınlıktan dolayı müteşekkir olan bir kız olarak görüyordu. Yüzyıllar geçmişti oysa ki onlanların üzerinden. İki hafta olamazdı.

“Senden nefret etmiyorum,” dedim.

T’vril rahatlayarak nefesini verdi. Sonra pencerenin önünde durduğum yere yönelip yanıma geldi. “Şey... tahmin edebileceğin gibi Scimina sen o şekilde gidince öfkesinden kudurdu.”

Başımı salladım. “Nahadoth mu? Sieh mi?”

“Zhakkarn ve Kurue onları götürdüler. Scimina sen gittikten az sonra bizden sıkıldı zaten ve o da gitti.”

“Biz derken?”

Bir an duraladı, kendi kendine küfrettiğini duyar gibi oldum. Sonra devam etti “Scimina’nın esas planı o oyunu hizmetkârlarla oynamaktı.”

“Ah tabii.” Yeniden öfkelendiğimi hissediyordum. “O zaman mı sizin yerinize Sieh’i kullanmasını söyledin?”

Gergin bir şekilde cevap verdi. “Yeine, daha önce de söyledim Enefadeh’ler acıya dayanıklıdır, Scimina’nın eğlencesinden sağ kurtulabilirler. İnsanlarınsa böyle bir şansı yok. Korumam gereken tek kişi sen değilsin.”

Bu onu haklı kılmıyordu ama yaptığı anlaşılabilirdi. Gök-saray’daki pek çok olay gibi yanlış ama *anlaşılabilir*. İç çektim.

“Önce kendimi önerdim ona,” dedi T’vril.

Hayretle irkilerek ona baktım. Dudağında mahcup bir gülümsemeyle pencereden dışarıyı seyrediyordu. “Leydi Yeine’in arkadaşı olarak sundum kendimi, böyle bir varsayım yaptığım için özür dilerim. Ama benim diğer hizmetkârlardan daha mühim olmadığımı söyledi.” Gülümsemesi kayboldu, çene kaslarının kasıldığını görebiliyordum.

Hiçe sayılmak, diye düşündüm. *İşkencede çekeceği acı bile Merkez Aile için önemli değil*. Yine de fazla şikayet etmemeliydi, önemsizliğinin onu nasıl bir eziyetten kurtardığını görmüştü.

“Gitmem gerek,” dedi T’vril. Elini kaldırdı, durakladı, sonra omzuma koydu. Davranışı, o duraksaması bana Sieh’i hatırlat-

mıştı. Ben de elimi onunkinin üzerine koydum. Onu özleyecektim, bunu söylemek neredeyse komikti tabii çünkü ölecek olan bendim.

“Tabii ki benim dostumsun,” diye fısıldadım. Parmakları bir an daha sıkı kavradı omzumu sonra kapıya yöneldi.

Daha çıkamadan şaşkın bir sesle mırıldandığını duydum, ona cevap veren ses de tanıdıktı. Dönüp kapıya baktım. T’vril çıktı, hemen ardından Viraine içeri girdi.

“Affedersiniz, gelebilir miyim?” Kapıyı kapatmamıştı, hayır deme olasılığını göz önünde bulunduruyordu.

Cüretine şaşırmış, cevap vermeden ona baktım. Nahadoth’un olduğu gibi Sieh’in işkencesini de onun yönettiğinden kuşku yoktu. Saraydaki gerçek işi buydu, artık anlamıştım, ailenin hayal ettiği şeytani kötülüklerin uygulayıcısıydı, özellikle Tanrılarla ilgili olanların. Enefadeh’lerin gardiyanı ve terbiyecisiydi yani.

Fakat bir mahkumun acıları için gardiyanı suçlamak yersizdi. Hiçbir söz söylemedim bu yüzden. Viraine kapıyı kapatıp yanıma geldi. T’vril’in aksine tavırlarında hiç de özür diler bir hava yoktu. Tipik Arameri duygusuzluğundaydı yüzü.

“Mencheý’de olaylara müdahale etmen hiç akıllıca değildi,” dedi.

“Bunu anladım, merak etme.”

“Bana güvenseydin...”

Gerçek bir hayretle ağzım bir karış açık kaldı, öylece bakakaldım.

“Bana güvenseydin,” diye tekrar etti, “sana yardım edebilirdim.”

Neredeyse gülecektim. “Neye karşılık?”

Viraine birkaç saniye sessiz kaldı, sonra yanıma daha da yaklaştı. Az önce T’vril’in durduğu yerde duruyordu. Her za-

mankinin aksine daha sıcak ve samimi bir enerji yayıyordu sanki. Bulunduğum yerden vücut sıcaklığını hissedebiliyordum.

“Balo için kavalie buldun mu kendine?”

“Kavalie mi?” Soru tamamen hazırlıksız yakalamıştı beni. “Hayır, baloyu düşünecek zamanım olmadı bile. Belki de katılmam.”

“Katılmak zorundasın. Kendi arzunla gelmezsen bile Dekarta seni büyüyle getirecektir.”

Elbette. Viraine de o büyüün uygulayıcısı olacaktı. Bezgin bezgin kafamı salladım. “İyi öyleyse. Büyükbabam beni küçük düşürmek amacındaysa katlanmaktan başka çarem yok. Ama bana eşlik eden kişinin aynı eziyeti yaşaması şart değil.”

Başını yavaşça salladı. Aslında bu hareket beni uyarmalıydı çünkü Viraine, en rahat anlarında bile çok keskin ve hızlı hareket eden bir adamdı.

“Hiç olmazsa gecenin keyfini çıkarabilirsin,” dedi, “eğer kavalien ben olursam.”

O kadar uzun süre cevap veremedim ki dönüp bana baktı ve yüz ifademi görünce gülmeden edemedi. “İltifat edilmeye bu kadar mı yabancısın?”

“Benimle gerçekte ilgilenmeyen insanlar tarafından mı? Evet.”

“İlgimi çekmediğini ne biliyorsun?”

“Niye çekeyim ki?”

“Sebebe mi ihtiyacım var?”

Kollarımı kavuşturarak “Evet,” diye yanıtladım.

Viraine kaşlarını kaldırdı. “O zaman tekrar özür dilemeliyim,” dedi. “Şu geçen süre içinde üzerinde ne kadar kötü bir izlenim bıraktığımı fark etmemiştim.”

“Viraine..” Gözlerimi oğuşturdum. Çok yorgundum, fiziksel olarak değil belki ancak duygusal olarak ki bu en kötüsüdür.

“Bana çok yardımcı olduğun doğru ama sana nazik veya düşünceli olduğunu söyleyemem. Zaman zaman akıl sağlığından bile şüpheye düşüyorum. Hoş bu seni diğer Arameri’lerden farklı kılmıyor tabii.”

“Sanık suçlu,” dedi Viraine gülerek. Bunda da bir uygunsuzluk vardı, aşırı çabalıyordu. O da bunu fark etmiş olacak ki birden sustu.

“Annen,” dedi ciddiyetle, “benim ilk aşkımdı.”

Elim hançerime doğru atılmak için irkildi. Ona uzak taraftaydı bu yüzden fark etmedi.

Benden bir tepki gelmeyince Viraine rahatladı. Gözlerini indirdi, aşağıdaki şehrin ışıklarını seyretmeye koyuldu. “Bütün Arameri’ler gibi burada doğdum ama soylular beni Litartia’ya gönderdiler, büyücü kâtipliği okuluna, lisan yeteneğimi keşfettiklerinde dört yaşındaydım daha. Programı en genç bitiren insan olarak yirmi yaşında döndüm. Olağanüstü zekiydim belki ama hâlâ çok gençtim. Çocuk sayılırdım.”

Ben de daha yirmime gelmemiştim ama barbarlar, medeni insanlara göre daha çabuk olgunlaşırlar. Bu düşüncemi dillendirmedim.

“Bu süreç içinde babam ölmüştü,” diye devam etti. “Annemse...” omuz silkti, “bir gece ortadan kayboldu. Böyle olaylar olur burada. Çok etkilenmedim. Döndüğümde soylu statüsüne kavuşmuştum annemse yarımkanlılardandı. Hayatta olsa bile onun oğlu olmayacaktım.” Gözucuyla bana baktı duraklayarak. “Bunlar sana çok kalpsizce geliyor değil mi?”

Ağır ağır kafamı salladım. “Hayır, Göksaray’da yeterince uzun kaldım bunları anlamak için.”

Kinayeli bir şekilde güldü. “Benim buraya alışabilmem senden uzun sürmüştü,” dedi. “Annen bana çok yardımcı oldu. O... bazı yönlerden sana benziyordu. Dıştan bakıldığında son

derece duygusal ve nazik ama içte tamamen farklı.”

Bu tanımlama beni şaşırtmıştı. Viraine devam etti.

“Çarpıldım tabii. Güzelliği, zekâsı, tüm o kudret...” Omuz silkti. “Ona uzaktan hayran olmakla yetinmeye razıydim, o kadar da toy değildim. O yüzden o bana daha fazlasını sunduğunda benden daha çok şaşırın olmamıştır herhalde.”

“Annem böyle bir şey yapmazdı.”

Viraine öfkeli gözlerime baktı bir an.

“Çok kısa bir ilişkiydi. Sadece birkaç hafta,” dedi. “Sonra babanla tanışıp bana olan ilgisini kaybetti.” Acı acı gülümsedi. “Bu durumun çok da hoşuma gittiğini söyleyemem tabii.”

Hararetle “Sana söyledim...” diye başladım ama lafımı kesti.

“Onu tanı mıyordun.” Bunu o kadar sakın söylemişti ki susup kaldım. “Hiçbir çocuk ailesini tam anlamıyla tanıyamaz.”

Ne kadar çocukça görüneceğini umursamadan “Sen de tanı mıyordun,” diye terslendim.

Bir anlığına Viraine’in yüzünden öyle bir acı geçti ki doğru söylediğini anladım. Annemi sevmiştir. Onun sevgilisi olmuştu. Annemse babamla evlenmek için sarayı terk edip onu burada hatıralarla ve özlemle baş başa bırakmıştı. Birden ruhumda taptaze bir yara açıldı sanki, söylediği gibi annemi tanı mıyordum. Böyle davranıp davranmayacağını bil miyordum.

Viraine gözlerini kaçırdı. “Neyse. Sana eşlik etmek isteyişimin nedenini sormuştun, söyledim, Kinneth’in ölümünden dolayı yas içinde olan tek kişi sen değilsin.” Derin bir nefes aldı. “Fikrini değiştirirsen haber ver.” Başıyla selam verip kapıya yöneldi.

“Bir dakika bekle,” dedim. Durdu. “Sana daha önce de söyledim, annem hiçbir şeyi nedensiz yapmazdı. Sence seni seçmesindeki sebep ne olabilir?”

“Bunu nasıl bilebilirim ki?”

“Ne düşünüyorsun, onu söyle.”

Bir an düşündü sonra başını salladı. Gülümsemeye çalıştı yine, başarılı olamadı. “Sanırım bilmek istemiyorum. Senin de bilmek isteyeceğini sanmıyorum.”

Kapıyı çekip gitti.

Bir süre öylece bakakaldım.

Sonra cevapları aramaya giriştim.

Önce annemin dairesine gidip yatağın başucundaki dolaptan mektupların bulunduğu sandığı aldım. Elimde kutuyla dönünce anneannemin portresiyle gözgöze geldim. “Afedersin,” deyip odadan çıktım.

Uygun bir koridor bulmak çok da zor değildi. Bir çeşit yakınlık ve farkındalık hissi duyana dek öylece dolaştım ve birden kendimi bir duvarın önünde buldum. Aslında diğer duvarlardan farkı yoktu ama içimdeki hisse güveniyordum.

Tanrıların dili, fanilere yasaktır ancak içimde bir Tanrıça vardı madem, böyle durumlarda işe yaramalıydı.

“Atadie,” diye fısıldadım ve duvar açıldı.

İki boş alandan geçip Sieh’in kürelerinin olduğu odaya geldim. Duvar arkamdan kapanırken odanın geçen seferkine göre ne kadar boş görüldüğünü fark ettim. Renkli kürelerden birkaç düzinesi yere saçılmış yatıyordu. Kıprıtısızdılar, bazılarının üzerlerinde çatlaklar hatta kırıklar vardı. Sadece bir avuç top süzülüyordu havada. Sarı topsa hiçbir yerde görünmüyordu.

Kürelerin arkasında, saray eşyasından oluşan bir yığının üzerinde Sieh yatıyordu, Zhakkarn da yanına çömelmişti. Sieh arenadaki haline göre daha gençti ama hâlâ kendi şekline geri dönememişti. Çocuk görüntüsü yerine ergenliği henüz bitirmiş bir delikanlı gibiydi. Zhakkarn, başına bağladığı kumaşı çıkarmıştı, saçlarının dalgaları başını çerçeveliyordu. Benim

saçlarıma benziyorlardı ama mavi beyazdılar.

İkisi de gözlerini bana diktiler. Yanlarına çömeldim, kutuyu yere koydum. “İyi misin?” diye sordum Sieh’e.

Doğrulup oturmak için gayret gösterdi, ne kadar güçsüz olduğu görülebiliyordu. Yardım etmek için uzandım ama Zhakkarn benden önce davrandı ve kocaman eliyle sırtını destekledi. “Yeine, bu harika,” dedi Sieh. “Duvarları kendin açıp buraya geldin ha? Çok etkileyici doğrusu.”

“Sana nasıl yardım edebilirim?”

“Benimle oyna.”

“Oyna...” Zhakkarn’ın sert bakışıyla sustum. Bir an düşünüp ellerimi ona doğru uzattım. “Ellerini benimkilerin üzerine koy.”

Koydu. Elleri büyüktü ve yaşlı bir adamın kiler gibi titriyordu. Hepsi ne kadar yanılttı. Buna rağmen sırtıttı. “Hızlı olduğunu mu sanıyorsun?”

Ellerimi hızla çevirip onunkilere vurdum ve sayı kazandım. O kadar yavaş hareket edebiliyordu ki bu süreç içinde bir şiir bile okuyabilirdim. “Öyleyim sanırım.”

“Acemi şanslı. Bakalım bir daha yapabilecek misin?” Yine vurmayı başardım, bu kez daha hızlı davranmıştı, az daha ıskalayacaktım. “Ha! Tanrı’nın hakkı üçtür. Görelim bakalım.” Bu kez çok hızlıydı, ıskaladım.

Şaşkınlıkla yüzüne baktım. Sanki bir yaş daha gençleşmiş gibiydi. “Gördün mü?” dedi neşeyle, “Yavaşsın işte.”

Ne istediğini anlamıştım, gülümsedim. “Elim sende oynamaya var mısın?”

Gece yarısıydı ve bedenim oyun değil uyku istiyordu, bu yüzden de uyuşuk hareket ediyordum. Bu tabii Sieh’in işine yarıyordu, özellikle de koşacak kadar toparlandıktan sonra. Odanın etrafında dört dönüyorduk, Sieh çok eğleniyordu, benimse

aslında koşacak halim yoktu. Oyun ona o kadar iyi geliyordu ki gözle görülür bir şekilde iyileşiyordu. Mola vermek isteyene dek durmadan koştuk sonra ikimiz de nefes nefese yere yığıldık. Sonunda kendisi olmuştu, 9-10 yaşlarında güzel bir çocuk. Onu neden bu kadar çok sevdiğimi sorgulamıyordum artık.

Nefesini düzeltince, “Ah, bu çok eğlenceliydi işte,” dedi. Oturup gerindi ve yerde ölü gibi yatan küreleri etrafına toplamaya başladı. Onları eline alıyor, okşuyor sonra havaya kaldırıyordu, eliyle bir iki kez çevirip bıraktığında küreler yeniden uçmaya başlıyorlardı. “O kutuda ne var?”

Oyun sırasında bize katılmamış olan Zhakkarn’a baktım. Bir savaşçıya çocuk oyunları yakışmıyordu anlaşılan. Onaylar gibi başını salladı. Kızarıp başka yöne çevirdim bakışlarımı.

Elimi annemin sandığının üzerine koydum, “Mektuplar,” deyip durakladım anlaşılmaz bir ketumlukla. Sonra devam etmeye karar verdim. “Babamın anneme yazdıkları, bir de annemin müsveddeleri. Sanırım...” yutkundum. Gözlerim yanıyordu, boğazım düğüm düğüm olmuştu. Yas böyle bir şeydi, ne zaman gelip vuracağının bir mantığı yoktu.

Sieh beni görmezden gelip elimi iterek sandığı açtı. O mektupları tek tek gözden geçirirken ben de kendimi toplama zamanı buldum. Oyuncu Tanrı her mektuba bakıp sonra açarak yere seriyordu, daha rahat hareket etmek için ayağa kalktı hatta. Beş adıma beş adım gibi bir kare oluşturdu yerde mektuplardan, son mektubu da bir köşeyi tamamlamak için koydu. Ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yan tarafta da annemin mektuplarından daha küçük bir kare oluşturmuştu. İş bittiğinde durup kollarını kavuşturdu ve yığına baktı.

“Bazıları eksik,” dedi Zhakkarn. Gelip arkamda durduğunu fark etmemiştim bu yüzden boş bulunup sıçradım. O da yerdeki şekli inceliyordu.

Kafam karışmış halde yeniden mektuplara baktım ancak bu mesafeden ne annemin ince ve zarif yazısını ne de babamın daha geniş karakterli el yazısını okuyabiliyordum. “Nereden anladın?” diye sordum.

“İki grup da önceki mektuplara atıfta bulunuyor,” dedi Zhakkarn eliyle orayı burayı işaret ederek.

“Kalıp da bozuluyor zaten,” diye ekledi Sieh, sayfaların arasında parmak uçlarıyla gezinip arada çömeliyor ve bazılarına daha yakından bakıyordu. “Ebeveynlerinin ikisi de alışkanlıklarına bağlı insanlar. Saat gibi her hafta yazmışlar, yaklaşık bir sene boyunca sürmüş bu. Ama altı...hayır, yedi hafta kayıp. Bu kayıp haftalar için de sonraki mektuplarda herhangi bir özür görünmüyor, tam tersine önceki mektuplardan bahsediliyor.” Omzunun üzerinden bana baktı. “Senden başka sandığın varlığını bilen var mıydı? Ama bir dakika... yirmi yıl geçmiş üzerinden, muhtemelen sarayın yarısı biliyordur.”

Kaşlarımı çatarak başımı hayır anlamında salladım. “Gizli bir yerdeydiler ve o bölme el değmemiş gibi duruyordu.”

“Bu sadece çok önce alındıklarını ve zaman içinde tekrar orada toz toplandığını gösterir.” Sieh doğrulup bana baktı “Ne bulmayı umuyordun burada?”

“Viraine...” Sinirden tepem atmıştı. “Viraine annemin sevgili olduğu iddia ediyor.”

Sieh kaşlarını kaldırarak Zhakkarn’la bakıştı. “Annenin ona yaptıklarının sevgililik kapsamında yeri olduğunu düşünmüyorum.”

Bu kadar normal bir onaylama, tüm itiraz hakkımı elimden alıyordu. Yıgılır gibi yere oturdum.

Sieh de yüzüstü yatıp dirseklerinin üzerinde dikilerek “Ne var ki bunda? Göksaray’ın yarısı diğer yarısıyla yatıp kalkıyor zaten.”

Başımı salladım. “Sadece kabullenmek zaman alıyor.”

“Eğer kafanda soru işareti varsa, o senin baban filan değil, söyleyeyim.”

Gözlerimi devirerek esmer tenli elimi gösterdim. “O kadarından eminim.”

Zhakkarn “Şehvet, çoğu zaman silah olarak kullanılır,” dedi. “Bunun aşkla ilgisi yok.”

Yorumuna şaşırmıştım. Annemin Viraine’le yatıyor olması hâlâ sevimsiz geliyordu bana ama Zhakkarn’ın dediği gibi bu bir strateji sonucuysa daha anlaşılabilirdi. İyi de ne kazanmayı umuyordu? Göksaray’da kimsenin değil de Viraine’in bildiği ne olabilirdi? Ya da şöyle söyleyeyim, genç, kibirli ve sırlıslıkla aşık Viraine anneme yararı olacak ne söyleyebilirdi ki?

“Büyüyle ilgili...” diye mırıldandım kendi kendime. “Ondan öğrenmeye çalıştığı bu olmalı. Şey hakkında... sen, belki...” Zhakkarn’a baktım bunu söylerken.

Zhakkarn omuz silkti. “Bu tip sırlar öğrendiyse bile hiç kullanmadı.”

“Hımmm. Viraine burada başka nelerden sorumlu?”

“Büyü kullanımı,” diye cevapladı Sieh, parmaklarını kütleterek. “Günlük hayata dair her şey ve tabii ki bizler. Bilgi dağılımı... Dekarta’nın İtempas öğretisine olan bağı o. Bütün önemli törenleri ve ritüelleri de Viraine yönetir.”

Birden sustu. Yüzünde şaşkınlık belirtisi vardı, Zhakkarn’a baktım, o da düşünceli görünüyordu.

Törenler ve ritüeller. Sieh’in ne demek istediğini anladığımda midem heyecanla kasıldı. Doğrudum. “Son taht töreni ne zamandı?”

Zhakkarn “Dekarta’nın töreni kırk yıl kadar önceydi,” dedi.

Annem öldüğünde kırkbeş yaşındaydı. “Tören sırasında ne olup bittiğini anlayamayacak kadar küçükmüş,” dedim.

“Törende yoktu zaten,” diye konuştu Sieh. “Dekarta onunla

oynayıp oyalamamı istemişti.”

Bu ilginçti doğrusu. Dekarta neden bir gün yerini alacak vârisini bu törenden uzak tutmak istesindi ki? Zeki bir çocuğa törendeki ritüellerin ne anlama geldiği anlatılabilir, kavraması sağlanabilirdi. Tören sırasında hizmetkârlardan biri öldürülüyor diye mi istememişti annemi orada? Arameri’lerin hele de Dekarta’nın bu katı gerçeği bir çocuktan gizlemeye çalışacaklarına inanmak zordu.

“O seremonide tuhaf bir olay oldu mu?” diye sordum Sieh’e, “Yine taşı kullanmak için bir dümen çevirmediniz değil mi?”

“Hayır gayet sıradan bir törendi. Tutsak edilişimizden bu yana olan yüzlercesi gibi.”

Sieh iç geçirdi “Zaten orda değildim ki, nereden bileyim. Hiçbirimiz değildik, Nahadoth dışında tabii.”

Kaşlarımı çattım “Neden sadece o peki?”

“İtempas törene teşrif eder,” diye yanıtladı Zhakkarn. Göktanrı’nın buraya bizzat gelişi aklımin sınırlarını zorlarken hayretten ağzım açık savaşçı Tanrıça’ya bakakalmışım. O ise hiçbir şey olmamış gibi devam etti “Yeni Arameri kralıyla yüz-yüze görüşerek iyi dileklerini sunar. Sonra Nahadoth’a özgürlüğünü teklif eder, tabii sadece kendisine itaat etmesi koşuluyla. Bugüne dek Naha hep reddetti ama İtempas, onun değişken karakterini bildiği için sormaya devam eder, edecektir de.”

Yaşamım boyunca öğretilen değerlerden doğan aşırı hürmet duygusunu yenmeye çalışarak kafamı salladım. Demek Göktanrı buraya geliyordu ha. Her seremoniye hem de. Yani beni can verirken görecekti. Beni kutsayacaktı.

Bu inanılmazdı. Yaşamım boyunca ona tapınmayı öğrenmişim.

Kafamın içinde hortum gibi dönen düşünceleri bastırmak için elimi anlıma koyarak sordum, “Peki son seferde kurban

kimdi? Aile kâbusuna istemeden sürüklenen başka bir akrabamız mı?”

“Hayır, hayır,” dedi aceleyle Sieh. Ayağa kalktı, uzunca gerindi sonra birden elleri üzerinde amuda kalktı. Pek sarsak durmasına rağmen bir yandan da konuşuyordu. “Arameri klanının başı, Itempas emrederse saraydaki herkesi öldürmeye hazır olmalıdır. Genellikle, kendilerini ispat için bu yöneticilerden en yakınlarındaki birini öldürmeleri istenir.”

Bunu biraz kafamda değerlendirdim. “Yani, Relad veya Scimina yerine benim seçilmemin nedeni bu.”

Sieh’in dengesi bozuldu ve yere yuvarlandı, sonra birden ayağa fırlayıp hiçbir şey olmamış gibi tırnaklarını incelemeye koyuldu. “Olabilir,” dedi. “Kimse Dekarta’nın seni neden seçtiği konusunda kesin fikre sahip değil. Ama o tahta geçerken kurban edilen adak Ygreth’di.”

Bu isim hafızamda bir şeyler çağırıyordu ama tam da gözümün önüne gelmiyordu. “Ygreth kim?”

Sieh şaşkınlık içinde bana baktı. “Karısı. Senin anneannen. Kinneth sana bundan bahsetmedi mi?”

22 GAZABIN BÖYLESİ

Hâlâ bana kızgın mısın?

Hayır.

Çok çabuk olmadı mı bu yanıt?

Öfkenin bir anlamı yok.

Katılmıyorum. Doğru şartlar altında öfke çok güç kazan-
dırabilir insana. Sana bir hikâye anlatayım. Bir zamanlar bir
küçük kız varmış kızın babası annesini öldürmüştü.

Ne korkunç.

Evet, ihanetin böylesini anlayabilirsin. Küçük kız çok kü-
çükmüş bu olay olduğunda, bu yüzden gerçeği ondan gizle-
mişler. Belki annesinin ailesini terk ettiğini söylemişlerdir. Ya
da ortadan kaybolduğunu, onların dünyasında böyle şeyler
olur çünkü. Ama kız çok zekiymiş ve annesine çok düşkün-
müş. Bu yalanlara inanmış gibi davranmış ama gerçekte zama-
nın gelmesini bekliyormuş.

Biraz daha büyüüp akıllanınca sorular sormaya başlamış
ama tabii ki babasına ve onu seviyormuş gibi görünen insanlara
değil. Çünkü onlara güvenemeyeceğini biliyormuş. Ondan nef-
ret eden hizmetkârlara da sormamış. Çok zeki bir büyücü kâtip

varmış, kıza sırılsıklam âşıkmiş, işte kız, onu rahatça yönlendirebileceğini ve aradığı cevapları onda bulabileceğini düşünmüş. Ailesinin yüzyıllar boyunca idam ettirdiği günahkârlar hakkında, düşmanları hakkında sorular sormuş. Aralarındaki ilişkide yalana yer olmadığından zamanla tüm öğrendiklerinin arasında bağ kurmayı başarmış. Sonra da tüm kalbi, beyni ve iradesiyle intikam için çalışmaya başlamış. Annesi öldürülen kızlar böyle yaparlar çünkü.

Ah, anladım. Peki merak ettim, kız babasını sevmiyor muydu?

Ben de merak ederim bunu hep. Bir zamanlar mutlaka sevmiştir çünkü çocuklar ailelerini koşulsuz severler, bilirsin. Ama sonra? Sevgi, mutlak nefrete bu kadar çabuk mu dönüşür? Ya da babasına karşı savaşı sırasında kız içten içe ağlıyor muydu acaba? Bilemiyorum. Bildiğim şu ki bu kız öyle olayları başlatmış ki ölümünden sonra bile dünya çalkalanmaya devam etti. Kızın nefreti sadece babasını değil tüm insanlığı etkiledi. Çünkü neticede hepimiz o suçun ortağıyız.

Hepiniz mi? Bu biraz aşırı değil mi?

Öyle, gerçekten öyle. Ama umarım istediğini elde eder.

Arameri tahta geçiş âdeti böyleydi demek. Ailenin başı bir vâris atar, eğer tek vâris varsa bu kişi dünyada en sevdiği, en değer verdiği kişiyi kendi yerine isteyerek ölmeye ikna eder, bu kişi Dünya Taşı'nı kullanarak yüce mührü eski hükümdardan yenisine taşıyacaktır. Birden fazla vâris varsa, bu vârisler belirlenen kurbanın kendilerini seçmesi için yarışır. Annem tek vâristi, tahtın devri sırasında kimi kurban ederdi acaba? Belki de Viraine'i sevgili olarak seçmesinde başka nedenler de vardı. Belki Dekarta'nın kendisini ikna edebilirdi, yerine ölmesi için. Ya da evlendikten ve bana hamile kaldıktan sonra asla saraya

dönmemesinin sebebi buydu.

Birçok parça yerine oturuyordu. Belirsiz olup havada kalkanlar vardı hâlâ. Bütün bilmeceyi anlamaya ne kadar yakın olduğumu hissediyordum ancak zamanım yetecek miydi buna? Bu gecenin kalanı vardı önümde, yarın, sonraki gece ve diğer gün. Sonra balo, tören ve ölüm.

Yeterli zaman olduğuna karar verdim.

“Yapamazsın,” dedi Sieh telaşla yanımda bana ayak uydurmaya çalışarak yürürken. “Yeine, Naha’nın benim gibi iyileşmesi gerek önce. Fani gözler onu biçimlendirirken iyileşemez.”

“Ona bakmam o halde.”

“O kadar kolay değil. Böyle zayıf olduğunda her zaman-
kinden daha tehlikeli olur, kendini kontrol etmekte zorlanır.
Sakın...”

Sesi, öfkeli ergenlerin küfrettikleri zamanlarda olduğu gibi bir oktav düştü birden ve sinirle söylendi. Hiç aldırmadan yürümeye devam ettim, arkamdan tepinmeye başladığını duyduğumda şaşırmadım doğrusu. “Sen bugüne dek katlanmak zorunda kaldığın en inatçı ve en sinir bozucu ölümlüsün!”

“Teşekkür ederim,” diye cevap verdim omzumun üzerinden. İleride koridor kıvrılıyordu, dönmeden önce durup “Benim odama gidip dinlen,” dedim. “Geldiğimde sana masal okuyacağım.”

Kendi lisanında nerdeyse hırlayarak söylediklerinin tercümesine gerek yoktu. Duvarlar üzerime düşmediğine ve bir kurbağaya dönüşmediğime göre o kadar da öfkeli değildi demek.

Zhakkarn, Nahadoth’u nerede bulabileceğimi söylemişti. Bu bilgiden önce uzun uzun yüzüme bakmış, bir savaşçının kararlılığını ölçebilen gözleriyle beni tartmıştı. Bu bilgiyi verişi iltifat ya da uyarı olabilirdi. Kararlılık bazen takıntıya dönüşebilir. Umrumda değildi.

Konut bölümlerinin en alt katının ortalarında Nahadoth'un bir dairesi olduğunu söylemişti. Saray bu noktada kendi hacimli yapısı yüzünden iyice loşlaşıyordu ve hiç pencere bulunmuyordu. Bütün Enefadeh'ler burada yaşıyordu, uyumak, yemek yemek ve yarı fani bedenleriyle ilgilenmek gibi sıkıcı ve tatsız zamanları bu dairelerde geçiriyorlardı. Zhakkarn neden bu kadar kötü bir bölümü yaşam alanı olarak seçtiklerini söylememiştir ama tahmin edebiliyordum. Burada, zindan çukuru-
nun hemen üzerinde Dünya Taşı'na yakınlardı. İtempas'ın sonsuz gökyüzünden ziyade Enefa'nın taşına yakın olmak onları rahatlatıyordu belli ki, Enefa için çektikleri çile düşünülürse onun varlığını hissetmek iyi geliyordu onlara.

Asansör nişinden çıktığımda kat sessizdi. Sarayın fani ahalisinden kimse burada yaşamıyordu, onlara hak veriyordum. Kim Karanlık Tanrı'yla komşu olmak ister ki? Beklendiği üzere burada duvarlar diğer katlardaki gibi ışıldamıyordu, Nahadoth'un karanlık varlığı tüm katı etkisine almıştı.

Son koridoru dönünce bir an beklenmedik, şimşek gibi çakan bir ışıkla neredeyse kör oldum. Patlayan ışığın ardından zihnimde gördüğüm bronz tenli kır saçlı bir kadının imgesi belirdi. Zhakkarn kadar uzun ve güzel bir kadındı, koridorda dua eder gibi diz çökmüştü. Işık, kanatlarındaki ayna gibi parlayan, sıra sıra dizilmiş mücevherlerden oluşan tüylerden kaynaklanıyordu. Bu kadını daha önce görmüştüm, bir rüyada...

Sulanan gözlerimi kırıştırdım ve yeniden baktım, görüntü gitmişti. Onun yerine yapılı Kurue, çöktüğü yerden kalkarak bana öfkeyle baktı.

"Özür dilerim," dedim, bir Tanrıça'nın meditasyonunu böl-
müştüm sanırım, "Ama Nahadoth'la konuşmam gerek."

Bu koridorda sadece bir tek kapı vardı ve Kurue onun önünde duruyordu. Kollarını kavuşturdu. "Hayır."

“Leydi Kurue, bir daha soracaklarımı sormaya fırsat bulup bulamayacağımı bilmiyorum, lütfen...”

“Sizin dilinizde hayır ne anlama geliyor? Senmite dilini anlamadığın belli.”

Tartışmamız daha çok alevlenmeden daire kapısı aralandı. İçerde karanlıktan başka bir şey görünmüyordu. Nahadoth’un derin sesi duyuldu. “Bırak konuşsun.”

Kurue’nin suratı asıldı. “Naha, hayır.” İrkildim, kimsenin Nahadoth’a karşı çıkabileceği aklıma gelmezdi. “Senin bu hale düşmenin sebebi bu kız.”

Kızardım, haklıydı. İçerden buna bir cevap gelmedi. Kurue yumruklarını sıkarak odaya doğru kızgın bir bakış fırlattı.

“Gözlerimi bağlasam faydası olur mu?” diye sordum. Havada bu sohbetin çok daha eskiye dayanan öfkesinin kokusu vardı. Şüphesiz, Kurue tutsaklığından sorumlu tuttuğu ölümlülerden ezelden beri nefret ediyordu. Nahadoth’un bana aptalca bir düşkünlük gösterdiğini düşünüyordu. Bilgelik Tanrıçası olduğuna göre bunda da haklıydı muhtemelen. Bana aşağılayıcı gözlerle bakmasından alınmıyordum bu yüzden.

“Mesele gözlerin değil,” dedi Tanrıça. “Beklentilerin, korkuların, arzuların. Siz faniler onun bir canavar olmasını istiyorsunuz, o da oluyor...”

“Ondan hiçbir şey istemeyeceğim o halde,” dedim gülümseyerek ama sinirlenmişim. Belki o kör nefretinde haklı olabilirdi, bizden hep en kötüsünü bekliyordu, biz de onu hiç hayal kırıklığına uğratmıyorduk. Ama şu anda önemli olan bu değildi. Yolumda duruyordu ve benim ölmeden önce halletmem gereken önemli bir iş vardı. Gerekirse ona kenara çekilmesini emredecektim.

Niyetimi okumuş gibi yüzüme baktı. Biraz durakladı ve başını sallayarak bana geçebileceğimi işaret etti. “Peki öyle olsun.

Sen bir aptalsın, sen de öyle Naha, ikiniz birbirinizi hak ediyorsunuz.” Söylenerek köşeyi dönüp gitti. Ayak sesleri durana dek bekledim, bir anda kayboldular sonra kapıya döndüm.

“Gel,” dedi Nahadoth içerden.

Birden tedirgin oldum, öksürerek boğazımı temizledim. Beni neden hep yanlış zamanlarda ürkütüyordu ki? “Beni affedin Lord Nahadoth ama belki burada kalsam daha iyi olur,” dedim. “Sadece düşüncelerim bile size zarar verebiliyorsa...”

“Düşüncelerin bana verebileceği kadar zarar verdi zaten. Bütün korkuların bütün ihtiyaçların. Sessiz emirlerin yüzünden bir o yana bir bu yana savruldu.”

Dehşetle kaskatı kesildim. “Çektiğin onca eziyete yenilerini eklemek istemezdim.”

Nefesimi tutarak bekledim.

Nahadoth yumuşak bir sesle konuşmaya başladı. “Kızkardeşim öldü. Erkek kardeşim delirdi. Çocuklarım –sağ kalan bir avuçtan bahsediyorum– bana duydukları saygıdan çok benden korkup nefret ediyorlar.”

O anda anladım. Scimina’nın ona yaptıklarının aslında hiçbir önemi yoktu. İtempas’ın ona çektiirdiği yüzyıllar süren yalnızlık ve acının yanında birkaç dakika süren fiziksel işken-
cenin lafı bile olmazdı. Ben de burada durmuş, kendi ufak katkım için endişeleniyordum.

Kapıyı açıp içeri girdim.

Odanın içinde mutlak bir karanlık karşıladı beni. Kapının yanında biraz oyalanıp gözlerimin alışmasını umdum ama boşunaydı. Sessizliğin içinde biraz ötemdeki düzenli ve yavaş nefes alış verişleri duydum.

Ellerimi öne uzatıp sese doğru kör bir şekilde yürümeye başladım, içimden de Tanrıların köşeli mobilyalarının karşına çıkmamasını umuyordum. Ya da basamaklarının.

“Olduğun yerde kal,” dedi Nahadoth, “Ben... çok yakınımda olmak güvenli değil.” Daha yumuşak bir sesle ekledi. “Geldiğine çok sevindim ama.”

Bu demek ki diğer Nahadoth’tu, fani olan değil ancak kara kış günlerine yakışacak korkunç canavar da değil. Bu beni ilk gece öpen Nahadoth’tu, beni sevmiş görünen. Karşısında en savunmasız olduğum Nahadoth.

Derin bir nefes alıp karanlığa diktim gözlerimi.

“Kurue haklı,” dedim. “Scimina’nın seni cezalandırma sebebi benim.”

“O seni cezalandırdı.”

Yüzümü buruşturdum, “Bu daha da kötü.”

Güldü. Ilık bir yaz rüzgârı gibi bir esinti geçti tenimden. Birden onun arkamda durup bana sımsıkı sarıldığını ve ensemeye doğru nefes alıp verdiğini düşündüm.

Odanın diğer ucundan aklık dolu bir ses yükseldi, bir anda etrafımda şehvetten bir bulut oluştu sanki, romantik ve nazik olmaktan uzak, güçlü, vahşi bir şehvet. Tanrılar adına... Hemen düşüncelerimi yeniden karanlığa odaklamaya çalıştım, yalnızca karanlığa, anneme. Evet.

Çok uzun sürmüş gibi gelse de çevremdeki o korkunç aç enerji azalarak kayboldu.

Beni alt üst eden bir nezaketle “Eğer yardım etmeye çalışmazsan çok daha iyi olacak,” dedi.

“Özür dilerim...”

“Sen bir fanisin.” Bu her şeyi özetliyordu. Utanarak gözlerimi yere indirdim. “Annenle ilgili bir sorun var değil mi?”

Derin bir nefes aldım yine. “Dekarta annemin annesini öldürdü. Bu yüzden mi size yardım etmeye karar verdi?”

“Ben bir köleyim. Hiçbir Arameri bana güvenmez. Sana söylediğim gibi annenin tüm yaptığı sorular sormaktı başta.”

“Karşılık olarak da onun yardımını istediniz, öyle mi?”

“Hayır. O mührü taşıdıkça ona güvenilemezdi.”

Elimi istemsiz bir şekilde alnıma götürdüm. O mührün orada olduğunu hep unutuyordum. Göksaray’da dönen politikalarda bu mührün nasıl önemli olduğunu da. “O halde nasıl olup da...”

“Viraine’le birlikteydi. Olası vârisler taht töreni hakkında zaten bilgilendirilirler ancak Dekarta detayların ondan saklanmasını emretmişti. Viraine aşk sarhoşu olduğu için Kinneth’e törenin genel işleyişini anlatmıştı. Bu da onun bazı sonuçlara varmasını sağladı diye düşünüyorum.”

Doğru söylüyordu. Annem zaten Dekarta’dan şüpheleniyordu, görünen o ki Dekarta da onun şüphelerinden çekiniyordu. “Öğrendiğinde ne yaptı peki?”

“Bize gelip kendi mühründen nasıl kurtulabileceğini sordu. Eğer Dekarta’ya karşı çıkacak güce kavuşursa taşı kullanarak bizi serbest bırakacağını söyledi.”

Annemin öfkesi ve cesareti karşısında dilim tutulmuştu. Ben bu saraya annemin intikamını almak için gerekirse ölümü göze alarak gelmiştim, Enefadeh’ler de bunu mümkün kılmıştı. Annem kendi intikamını planlamıştı. Halkına ihanet etmişti, soyuna, hatta Tanrısına, hep tek bir adamı yıkıp yok etmek için.

Scimina haklıydı. Annemle karşılaştırılınca ben bir hiçtim.

“Bana, sizi serbest bırakmak için taşı sadece benim kullanabileceğimi söylemişsiniz,” dedim. “O da Enefa’nın ruhunu taşıdığım için.”

“Doğru. Kinneth’e de bu açıklandı. Ama fırsat çıkmışken... Reddedilirse mührün gücünden kurtulacağını söyledik ona ve babana yönlendirdik.”

İçime bir ateş düştü sanki. Babamla olan romantik hikâyenin aslı buydu demek.

“O... sizin için bir çocuk doğurmayı baştan mı kabul etmişti?” diye sordum. Sesim çok alçak çıktı gibi gelmişti ama oda tam bir sessizlik içinde olduğundan duyulmuştu. “Babam ve annem... beni sizin için mi dünyaya getirdiler?”

“Hayır.”

Nedense ona inanamıyordum.

Nahadoth devam etti. “Dekarta’dan nefret ediyordu. Ancak hâlâ onun biricik çocuğuydu. Kinneth’e güvenmediğimiz için Enefa’nın ruhundan hiç bahsetmedik, planlarımızı açıklamadık.”

Anlayabiliyordum.

Düşüncelerimi hizaya sokmaya çalışarak “Pekâlâ,” dedim, “yani babamla karşılaştı. Babam Enefa’ya inananlardandı. Amacına ulaşmasını sağlayacağını düşündüğü için onunla evlendi, bu evlilik yüzünden aileden kovulacağını biliyordu, böylece mührün etkisinden de kurtulacaktı.”

“Evet, ayrıca bu hareketiyle kararında ciddi olduğunu bize ispatlayıp güvenimizi kazandı. Amacının da bir kısmına ulaşmıştı aslında, Dekarta o ölmüş gibi yasa büründü, yıkıldı. Çektiği acı Kinneth’e zevk veriyordu.”

Anlıyordum. Nasıl da hak veriyordum.

Tane tane konuştum. “Fakat sonra... sonra Dekarta babamı öldürmek için Yürüyen Ölüm’ü saldı üzerine. Annemin gidişinden onu sorumlu tutuyordu tabii. Eğer ölürse kızının kendine geri döneceğini düşünüyordu.”

“Dekarta Darr’ın üzerine ölümü salmadı.”

Dikkat kesilerek durdum. “Nasıl?”

“Dekarta büyü yapılmasını isterse bizi kullanır. Hiçbirimiz topraklarına o hastalığı götürmedik.”

“Eğer siz götürmediyseniz kim...”

Hayır. Olamaz... Hayır.

Göksaray'da Enefadeh'ler dışında da büyü kullanabilen bir kaynak vardı. Zayıf da olsa Tanrıların gücünü taklit edebilen. Yürüyen Ölüm Darr'da o sene sadece bir düzine insanı öldürmüştü ki hastalığın genel haline göre bu çok zayıf bir salgın demekti. Fani bir katilin yapabileceğinin en iyisi.

"Viraine," diye fısıldadım. Ellerimi kendiliğinden yumruk yapmıştım. "Viraine..."

Çok iyi rol yapmıştı doğrusu, içten pazarlıklı, acımasız annem tarafından kullanılıp atılmış bir kahraman... Ve tüm o süreç boyunca babamı öldürmenin planlarını yapmıştı. Annemin Dekarta'yı sorumlu tutacağından emindi çünkü. Annem kocasının hayatı için Dekarta'ya yalvarmaya geldiğinde koridor köşelerine sinmiş ve bir akbaba gibi olan biteni izlemişti. Belki de Dekarta annemi geri çevirdikten sonra ortaya çıkmış ve onunla birlikte hükümdarı çekiştirmişti. Kendine geri döner umuduyla. Tam da onun yapabileceği bir davranış gibi görünüyordu bu.

Ama babam ölmemişti. Annem de saraya geri dönmemişti. Viraine bu yüzden yıllardır babama kin mi beslemişti? Olanların sorumlusu olduğumu düşünüp benden nefret etmişti belki. Annemin mektuplarını bulup okuyan o muydu? Gençlik aptallığını ona hatırlatacak mektupları da yakmıştı büyük ihtimalle. Ya da saklamış, sahip olamadığı bir aşkın fantezisini yaşamak istemişti.

Onu gebertecektim. O beyaz saçlarının yüzüne kanlı bir perde gibi dökülmesini sağlayacaktım.

Yakınlarda bir yerden bir çıtırtı geldi, sert zeminde yuvarlanan çakıl taşları gibi. Ya da pençeler...

"Gazabın böylesi..." Nahadoth'un birden çok yakınımından enseme üflediği sesi buzullardan geliyor gibi korkunç soğuktu. Tam arkamda duruyordu. "Evet, bana emret tatlı Yeine, ben

senin silahınım. Bir tek kelime söyle ve o herifin bana bugün çektirdiklerini çocuk oyunu gibi hissetmesini sağlayayım.”

Öfkem duyduğum dehşetle donmuş gibiydi. Derin derin nefes alarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Nefret yok. Dikkatsizliğim yüzünden Karanlık Tanrı'yı dönüştürdüğüm varlıktan korkmak yok. Zihnimi yeniden karanlığa ve sessizliğe odakladım ve cevap vermedim. Cevap verecek cesaretim yoktu.

Uzun süre bekledik bu şekilde. Sonra hayal kırıklığına uğramış bir iç çekiş duydum. Bu kez ses daha uzaktan gelmişti. Yeniden odanın uzak köşesine dönmüştü. Yavaşça gerilen kaslarımı gevşettim.

Şu anda bu sorgulamayı sürdürmek çok tehlikeliydi. Duygusal tuzaklarla dolu bir sürü sır vardı keşfedilecek. Çabalayarak Viraine'i aklımdan uzaklaştırdım.

“Annem babamı kurtarmak istedi,” diye mırıldandım. Evet. Bunu bilmek güzeldi. İlişkileri ne kadar tuhaf başlamış olursa olsun, zaman içinde onu sevmiştii demek. Babamın ona âşık olduğunu zaten biliyordum. Gözlerinde görürdüm aşkını.

“Evet,” dedi Nahadoth. Sesi sakinleşmişti. “Umutsuzluğu onu güçsüz kılmıştı. Tabii ki bundan yararlandık.”

Neredeyse sinirleniyordum tam zamanında tuttum kendimi.

“Tabii ki,” diye cevapladım. “Böylece Enefa'nın ruhunun çocuğunu ele geçirmesine izin verdi.” Derin bir nefes aldım. Gücümü toplamaya çalışarak durakladım. “Babam biliyor muydu?”

“Bilmiyorum.”

Eğer babamın bu konuda neler düşündüğünü Enefadeh'ler bilmiyorsa, sarayda başka kimse de bilemezdi. Babaanneme sormak için Darr'a dönmeye de cesaret edemezdim.

Bu yüzden babamın olan biteni bildiğini ve beni yine de sevdiğini varsaydım. Annemin de başlangıçtaki tepkisine rağmen zaman içinde beni kabullendiğini. Ailesiyle ilgili çirkin sırları benden saklaması, bir gün sade ve huzurlu bir köylünün hayatını yaşayacağımı ummuş olmasındandı. En azından Tanrılar gelip kendilerine ait olanı isteyene dek.

Soğukkanlı olmam gerektiğini biliyordum ama her şeyi içimde tutmam da mümkün değildi. Gözlerimi kapatıp gülmeye başladım. Omuzlarımda ne çok umut yükü vardı.

“Benim hiç umudum olamaz mı?” diye fısıldadım.

“Ne isterdin?” diye sordu Nahadoth.

“Ne demek bu?”

“Özgür olsaydın, demek istiyorum.” Sesinde anlayamadığım bir tını vardı. Hasret? Evet ve başka bir şeyler. Şefkat? Sevgi? Hayır, bu imkânsızdı. “Kendin için ne isterdin?” diye tekrarladı.

Sorusu kalbimi acıtmıştı. Bunu sorduğu için ondan nefret ediyordum. Dileklerim onun yüzünden; ailem, Dekarta ve hatta Enefa yüzünden gerçekleşmeyecekti hiçbir zaman.

“Herkesin işini görmek için yarattığı biri olmaktan bıktım. Kendim olmak istiyorum,” dedim.

“Çocuk olma.”

Şaşırarak başımı kaldırdım, sinirlenmişim de. Tabii hiçbir şey göremedim. “Ne dedin?”

“Sen de evrendeki diğer tüm yaratıklar gibi yaratıcılarının ve tecrübelerinin oluşturduğu kişisin. Bunu kabullen ve kes artık, mızıldanıp durmandan bıktım.”

Eğer bunu her zamanki soğuk ve duygusuz sesiyle söyleseydi çok alınmış olarak burayı terk ederdim. Ama sesinde samimi bir bezginlik vardı ve benim bencilliğim yüzünden ödediği bedel aklıma geldi, mahcup olmuşum.

Yakınımda bir hava akımı hissettim yine, yumuşak, okşar gibi. Konuştuğunda yanımda duruyordu sanki. “Diğer yandan, gelecek şekillendirilmek için seni bekliyor, şu an bile. Bana ne istediğini söyle.”

İntikam dışında bugüne dek bunu hiç düşünmemiştim. Her genç kadının istediklerini şeyleri istiyordum: arkadaşlar, aile, sevdiklerimin mutlu olması.

Ve...

Oda soğuk olmamasına rağmen titredim. Aklıma gelen yeni bir fikir beni şüphelendirdi, Enefa'nın etkileri iyice görünmeye mi başlamıştı?

Bunu kabullen ve kes artık.

“Ben...” dudaklarımı kapadım. Yutkundum. Yeniden denemeye karar verdim. “Ben... dünya için başka bir şey istiyorum.” Aslında Nahadoth ve Itempas kozlarını paylaştıktan sonra dünya gerçekten de farklı bir yer olacaktı. Bir yığın moloz ve altında kıvılcık bir örtü gibi insanlık. “Daha iyisini.”

“Ne?”

“Bilmiyorum.” Yumruklarımı sıktım, duygularımı tartmaya çalıştım, kendi umutsuzluğuma şaşırmıştım. “Şu anda herkes... Korku içinde.” Evet, bu daha iyiydi. “Tanrıların merhametine bağlı yaşıyoruz ve hayatlarımızı sizin kaprislerinize göre şekillendiriyoruz. Sizin kavgalarınız bile bizi kapsamıyor, biz sadece ölüyoruz. Sadece... sadece çekip gitseniz ve bizi rahat bıraksanız nasıl bir yer olurdu dünya?”

“Daha çok insan öldü,” diye cevapladı Nahadoth. “Bize tapınanlar yokluğumuzla aşırı korkuya kapılırlardı. Birileri suçu başkalarına atardı, yeni düzeni benimseyenler eskiyi savunanlardan nefret ederlerdi. Savaşlar yüzyıllar boyu sürerdi.”

Sözlerindeki gerçekliği ta içimde hissettim ve korkuyla sersemledim. Birden serin bir elin hafif dokunuşunu hissettim.

Teselli eder gibi omzumu sıvazladı.

“Yine de sonunda çatışmalar biterdi. Yangın söndükten sonra yeni varlıklar yetişir yerinde.”

Ona karşı ne şehvet ne de öfke hissediyordum şu an, belki o da bana kayıtsız olduğu içindi. İtempas gibi değildi o, kendi düzeni bozulmasın diye çevresindeki her şeyi yıkıp yok edecek bir Tanrı değildi. Tersine herkesin isteklerine göre değişebilirdi. Bu düşünce bir an onun için üzülmeme neden oldu.

“Hiç kendin oluyor musun?” diye sordum. “Tamamen kendin, başkalarının seni görmek istediği kişi değil.”

Omzumdaki eller durdu ve geri çekildi. “Enefa da bunu sormuştu bir kere.”

“Afedersin...”

“Hayır. Önemli değil.” Sesi acı yüklüydü. Onun acısı hiç hafiflemiyordu. Değişim Tanrısı olup hiç bitmeyecek bir matemın kurbanı olmak ne korkunçtu.

“Özgür kaldığım zaman beni kimin şekillendireceğini seçebileceğim,” dedi.

“İyi de...” Kaşlarımı çattım. “Bu özgürlük değil ki.”

“Gerçeğin şafağında kendimdim. Kimse ve hiçbir şey yoktu beni şekillendirecek. Sadece beni doğuran Maelstrom, onun da umrunda değildim. Tenimi yırtarak senin evrenini oluşturan maddeyi açığa çıkardım, enerjiyi. Soğuk, kara kanımı kattım var etmek için. Beynimi tüketip yok ettim, acının muhteşemliğine saygı duydum.”

Gözlerime yaşlar dolmuştu. Yutkunarak geri göndermeye çalıştım ama eller bu kez çenemi tutarak kaldırdı ve parmaklar gözlerimdeki yaşları sildi.

Fısıldayarak “Özgür kaldığımda kendim seçeceğim olacağım kişiyi,” dedi. “Sen de öyle yapmalısın.”

“Ama ben hiç...”

Dudakları dudaklarıma kapanarak beni susturdu. Lezzetli, buruk bir tat vardı o öpüşte. Benim ihtiraslarım mı, onunkiler mi? Sonra anladım nihayet, kimin olduğu fark etmezdi.

Ah Tanrılar, Tanrıçalar, o kadar güzeldi ki... serin çiğ taneleri gibi bir tadı vardı, tam daha fazlasını istiyorken geri çekildi. Hayal kırıklığı hissetmemek için kendimle savaştım, bunun ikimize de hiç yaramayacak sonuçları olabilirdi çünkü.

“Gidip dinlen Yeine,” dedi. “Annenin planlarının yürümesini ve olayları yönetmesini bekle. Senin mücadele edeceğin kendi sınavların olacak.”

Sonra kendimi dairemde yerde otururken buldum, üzerime ayışığı vuruyordu. Duvarlar karanlıktı ama ay sayesinde etrafımı görebiliyordum. Gökyüzünde iyice alçalıp parlak bir şerit gibi kalmıştı. Geceyarısını geçeli çok olmuş, şafağa birkaç saat kalmıştı. Bu saatlere dek ayakta kalmak alışkanlık olmuştu sanırım.

Sieh yatağımın yanındaki sandalyede oturuyordu. Beni görünce kıvrıldığı yerden kalkıp yanıma geldi. Aydan yansıyan ışıktaki burun delikleri kocamandı, meraklı bir kedi gibi.

Hiçbir şey söylemedim, bir süre sonra uzanıp kucığına yatmam için çekti beni. Gözlerimi kapatıp saçımda gezinen elleriyle rahatlardım. Daha önce rüyamda duyduğum bir ninniye mırıldanmaya başladı. Huzurlu ve sıcak kucığında uyumuşum.

23
BENCİLLİK

Ne istediğini söyle, demişti Karanlık Tanrı.

Dünya için daha iyisini, diye cevap vermiştim.

Ama aynı zamanda...

Sabah, konsey toplantısı başlamadan, erkenden salona gittim, Ras Onchi'yi bulmayı umuyordum. Fakat önce Wohi Ubm'a rastladım, o da Kuzey Tepeleri'nden bir soyluydu. Salon'un geniş sütunlu merdivenlerinden çıkıyordu.

Kendimi tanıtip sorumu sorunca şaşırarak "Ah," dedi, lafını tamamlamadan gözlerinde beliren hüzünden ne olduğunu anlamıştım. "Duymadın demek. Ras iki gece önce uykusunda öldü." İç çekti. "Hâlâ inanamıyorum. Aslında oldukça da yaşlıydı ama..."

Göksaray'a geri döndüm.

Ras Onchi'nin ölümünü düşünerek saray koridorlarında bir süre dolandım.

Yanımdan geçen hizmetkârlar başlarını eğerek selamladılar beni, ben de onlara karşılık verdim. Konsey üyeleri, yani soylular ya beni görmezden geldiler ya da şaşkınlıkla bakakaldı-

lar. Scimina'nın beni herkesin önünde yenerek olası varisliğime son verdiğine dair dedikodular yayılmış olmalıydı. O bakışların bazıları hiç de kibar değildi. Ben yine de başımı eğip selamladım. Onlar kadar aşağılık değildim. Alt balkonlardan birinde T'vril, bir elinde not panosunu sallayarak durmuş geçen bulutları seyrediyordu. Ona dokunduğumda irkilerek dalgınlığından uyandı, mahcubiyetinden beni düşündüğünü anladım.

"Balo yarın akşamüzeri başlayacak," dedi. Yanına yaklaşıp balkon korkuluğuna dayanarak sessizlik ve yanımda olmasının verdiği huzur içinde manzarayı seyrediyordum. "Ertesi sabah şafak sökene dek devam edecek. Taht töreninden önce bu gelenektir. Yarın yeni ay zamanı, bir zamanlar Nahadoth'a tapanlar için kutsal geceydi, bu yüzden o gece boyunca nispet yapar gibi kutlama yaparlar."

Kendi ucuzlukları, diye düşündüm. Ya da Itempas'ın.

"Balonun hemen ardından Dünya Taşı sarayın merkezi halalandırma tüneline güneş kulesindeki ritüel odasına gönderilecek."

"Evet, geçen hafta hizmetkârları uyarırken duymuştum."

T'vril not panosunu elinde çevirdi, bana bakmıyordu. "Evet. Hızlı bir karşılaşma fazla zarar vermez deniyor ama..." Omuz silkti. "Tanrıları ilgilendiren bir konu sonuçta. Uzak durmak gerek."

Dayanamayıp güldüm bu yoruma. "Bence de."

T'vril dudaklarında kararsız bir gülümsemeyle bana baktı. "Rahat görünüyorsun."

Omuz silktim ben de. "Endişelerle zaman tüketmek karakterimde yok," dedim. "Olan oldu." Nahadoth'un sözleriydi bunlar.

T'vril tedirgin tedirgin kıpırdandı, eliyle yüzüne düşen birkaç tel saç geriye itti. "Şey... Menchey'den Darr'a giden geçidin

önünde bir ordunun hazırlandığını duydum.”

Parmaklarımı birleştirip oluşturduğum üçgene gözlerimi diktim, içimden yükselen çığılığı bastırmak istiyordum. Scimina bu oyunu ustalıkla oynamıştı. Eğer onu seçmezsem birilerine bu orduya saldırı emrini ulaştırma görevi verdiğinden emindim. Gemd hemen katliama başlayacaktı. Gemd, Enefa’yı serbest bırakmamdan sonra da bunu yapabilirdi; tek umudum yeni Tanrılar Savaşı’nda yaşam mücadelesi veren insanların saldırıyı boşlamasıydı. Sieh, bütün o hengâme sırasında Darr’ı koruyacağına söz vermişti. Tam olarak sözüne güvendiğim söylenemezdi ama şu anda elimde daha iyi bir şey yoktu.

Belki de yüzüncü kez Relad’la konuşmak geçti aklımdan sonra yine vazgeçtim. Scimina’nın adamları kılıçlarını Darr’ın boğazına dayamış bekliyorlardı. Seremonide Relad’ı seçsem o kılıçlar kesmeye başlamadan hızlı davranıp kardeşini alt edebilir miydi? Halkımın geleceğini saygı duymadığım bir adama emanet edemezdim.

Şu anda bana sadece Tanrılar yardım edebilirdi.

“Relad kendini dairesine kapattı,” dedi T’vril, aklımdan geçenleri okumuş gibiydi. “Hiçbir çağrıya cevap vermiyor, kimseyi kabul etmiyor, hizmetkârları bile. Ne yiyip içiyor Tanrı bilir. Soylular arasında onun balodan önce kendini öldüreceğine dair bahisler başlamış bile.”

“Burada daha eğlenceli bir bahis konusu yok galiba.”

T’vril şöyle bir baktı bana, söyleyeceklerini tartıyor gibiydi. “Senin için de bahse giriyorlar, ne zaman canına kıyacağına dair.”

Güldüm. “Kaça kaç şansım var? Kendi üzerime oynayabilir miyim?”

T’vril yüzüme baktı, gözleri ısrarcıydı. “Yeine... eğer... eğer...” Tıkandı gerisini söyleyemedi.

Elini tuttum, başını eğdi, titriyor ve kendine hâkim olmaya çalışıyordu. Burada tüm hizmetkârların yönetiminden sorumlu kişiydi, ağlaması onu zayıf gösterirdi. Erkeklerin de güçsüz yanı buydu işte.

Birkaç saniye sonra derin bir nefes aldı. Sesi her zamankinden yüksek çıkarak, “Baloda sana eşlik edebilir miyim?” diye sordu.

Viraine aynısını teklif ettiğinde ondan nefret etmiştim. Ama T’vril’i sanki daha çok sevmeme yol açmıştı bu. “Hayır T’vril. Kavalye istemiyorum.”

“Yardıma olabilir. Orada bir dostun olduğunu bilmek...”

“Olabilir. Ama ben dostlarımdan böyle şeyler istemem.”

“Sen istemiyorsun ki! Ben soruyorum.”

Ona sokulup koluna yaslandım. “Beni merak etme T’vril, iyi olacağım.”

Uzun uzun yüzüme baktı sonra başını hafifçe salladı. “Ola-caksın değil mi? Ah yeine, seni özleyeceğim.”

“Burayı terk et T’vril. Seninle ilgilenecek, seni sevecek bir kadın bul. Mücevherlere ipeklere sarıp saklasın seni.”

T’vril şaşkın şaşkın yüzüme baktı, bir an sonra kahkaha attı “Bir Darr kadını mı mesela?”

“Saçmalama, deli misin? Bizim nasıl olduğumuzu gördün. Ken kadınlarından bul. O şirin noktalarını yeni nesillere geçir.”

“Şirin çillerimi, seni vahşi barbar. Onlara çil denir.”

“Her neyse.” Elini alıp öptüm. “Hoşça kal dostum.”

Yürüyüp uzaklaştım, hâlâ gülüyordu.

Ama?..

Ama istediklerimin hepsi bu değildi.

Bu sohbet bir sonraki hamleme karar vermemi sağladı ve

Viraine'i bulmaya gittim.

Önceki gece Nahadoth'la yaptığımız konuşmadan beri, Viraine'le yüzleşme konusunda kararsızdım. Şimdi annemi Viraine'in öldürdüğüne inanıyordum, Dekarta'nın değil. Hâlâ anlamadığım, eğer onu seviyorduydu nasıl öldürebildiği. Ya da bunun için neden yirmi yıl beklesindi? Bir tarafım, bunu anlayabilmek için sabırsızlanıyordu.

Diğer yanımsa neden yaptığını umursamıyordu. Bu tarafım sadece kan istiyordu, onun söylediği yoldan gidersem aptalca bir şeyler yapmam kaçınılmaz olacaktı. Arameri'lerden intikamımı aldığım, ikinci Tanrılar Savaşıyla zaten yeterince kan gölüne dönecekti ortalık. Ama ben bunu göremeyecektim. Biz faniler bu konularda benciliz ne de olsa.

Bu yüzden Viraine'i görmeye gittim.

Atölyesinin kapısını çaldığımda cevap vermedi, bir an meseleyi daha ileri götürüp götürmeme konusunda kararsız kaldım. Sonra içerden zayıf, boğuk bir ses geldi.

Göksaray'daki kapılar kilitlenmez. Soylular için asalet ve politikalar istedikleri güvenliği sağlar, misillemeyi göze alabilenler diğerlerinin özel hayatlarına burun sokabilirler. Bir gün içinde ölmüş olacağımdan bu beni etkilemiyordu, bu yüzden kapıyı biraz araladım.

Önce Viraine'i göremedim. Alnıma mühürün yapıldığı çalışma masasının üstü boştu. Aslında bütün masalar boştu, bu bana tuhaf görünmüştü. Odanın arkasındaki kafesler de. Bu daha da garipti. Ancak o zaman Viraine'i fark edebildim, kıpırtısız durduğu ve beyaz giysileriyle bembeyaz saçları steril bir laboratuvar gibi olan atölyesiyle kaynaştığı için görememiştim.

Odanın arkasındaki büyük kristal kürenin yanındaydı. Önce kürenin derinliklerine bakmak için eğilmiş ve ona dayanmış sandım. Belki bana bağlı krallıklarla yaptığım zavallı

görüşmeleri buradan izlemişti. Sonra duruşunda gariplik olduğunu sezdiğim eli kürenin üzerinde başı yana sarkmıştı. Saçlarından diğer elini göremiyordum ama dirseğinin hareketi bir anda tanıdık gelmişti. Hıçkırığını duydum ve düşüncem kesinleşti, hayatta bir kere nasip olabilecek, Tanrısının yeniden kutanma töreni öncesi, çalışma salonunda yapayalnız ağlıyordu.

Darr kadını özelliklerim zayıflamıştı herhalde ki bu görüntü öfkemi yatıştırdı. Neden ağladığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Belki tüm yaptığı kötülükler bir anda vicdanını rahatsız etmişti. Belki yanlışlıkla ayak başparmağını vurmuştu. Ama orada durup onu seyrettiğim süre boyunca T'vril'in yapamadığını yaptı ve hıçkıra hıçkıra ağladı. Elimde olmaksızın merak ediyordum; o gözyaşları annem için miydi acaba? Benim dışımda o kadar az kişi onun yasını tutmuştu ki.

Kapıyı çekip kapattım ve uzaklaştım.

Benim aptallığım.

Evet. O zaman bile gerçeği reddettin.

Biliyor muyum peki?

Şimdi, evet. O zaman bilmiyordun.

Neden?

Çünkü ölüyorsun. Ruhun savaşta. Ve başka bir anı zihnini meşgul ediyor.

Bana ne istediğini söyle, demişti Karanlık Tanrı.

Scimina dairesinde baloda giyeceği kıyafetin provasını yapıyordu, ona pek de yakışmayan beyaz rengi seçmişti. Kumaşla teni arasında yeterli tezat yoktu, bu da çok solgun görünmesine yol açıyordu. Yine de elbisesi çok güzeldi, parıltılı bir kumaştan dikilmiş, etek uçlarına ve beden kısmına pırlantalar işlenerek ışıltısı artırılmıştı. Scimina terzilerin önünde dönerken güneş

ışığını yansıtıyorlardı.

Terzilere talimatlarını verirken sabırla bekledim. Odanın diğer ucunda, pencerenin pervazında insan şaklindeki Nahadoth oturuyordu, öğle güneşini seyrediyordu. Gelişimi duyduysa bile oralı olmadı.

Sonunda Scimina bana dönüp "İtiraf edeyim ki çok meraklandım," dedi. Çenesindeki morluğu görünce içten içe bir haz duydum. Böyle küçük yaraları iyileştirecek büyüler yoktu demek. Ne kötü. "Beni ziyarete gelmene ne sebep olabilir? Halkın için yalvarmayı mı düşünüyorsun?"

Başımı salladım. "Bir anlamı olmazdı."

Gülümsedi, yüzünde neredeyse sevecen bir ifade belirmişti. "Doğru. Madem öyle, ne istiyorsun?"

"Daha önce teklif ettiğini kabul etmeye," dedim. "Tabii hâlâ geçerliyse."

Boş bakışlarını görmek beni yine keyiflendirdi. "Ne teklifiymiş o kuzen?"

Kafamla pencerede oturan figürü işaret ettim. Sade siyah bir gömlek ve pantolon giymişti Naha, boynunda bu kez basit demirden bir tasma vardı. Bu iyiydi. Çünkü çıplakken gözüme hiç hoş görünmüyordu. "Evcil yaratığını istersem ödünç alabileceğimi söylemiştin."

Scimina'nın arkasında, Nahadoth şaşkınlıktan irileşmiş kahverengi gözlerle dönüp bana baktı. Scimina da bir an kalandı sonra kakhahayı bastı.

"Anlıyorum," dedi bir elini beline götürerek. Terzilerin işini zora sokmuştu. "Seçimin hakkında senle tartışmam kuzenim. T'vril'den çok daha eğlenceli bulacağın kesin çünkü. Fakat... afedersin ama pek küçük ve zayıf görünüyorsun, benim Naha'msa güçlü ve iri... emin misin?"

Hakaretleri bir kulağımdan girip diğerinden çıktı, umursa-

madım. “Eminim.”

Scimina çok eğleniyor gibi görünerek başını salladı. “Pekâlâ. Bugün benim işime yaramaz zaten, biraz güçten düşük. Hoş, senin için daha iyi belki.” Duraklayıp pencereye baktı, güneşin durumunu kontrol ediyordu. “Tabii gün batımı konusunda dikkatli olmalısın.”

“Tabii ki,” dedim gülümseyerek, suratı asılır gibi oldu. “Gerken zamandan önce ölmeye niyetim yok.”

Scimina’nın gözlerinde bir an bir şüphe parıltısı görünüp kayboldu. Kararını gerginlikle beklerken midemin kasıldığını hissettim. Sonunda omuz silkti.

“Onunla git,” diye emretti ve Nahadoth ayağa kalktı.

Dümdüz, duygudan uzak bir sesle “Ne kadar?” diye sordu.

“O ölene kadar.” Scimina abartılı bir sevgi gösterisiyle kollarını açtı. “Son bir isteği geri çevirecek kadar kötü müyüm ben? Fakat Naha, o işi yaparken dikkat et de kendini fazla zorlamasın, en azından sakatlanmasın. Yarından sonra zinde olmalı.”

Demir zincir yandaki duvara bağlıydı, Scimina’nın emriyle çözülüp yere düştü. Naha serbest ucu alıp gözünü bana dikerek durdu. İfadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

Başımı eğerek Scimina’ya selam verdim, görmezden geldi. Terzileri azarlamakla meşguldü, bir tanesi eteği yanlış yerden iğnelemişti. Dönüp çıktım, Naha’nın takip edip etmeyeceği umrumda değildi.

Özgür olabilseydim ne mi isterdim?

Darr’ın güvende olmasını.

Annemin ölümünün bir anlamı olmasını.

Dünyanın değişmesini.

Ve kendim için...

Şimdi anlıyorum. Beni şekillendirecek kişiyi seçtim.

“O haklı,” dedi Naha daireme girdiğimizde. “Pek bir işe yarayacak durumda değilim.” Duygusuz bir tonla söylemişti ama alındığını düşünüyordum.

“İyi,” dedim. “Zaten ilgimi çekmiyor o iş şu anda.” Gidip pencereye dayandım.

Arkamda uzun süre sessizlik oldu, sonra yanıma geldi. “Bir şeyler değişmiş.” Işığın açısı yüz ifadesini görmemi engelliyordu ama şüpheyile baktığını hissedebiliyordum. “Değişmişsin.”

“Son karşılaşmamızdan beri bir sürü olay oldu.”

Omzuma dokundu. Elini uzaklaştırmayınca diğerini de koyup beni kendine çevirdi. Gözlerimin içini okumak, belki de beni ürkütme için uzun uzun yüzüme baktı.

Oysa bu kadar yakından bakıldığında ürkütücü olmaktan çok uzaktı yüzü. Çökmüş gözlerinin etrafında yorgun ve derin çizgiler bulunuyordu. Gözleri kanlanmış, daha öncekinden bile insansıydılar. Kambur duruyordu. Zar zor ayakta dikildiğini anladım. Nahadoth’un maruz kaldığı işkence onu da etkilemişti besbelli.

Yüzümde beliren acıma duygusundan olacak, suratını asarak diklendi. “Beni niye buraya getirdin?”

“Otur,” dedim yatağı göstererek. Pencereye dönmek istedim ama elleri omuzlarımı sıkıca kavrayıp engelledi. Gücü yerinde olsa canımı çok acıtabilirdi, şimdi anlamıştım. Bir köle ve fahişeydi, bedeni üzerinde yarı zamanlı bile kontrolü yoktu. Tek gücü onu kullanan, onunla yatanlara uygulayabildiği güçtü. O da fazla bir şey sayılmazdı.

“Onu mu bekliyorsun?” diye sordu. “Onu,” derken sesinde beliren nefret dünyalara bedeldi. “Öyle değil mi?”

Uzanıp ellerini omzumdan indirdim, sert bir şekilde ittim. “Otur. Şimdi.”

Emrimin sertliği beni bırakıp uzaklaşmasına neden oldu, gidip yatağın kenarına oturdu. Bütün bu süreç boyunca bana kötü kötü bakmayı ihmal etmemişti. Pencereye döndüm, nefret dalgaları sanki vücuduma işliyordu.

“Evet,” dedim, “onu bekliyorum.”

Şaşkın bir duraklama... “Ona âşık oldun değil mi? Daha önce değildin ama şimdi... Ona âşıksın.”

İnsan gerçeği inkâr ediyor.

Soruyu düşündüm bir süre.

Yavaşça “Âşık olmak mı?” dedim. Düşününce bu deyim tuhaf geliyordu, sanki yüzlerce kez tekrarlanan bir şiirin anlamını yitirmesi gibi. “Ona âşık olmak.”

Başka bir hatırayla meşgul zihnin.

Naha'nın sesinde gerçek korkunun izlerine rastlamak beni şaşırtmıştı. “Aptal olma. Kim bilir kaç kere bir cesedin yanında uyandım. Eğer güçlüysen ona karşı koyabilirsin.”

“Biliyorum. Ona daha önce hayır dedim.”

“O halde...” Şaşkınlık...

Birden hep istenmeyen Nahadoth'un hayatının nasıl olduğuna dair aydınlandığımı hissettim. Gündüzleri Arameri'lerin oynunağıydı. Geceleri ise uyku da değil, bir nevi unutuluşun içinde kayboluyordu, fanilerin ölüm tecrübesini yaşamalarına benzer bir yok oluş. Huzur yok, dinlenme yok. Sabah uyanıp vücudunda garip yaralar buluyordu. Ölü sevgililer. Ve ruhu tüketen, bunun sonsuza dek süreceği gerçeği.

“Rüya görür müsün?” diye sordum.

“Ne?”

“Rüya... geceleri onunlayken... görüyor musun?”

Naha kaşlarını çatıp uzun süre düşündü, sorumda bir şaşkınlığa olup olmadığını çözmeye çalışıyordu. Sonunda cevaplamaya karar verdi. "Hayır."

"Hiç mi?"

"Bazen... Çakıp sönen görüntüler..." Başka yöne bakarak belirsiz bir işaret yaptı. "Anılar belki. Ne olduklarını bilmiyorum."

Gülümsedim, aniden ona kanım ısınmıştı. O da benim gibiydi. İki ruh ya da en azından iki kişiliğin sıkıştığı tek bir vücut. Belki de Enefadeh'lerin benimle ilgili planı kurmalarına bu ilham vermişti.

"Yorgun görünüyorsun," dedim. "Uyumalısın."

Kaşlarını çattı. "Hayır. Geceleri yeteri kadar uyuyorum."

"Şimdi uyu," dedim, şaşırtıcı bir şekilde hemen yana devrildi, başka zaman bu bana komik gelebilirdi. Yanına gittim, bacaklarını yatağa kaldırdım ve rahat bir pozisyon almasını sağladım. Sonra yanına çöküp kulağına eğildim.

"Güzel rüyalar gör," diye emrettim fısıldayarak. Asık yüzü hemen yumuşadı ve sakinleşti.

Yaptığımdan memnun, pencereye yöneldim ve beklemeye başladım.

Sonra ne olduğunu neden hatırlamıyorum?

Hatırlıyorsun...

Hayır, neden şimdi hatırlayamıyorum. Anlatırsam zihnimde görüntüler canlanıyor ama sadece anlatırken. Onun dışında boşluk var, sadece kocaman kara bir delik.

Hatırlıyorsun.

Güneşin kızıl halesi ufukta kaybolur kaybolmaz oda ve tüm saray sallandı. Sarsıntının kaynağına bu kadar yakın olunca dişlerim bile zangırdamıştı. Arkamdan geçen karanlık bir çiz-

gi her şeyi kararttı. Bekledim. Ensemdeki tüyler diken diken olduğunda konuştum. “İyi akşamlar Lord Nahadoth. Umarım daha iyi hissediyorsunuzdur kendinizi.”

Cevap olarak titreyen, yavaş bir nefes duydum. Akşam göğü hâlâ günüşiğinden kalan turuncu, kırmızı, altın ve mor renklerle doluydu. Nahadoth henüz kendisinde değildi.

Döndüm. Oturmak için doğruluyordu. Hâlâ sıradan insan görünümündeydi ama etrafında pelerin gibi dalgalanan saçlarını görmeye başlamıştım. Giderek uzayıp gürleştiler, kara, kapkara bir örtü oldular çevresinde. Büyüleyici ve muhteşem. Yüzünü günden kalan ışıkları görmemek için çevirmişti, bu yüzden dibine gelene dek beni fark etmedi. Sonra bana baktı, bu sırada elini korunmak ister gibi havaya kaldırmıştı. *Benden mi korktu*, diye düşünüp gülümsedim.

Ben onu seyrederken elinin titrediğini fark ettim. Tenindeki serin kuruluşu hissederek elini tuttum. (Derisi kahverengi olmuştu, benim yüzümden olabilir miydi?) O elin arkasında gözleri, vahşi bir hayvanın gözleri gibi hiç kırılmadan, simsiyah bakıyorlardı.

Çenesini tutup çılgınlığından kurtulmasını istedim. Gözlerini kırptı, hafifçe kaşlarını çattı ve bana şaşkın şaşkın bakan gözlerinde düşüncelerinin karmaşası giderek dağıldı. Hâlâ tuttuğum elinin titremesi kesildi.

Doğru anın geldiğine inandığımda elini bıraktım. Bluzumun düğmelerini açtım ve omuzlarımdan aşağı kaydırdım. Eteğimi çözdüm ve çamaşırla beraber yere düşürdüm. Çırlı-çıplak bekledim. Tanrı'ya adaktım.

24
EĞER SORARSAM

Ve sonra... sonra...

Hatırlıyorsun.

Hayır. Hatırlamıyorum.

Neden korkuyorsun?

Bilmiyorum.

Sana zarar verdi mi?

Hatırlamıyorum.

Hatırlıyorsun. Düşün çocuk. Ben seni bundan daha güçlü yarattım. Sesler nelerdi? Kokular? Hatıralar nasıl bir his uyandırıyor sende?

Şey... yaz gibi...

Evet. Nemli ağır yaz geceleri. Biliyor musun, yeryüzü bütün gün güneş ışınlarını emer ve gece karanlıkta bunları tekrar salar. Bütün o enerji kullanılmayı bekler şekilde havada asılı kalır. Derinin etrafında yapış yapış olur. Ağzını açarsın diline dolanır.

Hatırlıyorum. *Tanrılar aşkına, hatırlıyorum.*

Biliyordum.

Karanlık Tanrı ayağa kalktığında odadaki gölgeler derinleş-

ti sanki. Üzerime eğildi, ilk kez karanlıkta ışıldayan gözlerini göremiyordum.

“Neden?” diye sordu.

“Sen benim sorumu hiç cevaplamadın.”

“Soru mu?”

“Eğer istersem beni öldürüp öldürmeyeceğini.”

Korkmuyormuş gibi yapamam. Sık nefes alıp verişim, kalbimin gümbürtüsü biraz da bu yüzden. *Esui* yani, tehlikenin karşı konulmaz cazibesi. Yavaşça uzandı, o kadar yavaş ki rüya görüyorum sandım, parmağını kolumda gezindirdi. O tek dokunuşla korkum yerini tamamen başka bir duyguya bıraktı. Tanrılar aşkına... *Oh, Tanrıçalar...*

Karanlıkta beyaz dişler parladı birden. Bu kesinlikle alelade bir tehlikeden çok daha ötesiydi.

“Evet, eğer isteseydin, seni öldürürdüm.”

“Bu kadar basit mi?”

“Hayatını kontrol edemediğin için ölümünü kontrol etmek istiyorsun, bunu... anlıyorum.” O kısa duraklama anı ne çok şey anlatıyordu. Birden Nahadoth’un hiç ölmek isteyip istemediğini merak ettim.

“Kendi ölümümü kontrol etmemi isteyeceğini düşünmemiştim hiç.”

“Hayır küçük kurban.” Eli hâlâ kolumda gezinirken söylediklerine odaklanmak çok zordu. Sadece insandım neticede. “Kendi isteklerini başkalarına dayatmak *Itempas*’ın yöntemi. Ben gönüllü adanmışlıkları tercih ederim.”

Parmak ucuyla köprücük kemiğime dokundu, o kadar güzel bir dokunuştı ki dayanamayıp geri çekilmek istedim. Yapmadım ama çünkü dişlerini görmüştüm. Avcından kaçamazsın.

“Ben... evet diyeceğini biliyordum.” Sesim titriyordu. Zırvalamaya başlamıştım. “Nasıl bildiğimi bilmiyorum ama biliyo-

rum işte... biliyorum ki..." *Senin için bir adaktan daha fazlasıyım. Ama hayır burasını söyleyemezdim.*

"Olmak zorunda olduğum kişi olmalıyım." Sözleri çok anlamlıymış gibi söylemişti bunu. "Şimdi, soracak mısın o soruyu?"

Açlıkla dudaklarımı yaladım. "Ölmek için değil. Ama... senin için... evet seni istiyorum."

"Bana kendini verirsen ölürsün," diye uyardı beni, parmaklarını göğüslerimde gezdirirken. Eklemleri, arzudan sertleşmiş olan meme ucuma takılınca inledim. Oda daha da karardı.

Fakat bütün o şehvetin arasından bir düşünce zihnimi kaplayıp öne çıktı. Bu çılgınlığa kalkışmama neden olan düşünce... İntihar etmek gibi bir isteğim yoktu aslında. Kalan zamanım ne kadar az olursa olsun yaşamak istiyordum. Arameri'lerden nefret ediyor ama onları anlamaya çalışıyordum. İkinci bir Tanrılar Savaşı'nı engellemek ama Enefa'yı da serbest bırakmak istiyordum. Birbiriyle çelişen öyle çok isteğim vardı ki, hepsinin aynı anda olması imkânsızdı. Yine de olmasını düşünüyordum. Sieh'in çocuksuluğu bulaşmıştı herhalde.

Nefes nefese kalmış bir sesle "Bir zamanlar birçok ölümlü sevgilin oldu," dedim. "Ve onlar sağ kalıp hikâyelerini anlatılar." Bana yaklaşmıştı, tenimi koklar gibiydi. Devam ettim. "Düzinelercesine sahip oldun ama hiçbirisi ölmedi."

"O, insanların bana duydukları nefret, beni canavara çevirmeden önceydi, yani yüzyıllar geçti üzerinden." Nahadoth'un sesi hüzünlüydü. Onun için ben de canavar kelimesini kullanmış olsam da kendisinden bunu duymak garipti. "Kardeşim, ruhumdaki iyi, sevgi dolu ve şefkatli her şeyi çalmadan önce."

İşte o anda, aniden korkum sona erdi.

"Hayır," dedim.

Eli durdu. Uzanıp tuttum, parmaklarımı onunkilere geçirdim.

“Şefkatin gitmiş değil Nahadoth. Ben onu gördüm. Tadına baktım.” Elini kaldırıp dudaklarıma götürdüm. Parmaklarının şaşırması gibi irkildiğini hissettim. “Benimle ilgili düşündüklerin doğru, ölmek zorundaysam bunu kendi şartlarımda gerçekleştirmek isterim. Asla yapamayacağım birçok şey var. Ama buna sahip olabilirim. Sana.” Parmaklarını öptüm. “Bana o şefkati yeniden gösterir misin Karanlık Tanrı? Lütfen?”

Gözucuyla bir hareket sezdim odada. Kafamı çevirdiğimde, gelişigüzel kıvrım kıvrım siyah çizgilerin duvarlarda, pence-relerde, kapıda gezindiğini gördüm. Birbirleri üzerinden atlayarak ilerleyen bu çizgiler Nahadoth’un ayaklarının altından yayılıyorlardı. Aralarında sonsuzluğa aralanan geçitler gibi, sise benzer derin boşluklar sezilebiliyordu. Nahadoth derin bir nefes verdi ve nefesi dilimin etrafına dolandı.

“Sana öyle ihtiyacım var ki,” diye fısıldadı. “Benliğimin o kısmını paylaşmalıyım o kadar çok oldu ki Yeine. Açlık içindeyim, hep açlık. Bununla kendimi tüketiyorum. Ama İtempas bana ihanet etti, sen de Enefa değilsin ve ben... ben... korkuyorum.”

Gözlerim yaşla doldu. Uzanıp yüzünü avuçladım ve kendime çektim. Dudakları soğuktı, tuz tadı vardı. Titrediğini hissettim. Ayrıldığımız zaman, “Sana verebileceğim her şeyi vereceğim,” dedim.

Alnını alnıma bastırarak soluk soluğa durdu. “O kelimeleri söylemelisin. Geçmişte olduğum ben olmaya çalışacağım ama...” Umutsuzca inledi. “O kelimeleri söyle.”

Gözlerimi kapattım. Kim bilir Arameri atalarından kaç bunları söyleyip ölmüştü. Gülümsedim. Onlara katılırsam tam da bir Darr’lıya göre ölüm olurdu bu.

“Bana ne istiyorsan yap lütfen Karanlık Tanrı,” dedim.

Eller bedenimi sımsıkı kavradı.

Onun elleri demiyorum çünkü çok fazlaydılar, kollarımda, kalçalarımda, saçımda... Bir tanesi ayak bileğimi kavramıştı hatta. Oda neredeyse tamamen karanlıktı. Pencere ve gökyüzü dışında hiçbir şey göremiyordum, güne ait son ışıklar da kaybolmuştu. Kaldırılıp yatağa konduğumu hissettim, yıldızlar dönüyordu.

Sonra birbirimizin açlığını doyurduk. Dokunulmak istediğim her yerime dokunuyordu, bunu nasıl bilebiliyordu? Ona her dokunmak istediğimde bir an her şey duruyordu, kaslı bir bedene dokunmadan önce ellerim boşluğu yakalıyordu. Bacaklarımı hiçliğin etrafına doluyor sonra kalçasını hissediyordum, enerjiyle patlamaya hazır. Bu şekilde onu fantezilerime göre şekillendiriyordum, o bu şekilde biçimlendirilmeyi seçiyordu. Sert bir sıcaklık beni zorlayıp içime girdiğinde bunun sıradan bir organ mı yoksa sadece Tanrılara özgü bir fallus mu olduğunu ayırt edemiyordum. İkincisi olduğunu düşünüyordum çünkü hiçbiri, onun içimi doldurduğu gibi dolduramazdı. Bu kez çıgıllıklarımı özgür bıraktı.

“Yeine...” İçinde kıvrandığım ateşe rağmen bazı şeyleri fark edebiliyordum. Yıldızların önünden geçen bulutları. Odanın tavanını örümcek ağı gibi kaplayan siyah çizgilerin genişleyip boşluğa dönüştüğünü. Nahadoth’un hareketlerindeki hızlanmayı. Canım acıyordu şimdi çünkü böyle istiyordum. “Yeine... Bana kendini aç.”

Ne demek istediğini bilmiyordum, düşünemiyordum zaten o anda. Ama saçımı yakalayıp kalçamı kendine doğru çekti, dönerek yeni boşluklara düşüyor gibi oldum. “Yeine.”

Nasıl bir ihtiyaçtı içindeki. Nasıl yaralardı, taze kanayan, kaybettiği iki sevgili için. Fani bir kızın tatmin edemeyeceği bir boşluk.

Yine de çılgın gibi denedim. Yapamadım, sadece sıradan bir

insandım ben. Ama o an daha fazlası olmak, daha fazlasını vermek istedim çünkü ona âşıktım.

Ona âşıktım.

Nahadoth yay gibi kıvrılarak benden uzaklaştı. Son yıldızın ışığında adaleli, pürüzsüz, terden ışıldayan vücudunu gördüm, benimkiyle birleştiği yere kadar. Saçını geriye atmıştı. Yüzü kasılmış, ağzı açılmış, erkeklerin o son anda yüzlerine yerleşen acıyla zevk karışımı ifade yüzüne oturmıştu. Kara çizgiler birleşti ve hiçlik bizi kucakladı.

Sonra düştük.

... hayır, hayır, *düştük*, aşağı doğru değil ileri doğru, karanlığın içine. Bu karanlık beyaz, kırmızı, mavi ve altın renkli ışık huzmeleriyle doluydu. Büyülenmiş gibi elimi uzattım, parmak uçlarıma diken batmış gibi olunca hemen geri çektim. Baktım, parıldayan zerreciklerle ıslanmışlardı. Sonra Nahadoth haykırdı, bedeni sarsılıyordu, *yukarıya* doğru çıkmaya başladık...

... sonsuz yıldızlar arasından, sayısız gezegenlerden, ışık katmanlarından ve ışıldayan bulutlardan geçtik. Kavranamayacak büyüklükteki bedenlerimizle akıl almayacak bir hızda yükseliyorduk. Işığı ardımızda bıraktık, gezegenlerden daha farklı, dönen ve kıvrılan geometrik şekillerin yanından uçtuk. Buz patlamalarıyla kaplanmış beyaz topraklardan geçtik. Titreyen ışıklar ardımıza düştü. Devasa, korkutucu gözleri olan balina gibi yaratıklar ve kaybedilmiş dostların yüzleri eşlik ettiler bize.

Gözlerimi kapadım. Buna mecburdum. Yine de tüm o imgeler akmaya devam etti çünkü bu boyutta gözkapaklarım yoktu. Evrene sığmayacak denli büyüktüm ve büyümeye devam ediyordum. Milyonlarca kolum ve bacağı vardı. Nahadoth'un beni götürdüğü yerde neye dönüştüğümü bilmiyordum, çünkü bazı şeyleri fani beyinlerin algılaması ve kavraması

imkânsızdır. Ama ben hepsini özüksedim.

Tanidik bir şeyler vardı, Nahadoth'un özü olan karanlık. Beni çepeçevre sarmış, her yanımdan baskı yapıyordu, ona teslim olmaktan başka çarem yoktu. İçimde bir şeylerin, –Aklım? Varlığım?– uzayıp gerildiğini hissediyordum, öyle ki dokunsan kopacaklardı sanki. Demek ki son dedikleri buydu. Korkmuyordum, kulakları sağır edecek bir kükreme duydum, o bile ürkütmedi beni. O sesi tarif edemem, sadece Nahadoth'dan geliyordu, yeniden haykırıyordu. Duyduğu hazzın bizi evrenin ötesine sürüklediğini anladım birden, şimdi de Maelstrom'a yaklaşıyorduk, Tanrıların doğum yerine. Paramparça olacaktım.

Sonra, o kükremenin dayanılmaz hale geldiği ve artık dayanamayacağımı düşündüğüm sırada durduk. Boşlukta asılı kaldık.

Sonra yanardöner şekiller, katmanlı karanlık, ışık huzmeleri ve danseden kürelerin arasından düşmeye başladık. Mavi yeşil, muhteşem bir küreye doğru düşüyorduk. Ardımızda bembeyaz bir alev bırakarak havayı yarıdığımız sırada başka bir kükreme duyuldu. Parıldayan soluk renkli sivri bir şey bize doğru ilerliyordu sanki mızraklar gibi, tehlikeli beyaz mermerlerden yapılmış dev bir kütle. Göksaray'dı o, Göksaray, yaklaştı ve bizi yuttu.

Çırlıçıplak, tüten tenimle yatağa çarptığımda yeniden çığlık attım. Çarpışın yarattığı dalga odada dolandı, Maelstrom dünyaya inmişti, bu ses oydu. Sonrasını hatırlamıyorum.

25
BİR ŞANS

Beni o gece öldürmeliydi. Bu daha kolay olurdu.

Çok bencilsin.

Ne?

O sana bedenini verdi. Hiçbir ölümlünün tattıramayacağı hazzı yaşattı. Kendi doğasına karşı gelerek sağ kalmanı sağladı ve sen keşke uğraşmasaydı mı diyorsun.

Öyle demek istemedim...

Ama öyle dedin. Ah çocuk. Onu sevdiğini mi sanıyorsun? Onun aşkına layık olduğunu mu düşünüyorsun?

Onun adına konuşamam ama ben ne hissettiğimi biliyorum.

Aptal...

Ve ben duyduklarımı anlayabiliyorum. Kıskançlık sana hiç yakışmıyor.

Ne?

Bu yüzden bana bu kadar kızgınsın değil mi? Aynı İtempas gibisin. Paylaşmaya dayanamıyorsun...

Kes sesini!

... ama buna gerek yok anlamıyor musun? Sana olan aşkın-

dan hiç vazgeçmedi ki. Sen ve Itempas daima onun kalbini elinizde tutacaksınız.

Evet, bu doğru. Ama ben öldüm ve Itempas da çıldırdı.

Ben de ölüyorum. Zavallı Nahadoth.

Zavallı Nahadoth ve zavallı biz.

Rahat ve sıcacık uyandım. Yüzüme güneş ışığı vuruyordu, gözkapaklarımın altından kızıl bir gölge gibi görebiliyordum. Bir el sırtımı küçük daireler halinde ovuyordu.

Gözlerimi açtım, gördüklerimi önce algılayamadım. Beyaz, dalgalanan bir yüzey. Zihnimde buna benzeyen görüntüler belirip kayboluyordu, *buz patlamaları*, sonra o hatıralar kayboldu, uzanabileceğimden çok uzağa, bilinçaltıma gömüldü. Kavrayışım bir anlığına parladı, ben bir ölümlüydüm ve bazı bilgileri öğrenmeye hazır değildim. Sonra o idrak da kayboldu ve kendime döndüm. Yumuşak bir sabahlık giymiştim. Birinin kucağında oturuyordum. Kaşlarımı çatarak başımı kaldırdım.

Nahadoth'un gündüzki insan hali, fazlasıyla fani gözleriyle içten bir şekilde bana bakıyordu.

Hiç düşünmeden düşer gibi kendimi attım kucağından. O da ayağa kalktı; bir an karşılıklı durup kaldık.

Dönüp komodinin üzerindeki gümüş çay takımına doğru eğilince o tuhaf an bozuldu. Küçük bir bardağa doldurduğu sıvı her nedense irkilmeme yol açmıştı, sonra bardağı bana uzattı.

Çırılçıplak önünde durdum, adaktım.

Gitmişti, havuzdaki balıklar gibi.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sorunca yine irkildim. Sözlerini doğru anlayıp anlamadığımdan emin değildim. Nasıl mı hissediyorum? Sıcak. Güvende. Temiz. Elimi kaldırıp bileğimi kokladım sabun kokuyordu.

"Seni yıkadım. Kusura bakmadın umarım." Kapisli bir atla

konuşur gibi yavaş ve yumuşak bir tonda konuşuyordu. Önceki günden farklıydı, daha sağlıklı görünüyordu fakat daha kahverengi tenliydi Darr erkekleri gibi. “O kadar derin uyuyordun ki uyanmadın bile. Sabahlığı da dolabında buldum.”

Bir sabahlığım olduğunu bilmiyordum. Hâlâ bardağı bana doğru uzattığını fark ettim. İstemediğim halde nezaketen aldım. Bir yudum içtim, şaşırtıcı derecede rahatlatıcı naneli, baharatlı ılık bir içecekti. Birden ne kadar susadığımı anladım ve iştahla gerisini diktim. Naha, çaydanlığı uzatarak bardağımı yeniden doldurdu.

“Sen nasıl da muhteşemsin,” diye mırıldandı ben içerken. Gürültü... Bana bakışı rahatsız ediyordu. Sussun diye başka yöne bakıp çayımın tadını çıkardım.

“Uyandığımda donmuştun neredeyse ve kir içindeydin. Üzerinde is gibi bir şey vardı. Banyo ısıttı ve tabii temizledi.” Az önce oturduğumuz sandalyeyi işaret etti kafasıyla “Başka yer yoktu, o yüzden...”

“Yatak?” Kendi sesimden irkilmiştim. Boğazım acıyordu, sesim hırıltılı çıkıyordu. Çaydaki nane iyi geliyordu.

Bir an Naha durakladı, dudakları her zamanki zalim gülümseyişiyle kıvrıldı “Yatak işe yaramazdı.”

Şaşıarak odanın o köşesine baktım, gördüğüm manzara nefesimin kesilmesine sebep oldu. Yatak paramparça olmuştu bacakları bir yana, çerçevesi bir yana dağılmıştı. Döşek kılıçla delik deşik edilip ardından yakılmış gibiydi. Odada her yeri yanık kaz tüyleri ve kumaş parçaları kaplamıştı.

Sadece yatak da değil. Odanın dev camlarından biri örümcek ağı gibi çatlamıştı, şans eseri tuz buz olup dağılmamıştı. Kitap raflarımdan biri yere devrilmiş içindekiler saçılmıştı. (Babamın kitabının iyi durumda olduğunu görünce içim rahatladı.) Diğer raf ise kitaplarıyla beraber un ufak olmuştu.

Naha, ben düşürmeden uzanıp bardağı elimden aldı. “Arka-
daşların Enefadeh’ler sana burayı tamir edip toparlaman için
yardım etmeli. Bu sabah hizmetkârları uzak tutabildim ama
fazla uzun sürmez bu.”

“Ben... ben...” Başımı salladım. Olan bitenler rüya gibiydi
hafızamda, gerçekten çok metafizikti sanki... Düşüşümüzü ha-
tırlıyorum. Tavanda delik yoktu. Ama yatak...

Yerdeki cam kırıkları ve diğer molozun arasında dolanırken
Naha ses çıkarmadan beni izliyordu. Aynadan kopan bir parça-
yı elime alıp kendime baktığımda “Kütüphanedeki duvar resmi
gibi görüneceğini düşünmüştüm ama öyle değilsin,” dedi.

Ona döndüm. Gülümsedi. İnsan olduğunu düşünmüştüm
ama değildi. Çok uzun ve tuhaf bir hayatı olmuştu, çok görüp
geçirmişti. Belki de geçmiş zamanların iblisleri gibiydi; yarı in-
san yarı başka şey.

“Ne kadar zamandır biliyordun?” diye sordum.

“Tanıştığımızdan beri.” Dudakları gülümser gibi kıvrıldı.
“Hoş, buna pek tanışma denmezdi ama...”

Saraydaki o ilk gece durup beni süzmüştü. Sonraki dehşet
dolu anlar yüzünden unutmuştum. Sonra Scimina’nın daire-
sinde... “İyi bir aktörsün.”

“Olmak zorundayım.” Gülümsemesi donmuştu. “O zaman
bile emin değildim. Uyanıp burayı böyle görene dek...” Eliyle
harabeye dönmüş odayı gösterdi, “ve yanımda seni, sağ olarak.”

Hiç ummuyordum bunu. Ama sağdım işte ve şimdi sonuçları-
na katlanmak zorundaydım.

“Ben o değilim,” dedim.

“Hayır. Ama onun bir parçasısın ya da o senin. Bu konu-
larda biraz bilgi sahibiyim.” Koyu buklelerinin içinden geçirdi
ellerini. Sadece saçtı başındaki, o dumana benzeyen Tanrısal
pelerin değildi.

“Neden kimseye söylemedin?”

“Bunu yapar mıydım sence?”

“Evet.”

Güldü ama sesinde bir kinaye var gibiydi. “Ve beni çok iyi tanıyorsun değil mi?”

“Hayatını kolaylaştıracak her şeyi yaparsın.”

“Ah. Beni gerçekten tanıyorsun.” Sandalyeye çöktü, odadaki sağlam tek mobilya oydu zaten. Bacağını kolçağın birinden aşırı. “Fakat beni o kadar iyi tanıyorsan Leydim, o zaman neden Arameri’lere senin... benzersizliğinden söz etmediğimi anlarsın.”

Ayna parçasını bırakıp yanına gittim. “Açıkla,” diye emrettim, ona acısam da sevmeyecektim.

Sabırsızlığıma içerler gibi başını salladı. “Ben de özgür olmak istiyorum.”

Kaşlarımı çattım. “Ama Karanlık Tanrı serbest kalırsa...” Bir Tanrı’nın vücuduna gömülmüş ölümlü bir ruha ne olurdu? Bir daha uyanmamak üzere uyur muydu? Bir parçası başka bir zihnin içine hapsedilmiş ve her şeyin farkında olarak varlığını sürdürür müydü? Ya da bir anda ortadan kaybolur muydu?

Başını onaylar gibi salladı. Yüzyıllar boyunca bütün bu düşünceleri aklından geçirdiğini anladım. “O gün gelecek olursa beni yok edeceğine söz vermişti.”

Ürpererek fark ettim ki, Naha o gün geldiğinde bayram yapacaktı. Belki önceleri kendini öldürmeyi denemişti ama ertesi gün yeniden canlanmış bulmuştu, Tanrılara göre düzenlenmiş bir büyü’nün etkisiyle.

Neyse, her şey planlandığı gibi giderse o da kısa süre sonra serbest kalacaktı.

Kalkıp sağlam olan pencerenin yanına gittim. Güneş iyice yükselmişti, öğleden sonraydı. Hayattaki son günümün de ya-

rısı tükenmişti. Kalan zamanımı nasıl değerlendireceğimi düşünürken odada başka birinin varlığını hissedip döndüm. Sieh ortada durmuş, bir Naha'ya bir bana bir de paramparça yatağa bakıyordu.

"İyi görünüyorsun," dedim memnuniyetle. Yeniden o çocuk haline dönmüştü; dizlerinden birinde de çimen lekesi görünüyordu. Naha'ya odaklanan gözleriyse çocuksu olmaktan çok uzaktı. Gözbebekleri vahşi bir hayvaninkiler gibi kısılinca müdahale etmem gerektiğini anladım. Sieh'e doğru yürüyüp özellikle aralarına girdim ve kollarımı açarak onu yaklaştırmaya davet ettim.

Gelip bana sarıldı önce sadece çocukça bir sevgiyle sarılır gibiydi ama biraz sonra beni kaldırıp arkasına koydu ve Naha'ya döndü.

"İyi misin Yeine?" diye sordu hafifçe çömelirken. Dövüşçü çömelişinden çok sıçramaya hazırlanan vahşi bir hayvan gibiydi. Naha da aynı soğuklukla ona bakıyordu.

Yay gibi gerilmiş omzuna dokundum. "İyiyim merak etme."

"O çok tehlikeli biri Yeine, biz ona asla güvenmeyiz."

"Şirin Sieh," dedi Naha alayla, sesi o zalim tondaydı yine. Kollarını benim az önceki hareketimle dalga geçerek kaldırdı. "Seni özledim. Gel de babana bir öpücük ver."

Sieh tısladı, bir an onu tutabilecek en küçük bir şansım olup olmayacağını merak ettim. Naha gülererek sandalyeye oturdu. Tabii ki zorlayabileceği sınırı çok iyi biliyordu.

Sieh hâlâ saldırgan bir hareket yapmayı planladığını fark ettiğimden dikkatini çekmek aklıma geldi. "Sieh," dedim. Bana bakmadı. "Sieh, dün gece babanla beraberdim."

Öyle şaşkın bir bakışla dönüp baktı ki bir an insan gözleri gördüm onda. Arkasında oturan Naha yavaşça kıkırdadı.

"Olamazsın," dedi Sieh. "Yüzyıllardır..." Duraklayıp bana

doğru eğildi. Burun deliklerinin heyecanla açılıp kapandığını gördüm. “Gökler ve yeryüzü adına. Gerçekten onunla *beraberdin!*”

Elimde olmadan sabahlığımın yakasını kokladım. Sadece Tanrıların duyabileceği bir koku vardı herhalde. “Evet.”

“Ama o... O zaman...” Sieh sertçe kafasını salladı. “Yeine, ah Yeine, bu ne anlama geliyor biliyor musun?”

Naha oturduğu yerden atılıp cevap verdi “Küçük deneyinin beklediğinizden daha iyi sonuç vermesi anlamına geliyor.” Sandalyesi gölgede kalmıştı, gözleri diğer kişiliğini çağırıştırarak şekilde parılıyordu. “Sen de onu bir denemelisin belki Sieh.”

Sieh’in elleri yumruk şeklini alırken bütün vücudu kasıldı. Böyle kızdırmaların işe yaramasına nasıl olup da izin verebildiğini anlamıyordum, belki bu da onun zayıf yönlerinden biriydi. Çocuklara özgü kurallarla şekillenmiş bir Tanrı’ydı, çocukların en önemli özelliği de *üstlerine gelindiğinde sinirlerine hâkim olamamalarıydı.*

Çenesinden tutarak yüzünü kendime çevirdim. “Bu oda... Yardım eder misin bana?”

“Ah, tabii.” Özellikle sırtını Naha’ya dönerek odada göz gezdirdi ve kendi dilinde, tiz ve hızlı hızlı bir şeyler söyledi. Oda göz açıp kayana dek eski haline döndü.

“Çok kullanışlı bir büyüymüş bu.”

“Ortalık toplamada üzerime yoktur,” diyerek sırtıttı.

Naha ayağa kalkıp kitap raflarından birine gitti ve kitapları incelemeye başladı, özellikle bizi görmezden geliyordu. Biraz geç de olsa Sieh gelmeden önce farklı davrandığını fark ettim, özenli, saygılı neredeyse sevgi dolu. Teşekkür etmek için ağzımı açtım sonra vazgeçtim. Sieh, diğer yüzünü bana göstermemeye dikkat ettiyse de zalim bir yanı vardı ve bu ikisi

arasında ezelden beri gelen bir husumet olduğu belliydi. Hiçbir düşmanlık da tek taraflı oluşmazdı.

Sieh, düşüncelerimi bölerek. “Hadi başka bir yere gidip konuşalım, sana bir mesajım var,” dedi. En yakın duvara doğru kolumdan çekerek götürdü, duvardan geçip arkadaki boş alana girdik.

Birkaç oda boyunca yolumuza devam ettik, Sieh neden sonra konuşmaya karar verdi. “Relad’dan sana mesaj getirdim. Seni görmek istiyor.”

“Neden?”

“Bilmiyorum. Ama gitmemen gerektiğini düşünüyorum.”

Kaşlarımı çattım “Niyeymiş?”

“Düşünsene Yeine, yarın ölümle yüzleşecek tek insan sen değilsin. Scimina’yı veliaht tayin ettiğin anda dönüp kardeşini öldürecektir, Relad da bunu biliyor. Tam tören öncesi seni öldürüp birkaç gün daha yaşama şansı elde etmeyi seçerse? Tabii ki fazla faydası olmayacaktır ona, Dekarta Darr’a olanları biliyor. Sadece kendini kurban etmesi için başkasını atayacaktır, o kişi de Scimina’yı seçecektir. Ama umutsuz insanlar bazen mantıklı düşünemez.”

Sieh’in akıl yürütmesi mantıklı gibi duruyordu ama bir şeyler doğru değildi. “Relad sana bu mesajı getirmeni mi emretti?”

“Hayır, rica etti. Seni de rica ederek davet ediyor. Dedi ki ‘Eğer Yeine’i görürsen, ona benim kızkardeşime benzemediğimi hatırlat, ona hiç zarar vermediğimi de. Seni dinleyeceğini biliyorum.” Sieh’in yüzü asıldı. “Hatırlat, dedi. Konuşmadaki tek emir buydu. Bizimle nasıl konuşulacağını biliyor. Bana bilerek seçenek sundu.”

Durdum. Sieh birkaç adım öne geçtikten sonra peşinden gelmediğimi fark etti ve soran gözlerle döndü “Peki bana söylemeye neden karar verdin?” diye sordum.

Yüzünden bir kaygı bulutu geçti ve gözlerini yere indirdi.

“Söylememem gerektiğini biliyorum. Kurue bilse izin vermezdi buna. Ama Kurue’nin bilmediği...” Belli belirsiz bir gülümseme belirdi dudaklarında “Neyse, onun canını yakacak bir durum olabilir ama sadece olmamasını umut edeceğiz.”

Kollarımı kavuşturup bekledim. Hâlâ soruma cevap vermemişti, kendisi de biliyordu bunu.

Kızgınlıkla “Artık hiç eğlenceli biri değilsin,” diye söylendi. “Sieh.”

“Tamam tamam.” Ellerini cebine sokup omuz silkti, umursamıyor gibi görünmek istese de sesi ciddiydi. “Hepimize yardım etmeye söz verdin, hepsi bu,” dedi. “Bu da seni bizim müttefikimiz yapar, aracımız değil. Kurue yanılıyor, senden bazı şeyleri saklaması doğru değil.”

Başımla onayladım “Teşekkür ederim.”

“Teşekkürünü Kurue’ye bunlardan bahsetmeyerek göster. Ya da Nahadoth’a ve Zhakkarn’a.” Durakladı sonra birden eğlenceli bir fikir aklına gelmiş gibi gülümsedi. “Hoş, Nahadoth’un da senden sakladığı sırlar varmış anlaşılan.”

Yanaklarımı ateş bastı. “Kendi kararımıydı benim.” Gereksiz bir açıklama yapma ihtiyacı içinde kelimeler kendiliğinden dökülüyordu sanki. “Onu gafil avladım ve...”

“Yeine, lütfen... kalkıp da bana ondan faydalandım demeyeceksin değil mi?”

Tam da öyle birşeyler demek üzere olduğumdan sustum.

Sieh kafasını sallayarak iç çekti. Gülümsedi, tuhaf bir üzüntü vardı bu gülümseyişte. “Buna memnun oldum aslında Yeine, gerçekten de çok memnun oldum. Savaştan beri o kadar yalnızdın ki.”

“Yalnız değil. Sen varsın.”

“Biz onu sakinleştiriyoruz evet ve tamamen çıldırmasını önliyoruz. Onunla yakın olabiliriz zaman zaman ama se-

nin için olduğu kadar zorlayıcı olmuyor tabii.” Gülümsedim. Nahadoth’un kendi çocuklarıyla eğlenmesini gözümün önüne getirmemin etkisi vardı tabii bunda. Göksel Üçlü de kardeştiler ve çok yakındılar. Tanrılar biz insanların kurallarına göre yaşamıyorlardı.

Sanki düşüncelerimi okumuş gibi Sieh başını salladı. “Çocuklarından sadaka gibi verilen mutluluklar yerine kendi dengine ihtiyacı var.”

“Ben o üçlünün hiçbirine denk değilim Sieh, ruhumda kimi taşırsam taşıyayım.”

Ciddileşti. “Aşk fanilerle Tanrıları aynı seviyeye çekebilir Yeine,” dedi. “Bu bizim saygı duymayı öğrendiğimiz bir gerçek.”

Kafamı hayır anlamında salladım. Bunu bir Tanrı’yla birlikte olma arzum beni tamamen ele geçirdiği anda anlamıştım. “O bana âşık değil.”

Sieh gözlerini devirdi. “Ben de sana âşığım Yeine ama bazen o kadar fani gibi davranıyorsun ki.”

Şaşırarak sustum. Sieh başını umutsuzca sallayıp uçan kürelerinden birini çağırdı, küre birden ellerinin arasında belirdi, top gibi sektirmeye başladı. Mavi yeşil bir küreydi, hatıralarımı canlandırıyordu. “Eee, Relad’la ilgili planın ne?”

“Ne?.. Ha o mesele.” Sıradan konularla Tanrısal olanlar arasında baş döndürücü geçişler yapıyordu, takip etmekte zorlanıyordum. “Onunla buluşacağım.”

“Yeine...”

“Beni öldürmeyecektir,” diye kestim sözünü. Zihnimde, Relad’ın iki gece önce odamın kapısında dururkenki yüzü canlanmıştı. Sieh’e yapılan işkenceyi haber vermeye gelmişti ki T’vril bile bunu yapmamıştı. Kesinlikle Scimina’nın beni sırlarımı açıklamaya zorladığını anlamıştı, onun kazanacağını biliyordu. O halde neden görüşmek istiyordu?

Solaryumdaki kısa görüşmemize dayanarak bir fikrim vardı aslında. İçimde bir yerlerde Relad'ın T'vril'den bile daha az Arameri olduğunu hissediyordum, hatta benden bile. Bütün o kendinden nefret etmeleri, alaycılığı ve binlerce maske arkasında Relad aslında iyi bir kalp taşıyordu.

Bir Arameri vârisi için hiç işe yaramayan bir özellik. İşe yaramamaktan öte tehlikeli. İşte tam da bu yüzden ona güvenmeyi seçiyordum.

“Hâlâ onu seçebilirim,” dedim Sieh'e. “Ve bunu biliyor. Mantıksız olur çünkü bu durumda halkımın uğrayacağı kıyımı garantilemiş olurum. Ama yine de yapabilirim. Ben onun son şansım.”

Sieh şüpheyle, “Bundan çok emin görünüyorsun,” dedi.

Birden uzanıp onun saçlarını karıştırmak için bir istek duydum. Yapısı gereği bundan hoşlanabilirdi ama bu isteği doğuran neden onu kızdırabilirdi de. Sieh bazı yönlerden gerçekten de çocuk gibiydi. Fanileri anlamıyordu. Yüzyıllardır hatta bin yıllardır aramızda yaşamış olmasına rağmen bizden biri olmamıştı hiç. Bu yüzden umut denen duygunun gücünü anlayamıyordu.

“Kesinlikle eminim,” dedim. “Ama benimle gelersen çok mutlu olacağım.”

Önce şaşırırsa da hemen elimi tuttu. “Tabii ki. Ama niye?”

“Moral vermek için. Ve çok fena yanılıyor olma ihtimalime karşı.”

Sırıttı ve bizi oraya götürecek diğer duvarı yavaşça açtı.

Relad'ın dairesi Scimina'nınkiyle aynı ve benimkinden üç kat büyüktü. Eğer buraya ilk geldiğimde kaldıkları yeri görmüş olsam, Arameri hanedanında gerçek bir yerim olmadığını hemen anlardım.

Odasının dekorasyonu Scimina'nınkinden tamamen fark-

lıydı ama. Kocaman bir salon ve arkada yatak odasına giden alçak basamaklar. Salonun orta yerinde kare şeklinde bir çukur alanda nefis seramik fayanslardan oluşan bir dünya haritası bulunuyordu. Bunun dışında dairesi şaşırtıcı biçimde sadeydi, birkaç parça mobilya, kenarda envai çeşit alkollü içeceklerle tıka basa dolu bir bar, küçük bir kütüphane. Ve haritanın başında dikilen son derece ciddi ve huzursuz edici şekilde ayık Relad.

“Merhaba kuzen,” diye karşıladı beni; sonra kızgın gözlerle Sieh’e bakarak, “Sadece Yeine’i davet etmişim,” dedi.

Elimi Sieh’in omzuna koydum. “Bana zarar vereceğinden endişeleniyordu kuzen,” dedim. “Yapar mıydın böyle bir şey?”

“Ne? Tabii ki hayır!” Yüzündeki hayret ifadesi içimi ferahlatmıştı. Aslında ortam tamamen beni etkilemek için düzenlenmiş gibiydi. İnsan öldüreceği birini etkilemeye çalışmazdı değil mi? “Maelstrom adına, neden böyle bir şey isteyeyim ki? Ölürsen işime yaramazsın.”

Gülümseyerek düşüncesizce yaptığı yorumu duymazlıktan geldim. “Bunu bilmek güzel kuzen.”

“Siz bana bakmayın,” dedi Sieh, “duvardaki bir sinekmişim gibi farzedin.”

Relad çabalayarak onu duymazdan geldi. Bana döndü “Sana ne ikram edeyim? Çay ya da başka bir içecek?”

“Madem sordun...” diye atılan Sieh’in omzunu sıktım, hemen sustu. Relad’ın sabrını şu anda zorlamak istemiyordum.

“Teşekkürler, almayayım. Yine de sorduğuna sevindim. Ve geçen geceki uyarın için de teşekkür borçluyum sana.” Sieh’in başını okşadım.

Relad doğru karşılığı bulabilmek için iki üç saniye düşündü sonra “Önemli bir şey değildi,” dedi.

“Beni neden görmek istedin?”

Belli belirsiz yeri işaret ederek, “Sana bir teklifim var,” dedi.

Yerdeki haritaya çevirdim gözlerimi, neredeyse otomatik olarak Kuzey Tepeleri'ni ve onun köşesindeki Darr'ı buldum. Darr'ın sınırlarında düz çakıl taşları Darr karşıtı ittifakı oluşturan üç krallığı belirleyecek şekilde dizilmişti, Menchey'in üzerinde ise ikinci bir taş bulunuyordu. Darr'ın tam kalbinde gri mermer bir taş, muhtemelen acınası askeri kuvvetimizi göstermek üzere yerleştirilmişti. Menchey'in güneyinde, Pişmanlık Denizi'yle kıtanın birleştiği sahilde üç tane soluk sarı çakıl vardı. Bunların ne olduğunu biliyordum.

Relad'a baktım. “Şu anda tek düşüncem Darr'ın güvenliği. Scimina halkımın yaşamını bağışlayacağı sözünü verdi. Sen de bunu mu teklif ediyorsun?”

“Belki de daha fazlasını.” Relad haritanın bulunduğu çukura indi Kuzey Tepeleri'nin tam altına denk gelen yerde durdu. Ayakları Pişmanlık Denizi'nin tam ortasında duruyordu, bir an bu bana çok komik geldi.

“Beyazlar, senin düşmanların, anlamışsındır, Scimina'nın kuklaları. Bunlar...” sarı taşları işaret etti, “benim kuvvetlerim.”

Kaşlarımı çattım ama konuşmaya başlamadan Sieh alayla güldü. “Kuzey Tepeleri'nde senin hiç yandaşın yok Relad. O kıtayı yıllardır boşladın, hiç ilgilenmedin. Scimina'nın zaferi senin boşvermişliğin sayesinde kazanılmış bir zafer.”

“Bunu biliyorum,” diye terslendi Relad sonra bana döndü. “Kuzey Tepeleri'nde dostum olmadığını biliyorum. Olsaydı bile oradaki bütün krallıklar Darr'dan nefret ediyorlar kuzen. Scimina sadece kuşaklardır yapmak istedikleri için onlara cesaret veriyor.”

Omuz silktim. “Kuzey Tepeleri barbarların yaşadığı topraklar, Darr da bu kavimlerin en barbar olanıydı bir zamanlar. Rahipler zaman içinde bizi eğitmiş ve medenileştirmiş olabilir ama kimse geçmişi silemez.”

Relad umursamaz bir şekilde başını salladı, gerçekten umursamadığı anlaşılıbiliyordu. Sevimli olmak konusunda hiç de başarılı değildi. Sarı taşları işaret etti yeniden. "Tüccarlar," dedi, "Çoğunlukla Ken ve Min korsanları, Ghor karanlık savaşçılarından bir grup ve Zhurem şehri akıncılarından bir birlik. Bunlara senin için savaşmalarını emredebilirim kuzen."

Sarı taşlara baktım; ölümlüler ve umutları hakkındaki düşüncelerimi hatırladım.

Sieh harita çukuruna atladı ve sanki gerçek birlikleri görebilecekmişçesine yakından ve dikkatle sarı taşlara baktı sonra hayretle ıslık çaldı. "Bu kadar çok adamı zamanında Kuzey Tepeleri'ne aktarmak için tüm servetini harcamış olmalısın. Bu arada yıllar içinde bu denli büyük kazanç sağladığını da bilmiyordum." Omzunun üzerinden bize baktı. "Ama bu kuvvetler yarına dek Darr'a ulaşamazlar. Scimina'nın dostları çoktan yola koyuldular."

Relad, gözleri bana dikili, başıyla onayladı. "Kuvvetlerim Menchey'in başkentine bu gece saldırabilecek mesafedeler hatta bir gün sonra Tokland'a girebilirler. Tam anlamıyla silahlendirilmiş durumdalar, zindeler, erzak ve kumanyaları bol. Savaş planları Zhakkarn tarafından bizzat hazırlandı." Savunmaya geçecek gibi kollarını kavuşturdu. "Menchey ateş altında olunca ittifakın yarısı Darr saldırısından vazgececektir. Bu da halkının sadece Zarenne ve Atir isyancılarıyla başa çıkmasını gerektirir. Hâlâ sayıca üstün hatta ikiye bir gibi oranda olsalar bile Darr'lıların en azından savaşabilme şansı olur."

Relad'a keskin bir bakış fırlattım. Beni çok iyi tartmıştı bu konuda doğrusu, şaşırtıcı derecede iyi. Bir şekilde savaşın beni korkutmadığını anlamıştı, sonuçta ben savaşçı olmak üzere yetiştirilmiştim. Ama sonucunun kesin bir yenilgi olduğunu bildiğin, düşmanlarının sadece ganimet değil, canını almasa bile

ruhunu yok edeceği bir savaş... bunu göze alamazdım.

İkiye bir mücadele kazanılabilirdi. Zor da olsa imkânsız değildi.

Sieh'e baktım yan gözle, o da başıyla onaylar gibi bir işaret yaptı. İçgüdülerim Relad'ın teklifinin düzgün bir teklif olduğunu söylüyordu ama Sieh Relad'ın yeteneklerini benden iyi bildiği için herhangi bir düzenbazlığa karşı beni uyarabilirdi. Sieh'in olumlu yaklaşımından anladığım ikimizin de Relad'ın nasıl olup da böyle sağlam bir teklifle karşımıza çıkabildiği idi.

Yavaşça "Daha sık ayık kafayla gezmelisin kuzen," dedim.

Relad soğuk soğuk gülümsedi. "İsteyerek olmadı, seni temin ederim. Sadece bizi bekleyen ölüm en iyi şarabın tadını bile ekşitti, o yüzden."

Kesinlikle anlıyordum.

O tuhaf sessizliklerden biri oldu sonra Relad bana doğru yürüyüp elini uzattı. Şaşıracak ben de uzandım, el sıkıştık. Anlaşma sağlanmıştı.

Sonra Sieh'le beraber odama doğru yürüdük. Beni bu kez başka koridorlardan geçirdi, iki haftalık Göksaray yaşantım sırasında görmediğim yerleri gösterdi. Bir sürü ilginç bölüm arasında boş alanı olmayan yüksek ve dar bir odayı gezdirdi, bir şekilde burası unutulmuş bir yerdi. Tavan, sanki Tanrıların mimari hatasıymış gibi duruyordu. Soluk Göksaray malzemesi zarif ve kırılğan sarkıtlar halinde aşağı doğru uzanıyorlardı Sanki bir mağaranın içi gibi. Bazı sarkıtlar elle dokunulabilecek kadar alçaktı. Odanın amacını anlayamamıştım, Sieh beni duvardaki bir panele götürdü.

Panele dokunduğumda tavanda bir aralık açıldı ve buz gibi hava doldu içeriye. Titremeye başlamıştım ancak rüzgâr nedeniyle titreşen sarkıtlardan büyüleyici bir müzik yükseldi. Daha

önce duyduğum hiçbir şeye benzemiyordu, dalgali ve dünya ötesine aitti sanki, gürültü denemeyecek muhteşemlikte bir kaka-foni. Parmaklarım soğuktan tamamen hissizleşene dek Sieh'in panele uzanıp tavandaki aralığı kapatmasına engel oldum.

Duvara sırtımı verip çömelerek ellerimi ısıtmak için üfleme-ye başladığımda ortalığa sessizlik çökmüştü. Sieh de önümde çömelerek ısrarla gözlerime bakmaya başladı. Başta fark edemeyecek kadar ısınmakla meşguldüm ama birden uzanıp beni öptü. Donup kaldım ama rahatsız edecek bir öpücük değildi, bir çocuğun güdüselsel, ani, düşünmeden yaptığı bir hareket gibiydi. Sadece aslında çocuk olmayışındaydı rahatsız eden.

Sieh geri çekilip yüzümdeki ifadeden dolayı mahcupca iç geçirdi. "Özür dilerim," deyip yanıma oturdu.

"Özür dileme," dedim, "sadece neden böyle bir şey yaptığını söyle." Birden öyle kastetmediğim halde emir veriyor gibi konuştuğumu fark ettim ve hemen ekledim, "Söylersin?"

Utangaç utangaç başını salladı ve yüzünü koluma gömdü. Sıcaklığını hissetmek hoşuma gitse de sessizliği tedirgin ediyordu. Geri çekildim ve onu oturmaya zorladım, oturmazsa yuvarlanacaktı.

"Yeine!"

"Sieh."

Kızmış gibi iç çekti, sonra bağdaş kurdu. Bir an orada öylece oturup surat asacağını düşündüm ama sonunda konuşmaya başladı. "Bu haksızlık diye düşünüyorum. Naha seni kollarına alacak ama benim öyle bir şansım olmayacak."

İşte bu beni rahatsız etmişti. "Benim barbar ülkemde bile kadınlar çocukları öpmez."

İfadesindeki kızgınlık artmıştı. "Sana daha önce de söyledim senden öyle bir şey istemiyorum, benim istediğim bu!" Kalkıp dizlerinin üzerine doğruldu ve bana doğru eğildi. İr-

kilerek geri çekildim, bunun üzerine durdu, bekledi. Onu sevdiğimi ve ona ruhumu teslim edecek kadar güvendiğimi hissettirdi. Bir öpücük konusunda mı güvenemeyecektim? Derin bir nefes alıp gevşedim. Başımı belli belirsiz eğerek ona onay verdim, biraz daha bekledi, emin olmak istiyordu. Sonra eğildi ve beni tekrar öptü.

Bu kez farklıydı çünkü tadını alabiliyordum, terli, kir pas içindeki çocuk Sieh değil, o insan maskesinin altındaki gerçek Sieh'ti. Tarif etmesi zor. Ferahlatıcıydı, taze kavun ya da şelale mesela. Bir akım vücuduma doğru yönelip içimden öyle bir geçti ki nefes almaya zamanım olmadı neredeyse. Tuz. Şimşek. Canım yandı öyle ki geri çekilmek istedim ama Sieh'in elleri kolumu sıkıca kavradı. Çılgılık atmama fırsat kalmadan buz gibi bir rüzgâr esip, şimşegin yaktığı yerleri serinletti, sanki vücudumdaki çürüklere yara berelere rahatlatıcı bir ilaç gibi geldi.

Sonra Sieh geri çekildi. Ona baktım, gözleri hâlâ kapalıydı. Derin, mutlu bir iç geçirmenin ardından tekrar yanıma oturup kolumu aldı ve omzuna doladı.

“O... neydi?” diye sordum biraz kendimi toparlayınca.

“Ben,” dedi. Tabii ki.

“Tadım nasıl?”

Sieh keyifle omzuma sokularak kollarını belime sardı. “Keskin köşeler ve gizli renklerle dolu yumuşak ve sisli bir yer,” dedi.

Dayanamayıp kıkırdadım. Relad'ın içkilerinden fazla içip kafayı bulmuş gibi hissediyordum. “Bu bir tat değil.”

“Tabii ki öyle. Naha'nın tadını biliyorsun değil mi? Evrenin dibine düşüyormuşsun gibiymiş.”

Bu kıkırdamamı kesti çünkü aynen böyleydi. Konuşmadan, hiçbir şey düşünmeden öylece oturduk. İki hafta süren kaygı ve planların ardından huzur dolu bir andı. Belki de bu yüzden, ye-

niden düşündüğümde farklı bir huzur olduğunu fark etmiştim.

“Bana ne olacak?” diye sordum, “Sonrasında yani?”

Zeki bir çocuktu ne demek istediğimi hemen anlamıştı.

Yavaşça “Bir süre havada süzüleceksin,” dedi. “Ruhlar beden kafesinden ilk kurtulduklarında böyle yaparlar. Sonunda karakterleri ve doğalarına uygun olan yerlere doğru çekilirler. Bedensiz ruhlar için güvenli olan yerlere, Göksaray gibi değil yani.”

“Cennet ve cehennem.”

Omuz silkti. “Faniler bu isimleri veriyor onlara.”

“Yani öyle degiller mi?”

“Bilmem. Hem ne fark eder ki?” Kaşlarımı çatığımı görünce iç geçirdi, “Ben fani değilim Yeine. Sizin gibi ha bire buralara kafa yormam. O yerler sadece... hayatın dinlenebileceği yerlerdir, yaşamıyor olduğunda gittiğin yerler. Birçok çeşitleri var çünkü Enefa sizin türünüzün çeşitliliği ne kadar sevdiğini biliyordu. Bu yüzden Enefa’nın ruhu amaçsızca süzölmeye devam etti diye düşünöyoruz. Yaptığı tüm yerler içinde ruhuyla en uyumlu olanlar onunla birlikte yok olmuşlardı, bu yüzden bir yere ulaşip dinlenemedi.”

Titredim, içimde bir şeylerin daha titrediğini hissettim sanki.

“Peki... ikimizin de ruhu bir yer bulacak mı; yoksa o yine sürüklenmeye devam mı edecek?”

“Bilmiyorum.” Sesindeki acı onu ancak çok iyi tanıyanların yakalayabileceği şekilde örtölüydü.

Yavaşça sırtını sıvazladım. “Eğer... eğer en ufak bir kontrol şansım olursa onu da benimle götüreceğim.”

“Gitmek istemeyebilir. Çünkü geriye sadece erkek kardeşlerinin yarattıkları yerler kaldı. Ona pek uygun degiller.”

“O zaman, daha iyi olacaksa içimde kalabilir. Ben de cennet sayılmam ama bu kadar süre bana katlandı. Konuşmamız

gerekecek tabii. Bu imgeler ve rüyalar son bulmalı. Çok dikkat dağıtıcılar çünkü.”

Sieh başını kaldırıp gözlerime baktı. Yüzüme olabildiğince uzun süre ciddi bir ifade vermeye çalıştım ama o benden daha başarılıydı bu konuda. Benden yüzyıllarca fazla tecrübesi vardı.

Tabii sonra ikimiz de kahkahaya boğulduk, yerde birbirimize sarılarak güldük güldük... Hayattaki son günüm de böyle bitti.

Şafaktan bir saat kadar önce daireme yalnız döndüm. İçeri girdiğimde Naha sanki bütün gün kıpırdamamış gibi aynı sandalyede oturuyordu ama sehpa da boş yemek tabakları vardı. Ayak seslerime sıçrayarak doğrulmasından kestirdiğini düşündüm. Ya da hayal kuruyordu.

“Günün geri kalan kısmında istediğin yerde vakit geçir,” dedim, “Bir süre yalnız kalmak istiyorum.”

Hiç itiraz etmeden ayağa kalktı. Yatağında resmi görünüşlü uzun bir elbise duruyordu. Çok iyi bir işçiliği vardı sadece rengi fazla griydi. Yanında uygun ayakkabılar ve aksesuarlar yerleştirilmişti.

Naha “Hizmetkârlar getirdi bunları,” dedi. “Bu gece giyeceğin kıyafetlermiş.”

“Teşekkür ederim.”

Bana bakmadan yanımdan geçip kapıya yürüdü. Eşikte durakladığını hissettim. Belki de dönüp baktı. Belki konuşmak için ağzını açtı. Ama hiçbir şey söylemedi. Bir süre sonra kapının kapandığını duydum.

Banyo yapıp giyindim, sonra pencerenin önüne oturup bekledim.

26 BALO

Topraklarımın üzerinde uçuyordum.

Dağ geçidindeki gözetleme kuleleri yıkılmıştı bile, oradaki Darr birlikleri kılıçtan geçirilmişti. Geçidin darlığını avantaj gibi kullanmak istemişlerdi çünkü sayıca düşmandan çok eksiktiler. En azından *düşman geliyor* mesajını iletecek işaret yığınlarını çıkarabilecek zamanı bulabilmişlerdi.

Darr'ın ikinci savunma hattı ormanlarıydı. Birçok düşman burada duraklamıştı, zehirli yılanlar, ateşli hastalıklar, geçit vermeyen sarmaşıklar. Halkım bu avantajı değerlendirmeyi hep çok iyi bilmişti, orman içine saklanan gerilla kadın savaşçılarımız, vur kaç yaparak ağır hasar verdirirlerdi ordulara.

Ama zaman değişmişti, bu kez düşman yanında büyü-cü kâtibi de getirmişti. Bir zamanlar Kuzey Tepeleri'nde asla böyle bir şey duyulmazdı, büyü Amn'lara mahsustu, en barbar kavimlerce bile bu korkaklık sayılırdı. Bu alçakça yöntemi denemek isteyen halklar olsa da Amn'lar sırlarını paylaşma konusunda cimri davranırlar, bedeli çok pahalıya ödetirlerdi. Arameri'ler tabii ki bu gücü istedikleri gibi kullanabilirlerdi.

(Aptal, aptal kafam. Benim de artık param var, ben de Darr'ın

imdadına bir büyücü kâtip gönderebilirdim. Ama tabii ne de olsa hâlâ barbar olduğum için hiç aklıma gelmemişti. Şimdi de iş işten geçmişti.)

Büyücü kâtip, Viraine'in akranı bir adamdı. Kâğıtlara çizdiği mühürleri bazı ağaçlara ilıştırıp geri çekiliyordu. Hemen ardından bembeyaz kızgın alevlerden oluşan bir sütun ormanın ortasında yapay bir koridor açıyordu. Bu yangın millerce ilerleyip Arrebaia'nın taş duvarlarına çarpıp kalıyordu. Akıllıca, çünkü tüm ormanı ateşe verseler sönmese günler alırdı. Bu dar koridorsa, yeterince yandıktan sonra kâtibin birkaç büyülü sözle sönüyordu. Kömürleşmiş ağaçlar ve hayvan cesetleri dışında tertemiz bir yol açılmış oluyordu. Düşmanın Arrebaia'ya varması bir gün bile sürmezdi.

Ormanın içinde bir hareket oluyor, yangından neredeyse körleşmiş ve boğulmak üzere olan biri sendeleyerek meydana çıkıyor. Bilge yaşlı kadınlardan biri mi? Hayır, bir adam, hatta bir çocuk, kızlara kavalye bile olamayacak denli küçük hem de. Burada ne arıyor? Erkek çocukların savaşmasına izin vermeyiz biz oysa. Birden gerçeği acıyla idrak ediyorum, halkım o kadar çaresiz ki çocuklar bile katılmalı bu savaşa.

Düşman askerleri bala koşan arı gibi çeviriyorlar çocuğun etrafını. Erzak arabalarından birine zincirleyip yanlarına alıyorlar oğlanı. Arrebaia'ya varınca onu gösterip yüreğimizi dağlamayı amaçlıyorlar. Çok iyi biliyorlar nasıl yaralanacağımızı çünkü erkeklerimiz bizim hazinelerimizdir; onları korur ve savaş alanlarına sürmeyiz. Belki de Sar-enna-nem'in merdivenlerine yatırıp boğazlayacaklar sırf yaramıza tuz basmak için.

Bir büyücü kâtip göndermeliydim.

Göksaray'ın balo salonu, devasa, yüksek tavanlı bir salondur, duvarları sarayın diğer yerlerine göre daha parlak sedefli ve so-

luk gül rengindeydi. Tüm sarayı kaplayan beyazlığın ardından bu hafif renk bile şok edici bir canlılıktaymış gibi geliyordu insana... Avizeler, tavanı yıldızlı gökyüzüne benzetmişti. Yandaki platformdan bir Amn altılısının çaldığı karmaşık Amn müziği ortama yayılıyordu. Yerlerin Göksaray'ın ısıtılı malzemesinden değil de cilalı kehribara benzeyen altın renginde bir malzemedен yapılmış olması şaşırtmıştı beni. Gerçekte amber olamazdı çünkü hiç ek yeri yoktu, bunu yapabilmek için devasa bir kehribar bloğu kullanılmalıydı.

Ve insanlar... içeriği dolduran kalabalık inanılacak gibi değildi. Hepsine bu gece sarayda kalabilmeleri için özel izin verilmişti. Bin kişiden fazlaydılar herhalde. Tavuskuşu gibi afrayla dolaşan soylular, Salon'un en resmi görünüşlü üyeleri, benim ülkemden daha mühim ülkelerin kral ve kraliçeleri, meşhur sanatçılar, bir ünvanı olan hemen herkes. Son birkaç günü tamamen kendi derdimle uğraşarak geçirdiğimden demek ki, girip çıkan atlı arabaları fark etmemiştim. Benim hatam.

Becerebildiğim kadar kalabalığa karışıp odada adeta görünmez olabilmeyi isterdim. Hepsi Göksaray törenlerinin geleneksel rengi olan beyazlar içindeydiler. Bir tek benim kıyafetim renkliydi. Bu yüzden insanlar arasına karışmam söz konusu değildi. Hoş, zaten bunu imkânsız kılacak başka nedenler de vardı. Ben salona girip merdivenlerin başında durduğumda, tuhaf beyaz resmi bir üniforma giymiş bir hizmetkâr öksürek boğazını temizleyip, yüzümü buruşturmama neden olacak denli yüksek sesle, "Leydi Yeine Arameri, Dekarta'nın vârisi, Yüz Bin Krallık'ın yüce gönüllü koruyucusu, onur konuğumuz!" diye bağırdı.

Odadaki her çift göz bana dönünce mecburen merdivenlerin başında durdum.

Daha önce hiç böyle bir kalabalık önüne çıkmamıştım.

Paniğe kapıldım bir anda, herkesin gerçeği bildiğini de anlamıştım. Nasıl bilmesinlerdi ki? Nazik ve ölçülü bir alkış tutturdular. Gülümseyen yüzler görünüyordu ama hiçbirisi samimi değildi. İlgiyle bakıyorlardı, evet, birazdan soyluların tabağına servis edilecek nefis yemek için boğazı kesilecek bir buzağıya baktıkları gibi. *Tadı nasıl acaba*, der gibi. Açgözlü bakışlarını görebiliyordum. *Keşke biz de bir lokma alabilsek*.

Dilim damağıma yapıştı. Dizlerim kilitlendi sanki, yüksek topuklarımın üzerinde dönüp salonu terk etmemi sanırım bu önlemişti. Bu ve başka bir bilgi. Annemle babamın da bir Arameri balosunda tanıştığı bilgisi. Belki de tam bu odada. Annem de benim şu anda durduğum yerde durmuş, ona bakan yüzlerdeki sahte gülümsemeleri tıpkı benim gibi izlemişti.

Muhtemelen o da gülümsemişti.

Bu yüzden ben de bakışlarımı kalabalığın üzerinde bir yerde sabitleyip gülümsedim, elimi nazik ve soylu bir şekilde kaldırarak selam verip onlara nefretlerini iade ettim. Korkumu azaltmıştı bu, artık merdivenlerden takılıp düşmeden ya da yeterince soylu görünüp görünmediğime aldırmadan inebilecektim.

Merdivenlerin ortasına geldiğimde karşıdaki kapının yanındaki bir platformda oturan Dekarta'yı gördüm. Konsey salonundaki dev taştan koltuğunu bir şekilde buraya taşımayı başarmışlardı. Orada öylece oturmuş renksiz gözleriyle beni izliyordu.

Başımı eğerek selam verdim. Göz kırptı. *Yarın*, diye düşündüm. *Yarın*.

Kalabalık dev bir dudak gibi açılarak beni arasına aldı ve kapandı. Abuk subuk konuşarak yaranmaya çalışan dalkavukların, bana soğuk ve küçümseyici bakışlarla bakan daha dürüst insanların arasından geçtim. Sonunda içeceklerin olduğu, gö-

rece daha sakin olan bir köşede buldum kendimi. Garsondan bir bardak şarap alıp kafama diktim ve bir tane daha istedim. O sırada yanda kemerli cam kapılar gözüme ilişti. Sadece dekorasyon amaçlı olmadıklarını ve gerçekten bir yerlere açıldıklarını umarak o tarafa yürüdüm. Şanslıydım, küçük bir bahçeye geçiliyordu buradan, benden önce gelip büyüler sayesinde ılık gecenin tadını çıkaran küçük bir grup içkilerini yudumluyorlardı. Yanlarından geçerken bazıları fısıldaştılar ama çoğu kendini saray dedikodularına, kimin kiminle birlikte olduğuna, neler döndüğüne kaptırmışlardı. Korkuluklara yaklaşıncaya durdum mecburen, elimi demirlere dayadım. Ellerimin titremesi dursun istiyordum çünkü şarabımı başka türlü içemeyecektim.

Bir el elime uzandı ve kadehin düşmesini önledi. Arkamdaki serin dinginliği hissetmeden önce anlamıştım kim olduğunu.

“Bu geceyi seni mahvetmek için düzenlediler,” dedi Karanlık Tanrı. Nefesi saçımı dağıttı, kulağımı gıdıkladı ve tenim yarım düzine hatıranın hayaliyle ürperdi. Gözlerimi kapatıp arzunun ne denli basit bir duygu olduğuna şükrederek durdum.

“Başarılı da oluyorlar,” dedim.

“Hayır. Kinneth seni daha güçlü yetiştirdi.” Kadehi elimden alıp kaldırarak göz hizamdan çıkardı, kendi içecekmiş gibi. Sonra bana geri verdi. Kadehteki inanılmaz hafif, çiçeksi bir tadı olan beyaz şarap şimdi öyle koyu bir kırmızıydı ki balkondaki soluk ışıktaki adeta siyah gibi görünüyordu. Bardağı gökyüzüne kaldırdığımda yıldızlar bordo renkli zayıf ışıltılar olarak görünüyorlardı. Yavaşça tadına baktım ve dilimin üzerinde dolanan yudum, baştan ayağa ürpermeme neden oldu. Hem tatlı hem de metalik bir kekrilik de içeriyordu, yuttuktan sonra ağzımda gözyaşına benzer tuzlu bir tat kalmıştı.

“Ve biz de seni daha güçlü yarattık.” Nahadoth yine saçları-

mın içine doğru konuşuyordu, kollarından biri beni kavradı ve kendine çekti. Ağırlığımı ona vererek yaslandım.

Kolundan oluşan yarım çemberde ona doğru döndüm ve şaşkınlıkla kalakaldım. Bana bakan adam Nahadoth'a hiç benzemiyordu, takındığı görünümüler arasında bunu hiç görmemiştim. İnsan gibi görünüyordu tamamen, saçları kısa ve sarıydı. Yakışıklı bir yüzü vardı ama ne beni etkilemek için kullandığı ne de Scimina'nın şekillendirdiği yüzdü bu. Özellikle, öylesine bir yüz işte. Üstelik beyazlar giymişti. İşte beni en çok şaşırtan da bu oldu.

Nahadoth, –o olduğundan eminim, ne giyerse giysin onu hissedebiliyordum– eğlenmişe benziyordu. “Karanlık Tanrı Itempas'ın hizmetkârlarının düzenlediği hiçbir törene davet edilmez,” dedi.

“Sadece bu hiç aklıma gelmezdi,” dedim giysisinin koluna dokunarak. Kaliteli ince bir kumaştan yapılmış asker ceketi idi. Elimi kumaşa gezdirirken parmaklarımın arasına dolanmasını bekledim ama hiçbir şey olmayınca hayal kırıklığına uğradım.

“Ben evreni oluşturan maddeyi yarattım. Beyaz bir ipliği yaratmak sence zor mu gelir?”

Bu beni güldürdü, sonra aniden susmama sebep oldu. Daha önce hiç şaka yaptığını duymamıştım. Bu ne demek oluyordu şimdi?

Elini yanağıma götürdü, ciddileşmişti. İnsan rolü yapıyor olmasına rağmen gündüzki haliyle de alakası yoktu. Görüntüsü dışında hiçbir şeyi insan değildi, hareketleri, ifadelerindeki değişkenlik ve özellikle gözleri. Fani maskesi özünü gizlemeye yeterli olmuyordu. Bana göre öyle belliydi ki kim olduğu, insanların dehşet içinde çılgınlık atarak kaçmamalarına hayret ediyordum.

“Çocuklarım tamamen delirdiğimi düşünüyorlar. Kurue seninle ilgili tüm umutlarımızı riske attığımı iddia ediyor. Haklı da.”

Kafam karışmıştı. “Hayatım hâlâ size ait. Yarışmayı kaybetmiş olsam da hâlâ anlaşılmamız geçerli. Çünkü sen hep iyi niyetli davrandın.”

İçini çekti. Eğilip alnını alnıma dayadı. “Şu anda bile hayatından sanki bizim iyi niyetimize karşılık verilen bir bedelmış gibi bahsediyorsun. Oysa sana yaptıklarımız iğrenç.”

Buna ne cevap vereceğimi bilemedim, çok şaşırmıştım. Birden çok önemli bir şeyi anladım, işte Kurue bundan korkuyordu, Nahadoth’un değişken ve ateşli onur duygusu. Enefa’nın yasıyla başa çıkabilmek için savaşa gitmişti, Itempas’ı affetme-tekdeki inadı yüzünden kendini ve tüm çocuklarını tutsaklığa mahkûm etmişti. Kardeşiyle başka türlü de başa çıkabilirdi, bütün evreni ve insanları riske atmak yerine değişik bir yol izleyebilirdi. Ama problem tam da buradaydı işte, Nahadoth birine veya bir olaya değer verdiğinde aşırıya kaçıyor, kararları mantıksız ve davranışları abartılı oluyordu.

Ve tüm mantıksızlığına karşın bana değer vermeye başlamıştı.

Gurur verici. Korkutucu. Böyle durumlarda neler yapabileceğini kestiremiyordum. Daha da önemlisi kısa vadede olabilecekler birden ürkütücü bir şekilde belirginleşti. Birkaç saate kadar ölecektim ve o yine yas tutmak zorunda kalacaktı.

Bu düşünce benim de yüreğimi ağrıtıyordu.

Karanlık Tanrı’nın yüzünü avcuma aldım, iç çekerek gözlerimi kapattım, çünkü o yüzün arkasındaki Nahadoth’u hissetmek istiyordum. “Üzgünüm,” dedim. Öyleydim de. Ona acı vermek istememiştim.

Kıpırdamadı, ben de hareketsiz durdum. Güçlü vücuduna

yaslanmak hoşuma gidiyordu. Tabii ki bu beden illüzyondan ibaretti ama şu anda güven veriyordu.

Ne kadar süre öyle durduk bilmiyorum, müziğin değiştiğini duyduk. Doğrulup çevreme baktım, küçük bahçede bizle olan bir avuç misafir de gitmişti. Vakit geceyarısı olmuştu demek, gecenin dansının vakti yani balonun en beklenen anı gelmişti.

“İçeri girmek ister misin?” diye sordu Nahadoth.

“Hayır tabii ki istemem. Burası iyi.”

“Itempas’ı onurlandırmak için dans ediliyor içerde.”

Kafam karışmıştı. Soran gözlerle baktım. “Niye umrumda olsun bu?”

Gülümsemesi içimi ısıtmıştı. “Atalarının inançlarından bu kadar mı yüz çevirdin?”

“Benim atalarım sana tapıyorlardı.”

“Ve Enefa ve Itempas ve bizim çocuklarımıza. Darr’lar hepimizi onurlandıran bir avuç halktan biriydi.”

İç çektim. “Çok zaman geçti o günlerin üzerinden. Çok şey değişti.”

“Sen değiştin.”

Buna söyleyecek sözüm yoktu, doğru söylüyordu.

Ani bir dürtüyle ondan uzaklaşıp ellerini tuttum ve dans pozisyonu aldıldım. “Tanrılara,” dedim, “hepsine.”

Onu şaşırtmak çok mutlu ediciydi. “Hiç kendimi onurlandırmak için dans etmemiştim.”

“Bak şimdi ediyorsun işte.” Omuz silkerek, yeni dans müziğinin başlamasını bekledim “Her şeyin bir ilki vardır.”

Nahadoth eğleniyor görünüyordu, karmaşık adımlara rağmen bana hemen ayak uydurdu. Her soylu çocuk bu dansları öğrenirdi ama hiçbir zaman sevmemiştim. Amn dansları Amn’ları hatırlatıyordu bana, soğuk, katı, eğlenceden çok görüntüye önem veren. Yine de bu karanlık terasta, bir Tanrı’nın

kollarında öne arkaya salınırken çok keyif alıyordum. Ellerime ve sırtıma uyguladığı minik baskılarla adımları hatırlamamı kolaylaştırıyordu. Rüzgâr gibi hareket eden bir dans partneriyle son derece zarif adımlar atmak oldukça rahattı. Gözlerimi kapattım, dönüşlerin keyfini çıkararak yükselen müziği zevkle içime çektim.

Müzik durduğunda başımı omzuna yaslayıp gecenin hiç bitmemesini diledim. Şafakta başıma gelecektense dolayı da değil üstelik.

“Yarın benimle olacak mısın?” Kendi halini kastediyordum, gündüzki insan formunu değil.

“Tören boyunca kendim olarak kalmaya iznim var.”

“İtempas ona dönmeni isteyebilsin diye.”

Nefesi saçımı karıştırdı, yumuşak ve soğuk bir şekilde güldü. “Ve bu sefer kabul edeceğim; sadece onun tahmin ettiği şekilde değil.”

Başımı salladım, kalbinin düzenli atışlarını dinliyordum. Miller ötesinden geliyor gibi uzak ve yankılıydı. “Kazanırsan ne yapacaksın? Öldürecek misin?”

Bir anlık sessizliği, alacağım cevabı tahmin etmeme yol açtı. “Bilmiyorum.”

“Onu seviyorsun hâlâ.”

Cevap vermedi sadece sırtımı okşadı. Kendimi kandırmadım o hareket beni değil kendisini rahatlatmak içindi.

“Ben seni anlıyorum.”

“Hayır,” dedi. “Hiçbir fani anlayamaz.”

Başka tek kelime etmedim, o da. Gecenin gerisi sessizlik içinde geçti.

Birçok uykusuz gece geçirmiştım. Orada ayakta dururken uyumuş olmalıyım, gözlerimi kırptıştırıp kafamı kaldırdığımda gökyüzü farklı bir renkteydi. Gri siyah karışımı sisli bir renk.

Yeni ay hemen ufukta yükseliyordu, aydınlanmaya başlayan gökte karanlık bir nokta.

Nahadoth'un parmakları yavaşça benimkileri sıktı, beni uyandıranın o olduğunu fark ettim. Balkonun kapısına doğru bakıyordu. Viraine kapıda dikiliyordu yanında da Scimina ve Relad. Beyaz kıyafetleri yüzlerine gölge düşürecek denli ışıltıyordu.

"Zaman geldi," dedi Viraine.

İçimdeki duyguları tarttım, sakın olduğumu fark edince memnun oldum.

"Evet," dedim, "hadi gidelim."

İçerde balo hâlâ sürüyordu, sadece dans edenlerin sayısı azalmıştı. Dekarta'nın tahtı boştu, herhalde hazırlanmak için erken ayrılmıştı.

Göksaray'ın yapay ışıltılı koridorlarına girdiğimiz anda Nahadoth, kendi haline dönmeye başladı. Saçları uzadı, kıyafeti her adımda renk değiştirmeye başladı. Yine soluk tenliydi, etrafta bu kadar Arameri olduğundandı muhtemelen. Asansörlerden birine binip yükseldik, Göksaray'ın en üst katı olduğunu anladığım kata geldik. Asansörden çıktığımızda solaryumun kapılarının açık olduğunu gördüm, arkada görünen orman loş ve sessizdi. Tek ışık kaynağı merkezdeki kuleydi, solaryumun tam kalbine saplanmış bir mızrak gibi duruyordu. Kulenin tabanına doğru daha hafif parlayan bir yol uzanıyordu.

Kapının iki yanında duranlar dikkatimi dağıtmıştı. Kurue'yi hemen tanıdım, altın-gümüş ve platin karışımı kanatlarının güzelliğini unutmamıştım. Zhakkarn da çeşitli mühürler işlenmiş gümüş zırhı içinde muhteşem görünüyordu, miğferi ışıktaydı. Bu zırhı daha önce rüyamda görmüştüm.

Üçüncü figür narin kara tüylü bir kedydi, memleketimin leoparlarına benziyordu ama daha büyüktü. Hiçbir orman

böyle bir leopara ev sahipliği yapmamıştı ama, postu görünmez bir rüzgârda dalgalanıyor gibiydi, bir ışıldıyor bir matlaşıyor; o tanıdık, erişilmez siyahlığın içinde hareleniyordu. Gerçekten babasına benziyordu demek.

Elimde olmadan gülümsedim. Sessizce, sadece dudak hareketlerimle teşekkür ettim ona. Kedi, dudaklarını aralayarak tüm dişleri görünecek şekilde sırttı, hırlama olarak algılanması mümkün değildi bunun. Yeşil gözlerinden birini kırptı.

Buradaki varlıkları konusunda yanılgıya düşmeyecektim. Zhakkarn sırf bizi etkilemek için kuşanmamıştı zırhını. İkinci Tanrılar Savaşı başlamak üzereydi ve buna hazırdılar. Sieh... belki Sieh sadece benim için buradaydı. Ve Nahadoth.

Omzumun üzerinden ona baktım. Ne bana ne de çocuğarına bakıyordu. Yukarıya, kulenin tepesine dikmişti gözlerini.

Viraine kafasını salladı ama bir şey demeye cesaret edemediği belliydi. Scimina'ya baktı, o omuz silkmekle yetindi, ardından kâtip Relad'a döndü yüzünü. Relad ona kızgınlık dolu, *bana ne*, diyen bir bakış atmakla yetindi.

Relad'ın ve benim gözlerimiz buluştu. Solgundu, üst dudakğında ter damlacıkları birikmişti ama hafif bir baş hareketiyle selam verdi. Ben de aynı şekilde karşılık verdim.

"Olacak olan olsun öyleyse," dedi Viraine ve hepimiz solar-yumdan girip merkez kuleye doğru ilerlemeye başladık.

27 TAHT TÖRENİ

Kulenin tepesinde bir oda vardı, eğer buna oda denebilirse tabii.

Kocaman bir konserve kavanozu gibi her tarafı camla kaplı bir alandı. Hafif ışık yansımaları olmasa tavanı düzleştirilmiş bir kulenin tepesinde boşlukta durduğumuzu sanabilirdik. Yer tipik Göksaray malzemesindendi, iki haftadır gördüğüm tüm odaların aksine mükemmel bir daire şeklindeydi. Bu, odanın İtempas'a adanan kutsal oda olduğunu belirtiyordu.

Sarayın devasa kütesinin üzerinde duruyorduk. Ön bahçeyi görebiliyordum buradan, yeşil bir nokta gibi duran bahçe ve rıhtım uzanıyordu. Bugüne dek Göksaray'ın kendisinin de dairesel bir yapıda olduğunu algılamamıştım. Daha aşağıda yeryüzü karanlık bir çukur gibi duruyordu, Göksaray ve çevresini kaplayan kocaman bir çorba kâsesi. İç içe daireler... Gerçekten de kutsal bir mekândı burası.

Dekarta oda girişinin karşısında duruyordu. Nefis Darr ahşabından yapılmış esasına dayanmış duruyordu. Bu asa ona odaya çıkan merdivenlerde destek olmuştu şüphesiz. Arkasında ve üzerinde şafak öncesi bulutlar inci taneleri gibi ufalanıp birleşerek gökyüzünde süzülüyorlardı, elbisem kadar gri

ve elbisem kadar çirkindiler. Doğudaysa bulutların rengi sarı beyaza dönmeye başlamıştı.

Dekarta “Acele edin,” dedi, odanın çevresindeki bazı noktalara işaret ederken. “Relad sen şuraya. Scimina onun karşısına geç. Viraine, yanıma gel. Yeine sen de burada dur.”

Söylendiği gibi yaptım ve yerden göğsüme dek yükselen küçük beyaz bir sütunun yanına geçtim. Yüzeyinde el kadar bir boşluk vardı: zindan çukurundan gelen baca. Boşluğun birkaç santim üzerinde minik siyah bir nesne havada asılı duruyordu. Yıpranmış, şekli bozulmuş, bir topak çamura benziyordu. Dünya Taşı bu muydu yani? Bu mu?

Zindandaki zavallı yaratığın artık ölmüş olduğunu düşünerek kendimi teselli ettim, acıları son bulmuştu hiç olmazsa.

Dekarta duraksayarak Enefadeh’lerin arkasından kızgın bir bakış fırlattı. “Nahadoth, sen de her zamanki yerini alsan iyi olur. Geriye kalanlar, sizin burada hazır bulunmanız konusunda bir emrim olmadı.”

Viraine beni şaşırtarak atıldı. “Kralım onların burada olması iyi olur. Göktanrımız çocuklarını görmekten hoşnut kalacaktır, hain olsalar bile.”

“Hiçbir baba kendine ihanet eden çocuklarını görmekten hoşlanmaz.” Dekarta’nın bakışları bana kaydı. Beni mi yoksa Kinneth’i mi görüyordu yüzüme bakınca, anlamadım.

“Ben onların burada olmasını istiyorum,” dedim.

İnce dudaklarındaki kasılmadan başka bir tepki göstermedi buna. “Ne iyi dostların var, ölmeni izlemeye gelmişler baksana.”

“Onların desteği olmadan bununla yüzleşmek zor olurdu büyükbaba. Söylesene Ygreth’in de böyle bir şansı oldu mu sen onu öldürmeden önce?”

Birden doğruldu, çok nadir bir durumdu bu. İlk kez aslında olduğu kişiyi gözümde canlandırabildim, tipik uzun ve yapılı

bir Amn erkeği. Annem gibi heybetli ve gösterişli. İlk defa ne kadar benzediklerini görüyordum. Boyuna göre şu anda çok zayıftı, sağlıksız cılızlığı dikilince daha da belli olmuştu. “Sana davranışlarımın hesabını vermek zorunda değilim torun Yeine.”

Başım la onayladım. Göz ucuyla diğerlerinin bizi seyrettiğini fark ettim, Relad kaygılı, Scimina ise öfkeli görünüyordu. Viraine... Onun ne hissettiğini, kestirmek zordu ancak bana öyle ısrarlı bakıyordu ki kafam karışmıştı. Ne var ki bunun üzerine düşünecek vaktim yoktu. Bu, annemin neden öldüğünü bulmak için son şansımdı. Hâlâ bunu Viraine’in yaptığına inanıyordum ve hâlâ mantıklı bir açıklama bulamıyordum, sonuçta ona âşıktı. Ama Dekarta’nın emirlerine uyarak hareket ettiyse...

“Açıklama yapmana gerek yok,” dedim. “Tahmin edebiliyorum. Gençken sen bu ikisi gibiydin,” elimle Relad ve Scimina’yı işaret ettim. “Zevk düşkün, zalim, bencil. Ama onlar kadar da kalpsiz değildin değil mi? Ygreth’le evlendin, onu seviyordun muhtemelen, bu yüzden annen zamanı gelince feda edilecek kişi olarak onu seçti. Gücü karından daha çok sevdiğin için de kabul ettin. Kavmin başına geçtin. Ve öz kızın senin ezeli düşmanın haline geldi.”

Dekarta’nın dudakları seyirdi. Bu herhangi bir duygu ifadesi miydi yoksa arada yoklayan yaşlılık titemeleri miydi ayırt etmek zordu. “Kinneth beni, severdi,” diye cevap verdi.

“Evet severdi.” Çünkü annem öyle bir kadındı. Aynı zamanda hem nefret edip hem sevebilirdi, bir duyguyu diğerini gizlemek ve körüklemek için kullanabilirdi. Nahadoth’un dediği gibi gerçek bir Arameriydi o. Sadece amaçları farklıydı.

“Seni severdi,” dedim, “ve onu öldürdüğünü düşünüyorum.”

Bu kez yüzünden geçen ifadenin acı olduğundan emindim. Bir anlık bir tatmin yaşattı bana ama hepsi o kadar. Savaş kaybedilmişti, geniş açıdan bakıldığında bu minik çıkışımın pek

bir önemi yoktu. Ölecektim sonuçta. Ve ölümüm birçok kişinin planlarının gerçekleşmesini sağlarken –annemin, Enefadeh’lerin, hatta kendimin– bu kadar soğuk yaklaşamıyordum bu olguya, yüreğim korkuyla doluydu.

Bir cesaretle kafamı çevirip Enefadeh’lere baktım. Kurue gözlerini benden kaçırıyordu ama Zhakkarn’la göz göze geldik, bana saygı dolu bir baş işaretiyle selam verdi. Sieh, ancak bir insanın çıkarabileceği denli üzüntü dolu bir mırıltı çıkarırdı, gözlerim doldu. Aptallık ediyordum. Bugün ölmeyecek bile olsam onun sonsuz hayatında ancak bir hıçkırık kadar yer kaplayacaktım. Öleceğim halde en çok özlem duyacak olan da bendim.

En son Nahadoth’a baktım, gri bulutsu zincirler arasında yere bir dizini dayamış ve oturmuştu. İtempas’ın huzurunda tabii ki onu diz çökmeye zorlayacaklardı. Fakat aydınlanmaya başlayan gökyüzünü değil beni seyrediyordu. Duygusuz bir ifadesi olacağını sanmıştım ama değildi. Utanç, acı, gezegenleri yok eden öfkesi ve daha anlamlandırmaya bile çekineceğim bir sürü duygu gözlerinde ışıldıyordu.

Gördüklerime güvenebilir miydim? Buna cesaretim var mıydı? Ne de olsa kısa bir süre sonra yeniden eski kudretine kavuşmuş olacaktı. Planlarını uygulayabilmem için beni teşvik etmek üzere sevgi dolu bir maskeye bürünmesi neye mal olabilirdi ki ona?

Acıyla gözlerimi yere eğdim. Göksaray’da, artık kendime bile güven duyamayacak kadar uzun kalmıştım.

“Ben anneni öldürmedim,” dedi Dekarta.

Şaşırarak ona döndüm. O kadar alçak sesle söylemişti ki bir an yanlış duyduğumu sandım. “Ne?”

“Onu ben öldürmedim. Asla da öldürmezdim. Benden bu kadar nefret etmeseydi ona Göksaray’a dönmesi için yalvarır-

dım, hatta seni bile yanında getirmesini isterdim.” Ağlıyordu, yanaklarından süzülen yaşlar beni şoke etmişti. Islak gözleri bana öfkeyle bakıyordu. “Sırf onun hatrına seni sevmeye bile çalışabilirdim.”

Scimina “Amca,” diye araya girdi, sesi sabırsızlıkla titriyordu. “Kuzenime karşı gösterdiğin inceliği takdir ediyorum ama...”

Dekarta birden “Kes sesini!” diye azarlayarak Scimina’yı susturdu. Pırlanta gibi renksiz gözleri öyle sert bakıyordu ki kuzenim yerinden sıçradı. Dekarta öfkeyle soluyarak devam etti. “Kinneth’in katledildiğini öğrendiğimde seni öldürmeme nasıl ramak kaldığını bilmiyorsun.”

Scimina kasıldı ve Dekarta gibi doğruldu. Tahmin edilebileceği gibi çenesini kapatmadı. “Bu sizin tasarrufunuzdaydı kralım. Ancak Kinneth’in ölümünde benim parmağım yok, ne o ne de şu barbar kızı beni hiç ilgilendirmiyor. Bugünkü adak olarak neden bu kızı seçtiğinizi de hiç anlamadım zaten.”

Dekarta yavaşça “Gerçek bir Arameri olup olmadığını görmek için,” dedi. Gözleri yeniden benimkilerle buluştu. Bir kaç kalp atımı boyunca ne düşüdüğünü anlayamadım. Sonra dehşetle fısıldadım.

“Onu benim öldürdüğümü düşündün. Tanrıların en yücesi adına, buna inandın öyle mi?”

“En sevdiklerimizi katletmek çok uzun yıllardır aile geleneğimizdir,” dedi Dekarta.

Arkamızda, doğuda, gökyüzü çok parlak bir ışıkla aydınlanmıştı.

Kekelemeye başladım. Öfkem yüzünden mantıklı bir cümle kurmak için birkaç deneme yapmak zorunda kaldım, sonunda başardığımda ise Darr dilinde konuştuğumu fark ettim. Fark

etmemi sağlayan Dekarta'nın şaşkın yüz ifadesiydi. Yumrukla-
rım sıkılı olarak "Ben Arameri değilim," diyerek bitirdim cüm-
lemi. "Kendi çocuklarınızın kanıyla besleniyorsunuz, acıdan
yaşam kuruyorsunuz, eski masallardaki canavarlar gibi. Hiçbir
zaman sizden biri olmayacağım, taşıdığım kanınızı damarları-
mı yakıp kurutabilsem keşke."

"Belki bizden biri değilsin," dedi Dekarta. "Şimdi masum ol-
duğunu görünce seni öldürmekle kızımдан kalan son parçayı
da öldüreceğimi anlıyorum. İçimde bir yer bu yüzden sızlıyor.
Ama yalan söylemeyeceğim torunum, ölümünle kutlama ya-
pacak bir başka yanımda var. Onu benden çaldın. Babanla
birlikte olmak için, seni büyötmek için sarayı ve beni terk etti."

"Neden olduğunu hiç merak etmiyor musun?" Camdan
odayı gösterdim elimle, Tanrıları ve ölümümü izlemeye gelmiş
olan akrabalarımı. "Annesini öldürdün onun. Ne yapmasını
bekliyordun, bu gerçeğe alışıp öyle yaşamasını mı?"

Karşılaştığımız o ilk günden beri ilk kez Dekarta'nım üz-
gün, kendinden nefret eden gülümseyişinde insanlığa benzer
bir ifade belirdi. "Galiba öyle olsun istedim. Benim aptallığım
değil mi?"

Dayanamadım ben de gülümsedim. "Evet büyükbaba, öyle."

Viraine Dekarta'nın omzuna dokundu. Doğuda ufukta par-
lak, altın gibi bir ışık belirmişti. Şafak söküyordu. İtirafların
zamanı geçmişti.

Dekarta başını salladı ve uzun uzun sesizce bana baktı.
"Üzgünüm," dedi sonra. Birçok günahın özrüydü bu. "Başla-
mamız gerek."

O zaman bile inandığımı söylemedim. Viraine'i işaret edip
annemin katili olduğunu haykırmadım, hâlâ zaman vardı.
Dekarta'dan Kinneth'in anısına son bir saygı ifadesi olarak

Viraine'in icabına bakmasını isteyebilirdim. Neden yapmadım bilmiyorum. Hayır, biliyorum aslında. Sanırım o anda intikam ya da sorularımın cevapları önemini kaybetmişti. Annemin neden öldüğünü bilmek ne işime yarayacaktı ki? Onu geri getirmeyecekti bu. Katilini cezalandırmak bana ne kazandıracaktı? Ben de ölecektim sonuçta. Bunların hiçbirisi ne benim ne annemin ölümüne fazladan bir anlam kazandırmayacaktı.

Ölümün her zaman anlamı vardır çocuk. Yakında anlayacaksın.

Viraine yavaşça odada dolanmaya başladı. Ellerini kaldırdı, yüzünü yukarıya döndü ve konuştu.

"Göklerin ve yerin babası, yaratılışın sahibi, en sevdiğin hizmetkârlarını duy. Bu geçiş kaosunda rehberliğine ihtiyacımız var."

Gri ışıktaki yüzü muma dönmüş gibi görünen Relad'ın önünde durdu. Ne yaptığını görmedim ama birden Relad'ın alnındaki mühür bembeyaz bir ışık yayarak parlamaya başladı, başına minik bir güneş konmuş gibi. Relad ne yüzünü buruşturdu ne de bir acı belirtisi gösterdi sadece bu ışık onu daha da solgunlaştırmıştı. Viraine kendi kendine başını sallayarak tekrar dolaşmaya başladı, önümden geçti. Başımı çevirerek onu takip ettim, gözden kaçırmak istemiyordum. Bu, beni tedirgin ediyordu nedense.

"Düşmanlarımızı yenmek için yardımına ihtiyacımız var."

Arkamda Nahadoth yüzünü doğan güneşten öte yana çevirmişti. Etrafındaki siyah dalga yavaş yavaş dağılıyordu, aynı Scimina'nın ona işkence yaptığı zaman olduğu gibi. Viraine, Nahadoth'un alnına dokundu, bir anda orada bembeyaz kızgın lav gibi bir mühür belirdi. Nahadoth acı çeker gibi tısladı. Fakat aurasının dağılması durmuştu. Nahadoth başını çevirip

güneşe bakabiliyordu artık. Viraine yoluna devam etti.

“Yeni seçileni kutsaman için yalvarıyoruz.” Kâtip bu kez Scimina’nın alnına dokundu. Mühür bembeyaz bir alevle ışıldarken Scimina gülümsedi, alnından yayılan ışık yüzünde derin gölgeler oluşturunuyordu.

Sıra bana gelmişti. Sütun aramızda kalacak şekilde karşımda durdu. O sırada gözüm Dünya Taşı’na takıldı yeniden, hiç bu kadar şekilsiz olacağını tahmin etmemiştim.

Çamur topağı gibi süzülen taş titredi. Bir saniyeliğine mükemmel güzellikteki gümüş bir tohum belirdi sonra tohum siyah kütlenin içinde kayboldu.

Eğer Viraine o sırada bana bakıyor olsa bütün plan alt üst olabilirdi. Ne olduğunu anlamıştım, tehlikeyi idrak ettiğim anda vücudum buz kesti. Yüzümden bu okunabiliyordu. Taş, Nahadoth ve buradaki tüm Tanrılar gibiydi. Gerçek yüzünü bir maske ardında gizliyordu. O maske onu önemsizmiş, sıradanmış gibi gösteriyordu. Ama ona dikkatle bakıp daha fazlasını görmeyi bekleyenlere; özellikle de özünü bilenlere gerçek yüzünü ortaya çıkarıyordu.

Ölüme mahkûmdum ve Dünya Taşı benim celladımın kılıcıydı. Dehşet verici, tehditkâr bir görüntü gözümün önüne getirmeliydim. Göreceğim muhteşem güzellikteki umutlu gelecek, Arameri’leri sadece ölmekle kalmayıp başka işler de çevireceğim konusunda uyaraabilirdi.

Neyse ki Viraine bana bakmıyordu o sırada. Odadaki herkes gibi yüzünü doğuya dönmüştü. Tek tek herkesin suratına baktım, gurur, kaygı, beklenti, acı, bir sürü ifade gördüm. En son Nahadoth’a döndüm, diğerleri gibi gökyüzüne değil doğrudan bana bakıyordu. Belki de bu yüzden güneş ufuktan yüzünü göstermeye başlayıp, yeryüzü ışığın gücüyle sarsıldığında sadece ikimiz etkilenmedik.

Güneşin fanilerin gözünden kaybolup son ışığın da kararmasına dek geçen süreye alacakaranlık denir. Ufukta belirip artık yeryüzüne hiç değmediği ana kadarki süreye ise şafak.

Çevreme baktım, bir an şaşkınlıktan nefesim kesildi, Dünya Taşı önümde çiçek gibi açılıyordu.

Bulabildiğim en uygun kelime bu. O çirkin topak titredi sonra *açılmaya başladı*, yapraklar birbiri ardına ayrılıp aralarından ışık sızmaya başladı. Bu ne İtempas'ın sürekli aydınlığı ne de Nahadoth'un mutlak karanlığıydı. Bu, zindan çukurunda gördüğüm gri ve sevimsiz aydınlıktı, yakınındaki her şeyin rengini solduruyordu sanki. Taşın bir şekli yoktu artık, gümüş çekirdek bile görünmüyordu. Parlayan ama güçsüz bir yıldızdı önümdeki.

Yine de dalgalar halinde bana çarpıp tenimi ürperten, midemin kasılarak adeta dönmesine neden olan gücünü hissediyordum. Elimde olmadan geriye doğru bir adım attım, T'vril'in hizmetkârları uyardığı bu olmalıydı. Bütünselliği bozulmuş bir kudret kaynağıydı bu. Yaşam Tanrıçası'nın parçasıydı ama o Tanrıça ölüydü. Taş, ürkütücü bir kalıntıydı sadece.

Dekarta "Ailenin yeni reisini seç, torun," dedi.

Başımı çevirdim, taştan yayılan ışınlar yüzümü kaşındırıyordu. Bir an gözlerim karardı ve dizlerimin bağı çözülür gibi oldu. Bu beni öldürmeye başlamıştı ve daha dokunmamıştım bile.

"R... Relad... Relad'ı seçiyorum"

"Ne?" Scimina'nın şaşkın ve öfkeli sesi salonda yankılandı. "Ne dedin, seni sürtük barbar!"

Arkamda bir hareket oldu. Viraine sütunun benim bulunduğum tarafına geçmişti. Elini sırtımda hissettim, taşın gücü başımı döndürüp beni güçsüzleştirdiği için destek veriyordu.

Bu destekle biraz rahatladım ve ayakta kalmak için daha fazla çaba gösterdim. Viraine hafif yana çekildi bu sırada, Kurue'nin yüzündeki ciddi ve kararlı ifadeyi gördüm.

Nedenini anladığımı sanıyorum.

Güneş, her zamanki gibi hızla yükseliyordu. Şimdiden yarısı ufuk çizgisinin üzerine çıkmıştı. Birazdan şafak yerini güne bırakacaktı.

Dekarta, Scimina'nın ani çıkışına aldırmadan başını onaylar gibi salladı. "O halde taşı al," diye emretti, "ve seçimini gerçek kıl."

Benim seçimim. Titreyen elimi taşa doğru uzattım ve ölümün canımı yakıp yakmayacağını düşündüm. Benim seçimimdi.

"Yap şunu," diye fısıldadı Relad. Gergin bir şekilde öne doğru eğilmişti "Yap şunu hadi, yap."

"Hayır!" Scimina haykırıyordu. Bana doğru saldırdığını görür gibi oldum.

Viraine'in arkamda fısıldadığını duydum "Özür dilerim," ve birden her şey durdu.

Ne olduğunu anlamadan gözlerimi kırptırdım. Birden aşağıya bakma ihtiyacı hissettim. Orada, çirkin elbisemden dışarı fırlayan yeni bir nesne gördüm, bir hançer ucu. Tam göğsümün yanından dışarı fırlamıştı. Çevresindeki kumaş hızla renk değiştirip kararıyordu.

Kan. Taşın ışığı kanımın bile rengini çalıyordu.

Kolum kurşun gibiydi. Ne yapıyordum o sırada? Hatırlamıyorum. Çok yorgundum. Uzanmam gerekiyordu.

Uzandım.

Ve öldüm.

28
ALACAĞANLIK VE ŞAFAK

Şimdi kim olduğumu hatırlıyordum.

Kendime tutunmuştum, bunun ellerimden kayıp gitmesine izin vermeyecektim.

Gerçeği kendi içimde taşıyordum, gelecek ve geçmiş, birbirine bağlı.

Bunu da atlatacağım.

Cam duvarlı salonda aynı anda bir sürü olay gerçekleşiyor. Bana eşlik edenler arasında görünmeden dolaşıyorum.

Bedenim yere düşüyor, hareketsiz ama çevresine kandan bir nehir yayılıyor. Dekarta'nın gözleri bana dikili, başka ölü kadınları da görüyor sanki orada. Relad ve Scimina, Viraine'e bağtırmaya başlıyorlar, yüzleri öfkeden çarpılmış. Kelimelerini seçemiyorum. Viraine, tuhaf derecede boş gözlerle beni seyrediyor, sonra o da bağtııyor. Enefadeh'leri oluşturan Tanrıların hepsi donup kalıyorlar. Sieh titriyor, kedi kasları gerilmiş. Zhakkarn'ın da yumrukları sıkılı, vücudu zangır zangır. İkisi hareket etmeye çalışmıyorlar, fark ediyorum ve fark ettiğim için daha yakından görüyorum onları. Kurue dimdik duruyor, sakın ama bezgin bir yüz ifadesiyle. Kanatlarının çevre-

sinde üzüntüden oluşan bir pelerin var sanki ama diğerleri bunu göremiyor.

Nahadoth... Ah... İfadesindeki şok, bana baktıkça yasa dönüşüyor. Yerdeki kanayan beni seyrediyor, onu izleyen beni değil. Nasıl aynı anda iki kişi gibi olabilirim? Soru bir saniyeliğine beynimi kurcalıyor sonra boş veriyorum... Önemi yok.

Önemli olan Nahadoth'un gözlerindeki gerçek acı ve bu, özgürlük şansının kaçırılmasının dehşeti değil sadece. Benim için duyulan saf bir acı da değil ama o da diğer ölü kadınları görüyor. Kızkardeşinin ruhunu taşıyor olsaydım yine de yas tutar mıydı benim için?

Haksız bir düşünce bu, ne kadar sığım.

Viraine çömelip bedenimdeki hançerini çekip çıkarıyor. Biraz daha kan fışkırıyor, fazla değil. Kalbim durdu zaten. Uykudaymış gibi, yan dönüp düşmüşüm ancak Tanrı değilim. Bu yüzden bir daha uyanmayacağım.

"Viraine!" Dekarta'nın sesi. "Yaptığını açıkla!"

Viraine gökyüzüne bakarak ayağa kalkıyor. Güneşin üç çeyreği ufkun üzerinde şimdi. Korku dolu garip bir ifade geçiyor yüzünden. Sonra yine ifadesiz. Elindeki kanlı bıçağa bakıyor ve onu yere düşürüyor. Bıçağın yere çarpış sesi uzaktan geliyor, gözlerim onun ellerine takılı. Parmaklarında kanım var. Hafifçe titriyorlar.

"Bu gerekliydi," diyor, kendi kendine konuşur gibi. Sonra toparlanıp devam ediyor. "Kralım o bir silahtı. Leydi Kinneth'in Enefadeh'lerle beraber size yaptığı son saldırıydı bu. Şu anda açıklayacak zaman yok ama şu kadarını söyleyeyim, taşa dokunup dileğini söyleseydi bütün dünya acılara boğulacaktı."

Sieh belki de artık Viraine'i öldürmeye çalışmadığından, doğrulmayı başarıyor. Sesi, kedi formundayken daha alçak perdeli, yarı hırlar gibi. "Nasıl bildin?"

"Ona ben söyledim."

Kurue bu.

Ötekiler inanmaz gözlerle ona bakıyorlar. Fakat o bir Tanrıça. Hain bile olsa baş eğmez bir hali var.

Tek tek Enefadeh'lere bakıyor. "Kendinizi kaybetmişsiniz. Çok uzun zamandır bu yaratıkların merhametine sığınmış yaşıyoruz. Bir zamanlar, bir faniye ümit bağlayacak kadar alçalmazdık, hele ki bize ihanet edenin soyundan gelen bir faniye." Cesedime bakıyor ve orada Shahar Arameri'yi görüyor. Bir sürü ölü kadının günahını taşıyor, yük gibi. "Ona özgürlüğüm için yalvarmaktansa, onu öldürüp cesedini Itempas'ın merhametine sunarım."

Sözleri bir sessizliğe neden oluyor. Şaşkınlık değil öfke sessizliği.

Sessizliği önce Sieh bozuyor, acı acı gülüyor. "Anlıyorum. Kinneeth'i de sen öldürdün."

Viraine dışında odadaki tüm ölümlüler şaşkınlıkla irkiliyorlar. Dekarta bastonunu düşürüyor, kuru kemikli elleri yumruk olmuş. Bir şeyler söylüyor, duymuyorum.

Kurue de duymak istemiyor anlaşılan, başını Sieh'e doğru eğiyor. "Tek mantıklı hareket tarzı buydu. Bu kız şafak vakti burada ölmeliydi." Taşı işaret ediyor. "Ruh, teninin yakınlarında bir müddet daha gezinir. Birazdan Itempas gelip buna bir son verecek."

"Ve umutlarımıza..." diye tükürür gibi konuşuyor Zhakkarn, çenesi kaskatı gerilmiş.

Kurue iç çekiyor. "Annemiz öldü kardeşim. Itempas kazandı. Ben de bundan nefret ediyorum ama kabullenme zamanımız geldi. Özgür kalmayı başarsak ne olacağını sanıyordun? Aydınlik Tanrı ve diğer kardeşlerimize karşı sadece dördümüz. Ve Dünya Taşı. Onu işleyecek kimse yok aramızda ama Itempas'ın Arameri hizmetkârları var. Yeniden tutsak olurduk hatta belki daha da kötüsü. Hayır."

Sonra öfkeyle Nahadoth'a dönüyor. Gözlerindeki bakıştan nasıl olup da anlayamadım. Hep oradaydı. Annemin Dekarta'ya bakacağı gibi bakıyordu, nefretle iç içe geçmiş bir acıyla. Bunu bir uyarı olarak algılamalıydım.

“İstersen benden nefret et Naha. Ama unutma, aptal gururunu yenip Itempas’ın teklifini kabul etseydin hiçbirimiz burada olmazdık. Şimdi ona istediğini ben vereceğim, çünkü bunu yaparsam beni serbest bırakacağına söz verdi.”

Nahadoth tane tane, sakın bir sesle konuşuyor. “Asıl aptal olan sen-sin Kurue. Itempas, benim teslim olmamdan başka şeyi kabul etmez.”

Bakışlarını kaldırıyor sonra. Bu rüyada bedenim yok ama titremek geçiyor içimden. Nahadoth’un gözleri siyahtan da siyah. Cildi çizgiler ve kırışıklarla dolu, kırılmak üzere olan porselen bir maske gibi. Bu çatlakların arasından görünen ne ten ne kan. Kalp gibi atan simsiyah bir parıltı sadece. Gülümsediğinde dişleri görünmüyor.

“Doğru değil mi... kardeşim?” Sesi boşlukta yankılanıyormuş gibi çıkıyor. Viraine’e bakıyor o anda.

Doğan güneşle bedeninin yarısı aydınlanan Viraine Nahadoth’a dönüyor ama bakışları benimkilere kenetleniyor. Seyreden, ortalıkta süzülen bana. Gülümsüyor. O gülümsemedeki üzüntü ve korkuyu bu koca odadaki insanlar arasında benden başka anlayacak kişi yok. Ben de neden olduğunu bilmeden içgüdüsel olarak anlıyorum.

Sonra, tam güneşin alt köşesinin de ufuktan kurtulduğu anda onda ne gördüğümü algılıyorum. İki ruh. Itempas, diğer iki kardeşi gibi ikinci bir benliğe sahip.

Viraine başını arkaya eğip haykırmaya başlıyor, boğazından beyaz, lav gibi kızgın, dağlayıcı bir ışık fışkırıyor. Bir anda odayı kaplıyor, kör ediyor beni. Aşağıdaki şehirde hatta millerce ötedeki köylerde insanlar bu ışığı görebilecek. Güneşin yeryüzüne indiğini düşünecekler, haklı da olacaklar.

O keskin parlaklığın içinde Arameri’lerin haykırdıklarını duyuyorum, Dekarta hariç. Buradakiler arasında sadece o daha önce bunu gördü. Işık solgunlaşınca Itempas’a bakıyorum, göklerin aydınlık sahibine.

Kütüphanedeki kabartma inanılmaz başarılıymış demek, yine de be-

lirgin farklar da yok değil. Yüzü çizimdekinden daha mükemmel hatlara sahip. Gözleri öğle güneşi gibi yakıcı, altın renginde. Saçları Viraine'inki gibi beyaz ama daha kısa ve benimkinden bile kıvrıkcık. Cildi daha koyu renkli ve pürüzsüz. Şaşıyorum buna, Amn'ları nasıl da yaralıyordur bu. İlk bakışta Nahadoth'un onu neden sevdiğini anlıyorum.

Itempas'ın gözlerinde de aşk var. Kan gölü içindeki bedenimin çevresinden dolaşıyor. "Nahadoth," diyor gülümseyerek. Elini uzatıyor. Olmayan vücuduma rağmen ürperiyorum. Heceleri söylerken ne denli baştan çıkarıcı. Ayartma Tanrısı'nı tahrik etmek için burada ve hazırlanarak gelmiş.

Nahadoth ayağa kalkmak için serbest kalıyor ve hemen kalkıyor. Ama uzatılan eli tutmuyor. Itempas'ı geçip vücudumun yattığı yere geliyor. Bir tarafım tamamen kana bulanmış ama o diz çöküp beni kaldırıyor. Kafam geriye düşmesin diye destek olup kucığına bastırıyor beni. Yüzünde hiçbir ifade yok. Sadece bana bakıyor.

Eğer bu hareketi hakaret etmek için yaptıysa işe yarıyor. Itempas elini indirirken gülümsemesi donuyor.

"Hepimizin Tanrısı." Dekarta bastonu olmadığından sarsakça eğilerek reverans yapmaya çalışıyor. "Varlığınızla bizi bir kez daha onurlandırdınız."

Odanın diğer ucundan da mırıltılar. Scimina ve Relad da Tanrı-larını selamlıyorlar. Umurumda değiller. Algı alanımdan uzak tutuyorum onları.

Bir an Itempas'ın cevap vermeyeceğini düşünüyorum. Sonra Nahadoth'un sırtına dikili gözlerle "Hâlâ mührün yerinde Dekarta," diyor. "bir hizmetkâr çağırıp bitir şu işi."

"Derhal. Fakat..."

Itempas öyle bir bakış fırlatıyor ki Dekarta bu yakıcı gözler karşısında susup kalıyor. Onu suçlamıyorum. Ama sonuçta Dekarta bir Arameri, Tanrılar onu uzun süreli korkutamaz.

"Viraine..." diye başlıyor, "siz onun parçasıydınız."

Itempas susmasını bekliyor, sonra "Kızın saraydan ayrıldığından beri," diye cevap veriyor.

Dekarta Kurue'ye dönüyor. "Sen bunu biliyor muydun?"

Kurue, gösterişli bir şekilde başını yana eğiyor. "Başta değil. Ama Viraine bir gün bana geldi ve sonsuza dek bu cehennemde kalmak zorunda olmadığımı söyledi. Babamız hâlâ bizi affedebiliirdi, ona olan sadakatimizi kanıtlamak zorundaydık sadece." Itempas'a kaçamak bir bakış fırlatıyor, mağrurluğu bile endişesini gizleyemiyor. Göktanrı'nın nasıl da değişken olduğunu biliyor çünkü. "O zaman bile emin değildim. Şüpheleniyordum sadece. Bu yüzden planımı uygulamaya karar verdim."

"Ama bu... bu demek oluyor ki..." Dekarta duraksıyor, kavrayış, öfke, teslimiyet ard arda geçiyor yüzünden. Düşüncelerini tahmin edebiliyorum: Kinneth'in ölümünü Aydınlık Tanrı planlamış.

Büyükbabam gözlerini kapıyor, şu anda kaybettiği inancının yasını tutuyor. "Neden?"

"Çünkü Viraine'in kalbi kırılmıştı." Göktanrı bunu söylerken gözlerinin Nahadoth'a kaydığıнын farkında mı? Bu bakışın açığa vurduklarını biliyor mu? "Kinneth'i geri istiyordu ve bu amaç için her şeyi feda edebileceğini söylüyordu. Bedenini istedim karşılık olarak."

"Ne kadar da öngörülebilir bir şey." Bedenime geri dönüyorum, Nahadoth'un kucağındayım. Başımın üzerinde konuşuyor. "Onu kullandın."

"İstedliğini verebilseydim tabii verirdim." Itempas, çok insansı hareketlerle konuşuyor. "Fakat Enefa bu yaratıklara kendi seçimlerini yapma gücü verdi. Kararlı oldukları zaman biz bile değiştiremeyiz bunu. Viraine bunu benden isterken aslında aptallık ediyordu."

Nahadoth'un dudaklarındaki gülümseme nefret ve aşağılama dolu. "Hayır, Tempa, kastettiğim bu değil ve sen de çok iyi anlıyorsun beni."

Bir şekilde, belki artık fani bir bedenim olmadığından ben de anlıyorum. Enefa öldü. Vücudu ve ruhundan geriye kalan parçalar sa-

dece gerçek halinin ve olduğu kişinin zavallı birer gölgesi. Viraine ise içine yaşayan bir Tanrı'nın özünü almış. Bunu kavrayınca irkiliyorum, Itempas'ın meydana çıkması Viraine'in ölmesi demek. Bunun böyle olacağını biliyor muydu? Tuhaflığının birçok nedeni böylece aydınlanıyordu.

Ama ondan önce şu mesele var, Itempas, Viraine'in teni ve zihnini, Nahadoth'u bir röntgenci gibi izlemişti demek. Ona emirler verip bu emirlere boyun eğmesinden haz duymuştu. Dekarta'nın isteklerini yapıyor gibi görünerek olayları manipüle etmiş ve Nahadoth'un üzerinde dolaylı yoldan baskı uygulamıştı. Ve Karanlık Tanrı'nın bunlardan hiç haberi olmamıştı.

Itempas'ın ifadesi değişmiyor ama sinirlenmiş görünüyor. Altın rengi gözlerindeki alev saçan bakışlardan belki. "Hep böyle melodram peşindesin Naha." Yaklaşıyor, şimdi o kadar yakın ki etrafındaki beyaz ışık Nahadoth'un dalgalanan gölgesiyle çatışıyor. Bu iki gücün çarpıştığı yerde ışık da karanlık da yok oluyor, geride sadece hiçlik kalıyor.

"O et parçasını sanki çok anlamlıymış gibi tutuyorsun."

"Çok anlamı var," diye cevap veriyor Nahadoth.

"Tabii tabii, o bir araç biliyorum ama işi bitti artık. Özgürlüğünü hayatıyla satın aldı. Gelip ödülünü almayacak mısın?"

Yavaş hareketlerle Nahadoth vücudumu yere bırakıyor. Öfkesinin şahlandığını hissediyorum, üstelik herkesten önce. Nahadoth yumruklarını sıkıp yere hızla indirdiğinde Itempas bile şaşırıyor. Kanım havaya savruluyor. Yer tehlikeli bir şekilde çatlıyor, çatlaklardan bazıları cam duvarlara kadar ilerliyor ve örümcek ağı gibi kaplıyorlar pencereleri. Neyse ki camlar parçalanmıyor. Bunu telafi etmek istercesine odanın ortasındaki sütun tuzla buz oluyor, Dünya Taşı beyaz kıvılcımlar çıkararak yere yuvarlanıyor.

"Fazlasıydı o," diye tıslıyor Nahadoth. Derisi daha da çok çatlıyor, onu tutsak eden ten artık içindeki ruhu tutamıyor. Ayağa kalkıp dön-

düğünde ellerinden kan olamayacak kadar koyu bir sıvı damlıyor. Etrafını saran pelerinsi saçlar, havayı minik kasırgalar halinde dövdüyor.

“O... daha... fazlasıydı.” Söyledikleri neredeyse anlaşılamıyor. Diller varolmadan çağlar önce yaşamaya başladı çünkü o. Belki de öfkesinin kudurmuş bir volkan gibi olduğu zamanlarda konuşmayı bırakıp sadece kükremekle yetiniyor. “Bir hazneden çok daha fazlasıydı. Benim son umudumdu. Ve senin...”

Kurue, öne çıkıyor, görüş alanım istemsiz olarak o yöne kayıyor. Tam ağzını açıp karşı çıkacakken Zhakkarn uzanıp kolundan tutuyor onu. Akıllıca, yani hiç olmazsa Kurue'den daha akıllıca davranıyor. Nahadoth tamamen çıldırmış görünüyor.

Fakat onun öfkesini seyreden Itempas da aklını kaybetmiş gibi görünüyor. Gözlerinde çok açık bir şehvet var, savaşçılara özgü o gergin bakışların ardından kendini belli ediyor. Ama tabii, kaç milyon yılı savaşılar geçirdiler, kaç milyon yıl, şiddetin şehvete dönme anını yaşadılar kim bilir? Ya da belki Itempas Nahadoth'un sevgisinden o kadar uzun süre mahrum kaldı ki yerini alacak her duyguya kendini tamamen açtı, nefrete bile.

“Naha,” diyor nazıkçe. “Şu haline bak. Bütün bunlar bir ölümlü için mi?” İç çekerek başını sallıyor. “Seni kızkardeşimizin mirası olan bu parazitlerin yanına yerleştirerek izlediğin yolun ne kadar yanlış olduğunu anlamanı ummuştum ama görüyorum ki tutsaklığa alışmışsın.”

Bir adım atıp odadaki herkesin intihar olarak niteleyeceği bir şey yapıyor ve Nahadoth'a dokunuyor. Kısacık bir dokunuş, parmakları Karanlık Tanrı'nın çatlaklarla dolu yüzünde şöyle bir geziniyor sadece. Öyle özlem dolu bir hareket ki yüreğimi sızlatıyor.

Ama artık ne fark eder? Itempas, Enefa'yı öldürdü, kendi çocuklarını öldürdü ve beni öldürdü. Nahadoth'un içinde de bir şeyleri öldürdü. Bunu göremiyor mu?

Belki de görüyor çünkü o yumuşak bakışı bir an sonra kayboluyor ve elini çekiyor.

“Her şey olacağına varsın öyleyse,” diyor buza dönüşen bir sesle. “Yorulдум bundan. Enefa bir hastalıktı Nahadoth. Seninle yarattığımız saf ve mükemmel evreni alıp bozdu. Taşı hâlâ saklama nedenim ona karşı beslemeye devam ettiğim duygulardı, sen buna inanmasan da. Ve seni bu yoldan döndürmedeki umudumdu.”

Cesedime bakarak duraksıyor. Taş, kanımdan oluşan gölün içine omzumdan bir karış öteye düşmüş. Nahadoth beni yere koyarken ne kadar dikkatli davranmış olursa olsun başım bir tarafa kaymış. Bir kolum sanki Dünya Taşı'na ulaşmak ister gibi kıvrılmış. İronik bir görüntü var ortada. Bir Tanrıça'nın gücüne erişmeye çalışırken ölen bir fani. Bir Tanrı'nın sevgilisi.

Sanırım Itempas benim için özel bir cehennem hazırlayacak.

“Fakat artık kızkardeşimizin tamamen yok olması gerektiğini düşünüyorum,” diye devam ediyor Itempas. Taşa mı bakıyor bana mı, ayırt edemiyorum. “Yarattığı pislik de onunla yok olsun ve sadece ikimizin olduğu o muhteşem günlere dönelim. Özlemedin mi o zamanları?”

(Dekarta'nın bunları duyunca kasıldığını fark ediyorum. Üç ölümlü arasında sadece o Tanrı'nın ne demek istediğini anlıyor.)

Nahadoth nefretle fısıldayarak konuşuyor. “Evrende sadece ikimiz kalınca da sana nefretim azalmayacak Tempa.”

Ve birden kükreyen simsiyah bir öfke seline dönüşüp saldırıyor. Itempas onu karşılamak için bembeyaz bir ateş çıkarıyor. Salonun cam duvarlarını paramparça eden bir güçle çarpışıyorlar. Faniler dehşetle haykırıyor, çığlıkları boşluğu dolduran soğuk ve alçak basınçlı havada kayboluyor. Nahadoth ve Itempas dövüşerek göğe doğru yükseldiklerinde odadaki insanlar yere düşüyorlar. Bir anlığına Scimina'ya kayıyor algım. Gözleri beni öldüren bıçağa kilitlenmiş, Viraine'in bıçağı. Az ötemde duruyor. Relad, cam kırıkları arasında baygın yatıyor. Scimina'nın gözleri kısılıyor.

Sieh kükrüyor, sesi Nahadoth'un savaş çığlığının benzeri. Zhak-

karn Kurue'ye dönüyor, elinde mızrak.

Ve tüm bu karmaşanın ortasında kimsenin dokunmadığı bedenim ve Dünya Taşı öylece yatıyoruz.

Şimdi buradayız işte.

Evet.

Ne olduğunu anlıyor musun?

Öldüm.

Evet. Taşın yanında. O taş son kalan gücümü muhafaza ediyor.

Bu yüzden mi hâlâ buradayım ve bütün bu olup biteni seyredebiliyorum?

Evet. Taş, canlıları öldürür. Ama sen ölüsün zaten.

Yani... hayata geri dönebilir miyim? İnanılmaz bir şey bu. Viraine'in bana ihaneti ne kadar da işe yaradı.

Ben buna kader demeyi tercih ediyorum.

Peki şimdi ne olacak?

Bedenin değişmeli. Artık iki ruhu taşıyamaz, bu sadece fanilere özgü. Sizi yaratırken bizden üstün yarattım, bizde olmayan özellikleri verdim ancak hiçbir zaman bu kadar güçleneceğinizi tahmin etmemiştim. Bütün çabalarımın rağmen beni yenecek kadar güçlüsün. Yerimi alacak kadar.

Ne? Senin yerini almak istemiyorum. Sen sensin, ben de ben. Bunun için dövüştüm ben.

Ve çok iyi dövüştün. Ama benim özüm, varlığım, bu dünyanın devamı için gerekli. Eğer o özü ben geri toparlayamıyorsam sen yapmalısın.

Ama...

Pişman değilim, kızım, küçük kardeşim, kıymetli vârisim. Sen de olmamalısın. Sadece dilerdim ki...

Dileğini biliyorum.

Gerçekten mi?

Evet. Gurur gözlerini kör etse de derinde sevgi hâlâ var. Göksel Üçlü birarada olmalı. Bunun çaresine bakacağım.

Teşekkür ederim.

Ben sana teşekkür ederim. Ve... Elveda.

Sonsuzluk boyunca oturup düşüncelere dalabilirim. Ölüyüm çünkü. Tüm zamanlar benim.

Ama hiç sabırlı biri olmadım ki ben.

Cam salonda hiç cam yok artık. Hoş, buraya salon da denemez şimdi. Savaş içerde ve dışarıda tüm hızıyla sürüyor.

Itempas ve Nahadoth kavgayı bir zamanlar ortaklaşa sahip oldukları gökyüzüne taşıdılar. Zerreye dönüştüler ve üzerlerinde şafağın ışıkları kara çizgilerle bölünüyor, sanki gece, şerit şerit gündüzü kaplıyor. Gözleri kör edici parlaklıkta beyaz bir ışın bu siyah şeritleri parçalayıp geçiyor. Güneşten bin kat daha parlak. Bunun hiçbir yararı olmayacak. Şu anda gündüz çünkü. Itempas'ın izni olmasa Nahadoth çoktan o insan bedenine hapsolmuş uyuyor olacaktı. Itempas istediği anda o izni geri alabilir ama olan bitenden keyif alıyor olmalı.

Scimina Viraine'in hançerini aldı. Relad'a doğru atıldı. Kardeşi daha yapılı ama Scimina hırsından kaynaklanan bir kuvvetle saldırıyor. Relad, bundan korkmuş gibi gözleri dehşetle açılmış mücadele ediyor.

Sieh, Zhakkarn ve Kurue ölümcül bir dansla birbirleri etrafında dönüyor, pençeler ve metal şakırtıları duyuluyor. Kurue, ışıldayan bir çift bronz kılıç çıkardı ortaya ama yetersiz. Çünkü Zhakkarn savaşın vücut bulmuş hali, Sieh de bir çocuğun tüm zalimliğine sahip. Ancak şeytani Kurue, özgürlüğün tadı damağında, kolay ölmeye niyeti yok.

Bütün bunların ortasında Dekarta cansız bedenime yaklaşıyor. Durup güçlükle dizlerinin üzerine çökmeye çalışıyor ama kanım ayağını kaydırıyor ve nerdeyse üzerime kapaklanıyor. Acıyla yüzünü buruşturuyor. Sonra ifadesi sertleşiyor. Tanrıların savaştığı gök-

yüzüne bakıyor önce sonra yere çeviriyor gözlerini, Dünya Taşı'na. Arameri'lerin güç kaynağı o taş, aynı zamanda görevlerinin fiziksel ifadesi. Belki o görevi yerine getirerek Itempas'a hayatın değerini hatırlatmayı amaçlıyor. Belki hâlâ içinde inanç kırıntıları var. Belki kırk yıl önce karısını sırf bu göreve layık olduğunu ispatlamak için feda etti. Başka türlü davranması o ölümü anlamsız kılacak.

Taşa uzanıyor.

Taş yok.

Ama bir saniye önce kanımın içinde oracıkta duruyordu. Dekarta kaşlarını çatarak etrafa bakınıyor. Bir kıpırtı dikkatini çekiyor. Elbise-min yırtık göğsünden görünen bıçak yaramın kenarları bir araya geliyor, etim tekrar kaynıyor. Yara izi giderek küçülürken Dekarta gri bir ışık görüyor. İçimde.

Sonra bir anda öne doğru çekiliyorum...

Evet. Bu bedeninden ayrı düşmüş ruh hikâyesi yeterince uzadı. Tekrar hayata dönme zamanı.

Gözlerimi açıp oturuyorum.

Arkamda duran Dekarta boğulmakla hıçkırmak arası bir ses çıkarıyor. Ayağa kalktığımı başka kimse fark etmediği için ona dönüyorum.

"Ne... neler oluyor Tanrılar aşkına?" Ağzı kıpırdıyor ama sesi çıkmıyor. Öylece bakıyor.

"Tanrılar değil," diyorum. Çünkü hâlâ kendimim, eğilip sırtıtıyorum "Sadece ben."

Sonra gözlerimi kapatıp göğsüme dokunuyorum. Kalp atışı yok çünkü kalbim parçalandı. Yine de orada vücuduma hayat veren bir şey var, hissediyorum. Dünya Taşı. Ölümünden doğan ve hayat veren, akıl almaz bir kudrete sahip. Bir çekirdek. Tohum.

"Haydi, büyü," diye fısıldıyorum.

29
AĞAÇ

Her doğumda olduğu gibi, acı vardı bunda da.

Çılgılık attım sanırım. O esnada birçok olay oldu. Sanki gökyüzü günleri ve geceleri bir nefeslik sürede birbirine ekleyerek döndü. (Ya da belki gök değildi dönen.) Evrende bir yerlerde sayılamayacak kadar çok türün hayat kazandığını hissettim. Milyonlarca gezegende. Yanaklarımdan birkaç damla gözyaşı süzüldüğüne eminim. Düştükleri yerde yosunlar oluşmaya başladı.

Bunlardan çok emin olamıyordum. Fanilere ait kelimelerle tarif edilemeyecek boyutlarda ben de değişiyordum. Bu yüzden dikkatim çoğunlukla kendime yönelikti.

Değişimler bittiğinde gözlerimi açtım ve yepyeni renkler gördüm.

Oda bu renklerle ışıldıyordu. Yerdeki Göksaray malzemesinin sedefsi parıltısı. Odaya saçılmış cam kırıklarından altın renkli yansımalar. Gökyüzünün mavisi –mavi– beyazdı başta ama şimdi öyle canlı bir mavi ki bu tonu hayatım boyunca gördüğümü hatırlamıyordum. Büyülenmiş gibi seyrediyordum.

Sonra kokuyu fark ettim. Vücudum başka bir şekle dönüş-

müş durumdaydı, bir oluşun *vücut bulmuş haliydi* daha doğrusu ama insan formundayım hâlâ, duyularım insan duyularıydı. Yine de bir şeyler farklıydı. Nefes aldığımda havanın acımtırak kokusunu alabiliyordum, alttan alta metalik bir kan kokusu yükseliyordu elbisemden. Parmağımı kanıma dokundurup ağzıma götürdüm. Tuzlu, maden gibi, hem acı hem ekşi. Tabii ölmeden önce günlerdir mutsuzdum.

Yeni renkler. Havada yeni kokular. Daha önce üçte birini kaybetmiş bir evrende yaşamanın nasıl olduğunu hiç anlamamışım. Tanrılar Savaşı hayatlarımızdan çok daha fazlasına mal olmuş.

Yemin ediyorum, *bir daha olmayacak.*

Çevremde karmaşa durmuştu. Konuşmak istemiyordum. Düşünmek de ama bir sorumluluk duygusu, dalgınlığımdan çekip almıştı beni. İç çekip çevrede olan bitene odaklanmaya çalışıyordum.

Solumda ışıldayan üç varlık vardı, geride duranlara göre daha fazla şekillenmiş, daha belirgin. Hepsinde benim özüm-den bir parça vardı. Bana bakıyorlar, elleri ya da pençelerindeki silahlar kıpırtısız kalmış, ağızları şaşkınlıktan açık. Bir tanesi şekil değiştirerek bir çocuğun kılığına bürünüp öne çıktı. Gözleri kocaman. “A... anne?”

Bu benim adım değildi. Hiç orali olmadan başımı çevirebildim ama bunun onu yaralayacağını hissettim. Bunu neden önemsedim ki? Bilmiyorum, sadece kırılmasını istemiyordum.

Bu yüzden “Hayır,” demekle yetindim. İçgüdüsel bir şekilde uzanıp saçını okşadım. Gözleri daha da büyüdü sonra yaşlar süzölmeye başladı. Yüzünü kapatarak benden uzaklaştı. Bu hareketinin ne anlama geldiğini bilmediğim için diğerlerine döndüm.

Sağımda da üç kişi vardı, daha doğrusu iki kişi ve bir de ölmek üzere olan biri. Onlar da ışıldıyorlardı ama onların ışığı içlerinde gizliydi, vücutları daha zayıf ve kırılıyordu. Ve sonlu.

Ölmek üzere olan gözlerimin önünde son nefesini verdi, birçok organı yaşamaya devam edemeyecek kadar çok yara almıştı. O organların faniliğinin yasını duydum içimde.

“Ne oluyor?” dedi içlerinden biri, genç bir kadın. Elleri ve elbisesine erkek kardeşinin kanı sıçramıştı.

Diğeri, ölüme çok yakın görünen yaşlı adam sadece başını salladı, gözlerini bana dikmişti.

Birden iki yaratık daha dikildi önüme ve görüntüleri nefesimi kesti. Bu boyutla ilişkileri sırasında ardına saklandıkları kabuklara rağmen öyle güzeldiler ki. Benim parçamdılar, kanım, canım ama benden çok da farklıydılar. Onlarla birlikte olmak, aralarındaki uçurumda köprü görevi görebilmek ve amaçlarını tamamlamalarına yardımcı olmak için var edilmiştim. Şimdi nihayet onların yanındayken başımı geriye atıp avaz avaz şarkı söylemek istiyordum.

Ne var ki bir şeyler yanlıştı. Aralarından ışık, dinginlik ve düzen gibi görünenin, tüm bütünselliği ve muhteşemliğine rağmen özünde bir yarımlik vardı. Yakından baktım, dehşet verici bir yalnızlık gördüm orada. Bir kurdun elmayı içten içe kemirdiği gibi bu yalnızlık günden güne kalbini tüketiyordu. Bunu anlamak beni hem kendime getirdi hem de içimi üzüntüyle doldurdu, çünkü o yalnızlık duygusunun nasıl olduğunu çok iyi biliyordum.

Aynı boşluk bütünüyle karanlık ve vahşi olan diğerinde de vardı. Ama ona dehşet verici işkenceler yapılmıştı. Ruhu ezilmiş, paralanmış, keskin zincirlere vurulmuş ve küçük bir hazneye sıkıştırılmıştı. Sonsuz eziyet. Bir dizinin üzerine çökmüş donuk gözleriyle beni seyrediyordu, saçları ter içinde vücuduna yapışmıştı. Nefes alış bile acı veriyor gibiydi.

İğrençti bu. Daha da iğrençi zincirlerini gözümle takip ettiğimde benim parçam olduklarını görmemdi. Diğer üç zincir

de öyle, bir tanesi bana az önce anne diyen yaratığın boynuna uzanıyordu.

Tiksinerek zincirleri göğsümden söküp yok olmalarını dileddim.

Solumdaki üç yaratık, güçleri kendilerine dönünce şaşkınlıkla inleyerek öne doğru büküldüler. Onların tepkisi karanlık yaratığınsıyla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi. Bir saniyeliğine hareketsiz durdu o, zincirler parçalanıp düşerken gözleri hayretle iri iri açıldı.

Sonra ileri atılıp başını geriye atarak haykırdı ve tüm varoluş değişti. Bu boyutta devasa bir titreşim ve uğultu oluştu. Bütün görüntüler silinip dünyayı mutlak bir karanlık kapladı, öylesine koyuydu ki, bir kalp atımından hızlı sürse zayıf ruhlar çıldırabilirlerdi. Karanlık bir anda geldi ve yerini bambaşka bir görüntüye bırakarak çekildi.

Denge: Çıkılmış bir eklemin yerine oturması gibi dönüp geldi. Evren Göksel Üçlü'den yaratılmıştı. Çağlardır ilk defa üçü yine bir aradaydı.

Her şey durulup sakinleşince karanlık olanın artık bütün olduğunu fark ettim. Etrafında oluşan huzursuz gölgelerin yerine tarifsiz bir negatif ışıltıyla parlıyordu, Maelstrom kadar siyahtı. Ne kadar güzel olduğunu söylemiş miydim? Üstelik şimdi o görkemli görünüşünün hapsoldüğü bir insan formu da yoktu üzerinde. Gözleri dehşet verici ve olağanüstü milyonlarca gizemle mavi siyah parılıyordu. Gülümsediği zaman bütün dünya titriyordu ve ben de buna korunaklı değildim.

Üstelik bu beni tamamen farklı bir düzlemde sarsıyordu çünkü aniden hatıraların istilasına uğramıştım. Soluk, yarısı unutulmuş anılardı ama hatırlanmak istiyorlar, beynimi zorluyorlardı, öyle ki dayanamayıp inleyerek kafamı salladım ve ellerimle sinek kovalar gibi havayı dövmek zorunda kaldım.

Benim parçamdılar, formlar gibi isimlerin de bizim türümüz için önemsiz ve geçici olduğunu şimdi anlasam da o anılar, karanlık yaratığa isim vermek için beni zorluyorlardı: Nahadoth.

Ve aydınlık olan: Itempas.

Ve ben...

Kafam karışmıştı, kaşlarımı çattım. Ellerimi kaldırıp ilk kez görüyormuş gibi incelemeye koyuldum. Aslında bir bakıma ilk kezdi gerçekten. İçimde daha önce nefret ettiğim o gri ışık vardı artık, yaratılıştan çalınan tüm renklere dönüşmüştü ama. Derimin altında o renkleri damarlarımda, sinirlerimde dans ederken görebiliyordum. Gizli kalmış olmaları güçlerinden bir şey kaybettirmemişti. Benim gücüm değil. Ama benim bedenim değil miydi bu? Ben kimdim?

“Yeine,” dedi Nahadoth hayranlıkla.

Baştan ayağa ürperdim yine. Birden anladım, evet bu benim bedenim ve benim gücümdü. Ben fani hayatın yarattığı kişiydim ama Enefa da benim yaratıcımdı. Bunların hepsi geçmişte kalmıştı şimdi. Bu andan sonra kim olmak istiyorsam onu seçebilirdim.

“Evet,” dedim gülümseyerek. “Adım bu.”

Başka değişiklikler de gerekliydi.

Nahadoth’la beraber Itempas’a döndük. Aydınlık Tanrı’nın gözleri topaz mücevheri gibi parlıyordu.

“Demek öyle Naha,” dedi, gözlerinde bana duyduğu nefret çok belirgindi. “Sanırım seni kutlamam gerekiyor, çok başarılı bir kumpas çevirdiniz. Kızı öldürmek yeterli sanmıştım. Şimdi anlıyorum ki tamamen yok etmeliymişim.”

“Bu senin sahip olduğun güçlerden fazlasını gerektirir,” dedim.

Yüzü asıldı. Duygularını hemen ele verdiğinin farkında mıydı acaba? Benim hâlâ bir ölümlü olduğumu düşünüyordu ve fa-

niler onun için hiçbir değer taşıyorlardı.

“Sen Enefa değilsin,” diye terslendi.

“Hayır değilim.” Elimde olmadan gülümsedim, “Enefa’nın ruhunun neden bunca yıldır dayandığını merak ediyor musun?” diye sordum. “Dünya Taşı’ndan dolayı değildi.”

Öfkesi gözle görünür hale geliyordu. Ne kadar kibirli bir yaratıktı bu. Naha onda ne görüyordu ki? Hayır, bu dediğim kıskançlığın etkisinde sözler. Tehlikeli bir duygu. Geçmiş hataları tekrarlamayacağım.

Göğsüme dokunarak “Hayat ve ölüm çemberi benim içimden geçiyor,” dedim. Kalbimin yerinde, kalbim değil ama başka bir şey güçlü ve düzenli atıyordu. “Enefa bile kendisiyle ilgili bu noktayı hiçbir zaman tam olarak anlayamadı. Bir noktada kaçınılmaz olarak ölecekti belki, ben de aranızdaki ölümsüz olmayan tek kişiyim. Ama aynı sebebe dayanarak hiçbir zaman da tamamen ölmeyeceğim. Beni yok etsen de bir parçam hep kalacak. Ruhum, tenim ya da hatıralarım ama her biri beni getirmeye yetecek güçte olacak.”

Itempas “O halde çok iyi bir iş çıkaramamışım,” dedi, ses tonu ürkütücüydü. “Bir dahaki sefere daha detaylı planlamam gerek.”

Nahadoth ileri fırladı, hareket ettiğinde çevresindeki kara bulut çatırtılar çıkardı ve yere beyaz kar taneleri serpildi.

Korkutucu bir nezaketle “Bir dahaki sefer olmayacak Tempa,” dedi. “Taş gitti ve ben özgürüm artık. Tutsaklığım boyunca planladığım gibi seni paramparça edeceğim.”

Itempas’ın çevresindeki hale beyaz alevler halinde yandı, gözleri ikiz güneşler gibi parlıyordu. “Seni bu zavallı dünyaya mahkûm ettim bir kere kardeşim, yine yapabilirim.”

“Yeter,” dedim.

Nahadoth tıslayarak yanıtladı beni. Çömeldi, elleri canavar

pençelerine benzemişti. Bir devinim oldu ve Sieh, yırtıcı kedi formuyla yanında bitti. Kurue, Itempas'a katılmak ister gibi harekete geçtiği anda ise Zhakkarn'ın mızrağının ucunu boynunda buldu.

Kimse beni dinlemiyordu. İç çektim.

Benliğimdeki gücün bilinci nasıl nefes alınacağı, nasıl düşünüleceği gibi içgüdüsel bir bilinçti. Gözlerimi kapatıp o gücü topladım, içimde adeta çiçeklenip açtığını hissettim, saliverilmeye hazır deli bir nehir gibiydi.

Bu iş eğlenceli olacaktı işte.

Vücudumdan kopan ilk güç yıldırımını, sarayı temeline dek sarsıp herkesin dengesini bozdu, kardeşlerimin bile. Hiç umursamadım, gözlerimi kapayıp enerjimi istediğim gibi şekillendirmeye koyuldum. Ne çok yapacak vardı. Dikkatli olmazsam herşeyi mahvedebilirdim çünkü yıkıp yok etmek, yaratmaktan daha kolaydır her zaman.

Çevremde renkli ışık demetlerinin olduğunu farkındaydım, bulutsu gri, şafağın yeşil beyaz ışığı. Saçım parlayarak bu renk tayfının içinde dalgalanıyordu. Elbisem rahatsız edici bir biçimde ayak bileklerime dolanıyordu. İçimden emrettim ve kıyafetlerim Darr savaşçı kıyafetlerine dönüştü. Baldırlarıma gelen rahat pantolon ve kolsuz tünik. Parlak gümüş rengindeydiler, aslında savaşçıya uygun değildi bu renk ama ben Tanrıça'ydım sonuçta.

Etrafımızda duvarlar belirdi, kaba, pürtüklü ağaç kabuğundan. Odanın etrafını çevirdiler, önce aralarda delikler vardı ancak gözlerimin önünde bunlar da doldu. Yakınlardaki dallar uzadı, ayrıştı ve yapraklar fişkırdı. Üzerimizde gökyüzü hâlâ görünebiliyordu ancak yapraklardan oluşan çardak nedeniyle daha loştu. O çardağın içinden dev bir ağaç göğesi uzandı.

Hatta ağacın en üst dalları göğesi delip geçti. Yukardan dün-

yaya baksam beyaz bulutlar, mavi denizler, kahverengi toprak ve olağanüstü bir ağaç görecektim, yeryüzüne saplanmış gibi duran. Daha yakınlarına uçarsam, dağ sıraları gibi uzanan kökler arasında yerleşik Gökşehri görülecekti. Nehirler kadar uzun dallar çarpacaktı gözüme. İnsanlar olacaktı etrafta, dehşete kapılmış, sarsılmış, evlerinden fırlayıp yol kenarlarına dizilmiş, Göksaray'ı kucaklayan devasa ağacı izleyen insanlar.

Bunları gözümü hiç açmadan gördüm. Nihayet göz kapaklarım aralandığında kardeşlerim ve çocuklarım şaşkınlıkla beni izliyorlardı.

“Yeter,” dedim yine. Bu kez dikkatlerini çekmeyi başarmıştım. “İkinci bir Tanrılar Savaşı'nı kaldıramaz dünyamız. Buna izin vermeyeceğim.”

“İzin vermeyecek misin?” İtempas yumruklarını sıktı öfkeyle ve ben yakıp kavurucu kudretini iliklerimde hissettim. Bir an ürktüm, ürkmemin de haklı sebepleri vardı üstelik. İtempas zamanın başlangıcında evreni dileği gibi eğip bükmüş ve şekillendirmişti. Deneyim ve bilgelik açısından beni sınıfta bırakırdı. Hem, daha Tanrıların nasıl savaştığını bile bilmiyordum. Neyse ki saldırmadı, ikiye karşı bir olduğunu biliyordu. Onu tutan tek şey de buydu zaten.

O halde umut var, diye geçirdim içimden.

Nahadoth düşüncelerimi okumuş gibiydi, başını olumsuz bir ifadeyle salladı “Hayır, Yeine.” Gözleri kafatasında kara deliklere benziyordu, evreni yutacak gibi duruyorlardı. İntikam hırsıyla adeta tütüyordu. “Enefa'yı sevdiği halde öldürdü. Sana hiç acımayacaktır. Ya onu yok ederiz ya da o bizi.”

İkilem. İtempas'a karşı bir kinim yoktu, neticede beni değil Enefa'yı öldürmüştü. Ancak Nahadoth, binlerce yıl sürmüş acısının bedelini ödetmek istiyordu, adalet yerini bulmalıydı. İşin kötüsü haklıydı da. İtempas çılgındı, kendi kıskançlığı ve kor-

kuları onu zehirlemişti adeta. Çılgın varlıkların ortada dolaşması çoğunluk için tehlikelidir, her an birilerine zarar verebilirler.

Yine de onu öldürmek imkânsızdı. Evren üçünden yaratılmıştı birisi eksik olsa yaratılışın da sonu gelirdi.

“Bir tek çözüm geliyor aklıma,” dedim, yarım yamalak bir plandı o da. Deneylerimden, bir tek insanın bile gerekli güç ve zamana sahip olduğunda dünyayı nasıl etkileyeceğini biliyordum.

Nahadoth neler düşündüğümü anlayınca kaşlarını çattı ancak nefretinin bir kısmı sanki uçup gitti üzerinden. Evet, bunu bir şekilde onaylayacağını biliyordum. Yavaşça başını “olur” der gibi salladı.

Itempas ne yapmak üzere olduğumuzu anlayınca kasıldı. Diller onun icadıydı, bizimse, aramızda konuşmak için kelimelere ihtiyacımız yoktu. “Buna izin vermeyeceğim.”

“Mecbursun,” dedim ve gücümü Nahadoth’la birleştirdim. Kolayca kaynaştılar, bu da üçümüzün birbirimize karşı değil birlikte hareket etmemiz gerektiğinin bir kanıtıydı. Bir gün Itempas cezasını çektikten sonra yeniden birleşip üçlü olacaktık. İşte o zaman ne muhteşem varlıklar yaratılacaktı. O günü ipte çekecektim.

“Artık sen hizmet edeceksin,” dedi Nahadoth Itempas’a, sesi soğuktu ve adaletin ağırlığını taşıyordu. Gerçekliğin yeniden kendini var ettiğini hissettim. Başka bir dile de ihtiyaç duymuyorduk konuştuğumuzda, yeter ki birimiz konuşsun, hangi dil olursa olsun diğerleri onu anlıyordu. “Sadece bir aileye değil tüm dünyaya hizmet edeceksin. Ölümlüler arasında onlardan biri gibi dolaşacaksın, ancak yaptıkların ve söylediklerin kadarıyla saygı ve para kazanabileceksin. Gücünü yalnızca o nefret ettiğin fanilerin çok ihtiyacı olduğunda, sadece onlara yardım için kullanacaksın. Senin adına yapılan tüm kötülükleri temize çıkaracaksın.”

Sözünü bitiren Nahadoth gülümsedi. Zalim bir gülüş değildi bu, artık özgür olduğu için zalimliğe ihtiyacı yoktu. Ama bağışlamak niyetinde de değildi. “Sanırım bu iş biraz uzun sürecektir,” dedi.

Itempas ağzını açmadı çünkü buna gücü kalmamıştı. Nahadoth’un sözleri onu bağlamıştı ve benim kudretimin yardımıyla ölümlülerin göremeyeceği zincirler örmüştü boyunda. Itempas öfkeden kudurmuş halde bu zincirlerle boğuşuyordu, bir ara bize bembeyaz bir yıldırım fırlattı ama hiç işe yaramadı. Üçlünün ikisi bir araya geldiğinde geriye kalanın onları yenme ihtimali olamazdı. Itempas bunu çok uzun zamandır kullanmıştı, o yüzden de neler olacağını çok iyi biliyordu.

Ama böyle bırakamazdım işin ucunu. Doğru dürüst bir ceza kurbanın öcünü almak kadar suçlunun da doğruyu bulmasını amaçlar çünkü.

“Cezan daha çabuk bitebilir,” dedim, benim sözcüklerim de kıvrılıp bükülerek bileklerine dolanıyordu. “Gerçekten sevmeyi öğrenebilirsen tabii.”

Itempas nefretle bana baktı. Ortak gücümüz onu dizlerinin üzerine çökertmese de benzer bir etki yaratmıştı. Sırtı kamburlaşmış, titreyerek ayakta durmaya çalışıyordu, aurasını oluşturan beyaz alevler gitmiş, yüzü fanilere özgü bir ter tabakasıyla kaplanmıştı. Dişlerinin arasında tükürür gibi “Seni... hiçbir zaman... sevmeyeceğim,” diye konuştu.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. “Ben senin sevgini neden isteyeyim ki? Sen, sevdiğini iddia ettiğin her şeyi yok eden bir canavarsın Itempas. Özünü dehşet verici bir yalnızlık ve acı kaplamış ama hepsi senin suçun.”

Gözleri büyüdü, irkildi. İç çekerek başımı salladım, yanına yanaştım ve elimle çenesini tutup kaldırdım. Dokunuşum onu

yine sıçratmıştı, sakinleşene dek yavaşça yanağını okşamaya devam ettim.

“Ama sevdiklerinden biriyim ben sadece,” dedim. “Diğerini özlemedin mi?”

Tam tahmin ettiğim gibi Itempas Nahadoth’a baktı. Ah, o gözlerindeki ihtiyaç duygusu... Eğer en ufak bir umut olsa Nahadoth’a bu anı paylaşması için yalvarabilirdim. Tek bir şefkatli kelimesi Itempas’ın iyileşme sürecini hızlandırabilirdi. Ama Nahadoth’un kendi yaralarının kaynaması daha yüzyıllar alacağa benziyordu.

Tekrar iç çektim. Ne olacaksa olacaktı artık. İki için de bu durumu kolaylaştırmaya çalışacak, zaman sihrini konuşturup kanayan yerleri iyileştirdiğinde tekrar deneyecektim. Sonuçta tutmam gereken bir sözüm vardı.

“Bize tekrar katılmaya hazır olduğunda,” diye fısıldadım, “en azından ben seni mutlulukla karşılarım.” Sonra onu öptüm, o öpücüğe verebileceğim tüm sözleri doldurmaya çalıştım. Aramızdaki o şaşkınlık anından ben de payıma düşeni aldım, dudakları tüm o sert çizgilerine rağmen yumuşak ve sıcaktı. Baharat ve okyanus tatmıştım. Nahadoth’un onu nasıl bu kadar sevdiğini ilk kez anlayabiliyordum. Geri çekildiğimde Itempas’ın aralık kalan dudaklarından onun da aynı hisler içinde olduğunu fark ettim.

Nahadoth’a baktım, fanilere özgü bir bezginlikle iç geçirdi. “Yeine, o değişmeyecek. Değişemez.”

“İsterse başarabilir,” dedim kararlılıkla.

“Ne kadar safsın.”

Öyleydim belki. Ama bu yanlış yaptığımı göstermezdi.

Naha’ya yürüyüp elini tutarken gözlerim Itempas’a dikiliyordu. Bir şelalenin önünde susuzluktan kırılan bir adam gibi izliyordu bizi. Çok zor ve çok uzun bir süreç bekliyordu onu ama

atlatabilirdi, bu güce sahipti.

Itempas'ın Tanrısal kudreti, içine kapanan çiçek yaprakları gibi kapanıp soldu. Işığı söndüğü zaman kahverengi gözlü sıradan bir adam olmuştu, saçlarından yayılan ışıklar da kaybolmuştu. Yakışıklı ama mükemmel olmayan bir varlık. Yaşadığı şokun etkisiyle yere düşüp bayıldı.

Bu iş bittiğine göre Nahadoth'a döndüm.

"Hayır," dedi yüzünü asarak.

"Aynı şansı hak ediyor."

"Ben ona serbest bırakılmayı vaat ettim zaten."

"Evet, ölüm sözü verdin. Ben ona daha fazlasını verebilirim." Nahadoth'un yanağını okşadım, parmaklarımın altında ürperdiğini hissettim. Yüzü şimdi her an değişiyordu, hangi şekle bürünürse bürünsün muhteşem bir güzelliği vardı, hoş insanlar bunu yeterince takdir edemeyebilirdi çünkü takındığı bazı maskeler insan yüzü değildi. Ben de artık fani değildim. Nahadoth'un tüm hallerini kabullenebilirdim, bu nedenle belli bir surata ihtiyacı yoktu.

İçini çekerek gözlerini kapattı. Bu beni hem mutlu hem de tedirgin etmişti. O kadar uzun zamandır yalnızdı ki. Zayıflığından faydalanmamak için çok dikkatli olmalıydım aksi halde sonra benden nefret edebilirdi.

Yine de bunun yapılması gerekiyordu. "Senin gibi özgür olmayı hak ediyor," dedim.

Derin bir nefes verdi, nefesi minik yıldızlara dönüşüp parıldamaya başladı ve birazdan bir insan formuna büründüler. Bir Tanrı'nın gölgesi belirdi bir anda önümde, ona hayat verdim ve Nahadoth'un gündüz bedeni canlandı. Çevresine bakınarak böylesi uzun zamandır ruhunun diğer parçası olmuş göksel varlığa dikti gözlerini. Bunca zaman hiç yüz yüze gelmemişlerdi, şaşkınlıkla gözleri büyüdü.

“Tanrılar adına...” Bu söylediği içinde bulunduğumuz durumda garip kaçıyordu.

“Yeine...”

Döndüm. Sieh çocuk haliyle yanımda dikiliyordu. Yemyeşil gözleri sorularla dolu, yüzümü inceliyordu. “Yeine?”

Ona uzandım sonra bir an duraksadım. Tüm sahiplenici duygularıma karşın o benim çocuğum değildi.

Benzer bir tedirginlikle o da ellerini uzatıp yüzüme dokundu. “Sen gerçekten... Gerçekten de o değil misin?”

“Hayır. Sadece Yeine'im ben.” Elimi indirdim, yanıma sokulmasına izin verdim. Eğer beni reddederse ona yine de saygı duyacaktım. Ama... “İstedğin bu muydu?”

“İstedğim mi?” Yüzündeki ifade taş kalpleri bile eritecek cinstendi. Kollarını belime sardı, ben de onu kendime çekip sımsıkı sarıldım. “Ah Yeine, hâlâ çok fanisin,” dedi başını göğsüme gömerek. Titrediğini hissediyordum.

Sieh'in başının üzerinden diğer çocuklarıma baktım. Üvey çocuklarım demeliyim belki, evet evet, böylesi daha güvenli. Zhakkarn başını eğerek selamladı beni, yeni komutana biat eden bir asker gibi. Emirlerime uyacaktı, aslında istediğim bu değildi ama şimdilik bununla yetinecektim.

Kurue ise başka bir meseleydi.

Sieh'den nazıkçe ayrılarak ona doğru yürüdüm. Kurue hemen diz çöküp itaat etti.

“Senden bağışlanma dilemeyeceğim,” dedi, sesi korkusunu ele veriyordu. “Yapmam gerektiğine inandığım şeyi yaptım.”

“Tabii ki,” diye yanıtladım. “En akıllıca olan buydu.” Sieh'e yaptığım gibi elimi uzatıp saçlarını okşadım. Uzun, gümüş gibi parlayan muhteşem bukleleri vardı, metal rengindeydiler.

Elimi o buklelerin arasında dolaştırırken Kurue yere düştü, ölmüştü.

“Yeine!” Sieh kalakalmıştı. Onu görmezden gelerek Zhak-karn’a baktım, gözlerinde bana karşı yepyeni bir saygı belirmişti.

“Darr,” dedim.

“Hemen ilgileneceğim,” dedi ve ortadan kayboldu.

Duyduğum rahatlama beni şaşırtmıştı, demek o kadar da fanilikten çıkmamıştım.

Odada bekleyen diğerlerine döndüm. Salonun karşısından bir dal büyümektedir, ona dokundum ve başka yöne doğru uzamaya başladı. “Sen de...” dedim Scimina’ya, dehşetle çarpılmış gibi duruyordu.

“Hayır,” dedi Nahadoth sertçe. “O benim.” Scimina’ya döndü, gülümsedi. Oda karanlığa büründü.

“Hayır,” diye fısıldadı Scimina ve geriye doğru bir adım attı. Merdiven girişini kaplayan başka bir dal yüzünden fırlayıp kaçamıyordu da. Kaçsa ne anlamı olacaktı ki zaten? “Öldür beni,” dedi.

“Artık emir vermek yok,” diye konuştu Nahadoth. Elini kaldırdı, parmakları görünmeyen bir zincirin etrafında kenetlenmişti sanki. Scimina öne doğru fırlarken çığlık attı, dizlerinin üzerine düşmüştü. Boğazını tutup görünmez bir tasmayı çıkarmak için debelenmeye başladı. Naha eğilip onu öptü, nazik gibi görünse de buz kestiren bir öpücüktü bu. “Seni öldürecek Scimina,” dedi. “Ama daha değil.”

Hiçbir acıma duygusu yoktu içimde. Bu da insan halimden mirastı herhalde.

Geriye bir tek Dekarta kalmıştı.

Ağacımın doğup gelişmesi sırasında yere yığılmıştı. Ona yaklaştığımda kalçasındaki zonklamayı görebiliyordum, kemikleri kırılmıştı. Kalbi de düzensiz atıyordu. Bir anda şok üstüne şok yaşamıştı, hiç de iyi bir gece geçirmemişti doğrusu. Yine de önüne çömeldiğimde gülümseyerek beni şaşırttı.

“Bir Tanrıça,” diye mırıldandı ve alaycılıktan çok uzak bir kahkaha attı. “Ah, Kinneth hiçbir işi yarım bırakmaz değil mi?”

Ona olan hislerime rağmen ben de gülümsedim “Hayır. Hem de hiç.”

“Pekâlâ öyleyse.” Çenesini kaldırıp mağrurca baktı, çırpınan kalbi yüzünden nefes nefese olmasa daha da soylu görünecekti. “Bize ne olacak Tanrıça Yeine? Akrabalarına ne olacak?”

Kollarımı dizlerimin üzerinde kavuşturdum, ayaklarımı yere bastım. Kendime ayakkabı yapmayı unutmuştum.

“Başka bir vâris seçeceksin, senin gücüne elinden geldiği kadar sahip çıkmaya çalışan birini,” dedim. “Başarılı olur veya olmaz, biz, yani Naha ve ben gitmiş olacağız, Itempas da işinize yaramayacak zaten. Fanilerin biz olmadan dünyayı nasıl yönettiklerini görmek ilginç olacak.”

Dekarta dehşet içinde duyduklarına inanamayarak bana baktı. “Tanrılar olmadan bu dünyadaki her ulus bizi yok etmeye çalışacaktır. Sonra da birbirlerini.”

“Belki.”

“Belki mi?”

“Hayır, kesinlikle olacaktır bu dediğin. Tabii soyundan gelenler aptalsa. Ama Arameri’lerin tek silahı Enefadeh’ler değil di büyükbaba, sen de bunu çok iyi biliyorsun. Servetin yeryüzündeki tüm krallıklardan fazla, sizin için savaşacak orduları satın alabilirsiniz. Itempas rahipleri de sizin emrinizde, büyük bir coşkuyla sizin vizyonunuzu yaymaya çalışacaklardır çünkü biz olmayınca onların da varlıkları tehlikeye girecek. Ve senin kendi zalimliğin, başlı başına güçlü bir silah zaten.” Omuz silk-tim. “Arameri’lere bir şey olmaz, hatta birkaç kuşak boyunca iktidarınız da sürecektir. Umut edelim ki bu süre içinde dünyanın geri kalanının size biriken gazabını olumlu bir duyguya çevirebilirsiniz.”

“Değişiklikler olacak,” dedi Nahadoth, yanımda bitivermişti. Dekarta korkuyla geri kaçtı ama Nahadoth’un sesinde kin yoktu. Onu yarı deli hale sokan tutsaklıktı ve özgür kalır kalmaz iyileşmeye başlamıştı. “Değişiklikler olmak zorunda. Arameri’ler dünyayı, doğasından uzaklaştırarak çağlarca sabit tuttular. Şimdi bu, kanla değişecek.”

“Tabii akıllıca davranırsan,” diye ekledim, “kendi kanının çoğunu koruyabilirsin.”

Dekarta yavaşça başını salladı. “Benim bunları yapacak ömrüm kalmadı, ölüyorum,” dedi, “vârislerimse... yönetme gücüne sahiptiler ama...” Gözü Relad’a kaydı. Kuzenim boğazında bir bıçak saplı olarak gözleri açık öylece yatıyordu. Benimkinden de büyük bir kan gölü içerisindeydi.

“Amca...” diye başladı Scimina ama Nahadoth tasmağını öyle bir çekti ki sesini kesip oturdu. Dekarta ona doğru şöyle bir bakıp yüzünü çevirdi.

“Başka bir vârisin daha var Dekarta,” dedim. “Zeki ve yetenekli, güçlü olduğuna da inanıyorum ama biliyorum ki onu tavsiye ettiğim için bana teşekkür etmeyecektir.”

Kendi kendime gülümsedim, Göksaray’ın içini delip geçen gözlerle görüyordum sanki. Ağacımın kabuğu ve dalları Göksaray malzemesinin çoğunu bağlamıştı, boş alanların bazıları şimdiden yaşayan ağaç dallarıyla dolmuştu. Bu küçük değişiklik bile Göksaray sakinlerini paniğe sevketmeye yetmiş olmalıydı, o telaşın içinde T’vril soğukkanlılıkla acil boşaltma planına hazırlanıyor, hizmetkârları gerekli yerlere yönlendiriyordu.

Veliahtlık ona yakışacaktı ve bu işi çok iyi becereceğine inanıyordum.

Dekarta’nın gözleri hayretle büyüdü ama bir emri duyduğu zaman tanıyabilirdi; başını sallayarak onayladı. Ona dokunup

kalbinin ve bedeninin sağlıklı olmasını diledim, en azından tahtı devredene dek.

İnsan formundaki Naha “Ben... anlayamıyorum,” diye mırıldandı, Tanrısal özü ve ben ayağa kalkarken. Çok sarsılmış görünüyordu. “Bunu neden yaptınız? Ben şimdi ne yapacağım?”

Şaşıracak ona döndüm “Yaşa,” dedim, “yoksa seni neden buraya getirelim ki?”

Yapılacak çok şey vardı ama önemli olan kısım tamamlanmıştı. Hepsinden çok hoşlanırdın eminim, ölümünle bozulan dengeleri düzeltmek, varlığı yeniden keşfetmek. Ama belki gideceğin yerde de keşfedilecek ilginç şeyler vardır.

Bunu itiraf etmek bana çok garip geliyor ama seni özleyeceğim Enefa. Ruhum yalnızlığa alışık değil.

Öte yandan hiçbir zaman gerçekten yalnız olmayacağım. Sana borçluyum bunu.

Göksaray’ı, İtempas’ı ve fani dünyayı geride bıraktığımızda Sieh elimi tuttu ve “Bizimle gel,” dedi.

“Nereye?”

Nahadoth sevgiyle yüzüme dokundu o anda, bakışlarındaki şefkat beni utandırmıştı. Bu kadar sevgiyi hak etmiş miydim? Sanmıyorum ama hak edecektim. Kendime bunun için söz verip başımı yukarı kaldırdım ve onu öptüm.

Dudaklarımız ayrılırken “Öğreneceğin çok şey var,” diye mırıldandı. “Sana göstereceğim sayısız harikalar var.”

Tam bir insan gibi gülümsedim. “Götür o zaman beni. Hadi başlayalım.”

Böylece evrenin ötesine geçtik ve artık anlatacak bir şey kalmadı.

En azından şimdilik.

TERİMLER SÖZLÜĞÜ

ADALAR: Kuzey Tepeleri ve Senm ülkesinin doğusundaki takımadalar.

AMN: Senmite ırkları arasındaki en kalabalık ve en güçlü kavim.

ARAMERI: Amn kavminin hanedan ailesi, Soylular Konseyi'nin gözetimcisi, Itempas Yoldaşlığı'nın koruyucusu.

ARREBAIA: Darr ülkesinin başkenti.

ASANSÖR: Göksaray'daki büyülu taşıma aracı. Katlar arasında yolculuğu sağlıyor.

AYDINLIK ÇAĞ: Itempas'ın Tanrılar Savaşı'ndan sonra tek başına hüküm sürdüğü çağ. Düzen, kanun, doğruluk için kullanılan genel terim.

BÜYÜ: Tanrı ve Tanrı çocuklarının maddeyi ve tinsel dünyayı değiştirme yeteneği. Faniler Tanrı lisanını kullanarak, bu gücün aslına çok yakın bir haline erişebiliyorlar.

BÜYÜCÜ KÂTİP: Tanrıların yazılı dilini çözmeye çalışan akademisyenler.

CENNET, CEHENNEM: Fani boyutun ötesindeki ruhların yaşadıkları yerler.

DARR: Kuzey Tepeleri'nde bir ulus.

DEKARTA ARAMERİ: Arameri'lerin kralı.

DIKEY GEÇİT: Göksaray'la Gökşehir arasında ulaşımı sağlayan büyüğü geçit.

DÜNYA TAŞI: Arameri ailesinin kutsal emaneti.

ENEFA: Göksel Üçlü'nün bir üyesi. Hain. Yaşamıyor.

ENEFADEH'LER: Enefa'yı hatırlayıp onurlandıranlar.

ETEKLİSUNAK GÜLÜ: Nadir bulunan çok değerli, özel yetiştirilen bir beyaz gül cinsi.

FANİ BOYUT: Göksel Üçlü'nün yarattığı evren.

GÖKSARAY: Arameri kavminin sarayı.

GÖKŞEHİR: Senm kıtasının en büyük şehri.

GÜNAHKÂR: İtempas dışında başka Tanrılara tapanlar. Kanun bozucular.

IRT: Bir ada halkı.

ITEMPAS YOLDAŞLIĞI: Aydınlık İtempas'a adanmış kilise ve rahipleri. Ruhani rehberliğin yanı sıra eğitim, kanun, düzen ve günahkârlığın yok edilmesinden sorumlular. İtempas Yoldaşlığı diye de bilinir.

ITEMPAS: Göksel Üçlü'nün bir üyesi. Aydınlık Tanrı, göklerin ve yerin Tanrısı, Gök Tanrı.

ITEMPASÇILAR: İtempas'a tapanlara verilen genel ad. İtempas yoldaşlığı üyelerine de İtempasçılar adı verilir.

İBLİS: Tanrılar ve fanilerin yasak ilişkisinden doğan soyu tükenmiş yaratıklar.

KAN MÜHRÜ: Arameri ailesinin alınlarında bulunan soy mührü.

KARANLIKTAKİLER: İtempas'a ancak Tanrılar Savaşı'ndan sonra, hâkimiyet altına girdiklerinde tapmaya başlayan çoğunlukla Kuzey Tepeleri'ne ve adalara ait ırklar.

KEN: Ada halklarından en büyüğü, Ken ve Min ırklarının genel adı.

KINNETH ARAMERİ: Dekarta Arameri'nin tek kızı.

KURUE: Tanrı çocuklarından. Lakabı "Bilge".

KUZEY TEPELERİ: En kuzeydeki kıta. İhmal edilmiş bölge.

MAELSTROM: Göksel Üçlü'nün yaratıcısı. Bilinemez, anlaşılabilir varlık.

MENCHEY: Kuzey Tepeleri'nden bir ırk.

MÜHÜR: Büyücü kâtipler tarafından kullanılan kavramsal şekil. Hanedandaki asil kanların alınlarına konan işaret.

NAHADOTH: Göksel Üçlü'nün bir üyesi. Karanlık Tanrı.

NARSH'LAR: Birkaç yüzyıl önce Tok'lar tarafından toprakları işgal edilmiş Kuzey Tepeleri'nden bir halk.

RELAD ARAMERİ: Dekarta Arameri'nin erkek yeğeni. Scimina'nın ikizi.

SALON: Soylular Konseyi'nin toplanma yeri.

SAR-ENNA-NEM: Darr'lı ennu ve savaşçılar konseyinin makamı.

SCIMINA ARAMERİ: Dekarta Arameri'nin kız yeğeni. Relad'ın ikizi.

SENM: En güney ve en büyük kıta.

SENMITE: Amn'ların ana dili. Yüz Bin Krallık'ın resmi dili.

SHAHAR ARAMERİ: Tanrılar Savaşı sırasında Itempas'ın kutsal rahibesi. Arameri'ler onun soyundan geliyor.

SIEH: Oyunbaz olarak da bilinen Tanrı çocuklarının en büyüğü.

SOYLULAR KONSEYİ: Yüz Bin Krallık'ın yönetme meclisi.

T'VRIL ARAMERİ: Dekarta'nın yeğeninin oğlu.

TANRILAR SAVAŞI: Aydınlik Itempas'ın diğer iki kardeşini yenip kendini evrenin hâkimi ilan ettiği mahşeri savaş.

TANRILAR: Maelstrom'un ölümsüz çocukları. Göksel Üçlü.

TANRILARIN MEKÂNI: Evrenin ötesi.

TEMA: Bir Senmite krallığı.

TOKLAND: Kuzey Tepeleri'nden bir kavim.

UTHR: Bir ada halkı.

ÜÇLÜNÜN ÇAĞI: Tanrılar Savaşı öncesi çağlar.

VIRAIN ARAMERİ: Arameri'lerin ilk büyücü katibi.

YEINE DARR: Dekarta'nın torunu, Kinneth'in kızı.

YGRETH: Dekarta'nın karısı ve Kinneth'in annesi. Yaşamıyor.

YÜRÜYEN ÖLÜM: Sadece düşük sosyal statüdeki insanları etkileyen ölümcül bir virüs.

YÜZ BİN KRALLIK: Dünyanın Arameri Hanedanı altında birleştikten sonra aldığı ad.

ZHAKKARN: Bir Tanrı çocuğu.

TERİMLERİN AÇIKLAMALARI¹

Aydınlık, güçlü ve barışçıl Göktenrı İtempas adına.

Onlar, çok doğru bir şekilde Komplocular adıyla tanınır², maddesel dünya³ kadar ruhani olanlar üzerinde de söz sahibidirler. Sonsuz kudrette olmasalar da –sadece Göksel Üçlü bir araya geldiğinde bu kudrete sahip olur– her birinin gücü fanilerinkinden karşılaştırılamayacak kadar fazladır. Ne var ki Aydınlık Tanrı bilgeliğiyle Komplocuların güçlerini, onları cezalandırmak için sınırlamayı seçti, bu şekilde onları fanilerin kullanımına verilmiş silahlar haline getirdi. Ölümlüler bu silahları insanlığın düzeni, huzuru ve barışı için kullanacaklardı.

Komplocuların her birinin farklı doğası nedeniyle onlara farklı dizginler gerekiyordu. Buna zıtlar çekişmesi diyebiliriz çünkü Tanrılar dilinde bir karşılığı yok. Zıtlar çekişmesi maddesel, algısal ya da her ikisinin karışımı olabilir⁴ örnek vermek

1 İlk kâtip büyüğü ve Ak alev yoldaşlığı üyesi Sefim Arameri'nin notlarından, Aydınlık Çağ'ın 55. yılı. Takip eden düzenlemeler, Kâtip Büyücüler Comman Knorn/Arameri (170), Latise Arameri (1144), Bir Get/Arameri (1721) ve Viraine Derreye/Arameri (2224).

2 Tutsaklar kendilerini bu isimle anmasalar da, terminoloji, Munac Scrivan, büyüğü kâtipler yasası, 7. Düzenleme'de bu şekilde belirlenmiştir. Aydınlık Çağ 230 yılı.

3 Litaria standart terminolojisi, 1. Düzenleme'si uyarınca büyü olarak tanımlanmıştır.

4 Büyü Üzerine, 12. cilt.

gerekirse, Komplocu Zhakkarn, savaşla ilgili her şey üzerinde -silahlar (maddesel), strateji (algısal) ve dövüş sanatları (her ikisi)- etki sahibidir. Savaş sırasında sadece ona özgü olan, kendini binlerce kez çoğaltma gücüne sahiptir, kelimenin tam anlamıyla tek bir kadından oluşan bir ordudur yani.⁵ Ne var ki, fanilerin barışçıl toplantılarında, mesela bayram kutlamalarında bulunmaktan hoşlanmaz. Barışı simgeleyen dini semboller, örneğin yoldaşlığın en üst rütbelileri tarafından takılan beyaz zümrüt yüzüğün yanında duramaz, güçten düşer.

Komplocular savaş esirleridir, biz ve ailemiz de onların hâkimleri, dolayısıyla zıtlar çekişmesini kavramamız onların üzerinde gerçek bir disiplin uygulayabilmemiz için gereklidir.

Buna ek olarak yüce Tanrımızın Komploculara uygun gördüğü kısıtlamaları da tam olarak bilmemiz gereklidir. Komplocuların tutsaklığının ana ögesini bedensellik oluşturmaktadır. Gözlemlere göre Tanrıların doğal durumları tinsellikten⁶ oluşmaktadır bu da onlara tinsel varlıklardan (diğer dünyalara ait varlıklardan ve canlıların ruhlarından) beslenme imkanı tanımaktadır. Tabiatları ancak bu şekilde işleyebilmektedir. Bu yüzden, Komplocuların tinsel duruma geçmelerine izin verilmemekte ve fiziksel olarak bir yere bağlı olmaları şart koşulmaktadır. Bu da yeteneklerini insani duyuların sınırlarıyla çevrelemektedir, güçleri de fiziksel bedenlerinin kaldırabileceği orana indirgenmektedir.⁷ Bu kısıtlama aynı zamanda

5 Pells Savaşı, Ulan Ayaklanması ve benzer olaylarda görüldüğü üzere.

6 Litaria Standart terminolojisi, 4. Düzenleme'de belirtildiği üzere tinsel olarak nitelenecektir.

7 Faniliğin Sınırları'nda (Büyücü Kâtip Pjors, Munae Scrivan, sf 40-98) başka hiçbir faninin bu güce ulaşamayacağı, dolayısıyla Komplocuların yeteneklerinin fani yeteneklere göre çok çok üstün olduğu belirtilmiştir. Büyücü Kâtipler Okulu ve Litaria arasında ortaklaşa varılan karara göre, bu Aydınlik Tanrı'nın kararıdır, Komplocuların Tanrılar Savaşı'ndan sonra işe yarayabilecek büyüsel güçleri ellerinden alınmamıştır.

güçten düşmemeleri için faniler gibi yeme içme ihtiyacını doğurmaktadır. Deneyler⁸ göstermiştir ki yeterli besinden uzak kaldıklarında ya da fiziksel olarak travma yaşadıklarında, tekrar sağlıklarına kavuşana dek Komplocular, büyü yetilerini kısmen ya da tamamen kaybetmektedirler. Esaretlerinde Dünya Taşı'nın oynadığı rol sayesinde hasarlı dokuları yeniden iyileşebilmekte, ölmüş görünmelerine rağmen dirilip bedenlerine verilen her türlü hasarı giderebilmektedirler. Bu nedenle "fani bedenleri"nden bahsetmek aslında tam da doğru olmayan bir tanımlamadır çünkü bu bedenler yalnızca görünürde "ölümlü"dürler.

Diğer bölümde her Komplocunun kendine özel karakteristiğini ve nasıl daha iyi kontrol altında tutulabileceklerini inceleyeceğiz.

8 Aile Notları, cilt 12, 15, 24 ve 37.

TARİHSEL KAYITLAR ARAMERİ AİLE NOTLARI CİLT 1

(Dekarta Arameri koleksiyonundan)

(Çeviri: Büyücü Kâtip Aram Vernm, Aydınlık Çağ 724 yılı, ışığı üzerimizde olsun. UYARI : Bu bölümde günahkâr referanslar bulunmaktadır, GR olarak işaretlenmişlerdir, Litaria'nın izniyle kullanılmaktadır.)

Beni Shahaar'ın kızı Aetr olarak tanıyorsunuz, annem çoktan öldü. Bu onun ölümünün anlatısıdır, kayıtlara geçmesi ve acı-mı azaltabilmesi için.

Ortalığın karıştığını bilmiyorduk. Annem çoğu zaman düşüncelerini kendine saklardı, Aydınlık Yol'un rahibelerinin davranış şekli buydu. Fakat Aydınlık Başrahibe –ondan “anne” değil, bu şekilde bahsedeceğim, çünkü benim için bile önce başrahibeydi– her zaman farklı ve garipti.

Kardeşliğimizin yaşça büyük üyeleri, onun bir zamanlar, çocukken, Aydınlık Tanrı'yla (GR) karşılaştığını anlatırlardı. Kavimsiz olarak doğmuştu, hiçbir Tanrı'ya ya da kanuna inanmazlardı onlar. Annesi, ona ve çocuklarına malıymış gibi davranan bir adamla evlenmişti. Yaşadığı işkencelere sonunda dayanamayan Shahaar evden kaçarak GÖKSEL ÜÇLÜ (GR) tapınağına sığınmış ve burada aydınlanma için ibadet etmeye başlamıştı. Aydınlık Tanrı (GR) ona göründü ve aydınlanmayı bir hançer formunda hediye etti. Shahaar, bu hançerle üvey babasını uykudayken öldürdü ve hayatındaki bu karanlık gölgeyi sonsuza dek yok etti.

Bunu hatırasına saygısızlık için anlatmıyorum, tersine, bu ışığın Shahar'ın arzuladığı ve değer verdiği ışık olduğunu vurgulamak istiyorum: sert, göz kamaştırıcı, hiçbir şeyi saklamayan. Tanrımızın onu neden bu kadar sevdiğini anlayabiliyorum çünkü birçok yönden benziyorlardı, sevgilerine layık olanla olmayanı hemen ayırt ederlerdi. (GR)

Bu yüzden dehşetin başlayıp her şeyin güçten düşüp ölmeye başladığı zaman Tanrı'nın ona tekrar görünmüş olması anlaşılabilirdi. Güneşin Karşılama Töreni'nin orta yerinde çıkagelmiş ve kristal bir küreye hapsedilmiş bir nesne vermişti ona. O zaman bunun Leydi Enefa'nın (GR) bedeninden kalan son parça olduğu bilinmiyordu tabii. Enefa artık alacakaranlığa karışmıştı. Bildiğimiz, kristalin tapınak duvarları içinde güçsüzlüğü uzak tuttuğuydu. Oysa dışarıda caddeler son nefesini veren insanlar, tarlalarsa harap olmuş ekinler ve hayvan leşleriyle doluydu.

Kurtarabildiğimiz herkesi kurtardık, keşke daha fazlasına gücümüz olsaydı.

Ve dua ettik. Bu Shahar'ın emriydi, üç gün boyunca dizlerimiz üzerinde ağlamak, yalvarmak ve Tanrı'nın dünyayı yok etmekten vazgeçmesi için umut etmek demekti bu, o kadar korkmuştuk ki karşı çıkmadan uyduk bu emre. Hepimiz, sırayla bu görevi yerine getirdik, sıradan insanlar, yoldaşlık yöneticileri, rahipler ve rahibeler. Yorgunluktan yere yığılan bedenleri yana itip yerlerini aldık. Dışarıya bakmaya cesaret ettiğimizde gördüğümüz şey sadece korkunç bir kâbustu. Sırıtan, kara, vahşi kediler –ki canavar çocuklara benziyorlardı– caddelerde cirit atıyorlardı. Uzakta dağlar kadar büyük alev sütunları görünüyordu, Dix şehrinin lavlar altında kalışını izledik. Gökten Tanrı çocuklarının alevler içinde haykırarak düşüp yok olduklarına şahit olduk.

Bütün bu süreç içinde annem kuledeki odasında gözlerini kırpmadan bu kâbus gibi gökyüzünü izledi. Bir ara onu kontrol etmeye gittim –ki aramızdan birçoğu umutsuzluğa kapılıp kendini öldürmüştü– bağdaş kurmuş halde yere oturmuştu, kucagında da sımsıkı tuttuğu beyaz küre vardı. Artık yaşlanıyordu, bu pozisyon kemiklerini ağrıtıyor olmalıydı. Beklediğini söyledi, “Neyi?” diye sordum; soğuk, donuk bir gülümsemeyle karşılık verdi.

“Saldırıya geçmek için doğru anın gelmesini.”

O zaman ölmeye karar verdiğini anlamıştım. Ama ne yapabilirdim? Ben sadece bir rahibeydim ve annem benim üstümdü. Onun için aile kavramı hiçbir şey ifade etmiyordu. Yoldaşlığımızın gelenekleri uyarınca evlenilir, çocuk sahibi olunur ve bu çocuklar Tanrımızın yolunda yetiştirilirdi ama annem Tanrımız dışında kimseyi koca olarak kabul etmeyeceğini açıklamıştı. Sırf törelere uysun diye bir rahipten hamile kalarak beni ve ikizim olan erkek kardeşimi doğurmuş ama bizi hiçbir zaman evlat olarak sevmemişti. Bunu gazez duymadan söylüyorum, otuz yılda bu meseleyle barışmış ve kabullenmiştim. İşte bu nedenle kafasına koyduğunu yapmaktan vazgeçiremeyeceğimi biliyordum, söylediklerim duvara çarpan taşlar gibi geri sekecekti sadece.

Bu yüzden kapıyı kapatıp ibadetime geri döndüm. Ertesi sabah Günişığı Tapınağı’nı yıkacak sandığımız, gökgürültüsüne benzer bir ses ve sarsıntıyla yerimizden fırladık. Hayatta kaldığımızı şükrederek kendimizi toparladığımızda annemin ölmüş olduğunu fark ettik.

Cesedini ben buldum. Kapısını açtığımda yerde yatıyordu, Aydınlık Tanrı da (GR) yanındaydı.

Tabii ki derhal dizlerimin üzerine kapanıp Tanrımıza, bana görünerek onurlandığı için şükranlarımı sundum. Oysa ger-

çekte gözlerim sadece yerde yatan annemi görüyordu. Beyaz küre paramparça olmuştu, elinde gri ve parıldayan bir şey tutuyordu. Eğilip gözlerini kapatırken Tanrı İtempas'ın yüzünde acı okunuyordu. O üzüntüyü görmek beni mutlu etmişti çünkü annem tam da istediği şekilde Tanrı'sını memnun edecek bir şey yapmıştı sonunda.

“Benim en kıymetlim,” dedi İtempas. “Herkes bana ihanet etti ama sen etmedin.”

Sonraları Leydi Enefa ve Lord Nahadoth'un (GR) ve yüzlerce ölümsüz çocuklarının ona sırt çevirip karşısında yer aldıklarını öğrendim. Lord İtempas savaş mahkûmlarını bana getirip teslim etti, görünmez zincirlere vurulmuş yenik Tanrılar, onları dünyayı düzeltmek için kullanmamı emretti. Tüm bu olanlar kardeşim Bentr'e çok ağır gelmişti, o gece sarnıcın yanında bir varil suyun içinde bilekleri kesilmiş olarak bulduk onu. Olayların tek şahidi ve sonrasında yas tutacak olan kişi bendim, ayrıca tüm yük omuzlarıma kalmıştı. Annemi bir Tanrı'nın kutsamış olması gözyaşlarımı dindirmeye yetmiyordu çünkü ne olursa olsun sonuçta o ölmüştü.

İşte bu Başrahibe Shahr Arameri'nin nasıl öldüğünün hikâyesidir.

Anne, senin için ben yaşamaya devam edeceğim ve Tanrımızın emirlerini yerine getirerek dünyayı yeniden yaratacağım. Bu yükü omuzlamak için kendime uygun bir eş bulacağım ve çocuklarımı senin gibi soğuk ve acımasız olmaları için yetiştireceğim, tıpkı senin bize yaptığın gibi. Vasiyetin miras bu değil miydi zaten? O halde Tanrımız adına sana bunu vereceğim.

Tanrılar yardımcımız olsun.

TEŞEKKÜR

Bu kadar kısa bir bölüme sığdırmam gereken teşekkür borçlu olduğum ne çok insan var.

Öncelikle ilk editörüm ve yazı koçum olan babama teşekkür etmeliyim. On beş yaşında yazdığım bütün o saçmalıkları okumak zorunda kaldığın için özür dilerim baba. Umarım bu kitapla bunu telafi edebilirim.

Aynı şekilde yazar kuluçka makinesi gibi çalışan, beni yetiştiren herkese teşekkürü borç bilirim, Viable Paradise Workshop, Speculative Literature Foundation, Carl Brandon Society, Critters.org, BRAWLers of Boston, Black Beans, Secret Kabal, Altered Fluid. Bu kadarını başarabileceğimi hiç düşünmezdim ve siz beni harekete geçmeye zorlamasanız bunu başaramazdım. (Siz beni bu yola iterken oluşan yaralarım iyileşiyor, teşekkür ederim.)

Ve Lucienne Diver, ülkedeki en çalışkan menajer. Editörüm Devi Pillai'ye editörlerin de sevimli, eğlenceli insanlar olduklarını gösterdiği, karalamalarımı göz kırpmalar ve gülümsemeler eşliğinde değerlendirdiği için teşekkür ederim. Kitabın muhteşem başlığını ona borçluyum.

En son olarak da anneme teşekkür etmeliyim (Merhaba anne!) ve en yakın dostlarım Deirdre ile Katchan ve TU tayfasına. Yıllar boyu çalıştığım üniversitelerdeki çalışma arkadaşlarım, iş denen şey bu kadar eğlenceli olmamalı. Octavia Butler'a da bir teşekkür, ilk adımı atıp bize bunun nasıl yapılacağını gösterdiği için. Ve bana yaratma sevdasını veren Tanrı'ya her zaman olduğu gibi şükranlarımı sunuyorum.

Sanırım oda arkadaşım NukuNuku'yu da unutmamam gerekiyor, toslayarak beni motive ettiği, yüzümdeki tırmık izleri, klavyemdeki tüyleri, dikkat dağıtan miyavlamaları ve... şey... niye teşekkür ediyordum ona? Neyse...

TANRILAR VE FANİLER, GÜÇ VE AŞK, ÖLÜM VE İNTİKAM.

Yeine, Kuzey Tepeleri'ndeki vahşi Darr halkının reisi. Annesi, hanedanın merkezi Göksaray'a çağırıldıktan sonra gizemli bir şekilde öldü. Yeine'in matemi sürerken tüm evreni yöneten büyükbabası Kral Dekarta, Yeine'i vârisi ilan etti. Ama Yüz Bin Krallık'ın hükümdarı olabilmek hiç de kolay değil. Yeine kendini Tanrılar ve büyülerle dolu zorlu bir mücadelenin içinde buldu.

Yeine'in tek istediği annesini kimin öldürdüğünü bulmak ve intikamını almak. Bunun için de Göksel Üçlü'nün neden savaştığını çözmesi gerekiyor. Karanlık Tanrı Nahadoth, Aydınlık Tanrı Itempas ve Alacakaranlık Tanrısı Enefa ona bu savaşta hem yardımcı hem de rakip olacak, Yeine Tanrılara bile güvenmemeyi öğrenecek ve aşk, onu hiç beklemediği bir anda kısıvrak yakalayacak.

Fantastik edebiyata yepyeni bir soluk getiren *Miras Üçlemesi*'nin ilk kitabı *Yüz Bin Krallık*; N.K. Jemisin'e, 2011 Locus ve 2010 Romantic Times ödüllerini; Hugo ve Nebula adaylıklarını kazandırmış şaşırtıcı bir ilk roman.

"Eğer cinayet, ihanet ve sırlarla dolu, çözülmesi zor hikâyeleri seviyorsanız, bu romanı kaçırmayın." *New York Times*

"Sizi hayrete düşürecek eğlenceli, ürkütücü, sürükleyici olaylar ve sürpriz sonlar..." *Publishers Weekly*

